

ကလေးတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည့် အရာများ

မြသန်းတင့် သိပ္ပံပညာယင်္ဂပလ္လင်

နှင့်
အခြားအနာဂတ်ဆန်းကြယ်သိပ္ပံဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
အိမ်ကြီးမာယာ	၁
ဂျူပီတာ မိုက်	၁၈
မတောင့်တဘုံ	၇၁
မကောင်းသူကယ်ကောင်းသူပယ်	၈၈
မြေကြီးကပေးသောလက်ဆောင်	၉၅
နယူထရွန်တာရာ	၁၀၀
သိပ္ပံပညာ ယစ်ပလ္လင်	၁၂၉
သေမင်းရောင်ခြည်	၁၄၂
ကွန်ပျူတာ၏လူမှုအခွင့်အရေး	၁၅၇
ပျောက်ဆုံးသွားသော တွေ့ရှိချက်ကြီးများ	၁၆၅
သစ္စာဖောက် . . . တဲ့	၁၇၄
ခြောက်အိပ်မက် ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်	၁၈၃
နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင်မောင်ရယ်	၁၉၁
လူတစ်ယောက်နှင့် မျောက်တစ်ကောင်	၂၂၅
ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့	၂၅၅
မိုးတောင်ကချန်း	၂၈၄
မြေမှာပွင့်သောပန်း	၃၀၉
မိုးခါးရေသောက်	၃၂၁

သိပ္ပံပညာယစ်ပလ္လင်နှင့် အခြားအနာဂတ်ဆန်းကြယ်သိပ္ပံပညာတို့များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၀၃၀၁၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၉၈၀၅၀၇ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို **m.s.o** ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး
ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀
ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၇ ဇွန်လတွင် တန်ဖိုး ၂၇၀၀ ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာမျက်နှာ ၃၂၁ ကိုဖြင့်

ဤဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်များတွင် အိမ်ကြီးမာယာနှင့် မိုးတောင်ကချွန်းအမည်များဖြင့် ပေါင်းချုပ် ၂ တွဲခွဲ ထွက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုအဆိုပါ ၂တွဲအားတစ်ပေါင်းတည်း ပြန်လည်စုစည်း ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ကြီးမာယာ

သူတို့သည် ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြင်ထွက်လေ့ မရှိကြ။

သူတို့အထဲတွင် အစောဆုံးအိပ်ရာထသူမှာ ဟာလေဖြစ်သည်။ ဟာလေသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင် ဝတ်သည့် ဝတ်စုံဖြင့်ပင် အဆောက်အအုံထဲသို့ လျှောက်သွားတတ်၏။ နေ့တိုင်းဆိုသလိုပင် အပူရှိန်ကလည်း မပြင်းလှ။ ထို့နောက် ဟာလေသည် ကယ်ဗင်ကို အိပ်ရာမှ နှိုး၏။ ကယ်ဗင်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောခုံညားသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အရည်အချင်းရှိသူ လူတော်လူကောင်းများကို အုပ်ချုပ်ရုံသာအုပ်ချုပ်တတ်ပြီး အသုံးမချတတ်သည့်လူစားနှင့် တူသည်။ သူသည် ဟာလေ သွားချင်ရာသို့အဖော်အဖြစ်လိုက်တတ်၏။

မျက်လုံးပြာပြာ၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် ဒက်ပယ်ဆိုသည့်မိန်းမပျိုမှာ အအိပ်ဆတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြောသံကို ကြားလျှင် ဒက်ပယ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာတတ်၏။ သူနိုးသည်နှင့် အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ မေကို သွားနှိုးတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အောက်ထပ်သို့အတူဆင်းလာကာ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ချက်ပြုတ်ကြ၏။ သူတို့ချက်ပြုတ်ပြီးဆိုတော့မှ အခြားအိမ်သားနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ဂျက်ဂါနှင့် ပိယက်တို့ အိပ်ရာကထကြသည်။

ဤသည်မှာ သူတို့၏ 'နေ့စဉ်' ဇယားဖြစ်၏။ အရက်ခြည်တို့ ဘာတို့ကို မြင်ရရှာမဟုတ်။ အချိန်တန် အိပ်ရေးဝပြီး နိုးလာကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နေ့လယ်တွင်လည်း တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားခြင်းမပြုကြ။ သို့ရာတွင် အချိန်

တန်၍ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်အိပ်လိုက်သည်နှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားကြသည်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာအချိန်ဆို၍ စတုဂံကို ဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်ကလေးသာလျှင် ရှိ၏။ စတုဂံခန်းမှာ မီးဖိုနှင့် အိပ်ခန်းကြားရှိအခန်းငယ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ နံရံပေါ်တွင် စင်တစ်ခုရှိပြီး စင်ပေါ်တွင်မူ သူတို့အသက်ရှင်ရေးအတွက် အရေးကြီးသည့်ပစ္စည်းများ ရှိ၏။ သူတို့၏ 'ရိက္ခာ' များသည် ထိုစင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ထိုစတုဂံခန်းတံခါးကို နောက်ဆုံးမှပိတ်ကြ၏။ မနက်လင်းသည်နှင့် သူတို့၏ပစ္စည်းများဖြစ်သော ရိက္ခာ၊ အဝတ်အထည်နှင့် အဝတ်လျှော်စက်တို့သည် ထိုစင်ပေါ်တွင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြ၏။ ဤသည်မှာ သူတို့လက်ခံထားသော အသက်ရှင်ရေးပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ထိုပစ္စည်းများ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်နေသည်ကို ဘာမျှမေးခွန်းထုတ်ခြင်း မပြုကြ။

တစ်နေ့မနက်တွင် ဒက်ပယ်နှင့် မေတို့သည် အမျိုးသားလေးယောက်ဆင်းမလာမီကတည်းကပင် အစားအသောက်များကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပြီးကြလေပြီ။ ဒက်ပယ်ကမူ ကျယ်ပြန့်လှသည် လှေကားကြီးခြေရင်းသို့သွားကာ ပိယက်ကို ခေါ်နေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် စုံညီမှ စတုဂံခန်းတံခါးကို ဖွင့်ချင်သဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ စတုဂံခန်းတံခါးကို လူစုံမှဖွင့်ခြင်းမှာ အခမ်းအနား၊ အဆောင်အယောင်ကြောင့်မဟုတ်၊ သူတို့မိန်းမသားတွေချည်း ထိုအခန်းကို မဖွင့်ရဲသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင် . . .

“ကိုယ်လည်း ဆေးလိပ်သောက်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ဆေးလိပ်လိုချင်တယ်” ဟု ဟာလေက အခန်းတံခါးဖွင့်ရင်း ပြော၏။

သူတို့အားလုံးသည် နံရံတွင်ကပ်ထားသည့် စင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ စင်ပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်း။

“ဟင် . . . စားစရာ သောက်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိပါလား၊ မေတို့တော့ ဒီနေ့အငတ်နေရတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု မေက ရေခဲခါးစည်းဝတ်ကို ပတ်ထားရင်းမှ ခါးထောက်၍ပြော၏။

သူတို့ ဤသို့ဖြစ်သည်မှာ သည်တစ်ကြိမ်မကတော့။ တစ်ခါတုန်းကဆိုလျှင် (တစ်ခါတုန်းကဆိုသည်မှာ မည်မျှကြာပြီဟု မခန့်မှန်းနိုင်။) သူတို့တွင်

အချိန်၊ နာရီတို့ကို မသိနိုင်ကြ။ ထိုစင်ကလေးပေါ်တွင် သုံးရက်လုံးလုံး အစာရောက်မလာသဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ငုတ်တုတ်ထိုင်ငုတ်ခွဲကြဖူးသည်။

“ကိုယ်တို့ကတော့ အငတ်မခံနိုင်ဘူး ဆရာ၊ မေ့အသားကိုပဲ စားရမှာပဲ” ဟု ပိယက်က အရွန်းဖောက်လိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး ရယ်ကြရသေးသည်။ ပိယက်မှာ ရယ်စရာမောစရာကို ပြောခဲ့ဘိခြင်း။ ခပ်အေးအေးခပ်ကုပ်ကုပ် နေတတ်သူဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ပြက်လုံးသည် ရှားပါးသည့်အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

စင်ပေါ်တွင် အထုပ်နှစ်ထုပ်သာ ရှိ၏။ တစ်ထုပ်မှာ ဟာလေ၏ ဆေးတံသောက် ဆေးမှုန့်ထုပ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ထုပ်မှာ ဖဲထုပ်ဖြစ်၏။ ဟာလေသည် သူ့ဆေးတံသောက်ဆေးမှုန့်ထုပ်ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဖဲထုပ်ကို ဖောက်လိုက်ကာ ယပ်တောင်သဖွယ်ဖြစ်အောင်ဖြန့်ရင်း အခြားသူများထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ ဖဲချတတ်သလဲ”

“ဘာလဲ၊ ဝိုကာလား”

“ကိုယ်တို့ကတော့ ကင်နစ္စတာကို ကစားတတ်တယ်” ဟု ဂျက်ဂါက ပြော၏။

“ကိုယ်ကတော့ ရမ်ဂျင်မီ ကစားတတ်တယ်”

“နောက်တော့ ကစားတာပေါ့၊ ညနေဆိုရင် အပျင်းပြေတာပေါ့” ဟု ကယ်ဗင်က ပြောသည်။

ဖဲကစားခြင်းသည် သူတို့အဖို့ စိန်ခေါ်သည်နှင့်တူ၏။ ဖဲကစားလျှင် စားပွဲဝိုင်းတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကစားတော့မည်။

သူတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်တခြားစီ ကွဲပြားသွားအောင် လုပ်မည့်အကြောင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးကို အမြဲစုစည်းနေအောင်လုပ်သည့် အကြောင်းလည်းမရှိ။ စတုဂံခန်းတံခါးဖွင့်သည့်ကိစ္စလေးတစ်ခုသာလျှင် သူတို့အားလုံးရှိဖို့လိုသည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ တစ်ယောက်တခြားစီနေနိုင်ကြသည်သာ။ ဂျက်ဂါသည် အောက်ထပ်တွင် လျှပ်စစ်ဖုန်သုတ်စက်ကို ကြီးကြပ်ရသည်။ သူဖုန်သုတ်ရသည့်နေရာမှာ ဘယ်တော့မျှဖွင့်မရသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအနီးတွင် ဖြစ်၏။ တံခါးမှာ ညစ်ပတ်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် သန့်

ရှင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ညစ်ပတ်သည်ဖြစ်စေ မနက်လင်းလျှင် ဖုန်သုတ်ရသည်သာ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ရိက္ခာခွဲတမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးနေကြပြီး ကိစ္စပြီးသည်နှင့် တစ်ယောက်တစ်စုံဖြစ်သွားကြကာ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကော်ကံလုပ်နေကြရသည်။ ဟာလေနှင့် ကယ်ဗင်တို့ကလည်း တစ်ယောက်တခြားစီကိုယ့်အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြသည်။

အိမ်ကြီးကလည်း တော်တော်စုတ်ချာသည့်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကလည်း သိပ်မရှိ။ ရှိသည့်ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း ဖွင့်လှေမရှိသဖြင့် အိမ်ထဲတွင် အလင်းရောင်မရဘဲ မှောင်နေတော့သည်။ နေရာတကာတွင် အမှောင်ထုကြီးစိုးလျက်။ စတုရန်းထဲသို့ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်နေရာမှ အလင်းရောင်တစ်ခုသည် ထိုသူ့နောက်သို့လိုက်လာတတ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ပရိဘောဂတွေအပြည့်။ သို့ရာတွင် ပရိဘောဂများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဘာမျှမဆိုင်။ အခန်းထဲတွင် အမိပွယ်မရှိရောက်နေသည့်နယ် ရှိ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သောလူများနေသည့်အခန်းသည်လည်း ထိုလူများကဲ့သို့ပင် ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့လျက်ရှိ၏။

အပေါ်ထပ်တွင်လည်းကောင်း၊ အောက်ထပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ထပ်ခိုးများတွင်လည်းကောင်း ပုံစံမရှိ။ အခန်းနှင့် စင်္ကြံများသည်လည်း ဝက်ပါကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့ရှုပ်ထွေးလျက်။ မြင်နေကျဖြစ်၍သာ တော်တော့သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ထိုအထဲတွင်နေရသည့်အခါမြင်နေကျဖြစ်ပြီး ရိုးနေသည်။

ဟာလေသည် အိပ်ကပ်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်စုံနှိုက်ကာ လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဒက်ပယ်နှင့်ဆုံမိကြ၏။ ဒက်ပယ်သည် ကျက်သရေရှိစွာ ငဲ့ကာပုံကြမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် အရပ်ရေးနေသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကိုကူး၍ ရေးဆွဲနေခြင်းဖြစ်ပြီး သူထိုင်နေသောအခန်း၏ ပုံဖြစ်၏။ သူတို့နှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီး ဟာလေသည် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ပင့်ကူအိမ်ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ပင့်ကူတစ်ကောင်တွယ်နေသည့်နယ် သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာငြိတွယ်လျက်ရှိ၏။ စန္ဒရားခန်းဆောင်းကု အမည်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည့်အခါ၌ကား သူ့စိတ်ထဲတွင် စိတ်ညစ်နေသည့်အကြောင်းအရာကို ဟာလေ သဘောပေါက်လာသည်။ အ

မှောင်မှေးမှိန်၍ သူ့နောက်သို့ အလင်းလိုက်လာသည်နှင့် ဟာလေသည် အခန်းပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စန္ဒရားကြီးကို မြင်ရ၏။ ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုများသည် အိမ်နံရံပေါ်တွင်ကပ်ထားသော စင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြကာ ထိုပစ္စည်းများကို အိမ်ရှိလူအားလုံးကို ခွဲဝေပေးလိုက်ကြ၏။ ယခု ထိုပစ္စည်းများအနက် တစ်ခုသည် စန္ဒရားပေါ်သို့ ရောက်နေ၏။

ထိုပစ္စည်းမှာ အမြင့်နှစ်ပေရှိပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသောအရပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းပြားပြား၊ လက်လေးဖက်နှင့်ဖြစ်၏။ ထိုပစ္စည်းသည် မည်သည့်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းကို ဟာလေကောင်းကောင်းသိ၏။ ထိုပစ္စည်းမှာ မြေပြင်မှ ဝေဟင်သွား ခဲ့ပုံတစ်စင်းဖြစ်ပြီး ပင်မအာကာသယာဉ်ကြီးမှာ အခြား ဂြိုဟ်များပေါ်သို့ ကူးသန်းပေးပို့နေသည့် အာကာသကူးတို့ယာဉ်ငယ်များ၏ ပုံစံငယ်ဖြစ်၏။

မည်သည့်အရာပင်ဖြစ်စေ ထိုအရာကိုကြည့်ရသည်မှာ အရပ်ဆိုး၏။ အကျည်းတန်၏။ သူက လက်ချောင်းကလေးနှင့်တို့ထိသည်ဟု ထင်လိုက်ရုံကလေးဖြင့်ပင် ထိုအရာသည် ဟိုမှသည်မှ ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာကို လက်နှင့်ထိ၍မမိ။ ထိုမည်လုပ်လိုက်တိုင်း ထိုအရာသည် ရွေ့လျားနေ၏။ ထိုပစ္စည်းအကြောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးခြင်းပြုလျှင် ထိုအရာသည် တခြားနေရာသို့ လွင့်ပါသွားမည်လား မဆိုနိုင်။ ထိုပစ္စည်းကို ကြည့်ရသည်ကပင် စိတ်မသက်သာစရာ။ ကြောက်စရာကောင်းသည့်တိုင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ချင်သည့်စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ထိုအရာကြီးကို တို့ထိမည်ကြိုလိုက်တိုင်း ထိုအရာကြီးက လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် စတုရန်းထဲတွင် စန္ဒရားကြီး ဘွားခနဲရောက်ရှိလာစဉ်ကထက်ပင် ဟာလေ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ဟာလေသည် ထိုပစ္စည်းကို မျက်တောင်မဖတ်စိုက်ကြည့်ရင်း စန္ဒရားတီးသည့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သို့ထိုင်ရင်း သူ့စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူရန် အာရုံစိုက်သည်။ အာကာသယာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို အာရုံစိုက်ကြည့်သည်။

ထိုပစ္စည်းကြီးကို ကိုင်မိလျှင်၊ ထိုပစ္စည်းကြီးကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ရသည်ဆိုလျှင် မိမိသည် သတ်သတ်မှတ်မှတ် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် စက်သည်က ထိုအရာကြီးကို သူ အာရုံစိုက်၍ မရမချင်း သူဖြစ်စေချင်၊ သူလိုချင်သော အရာသည် မည်သည့်အရာဟု မပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်သော အရာသည် မည်သည့်အရာဟု မပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့နောက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ ဟာလေသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ စန္ဒရားအဖုံးကို လှန်လိုက်ကာ လက်ကို ခလုတ်များပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျမှ သူ့နောက်သို့ အမှတ်မထင်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် လက်ကိုစုံနှိုက်၍ ရပ်နေသော ကယ်ဗင်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း။

“အခန်းထဲမှာ မီးရောင်မြင်တာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ရှိမှာပဲဆိုပြီး ဝင်လာတာ” ဟု ကယ်ဗင်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ စန္ဒရားတီးမလားလို့ စိတ်ကူးရတာနဲ့ ဝင်လာတာ” ဟု ဟာလေက ပြုံး၍ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆွေးနွေးနေချင်သည့်အကြောင်းကိုမူ ကယ်ဗင်ကဲ့သို့ ရင်းနှီးသူမျိုးကိုပင် ပြော၍မဖြစ်သေး။ ထိုအရာသည် ဆွေးနွေးတော့မည်ဆိုလျှင် အပူအပင်အကြောင့်အကြကင်းသော သာမန်လူသားတစ်ယောက်လိုစိတ်မျိုးကိုထားနိုင်မှ ဆွေးနွေး၍ရလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆွေးတွေးကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ဟာလေတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ဟာလေသည် စိတ်သက်သာရာရသွားကာ စန္ဒရားခလုတ်များကို လက်ဖြင့် အသာတို့ထိလိုက်၏။ ဟာလေသည် စန္ဒရားကောင်းကောင်းတီးတတ်သည်။ သူသာမဟုတ်၊ သူတို့အားလုံး စန္ဒရားကို ကောင်းစွာတီးတတ်ကြ၏။ ဒက်ပယ်၊ မေနှင့် ပီယက်တို့အားလုံးပင် စန္ဒရားဆင်တတ်ရုံမျှမက ကောင်းစွာတီးနိုင်ကြသည်။ သဘာဝကျ မကျတော့မသိ။ ဟာလေသည် ကယ်ဗင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုယ်ကာယတောင့်တင်းသည့် ကယ်ဗင်သည် စန္ဒရားကို မှီ၍ရပ်နေသည်။ စောစောက အရပ်ကြီးကို ကျောပေးလျက်။ ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်နယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချစ်စဖွယ်ချိုသာသောအမူအရာမှ လွဲ၍ တခြားမည်သည့်အမူအရာမျှမရှိ။ သူတို့အားလုံးသည် ချစ်စရာကောင်းကြသည်သာ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မျှရန်မဖြစ်ကြ။

သူတို့ခြောက်ယောက်သည် ဖြစ်သလိုချက်ပြုတ်ထားသည့် နေ့လယ်စာကိုစားရန် စားပွဲတွင်ထိုင်မိကြ၏။ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောကြ၏။ ထို့နောက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း မနက်ခင်းကုန်လွန်သွားပြီးနောက် ညနေပိုင်းသို့

ရောက်လာပြန်၏။ ခါတိုင်းလိုပင် သက်သက်သာသာ၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ ချောချောမောမောဖြင့် အချိန်ကုန်သွားသည်။ ဟာလေတစ်ယောက်အဖို့သာ လျှင် ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေသည်။ ဟာလေသည် ပြဿနာ၏သံလွန်စကို ရှာ၍ တွေ့နေလေပြီ။ ပြဿနာက ဘာမျှကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဘာအလုပ်မျှ လုပ်စရာမရှိသူတို့အဖို့တွင်မူ ပြဿနာက အကြီးကြီး။

မေကမူ သံလွန်စကို လိုက်မရှာတော့။ ယိုကို လှမ်းယူ၍ ပေါင်မုန့်ကို သုတ်နေသည့်အခါတွင်မူ ဂျက်ဂါက မေသည် သူရသင့်သည်ထက်ပို၍ ယိုတွေ့ကို အများကြီးသုတ်နေသည်ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ မေကို အမြဲတမ်းကာကွယ်ပေးခဲ့သည့် ဒက်ပယ်ကမူ . . .

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မေက ရှင့်ထက်တောင် နည်းပါသေးတယ်” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါတွင် မေက . . .

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်အားလုံးထက်ပိုယူထားတာ၊ အတွင်းရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ ယူတာ”

ထိုစကားလုံးသည် ဘာမျှအဆန်းမဟုတ်။ လူတိုင်းသုံးနေသော စကားလုံးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဟာလေကမူ ထိုစကားလုံးကို အလေးအနက်ယူကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားနေသည်။ အတွင်းရည်ရွယ်ချက်၊ အပြင်ရည်ရွယ်ချက် . . .

အခြားသူများလည်း သူ့လိုပင် စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်လော၊ သူတို့ စိတ်ယောက်ယက်ခတ်နေသည်ကို ဖုံးကွယ်ထားရန် အကြောင်းရှိသလော။ နောက်ပြဿနာတစ်ခု . . .

“ . . . ‘ဒီနေရာ’ ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ”

ဟာလေသည် ထိုအတွေးကို ချက်ချင်းဖျောက်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တွင် ပြဿနာတစ်ခုကိုသာ တွေးရမည်။ နှစ်ခု သုံးခု မတွေးရ။ အဖြေတစ်ခုကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြည်းညင်းစွာ စဉ်းစားရှာရမည်။ ကိုယ့်အသိကို ကြည်လင်ပြတ်သားအောင်လုပ်ရမည်ဆိုသည့် ညွှန်ကြားချက်ကို သူ သတိရသည်။

တစ် . . . ကမ္ဘာမြေကြီးသည် နီတီဂြိုဟ်နှင့် စစ်အေးတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသဖြင့် အမြေအနေဆိုးနေသည်။

နှစ် . . . နီတီဂြိုဟ်သားများသည် ရန်သူစစ်သားများ ဟန်ဆောင်ကာ ရန်သူနယ်မြေထဲသို့ ထိုးဖောက်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သည်။ သုံး . . . ဤနည်းအားဖြင့် သူတို့သည် ကမ္ဘာမြေပြင်ကို စိမ့်ဝင်လာနိုင်သည်။

လေး . . . ဤကမ္ဘာမြေကြီးသည် နီတီဂြိုဟ်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို အတွင်းမှ ထိုးဖောက်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိ။

မိမိတို့သည် ကမ္ဘာတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်အလှောင်ခံနေရပြီဟု တွေးလိုက်မိသည့်အခါတွင် ဟာလေသည် ကျောစိမ့်သွားသည်။ မိမိတို့သည် ထိုကမ္ဘာလောကထဲသို့ မည်သို့မည်ပုံရောက်လာသည်ကို မသိကြ။ တစ်ခါက သူတို့ မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသည် အဘယ်မှာနည်း။ တစ်ခါက လူများနှင့် သတ္တဝါကြီးများ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့၊ စစ်တိုက်ခဲ့ကြသောကြယ်တို့ အပြောက်ခပ်ထားသည့် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို သူ့မျက်စိထဲတွင် မှန်းကြည့်သည်။ မိမိတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းလှသောဂြိုဟ်ထဲတွင် ရောက်နေသည့်တိုင် မိမိအပေါင်းအဖော်များ၏ အမူအရာများမှာ အေးဆေးလှချည်။ သူတို့သည် ပြင်ပကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို မတွေးမိကြတော့ပြီလော။ သို့မဟုတ် တွေးတောပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် နေလိုက်ကြသည်လော။

ဟာလေသည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ အောက်သစ်သားတုံးခင်းကြမ်းပြင်သည် ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေသော သူ့ခြေသံများကို ပဲ့တင်ထပ်ပေးနေသည်။ ဟာလေသည် ဘီလီယက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ သက္ကလတ်စိမ်းခင်းထားသည့် စားပွဲပေါ်မှ ဘောလုံးကလေးများကို လက်ဖျားနှင့် တောက်လိုက်ပြီးလျှင် ပဋိပက္ခတို့ ပြုမ်းနေသော စိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းနေသည်။ ဘောလုံးဖြူဖြူကလေးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝင်တိုက်ပြီးနောက် ဘေးသို့ ပြန်လိမ့်သွားကြ၏။ သူ့စိတ်နှစ်ခုသည်လည်း ထို့အတူ။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သဟဇာတဖြစ်အောင် လုပ်၍မရ။ မိမိသည် ဤနေရာတွင်နေပြီး ကာလ၊ ဒေသနှင့်အညီဖြစ်အောင် နေထိုင်ရတော့မည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်ကလည်း ဤနေရာတွင် မနေသင့်၊ မနေချင်။ 'ဤနေရာ' နှင့် 'ဤနေရာမဟုတ်သောနေရာ' တို့သည် ကွဲပြားခြားနားနေကြသကဲ့သို့ သူ့စိတ်သည်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြသည်။

ဆင်စွယ်ပစ္စည်းကြီးသည် သူ့အိတ်ထဲသို့ အသာလျှောဝင်သွားသည်။ ယနေ့ည မိမိအခန်းထဲတွင် ပြန်အိပ်၍မဖြစ်။

***

အိပ်ရာဝင်ချိန် အဖျော်ယမကာရည် သောက်ရန်အတွက် အိမ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတွင် ရောက်နေသော သူတို့သည် တစ်နေရာတည်းသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ဖဲကစားခြင်းကို သဘောတူရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ကြသည်။ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

သူတို့သည် ရောက်တတ်ရာရာတို့ကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ထိုနေ့က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများ၊ ကယ်ဗင်ဆောက်နေသည့် အခန်းပုံစံငယ်လေးအကြောင်း၊ မေ၏အခန်းအပြင်အဆင်အကြောင်း၊ အပေါ်ထပ်စင်္ကြံတွင် အလင်းရောင်နည်းသည့်အကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ စကားပြောရင်း အိပ်ငိုက်စပြုလာသည်။ အိပ်ချိန်လည်း ရောက်နေပြီ။ အိပ်သည့်အခါတွင် မည်သည့်အိပ်မက်တွေကို မက်ကြမည်ဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အိပ်မက်ကို မက်သည်ဖြစ်စေ အိပ်တော့အိပ်ရပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့အိပ်ရာထဲဝင်၍ အမှောင်ထဲသို့ရောက်သွားသည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားမည်ကို ဟာလေ သိသည်။ သူတို့အားလုံးလည်း သိကြ၏။

ဟာလေသည် သူ့အိပ်ခန်းဝတွင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် တူထုသည့်နှယ် တဒိန်းဒိန်းမြည်နေသည်။ အေးစက်သော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားထင်နှစ်ဖက်ကို အုပ်ထားလိုက်မိ၏။ သူ့မိတ်ဆွေများသည် ကိုယ့်အခန်းရှိရာသို့ အသီးသီးသွားကုန်ကြပြီ။ ပီယက်က ကောင်းသောညဟု နှုတ်ဆက်၏။ ကယ်ဗင်က ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်လျက် . . .

ယခု၊ ကဲ . . . ဘာလုပ်မလဲ။

လမ်းကြားကလေးထဲသို့ သူဝင်လာသည့်အခါတွင် အလင်းရောင်သည် သူ့မျက်က လိုက်လာ၏။ ဟုတ်သည်။ အလင်းရောင်က နှေးနှေးကွေးကွေး။ သူ့နှလုံးသည် လျင်မြန်စွာခုန်နေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို သူ မသိ။ ဘာ

ဖြစ်မည်ကိုလည်း သူ မသိ။ သို့ရာတွင် တားမြစ်ထားသည့်အရာကိုမူ လုပ်မိပြီ။ အိပ်လည်း မအိပ်ချင်တော့။ ပုန်းကွယ်၍ စောင့်ရတော့မည်။

အလင်းရောင်က ကိုယ်သွားရာနောက်သို့ အရိပ်လိုလိုနေသည့်အချိန် မျိုးတွင် ပုန်းကွယ်ဖို့ နည်းနည်းမျှမလွယ်။ သို့ရာတွင် အသုံးမပြုသောအခန်းကလေးတစ်ခန်းအနီးရှိ ချောင်ကလေးတစ်ချောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည့်အခါ တွင်မူ သူ့နောက်သို့ လိုက်နေသောအလင်းရောင်သည် ပျောက်သွားကာ သူလည်း အမှောင်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။

ဟာလေသည် ပျော်လည်းမပျော်။ စိတ်သက်ရာခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ဦးနှောက်သည် ဆူပွက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုသို့ခံစားမှုမျိုးကို တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသေး။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေသည်ကို သူ နားမလည်။ သူသည် စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ချိုးဖောက်သည့်အတွက် လွန်နေသည်။ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်။ သို့ဖြင့် ဟာလေသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သည်ထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်နေခြင်းသည် ဘာမျှမကြာလိုက်။

စကြိုမီးသည် လင်းလာကာ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာသော ဂျက်ဂါကို သူ မြင်လိုက်သည်။ ဂျက်ဂါကြည့်ရသည်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အမူအရာမရှိ။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်။ ဂျက်ဂါသည် တံခါးကို ဂျိန်းခဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ဂျက်ဂါသည် လှေကားဆီသို့ ကွေ့ပြီးဆင်းလိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာကို ဟာလေမြင်လိုက်ရ၏။ သူ့အမူအရာက အေးအေးဆေးဆေး။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဟန်မပေါ်။ မလုံမလဲဟန်မရှိ။ အလုပ်ချိန်ပြီး၍ အလုပ်ဆင်းလာသူတစ်ဦးပမာ ဖျတ်လတ်လျက်။ ဂျက်ဂါသည် ပေါ့ပါးသောခြေ၊ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားအတိုင်းအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

အမှန်အားဖြင့် သည်အချိန်သည် ဂျက်ဂါအိပ်ချိန်။ သို့ရာတွင် ဂျက်ဂါသည် သဘာဝ၏နိယာမတို့ကို ဖျောက်ဖျက်နေလေပြီ။

ဟာလေသည် သတိရလာကာ သူ့နောက်သို့ သွက်လက်စွာလိုက်လာခဲ့သည်။ သူသည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ပြီးလေပြီ။ သူ ထင်သည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြက်သီးတွေ ထလာသည်။ မိမိသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်

ကိုယ်လုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားတော့မည်လောဟုပင် ဟာလေ ထင်လိုက်သည်။ သို့တိုင် ကော်စောထူထူကြီး ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်တွင် ခြေသံ မမြည်ဘဲ သွက်လက်စွာလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဂျက်ဂါသည် အကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သည်။ လေကလေးက တချွန်ချွန်ဖြင့်။ တံခါးသော့ဖွင့်သံကို ဟာလေ ကြားလိုက်ရသည်။ စတိုခန်းပင်ဖြစ်ရမည်။ သော့ခတ်ထားသည့် အခြားအခန်းမရှိ။ လေချွန်သံသည် ရပ်သွား၏။

စတိုခန်းက ပွင့်လျက်။ အထဲတွင် ဘာမျှမရှိ။ ဟာလေသည် အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံသည် ပွင့်သွားကာ ထိုပွင့်သွားသည့်အပေါက်မှနေ၍ စကြိုတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဟာလေသည် ထိုအပေါက်ကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဟာလေသည် မွန်းကျပ်ကာ အသက်ရှူ၍ မဝနိုင်အောင်ဖြစ်လျက်ရှိရာမှ စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂျက်ဂါမှာ ခပ်စောစောက ပွင့်သွားသော နံရံတံခါးပေါက်မှ ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ဘာဖြစ်၍ ဘာတွေတွေ့ရမည်ကို သူမသိ။ လမ်းကြားကလေးက ခပ်တိုတိုပင်။ အစွန်တွင် တံခါးနှစ်ပေါက်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ပေါက်မှာ ဓာတ်လှေကားဖြစ်သည်ကို နောက်မှသိရသည်။ တစ်ပေါက်မှာမူ ပြတင်းပေါက်ရှိသည့် အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ မှန်ကာထားသဖြင့် အမြင်ကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ အပြင်တွင် ကြယ်တို့ပြုံးပြက်လျက်။ ဟာလေသည် ပြတင်းပေါက်တွင် မျက်နှာကပ်ကာ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရပြီးနောက် အသက်ရှူ၍မရသဖြင့် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မူးရေလျက်။

အပြင်တွင် ကြယ်ပွင့်တို့ လက်နေကြသည်။

ဟာလေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မနည်းထိန်းကာ လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်ရင်း အပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ မိမိတို့အားလုံးသည် ကြောက်ဖွယ်လှောင်အိမ်ကြီးထဲတွင် ရောက်နေကြပါပကော။

ဟာလေသည် ကယ်ဗင်၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ မီးရောင်သည် လက်ခဲနံ့ပွင့်သွား၏။ သူ့အခန်းမှာ မွှေးကြိုင်သင်၊ ယုံ့လျက်ရှိ၏။ ကယ်ဗင်သည် ပက်လက်လှန်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။

"ရှို့ . . . ကယ်ဗင်၊ ထစမ်းပါဦးဗျ၊ ထစမ်းပါ"

ဟာလေက အော်သည်။ သို့ရာတွင် ကယ်ဗင်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သည်မျှ ကျယ်၍ သည်မျှဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်းကို တွေးမိသဖြင့် ဟာလေသည် ကျောစိမ့်သည်။ ဟာလေသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ငုံ့မိုးကာ ကယ်ဗင်ကို ကိုင်လှုပ်၍နှိုးနေသည်။

ကယ်ဗင်က အင် အယ် ညည်းကာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ဗျို့ လူ . . . ထစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကြောက်စရာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ ထစမ်းပါဦး”

ထိုစကားကြောင့် ကယ်ဗင်လည်း လန့်သွားကာ အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

“ဂျက်ဂါတော့ ကျုပ်တို့အိမ်ကြီးက ထွက်သွားပြီဗျ၊ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးကထွက်တဲ့လမ်းတော့ ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ဘာကောင်တွေလဲဆိုတာကို အဖြေရှာဖို့ လိုလာပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာကော ဘာတွေလဲ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စမ်းသပ်မှုကြီးထဲမှာ အစမ်းသပ်ခံနေရတဲ့ သတ္တဝါတွေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သည်ပင်လျှင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီလား”

ဟာလေက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

ထိုသို့ပြောဆိုကာ မျက်ဆောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်ကြား၊ မိမိလက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ကြားမှပင် ကယ်ဗင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ရှုံ့တွရွေလိပ်သွားပြီးနောက် သူ့နေရာတွင် အသက်ရှင်၍ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဟာလေသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်၍ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်နားသို့ရောက်၍ ကြယ်ရောင်တို့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မှ သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်တော့သည်။ မဖြစ်၊ သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေ၍မဖြစ်။ ‘အပြင်ဘက်’ တစ်နေရာရာသို့ မြန်မြန်ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဟာလေသည် တံခါးပေါက်ကလေးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကာ အပေါက်ဝတွင် ရပ်ရင်း သန့်စင်သောညလေကို တအားရှူရှိုက်နေသည်။

* * *

ဟာလေ၏ မျက်လုံးများသည် အဝေးကို ကြည့်ကျင့်မရှိကြတော့။ အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်သည့်အခါတွင်မှ ကြယ်ပွင့်တို့လက်နေသော ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် တောင်တန်းကြီးများ ရေးရေးပေါ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း မြေကြီးမှ ဆယ့်နှစ်ပေမြင့်သောအမြင့်တွင် ရပ်နေကြောင်းကို သတိပြုမိတော့သည်။ အဝေးတွင်မူ အလင်းရောင်များသည် ကျယ်ပြန့်သည့် ကွင်းပြင်ပေါ်တွင် လေးထောင့်ကွက် အလင်းပြောက်ကြီးများ ထိုးကျနေသည်ကို မြင်ရ၏။

သူရပ်နေသည့် ဝရန်တာအစွန်တွင် သံမဏိလှေကားတစ်စင်းကို မြင်ရ၏။ ဟာလေသည် လှေကားဆီသို့လာခဲ့ကာ ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြောက်သည်ရော၊ အေးသည်ရော သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေလေပြီ။ မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် ဟာလေသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူထွက်လာခဲ့ရာ အဆောက်အအုံကြီးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကြွက်ထောင်ချောက်ကြီးပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေသည့်ဖားကြီးတစ်ကောင်လို ခုံးခုံးကြီးဖြစ်နေသည်။ ဟာလေသည် အမှောင်ထဲတွင် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်၏။ ထိုအရာကြီးကိုကြည့်၍ စက်ဆုတ်ရွံ့မုန်းသည့်စိတ်သည် ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွားပေါ်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်ပွင့်များနှင့် ဘေးပတ်အဝေးမှ တောင်တန်းများသည် ချာချာလည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဟာလေသည် သတိကိုထိန်း၍ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် မည်သည့်အိမ်မျိုးဖြစ်သည်ကို သူ မသိ။ သို့ရာတွင် ထိုအိမ်ကြီးသည် သူ့စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အေးစက်မှုတို့၏ အစုအပေါင်းဖြစ်သည်။ ‘ငါ့ကို သူတို့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြပြီလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အလိမ်ခံရပြီ၊ ငါ့မှာ ရှိသမျှတွေကို လုယူလိုက်ကြပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဘာအိမ်ကြီးလဲ၊ အထဲမှာ ဘာတွေရှိ သလဲ၊ ဒါကိုတော့ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ လိမ်လိုက်ကြပြီ’ ဟု ဟာလေသည် စိတ်ထဲတွင် ဆိုမိသည်။ မိမိထံမှ ခိုးယူသွားသည့် ကာလများအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ဟာလေ အသက်ရှူ၍မရတော့ဘဲ ဖိုနုနုနေသည်။ သူ့တွင် အတွေးအခေါ်ဟူ၍ မရှိတော့။ အတွေးတို့သည် ဗလောင်ကျွမ်းသွားကာ ဦးနှောက်ထဲတွင် အက်စစ်ရည်တွေလို စီးဆင်းနေကြသည်။ သည်နေရာတွင် ကြာကြာဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်။ ဝေးရာကို ပြေးမှဖြစ်မည်။

ဟာလေသည် ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားကာ သုတ်ခြေတင်သည်။

ဘေးပတ်လည်တွင် အဆောက်အအုံတွေ။ ဟာလေသည် မီးရောင်မြင်ရာ အဆောက်အအုံသို့ ပြေးလာခဲ့ပြီး တွေ့ရာတံခါးကို ပြေးဝင်လိုက်သည်။ အထဲမှ မီးရောင်တွေ စူးဝင်လာသဖြင့် ထိန်လင်းသောအလင်းရောင်များကို သူ့မျက်စိထဲမှ အတင်းမျက်တောင်ခတ်၍ ထုတ်ပစ်ရသည်။

အခန်းနံရံပေါ်တွင် ဇယားကွက်များ၊ မျဉ်းကွေးများကို ပြထားသည့် ပုံကြီးတွေ ချိတ်ထားသည်။ အခန်းအလယ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲကြီးပေါ်တွင် ရုပ်မြင်ပိတ်ကားတစ်ချပ်နှင့် အသံချဲ့ခွက်တစ်ခုရှိသည်။ အခန်းသည် အလုပ်လုပ်သည့်အခန်း ဖြစ်ဟန်ကုသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ပြာခွက်များကို မြင်ရသည်။ ပိန်ပိန်ပါး ပါး လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူတွင် ပါးလွသော နှုတ်ခမ်းရှိ၏။ အခြားလူ လေးယောက်တို့သည် အခန်းထောင့်များတွင် ရပ်လျက်ရှိပြီး လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။ သူ့ကိုမြင်သည့်အတွက် မည်သူမျှအံ့ဩဟန်မရှိကြ။ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသူမှာ သန့်ရှင်းသောဝတ်စုံကိုဝတ်ထားပြီး အခြားလေးဦးတို့မှာ ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြ၏။

ဟာလေသည် တံခါးကိုမှီ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြောစရာစကားလုံး ရှာမတွေ့။

“အဲဒီက ထွက်လာဖို့ ခင်ဗျားမှာ လေးနှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား” ဟု လူခပ်ပိန်ပိန်က မေး၏။ သူ့အသံကလည်း ခပ်သေးသေးပင်။

“လာ . . . ဟောဒီကို လာကြည့်လှည့်” ဟု သူ့ရှေ့တွင်ရှိသည့် ပိတ်ကားကို ခေါ်ပြသည်။ ဟာလေသည် ရှိသမျှအားကိုစုစည်းကာ စားပွဲဆီသို့လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ကုလားမခြေထောက်ကြီးပေါ်တွင် ရပ်နေရသကဲ့သို့ ဒယ်မီးဒယ်င်ဖြစ်နေ၏။

ပိတ်ကားပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သန့်ရှင်းသော ကယ်ဗင်၏ အိပ်ခန်းကို ထင်းထင်းကြီးမြင်နေရသည်။ အပြင်ဘက်နံရံသည် ပွင့်လျက်ရှိပြီး ထိုနံရံကြားမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ခါက ကယ်ဗင်ဖြစ်ခဲ့သော ထူးဆန်း၍ စက်ရုပ်သဖွယ်ဖြစ်နေသည့် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာကြ၏။

“ကယ်ဗင်ဟာ နီတီဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်” ဟု ဟာလေက ပြော၏။

လူခပ်ပိန်ပိန်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ကို ရန်သူတွေရဲ့ထိုးဖောက်မှုက အမြဲခြိမ်းခြောက်နေတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံးလည်း သူတို့ရန်ကို ကြောက်နေရတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ လုံခြုံမှုမရှိတော့ဘူး။ ဒီဂြိုဟ်သားတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ချင်သတ်ပစ်နိုင်တယ်။ ရောင်းချင် ရောင်းပစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဂြိုဟ်သား ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ခက်ကုန်တာပေါ့။ ဒီနည်းအားဖြင့် နိုင်ငံတော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ပေါက်ကြားကုန်ပြီး သူတို့ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ နီတီဂြိုဟ်သားတွေရဲ့ယာဉ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ဆင်းသက်လာပြီး လူမဟုတ်တဲ့ လူတွေကို လာချမယ်။ သူတို့လုပ်စေချင်တဲ့အလုပ်တွေကို လာခိုင်းပြီး သူတို့ကို ပြန်ခေါ်သွားကြမှာပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ကို အလစ်တိုက်နိုင်ဖို့ဟာ ဒီတစ်ချိန်ပဲ ဒီတစ်ချက်ပဲ အခွင့်ရတယ်။

“သူတို့ယာဉ်နဲ့ လာချပေးတဲ့သူတချို့ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိထားပြီ။ မြေပြင်ရောက်တာနဲ့ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး တစ်ယောက်နီ လူစုခွဲပုန်းတုန်းမှာ ကျုပ်တို့က ဖမ်းမိလိုက်တာ။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့က အတိတ်မေ့ဆေးတွေပေး၊ တစ်ယောက်တခြားစီခွဲချုပ်ထားပြီး သူတို့အခြေအနေကို လေ့လာစောင့်ကြည့်နေတယ်။ ခု ကျုပ်တို့ဌာနက လူမဟုတ်သောလူများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဌာနပဲ။ ခု ကျုပ်တို့ သူတို့တိုက်ခိုက်မယ့်နည်းတွေကိုတော့ သိရပါပြီ။ မင်ဗျားတို့အစုကလည်း အဲဒီလို အစုထဲက တစ်ခုပဲဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့အတူ ရောထားတာလဲ”

ခပ်ပိန်ပိန်လူက သွားကို ပေတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်လိုက်ရင်း . . . “သူတို့အစုတွေ ဘာလုပ်တယ် ဘာကိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့အပြင်ကနေ ရုပ်မြင်ကင်မရာတွေနဲ့ ကြည့်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အထဲမှာ ကျုပ်တို့ လူတစ်ယောက်လည်း ထည့်ထားဖို့တော့လိုတယ်လေ။ နီတီဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်ဟာ လူသားတစ်ယောက်အသွင်ကို ပြောင်းနိုင်ဖို့အတွက် စွမ်းအင်တွေ

အများကြီးသုံးရတယ်ဗျ။ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအိပ်ငွေ့ချတဲ့နည်းအရ ဒီအသွင်ကို ကြာရှည်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာရှည် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သလဲဆိုတာကတော့ လူတစ်ဦးစီရဲ့ ကျန်းမာရေးတို့ ဘာတို့အပေါ်မှာ တည်တာပေါ့လေ။ ဒီတော့ သူတို့မှာ ဘယ်လောက်ခံနိုင်အားရှိသလဲ။ မရှိဘူးလဲဆိုတာကို သိရအောင် လူသားတစ်ယောက်ကို သူတို့အထဲမှာ ထည့်ထားရတာပဲ။ သူ့အတွက်တော့ တာဝန်ကြီးတာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့မှာလည်း နေ့ရောညရော စောင့်ကြည့်နေရတော့ ဒုက္ခများတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမှာ အမြဲရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့အစုထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့လူဟာ ဂျက်ဂါပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဂျက်ဂါအသွင် ပြောင်းထားတဲ့လူပဲ။ သူတို့အထဲ အဲဒီအသွင်ပြောင်းထားတဲ့လူထဲက ဂျူတီဆင်းသွားတဲ့လူကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ သူတို့က လူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကမှ လူအစစ်။ နေစမ်းပါဦး။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်ဟာ လူသားမဟုတ်ဘဲ နီတီဂြိုဟ်သားလို့”

“အင်း . . . ခင်းဗျားရဲ့ ခံနိုင်ရည်အားဟာ သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး။ တော်တော်ခံနိုင်တဲ့သူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း သတိမေ့သွားတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေရဲ့အတုကို လိုက်ခိုးတဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်က အင်းဆက်ပိုးမွှားများလို့ပဲ။ ခင်ဗျားဟာလည်း သိပ်ပြီးဉာဏ်များလွန်းတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကာဗွန်ကော်ဗီပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ နီတီဂြိုဟ်သားဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကျုပ်တို့လူ ဂျက်ဂါက အခန်းထဲမှာ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေရင် ခင်ဗျားကလည်း သူ့အတုကိုခိုးပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေတယ်။ ဒါတောင်မှ ခင်ဗျားတို့ မပျင်းဘူးနော်။ ပြီးတော့ ဒက်ပယ်ကိုတောင် ခင်ဗျား စကားမပြောဘူး။ ပြီးတော့ အာကာသယာဉ်ငယ်ပုံစံငယ်ကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ခင်ဗျား ဘာမှထူးခြားဟန်မပြဘူး”

ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ဝတ်စုံကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ကြွေနေသောဝတ်စုံကို ပြန့်အောင် လက်ဖြင့်သပ်လိုက်ပြီးနောက် ချောင်ထဲတွင် ကုပ်နေသည့် အရိုးစုသဏ္ဍာန်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ အပြင်ပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် လူသားဟန်ဆောင်ပေမယ့် အတွင်းသရုပ်ကိုတော့ မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ထိုလူ ပိန်ပိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

(အမေရိကန်သိပ္ပံစာရေးဆရာ Brian W. Aldiss ၏ Outside ကို ပြန်သည်)
 ရုပ်ပုံအဖွဲ့ အတွဲ ၃၉ အမှတ် ၄၅၇ ၃၉၇၃ ဂွမ်လ

ကျုပ်တို့ ဖိုက်

ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် သေးသေးညက်ညက် လူဖလံကလေးဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် သေးလွန်းသဖြင့် သူ့အတွက် အာကာသဝတ်စုံကို သီးသန့်ချုပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ခန္ဓာသေးသလောက် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သည်။ ဇွဲနပဲကြီးသည်။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် သူ့အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားနေသည်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ပါမောက္ခဖောစတားသည် သူ့အတွက် အာကာသယာဉ်တစ်စင်းကို ဆောက်လုပ်ပေးရန် ခေါင်းမာသောလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ ကမ္ဘာ့ကောင်စီ၏ကိုယ်စားလှယ်များ၊ သိပ္ပံသုတေသနအဖွဲ့အုပ်ချုပ်ရေးလူကြီးများထံ တောင်းဆိုခဲ့သည်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကြာခဲ့ပြီ။ ကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ အုပ်ချုပ်ရေးလူကြီးတွေလည်း အဆက်ဆက်ပြောင်းခဲ့လှပြီ။ ယခုမှ သူတောင်းဆိုချက် ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'အာနီးတိုင်ထီ' အာကာသယာဉ်သည် ပါမောက္ခဖောစတားနှင့် လူခြောက်ဦးကို တင်ဆောင်ကာ ကမ္ဘာမြေမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ယာဉ်ပေါ်တွင် ပါမောက္ခ ဖောစတားအပြင် သူ့လက်ထောက် ချားလ်အက်ရှတန်၊ ထုံးစံအတိုင်း ပါရစမိုဖြစ်သည့် ယာဉ်မှူးပုံကိုင်အင်ဂျင်နီယာ စသည့် သုံးဦးအဖွဲ့၊ ဘွဲ့ ရလူငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘီလ်ဟော့ကင်းနှင့် ကျုပ်တို့ဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အာကာသသို့ မရောက်ဖူးကြသေး။ ကျုပ်တို့သည် အာကာသထဲသို့ လိုက်ရသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ နောက်တစ်ပတ် ကျောင်း

အဖွင့်အမီ ကမ္ဘာမြေကြီးသို့ ပြန်ရောက်မည် မရောက်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်ခြင်း မဖြစ်ကြတော့။ ကျုပ်တို့ဆရာ ပါမောက္ခ ဖောစတားမှာ မည်သို့ရှိမည်မသိ။ သူ့သဘောထားကို အမူအရာဖြင့်ပြသည့်တိုင် ကျုပ်တို့မဝေခွဲနိုင်။ မည်သို့ရှိစေ၊ ကျုပ်တို့ပြန်သွားလျှင် အင်္ဂါဂြိုဟ်မှအရေးအသားကို အနည်းအကျဉ်းဖတ်တတ်သူဆို၍ ကျုပ်တို့တစ်သိုက်လောက်သာ ရှိမည်ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ရမည်မှာကား သေချာပါသည်။

ကျုပ်တို့သည် အင်္ဂါဂြိုဟ်သို့ သွားနေကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်အတွက် အင်္ဂါဂြိုဟ်မှ အရေးအသားကို မည်သို့တတ်ကျွမ်းနိုင်မည်နည်းဟု ကျုပ်တို့ ကောင်းစွာသဘောမပေါက်ကြသေး။ ပါမောက္ခ၏အယူအဆကို ကျုပ်တို့ အတော်အတန်သိနေသည့်တိုင် ကျုပ်တို့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်သို့ အဘယ့်ကြောင့်သွားနေကြသည်ကို ဇေဇေဝါဖြစ်နေကြဆဲရှိသေးသည်။ ကမ္ဘာမြေမှ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ဆယ်ရက်အကြာတွင်မှ ကျုပ်တို့သည် ပါမောက္ခဖောစတား၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ သိလာရခြင်းဖြစ်၏။

သူခေါ်သဖြင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် သူ့အခန်းသို့ရောက်သွားသည့်အခါ၌ ပါမောက္ခဖောစတားသည် ကျုပ်တို့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အတန်ကြာစဉ်းစားနေသည်။ မီးရိုးဂျီအခြေအနေအောက်တွင် ရောက်နေသည့်တိုင် (ဆွဲငင်မှုအား သုညအောက်ရောက်နေသည့်တိုင်) ဆရာသည် ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်သူဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာမူ ပင်လယ်ထဲတွင်မျောနေသည့် ရေညှိများလို ဟိုသည်ရွေ့လျားနေသဖြင့် အနီးရှိလက်ကိုင်ကို ဖမ်းဆွဲထားကြရ၏။ ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာတွေးနေသည်ဟု ကျုပ်တို့ထင်သည်။ ထို့နောက် ကျုပ်တို့တစ်လှည့်၊ ဟော့ကင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ နောက်ကျသွားပြီဆိုသောသဘောဖြင့် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စာသင်သည့်အခါတွင် မပြောသည့် သာယာညင်းပျောင်းလေသံဖြင့် ကျုပ်တို့ကို စကားပြောနေသည်။ ဆရာသည် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျှင် ပို၍ပင်သာယာညင်းပျောင်းနေသည်ဟု ကျုပ်တို့စိတ်တွင်ထင်မိ၏။

"မှ တို့တစ်တွေ အာကာသထဲကို လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပတ်သက်လို့

မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းရှင်းမပြခဲ့ရသေးဘူး၊ မင်းတို့တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိပါတယ်”

ဟော့ကင်းကဖြေသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဆိုစမ်းပါဦးကွာ၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တို့ထွက်လာခဲ့တယ်လို့ ထင်သလဲ”ဟု ပါမောက္ခဖောစတားက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျုပ်သည် ဟော့ကင်းကို ဟန့်တားမည်လုပ်သေး၏။ သို့ရာတွင် အာကာသထဲတွင် လွင့်မျောနေချိန်၌ သူ့ကို ခြေထောက်ဖြင့်လှမ်းကန်၍ သတိပေးသော်လည်း သူ့ကိုကန်မိမည်မဟုတ်။

“ပြင်ပစကြာဝဠာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကြီး ပြိုကွဲလာခဲ့ပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာရဲ့အယူအဆကို အထောက်အကူပြုမယ့် သက်သေခံအထောက်အထားတွေကို ရှာဖွေမဟုတ်လားဆရာ”

“အဲဒီအထောက်အထားကို သည့်ပြင်ဂြိုဟ်တွေမှာမရှာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို သွားရှာသလဲဆိုတာကော မင်းတို့နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သေသေချာချာတော့ မသိဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်က လတွေပေါ်မှာ တစ်ခုခုများတွေ့မလားလို့ အဲဒီကိုသွားတယ်ထင်တာပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ငါ့တပည့်တော်တယ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်မှာ ငါတို့တွေ့ထားတဲ့ အရန်ဂြိုဟ်ချည်းပဲ ဆယ့်ငါးလုံးရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ စုစုပေါင်း စရိယာအကျယ်အဝန်းဟာ ငါတို့ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရှိတယ်။ ကဲ...ငါတို့မှာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ အချိန်ရတော့ ဘယ်နေရာကို အရင်ရှာကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်သလဲ၊ ဆိုစမ်း”

ဟော့ကင်းသည် သူ့ကို လှောင်နေသလောဟူသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ပါမောက္ခဖောစတားကို ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော် နက္ခတ္တဗေဒအကြောင်းကို သိပ်နားမလည်ပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်မှ လလေးစင်းရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလတွေပေါ်မှာ အရင်ရှာရလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့သိအောင် ပြောပြမယ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အိုင်

အို၊ ယူရောပါး၊ ယာနီမိဒါ၊ ကော်လစတိုလိုအမည်ရှိတဲ့ လလေးစင်းရှိတယ်။ သူတို့တစ်ခုစီရဲ့ အကျယ်အဝန်းဟာ အာဖရိကတိုက်လောက်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်မှာအရင်ရှာမလဲ၊ အကွရာစဉ်အလိုက် ရှာကြည့်မလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့အနီးဆုံးလပေါ်မှာ ရှာရမယ်ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာမတွေ့တော့မှ အပြင် ဒီထက်ဝေးတဲ့ လတွေဆီကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာရမယ်ထင်ပါတယ်”

“ယုတ္တိဗေဒအရ တွေးရင်တော့ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ အနီးဆုံးလပေါ်မှာရှာပြီး မတွေ့လို့ရှိရင် ဒုတိယအနီးဆုံး၊ တတိယအနီးဆုံးစသဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ရှာမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုတို့ လအကြီးကြီးတွေပေါ်ကို တက်မရှာတော့ဘူး၊ လအကြီးတွေကို အာကာသထဲကနေပြီး ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်ပြီးပြီ၊ သူတို့ရဲ့မျက်နှာပြင်တွေပေါ်ကို တို့ ထောက်လှမ်းရှာဖွေပြီးပြီ၊ တွေ့ရသလောက်ကတော့ ရှေးဟောင်းသုတေသနအတွက် ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာမတွေ့ရဘူး၊ ခုဟာက တို့မရောက်ဖူးသေးတဲ့၊ ဘယ်သူမှ ဓာတ်ပုံမရိုက်ရသေးတဲ့ နေရာတစ်ခုကို သွားမှာ”

“ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးပေါ်ကို မဟုတ်ဘူးလားဆရာ” ဟု ကျုပ်က တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီလောက်အထိ တို့မသွားနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အနီးဆုံးတစ်နေရာကို သွားမှာ”

ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် အတန်ကြာမှ တွေးနေသည်။

“မင်းတို့ သိမလား မသိဘူးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တို့ ခုသွားမယ့် နေရာဟာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ အရန်ဂြိုဟ်ငယ်တွေထဲက တစ်ခုဆီကို သွားမှာ၊ အဲဒီကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ အရန်ဂြိုဟ်ငယ်တွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကို ကူးသန်းရတာဟာ သိပ်မဝေးပေမယ့် ဂြိုဟ်ကြီးတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကူးသန်းရတာလောက် ခက်ခဲတယ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ ဆွဲငင်အားဟာ အလွန်ကြီးပြီး သူ့ဂြိုဟ်ထဲမှာရှိတဲ့ လတွေကလည်း အလွန်လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေတဲ့အတွက် စက်ခဲတာဖြစ်တယ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးလဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ပါ၊ လျင်မြန်စွာလည်ပတ်နေတယ်၊ အဲဒီလကနေပြီး ယာနီမိဒါအရန်ဂြိုဟ်ကို သွားတာဟာ တစ်နေ့ခွဲလောက်သာကြာပေမယ့် လောင်စာကုန်ရာမှာတော့

ကမ္ဘာမြေကြီးကနေပြီး သောကြာဂြိုဟ်ကိုသွားတဲ့ခရီးလောက် လောင်စာကုန် ကျတယ်။

“...ခု တို့ဟာ အဲဒီခရီးကို သွားနေကြတာ၊ အဲဒီဂြိုဟ်ငယ်ဆီကို အရင် တုန်းက ဘယ်သူမှ မသွားဖူးကြသေးဘူး၊ သွားရင်လည်း ဘာမှအကြောင်းထူး မယ်လို့ မထင်ခဲ့ကြဘူး။ တို့သွားမယ့် ဂျူပီတာ ဖိုက်လို့ခေါ်တဲ့ ကြာသပတေး ဂြိုဟ် ၅ ဟာ အချင်းဝက်အားဖြင့် ကီလိုမီတာ သုံးဆယ်လောက်သာရှိလေ တော့ စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့လည်း ရှိမယ်ထင်ခဲ့ကြဘူးပေါ့၊ သူမပြောပါနဲ့ လေ၊ သူ့ထက် သွားလို့လွယ်တဲ့ အပြင်ဘက်က အရန်ဂြိုဟ်တွေဆီကိုလည်း ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာမရှိဘူးထင်ကြတဲ့အတွက် လောင်စာအကုန်ခံပြီး ဘယ်သူမှ မသွားခဲ့ကြပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကကော ဘာဖြစ်လို့ လောင်စာအကုန်ခံပြီး သွား နေတာလဲဆရာ”

ကျုပ်က စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ကျုပ်တို့သွားနေသည့် ခရီးသည် စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်းသည်။ အန္တရာယ်လည်းမရှိဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်၊ ယခုမူ ကျုပ်တို့ခရီးက စိတ်ဝင်စားစရာလည်းမရှိ၊ အန္တရာယ် လည်းများသည်ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့်သွားနေသေးသနည်း။

အမှန်ကိုပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျုပ်သည် ပေါမောက္ခ ဖောစတား၏ အယူ အဆများကို များစွာအယုံအကြည်မရှိလှ။ ကျုပ်သာမက အခြားသူများက လည်း သူ့အယူအဆများကို လက်မခံကြ။ ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် သူ့ သက်ဆိုင်ရာပညာရပ်များတွင် ထက်မြက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ကျုပ်မငြင်းလို။ သို့ရာတွင် သူ့အယူအဆများမှာ အနည်းငယ် 'ကြောင်'သည် ဟု ကျုပ်ထင်သည်။ အယူအဆတစ်ခုအတွက် သူတင်ပြသည့် အထောက် အထားမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိလှသည့်ပြင် ကောက်ချက်ထုတ်ရာတွင်လည်း သူ များထက်ထူးသဖြင့် သူ့အယူအဆကို တော်တော်များများက သံသယဖြစ်တတ် ကြသည်။

ကျုပ်တို့ကမ္ဘာမှ သူတေသနအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် အင်္ဂါဂြိုဟ်သို့ ပထမဆုံး အကြိမ် သွားခဲ့ရာတွင် ထိုဂြိုဟ်ကြီးပေါ်၌ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုမျှသာမက ယဉ် ကျေးမှုကြီးနှစ်ခု ထွန်းကားခဲ့သည့် အထောက်အထားများကို တွေ့ခဲ့၏။ ထို

ယဉ်ကျေးမှုကြီးနှစ်ခုစလုံးမှာလည်း ကြီးကျယ်သော အဆင့်အတန်းမြင့်သော ယဉ်ကျေးမှုကြီးများဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ငါးသန်းလောက်က ပြိုင်တူ ပျက်စီးသွားခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆရ၏။ မည်သည့်အတွက် ပျက်စီးသွားသည်ကို မူ မပြောနိုင်သေး။ သို့ရာတွင် စစ်ပွဲကြောင့် ပျက်စီးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ယဉ် ကျေးမှုကြီးနှစ်ခုသည် အတူငြိမ်းချမ်းစွာ တည်ရှိခဲ့ကြသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ မျိုးနွယ်တစ်ခုမှာ ပိုးမွှားများပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး အခြားမျိုးနွယ်တစ်ခုမှာ တွားသွား တတ်သောသတ္တဝါများနှင့် ဆင်ဆင်တူ၏။ ပိုးမွှားများနှင့်တူသောမျိုးနွယ်မှာ အင်္ဂါဂြိုဟ်တွင် မူလနေထိုင်ခဲ့သော ဌာနေများဖြစ်ဟန်တူပြီး တွားသွားတတ် သော သတ္တဝါနှင့်ဆင်သည့် မျိုးနွယ်မှာ နောက်မှရောက်လာသူများ ဖြစ်ဟန် တူသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ကျွမ်းကျင်သူတို့က နောက်မှရောက်လာသည့် မျိုး နွယ်၏ယဉ်ကျေးမှုကို အိတ်စ် X ယဉ်ကျေးမှုဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။

ဤသည်ကိုကြည့်၍ ပါမောက္ခ ဖောစတားက အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများသည် အာကာသခရီးအတတ်ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့ကြကြောင်း၊ မာကျူရီဂြိုဟ်ကြီး ပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဍာန် မြို့ရိုးပျက်ဟောင်းအပျက်အစီးများကို တွေ့ ရှိခြင်းဖြင့် ထိုအချက်ကိုသိနိုင်ကြောင်း၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများသည် အခြားသော နေစကြာဝဠာထဲရှိ ဂြိုဟ်ငယ်များကို သိမ်းပိုက်ရန်ကြိုးစားခဲ့ဟန်တူကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သောကြာဂြိုဟ်နှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးတို့မှာမူ ဆွဲငင်အားများသည့် ဂြိုဟ် များဖြစ်သည့်အတွက် ခြွင်းချက်ထားခဲ့ကြဟန်တူကြောင်းဖြင့် ပါမောက္ခ ဖော စတားယူဆသည်။ သို့ရာတွင် လပေါ်၌ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အစအနများကို မတွေ့သဖြင့်မူ ပါမောက္ခ ဖောစတား တော်တော်စိတ်ပျက် သွားသည်။ သို့တိုင် အားမလျော့သေး။ တစ်နေ့တွင် တွေ့လိမ့်ဦးမည်ဟုကား မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခ ဖောစတား၏ X ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် 'ကွန်ဗားရှင်း သီဝရီ'ခေါ် 'ပြောင်းပြန်'အယူအဆတစ်ခုမှာ X ယဉ်ကျေးမှုကြီးသည် မူလက ဂြိုဟ်ငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် တည်ရှိခဲ့ဟန်တူကြောင်း၊ ထိုစဉ်က စကြာဝဠာစနစ် ကြီးထဲတွင် အခြားတစ်ခုတည်းသော ယဉ်ကျေးသည့်မျိုးနွယ်တစ်ခုဖြစ်သည့် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် ကူးလူးဆက်ဆံမှုရှိဟန်တူခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်တွင်မူ ထိုဂြိုဟ် ငယ်၏ X ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ယဉ်ကျေးမှုနှစ်ခုတို့သည် ပျက်စီးသွားခဲ့

ဟန်တူကြောင်းဖြင့် ယူဆသည့် သီဝရီဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် ထိုမျှဖြင့် တင်းတိမ်ခြင်းမရှိသေး။ X ယဉ်ကျေးမှုသည် အခြားသော စကြဝဠာမှနေ၍ ကျုပ်တို့ နေစကြဝဠာထဲသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြန်သည်။ သူ့အယူအဆကို လူတော်တော်များများက လက်ခံခြင်းမပြုကြ။ သို့ရာတွင် လောက၌ ကိုယ့်ဘက်က လူနည်းစုဖြစ်သည့်အခါတွင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်တတ်သည့်လူမျိုးရှိရာ ပါမောက္ခဖောစတားမှာလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အယူအဆကို လူတော်တော်များများက လက်ခံခြင်းမပြုသည့်တိုင် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိ။

ပါမောက္ခ ဖောစတားက သူ့အယူအဆကို ရှင်းပြနေစဉ် ကျုပ်သည် ထိုင်နေရာမှနေ၍ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှလိုက်သည့်မြင်ကွင်း။ အီကွေတာ တိမ်ခါးပတ်များနှင့် ဂြိုဟ်ကြီးအနီးတွင် ကြယ်ကလေးများနယ် တလက်လက်တောက်ပနေကြသော အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ကလေး သုံးလုံးကို မြင်ရသည်။ ကျုပ်တို့ ပထမဆုံး ဆင်းသက်ရပ်နားဆိုက်ကပ်မည့် ဃာနီမိဒီအရန်ဂြိုဟ်ငယ်သည် မည်သည့်ဂြိုဟ်ငယ်များဖြစ်မည်နည်းဟု ကျုပ်မှန်းဆကြည့်သည်။

“ဒီလောက် ရှည်ဝေးတဲ့ခရီးကြီးကို ဆရာတို့ ဘာဖြစ်လို့ လာခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာကိုတော့ နည်းနည်းရှင်းပြချင်တယ်”ဟု ပါမောက္ခ ဖောစတားက စကားဆက်သည်။

“မနှစ်တုန်းက ဆရာဟာ မာကျူရီဂြိုဟ်ကြီးရဲ့ခါးပတ်ထဲက အပျက်အစီးတွေထဲမှာ ကွင်းဆင်းပြီး သုတေသနလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို လန်ဒန်ဘောဂဗေဒတက္ကသိုလ်မှာ ဆရာ စာတမ်းဖတ်တော့ မင်းတို့များ လာတောင်နားထောင်မိသေးသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဆရာ စာတမ်းဖတ်တော့ ခန်းမနောက်တန်းဆီကတောင် ဆူဆူညံညံ လုပ်ကြသေးတယ်လေ။

“...ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက အချက်တစ်ချက်ကို ထည့်မပြောဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မာကျူရီဂြိုဟ်ကြီးပေါ်ကို ဆရာရောက်ခဲ့တုန်းက ယဉ်ကျေးမှုရဲ့မူလအစနဲ့ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးတဲ့ သဲလွန်စတွေကို တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ ဒေါက်တာ ဟော်တန်တို့ ဘယ်သူတို့က ဆရာကို ပိုင်းလှောင်ကြတော့ ဆရာ ဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောချင်လိုက်တာလေ။ အူကို

ယားနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဖွင့်ပြောလိုက်ရင် တစ်ယောက်ယောက်က အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ဆရာထက် အရင်ဦးအောင်သွားမှာစိုးတဲ့အတွက် ဒီအချက်ကို ဆရာထုတ်မပြောခဲ့ဘူး။

“...မာကျူရီဂြိုဟ်ကြီးပေါ်ရောက်တော့ ဆရာ ဘာကိုသွားတွေ့တယ်ထင်သလဲ။ တို့ နေစကြဝဠာစနစ်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကြွထုထားတဲ့ပုံကို သွားတွေ့ရတယ်ကွ။ ဒါဟာ ပထမအကြိမ်တွေ့တာမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်က X ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာမှာလည်း အလားတူရုပ်ကြွမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါ မင်းတို့သိပြီးသား။ ဒီတော့ မာကျူရီပေါ်မှာရှိတဲ့ ရုပ်ကြွနဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာတွေ့တဲ့ ရုပ်ကြွဟာ နက္ခတ္တဗေဒအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် သဘောချင်းတူနေကြတယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ သည့်ပြင်ဂြိုဟ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ထူးခြားတဲ့သင်္ကေတအမှတ်အသားတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ သမိုင်းသဘောနဲ့ကြည့်ရင် အရေးကြီးတယ်လို့ ဆရာထင်တယ်။ ဒီအထဲမှာ အထူးခြားဆုံးကတော့ အဲဒီရုပ်ကြွထဲမှာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးရဲ့ အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ထဲမှာ အရေးမကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဂျူပီတာဖိုက် (ကြာသပတေးဂြိုဟ် ၅)ကို တော်တော်လေးအသားပေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကိုထောက်ရင် X ယဉ်ကျေးမှုကို အစကောက်ရာမှာ အရေးကြီးတဲ့သော့ချက်ဟာ ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်မှာရှိတယ်လို့ ဆရာ ယူဆလိုက်တယ်။ ခု ဒါကြောင့် အဲဒီကို ဆရာတို့ သွားနေတာ”

ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုစဉ်က ကျုပ်ရော ဟော့ကင်းမှာ ပါမောက္ခ ဖောစတား၏စကားများကို အထင်လည်းမကြီးကြ။ X ယဉ်ကျေးမှုမှ မျိုးနွယ်များသည် တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် အချို့ပစ္စည်းများကို ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်တွင် ထားပစ်ခဲ့ကောင်း ထားပစ်ခဲ့ကြမည်။ ယင်းတို့ကိုရှာဖွေဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းချင် ကောင်းမည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာများသည် ပါမောက္ခ ဖောစတားပြောသကဲ့သို့ အရေးကြီးသည်ဟု ကျုပ်မထင်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ထက်ထက်သန်သန်မရှိသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခ ဖောစတား စိတ်ပျက်သွားဟန်တူသည်ဟု အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ သူ့အယူအဆနှင့်သူပေကိုး။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျုပ်တို့သည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ မကြီးဆုံးလဖြစ်သည့် ဃာနီမိဒီအရန်ဂြိုဟ်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်မိကြသည်။

ကမ္ဘာမြေမှ ကျုပ်တို့စခန်း အမြဲချထားသည့်ဂြိုဟ်မှာ ဤတစ်လုံးသာရှိသေးသည်။ ထိုအရန်ဂြိုဟ်ငယ်ပေါ်တွင် နက္ခတ်ကြည့်မျှော်စင်တစ်ခု၊ ဘူမိရူပဗေဒစခန်းတစ်ခုတည်ဆောက်ထားပြီး သိပ္ပံပညာရှင် ငါးဆယ်ခန့်လည်း ရှိနေကြသည်။ သူတို့မှာ စည်သည်တွေရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခ ဖောစတားက ခရီးမြန်မြန်ထွက်ချင်သဖြင့် ကျုပ်တို့တစ်တွေ ကြာကြာမနေလိုက်ရ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဂျူပီတာဖိုက်သို့ သွားမည်ဆိုသည့် အခါတွင် သူတို့တစ်တွေ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခ ဖောစတားက အကြောင်းကိုပြောပြခြင်းမပြု။ သူက အလစ်မပေးသဖြင့် ကျုပ်တို့ကလည်း ပြောခွင့်မကြို။

ယာနီမိဒ်အရန်ဂြိုဟ်မှ ဂျူပီတာဖိုက်သို့ ခရီးမှာ တစ်ရက်ခွဲသာကြာ၏။

ယာနီမိဒ်အရန်ဂြိုဟ်မှာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် နေရာဖြစ်သည့်တိုင် ကျုပ်တို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ချိန်မရ။ အပြန်ကျမှဝင်ရန် စီစဉ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ရေးပေးရန် ကတိပေးပြီးဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာတွင် မရေးတော့ပါ။ (လာမည့် နွေဦးပေါက်ထုတ် 'နေရှင်နယ် အက်စထရိုဂရပ်ဖစ်'မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်နိုင်ကြပါသည်။)

ယာနီမိဒ်ဂြိုဟ်မှ ဂျူပီတာဖိုက်သို့ ခရီးမှာ တစ်ရက်ခွဲသာကြာသည်။ နီးလာသည်နှင့်အမျှ ဂျူပီတာခေါ် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးသည် တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ ကြီးကြီးလာပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်သွားသည်ကို မြင်ရသည်မှာ ကျုပ်စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျုပ်သည် နက္ခတ္တဗေဒအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ကြီးမားသော ဆွဲငင်အားစက်ကွင်းကြီးထဲသို့ ကျုပ်တို့ဆင်းလာသည်ကိုမူ ကျုပ်တို့ သတိထားမိပါသည်။ ထိုအချိန်ကလေးသည် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။ အတိမ်းအစောင်းမခံသောအချိန်ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ လောင်စာကုန်ခန်းသွားခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့သည် အာကာသစခန်းရှိရာ ယာနီမိဒ်အရန်ဂြိုဟ်သို့ ပြန်ရောက်တော့မည်မဟုတ်တော့ဘဲ ဆွဲငင်ခြင်းဒြပ်ထုအားကြီးသော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့မည်သာဖြစ်၏။

စကားစပ်မိ၍ပြောရလျှင် ကျုပ်တို့ရှေ့ ကောင်းကင်တစ်ခုတွင် ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းခါးပတ်ကြီးများ အရစ်အရစ် ဝန်းရံလျက်ရှိသည့် ကြီးမားသော

ကြာသပတေးဂြိုဟ်လုံးကြီးအကြောင်းကို ကျုပ်အသေးစိတ်ရေးပြချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုထဲတွင် ထည့်ရေးပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဤစာမူကို ဖတ်ကြည့်သည့် စာပေမိတ်ဆွေများက ထိုအပိုင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ရန် အကြံပေးခဲ့သဖြင့် ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ (ကျုပ်မိတ်ဆွေများက အခြားအကြံဉာဏ်များကိုလည်း ပေးကြပါသေးသည်။ အတည်လား၊ အပြောင်အပြက်လား ဆိုသည်ကိုတော့ မသိပါ။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်းသာ လိုက်ရေးနေရလျှင် ကျုပ်ဝတ္ထုသည် ဘယ်တော့မျှဆုံးတော့မည်မထင်ပါ။)

သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို အနီးကပ်ရိုက်ထားသည့် ရောင်စုံဓာတ်ပုံများကို မြင်နိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျုပ်ဖော်ပြမည့် ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်ခဲ့သော အရန်ဂြိုဟ်ငယ်၏ပုံကိုလည်း မြင်ဖူးကြလောက်ပြီထင်ပါသည်။

ကျုပ်တို့သည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးသည် နောက်ထပ်ကြီးမားလာခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကျုပ်တို့မျက်စိထဲတွင် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျုပ်တို့ယာဉ်သည် ဂျူပီတာဖိုက် ပတ်လမ်းကြောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကို လှည့်ပတ်နေသော လငယ်တစ်စင်းကို အမိလိုက်သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး ကွန်ထရိုး ရွမ်း ခေါ် ထိန်းချုပ်ရေးအခန်းထဲသို့စုဝေးကာ ကျုပ်တို့ဆင်းသက်ရမည့် အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ကျုပ်နှင့်ဟော့ကင်းသည် နောက်မှရောက်သွားသည့် အတွက် ရှေ့သို့မတိုးနိုင်ဘဲ သူများအပေါ်မှကျော်၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ကျုပ်တို့ ယာဉ်မှူး ကင်းစလေဆားမှာ ယာဉ်ကိုထိန်း၍လိုက်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဘာမျှတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ အင်ဂျင်နီယာ အဲရစ်ဖူလ်တန်ကမူ လေးနက်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိရာမှ လောင်စာဒိုင်ဗွက်ကို ကြည့်နေသည်။ ပုံကိုင်တိုနီမှာ လမ်းညွှန်မြေပုံ (ကောင်းကင်ပုံ) ချပ်ကြီးကိုချပြီး အလုပ်ရုပ်လျက်ရှိ၏။

ပါမောက္ခ ဖောစတားမှာ တယ်လီပယ်ရီစကုပ်ခေါ် အဝေးကြည့် ပယ်ရီစကုပ်မှ မခွာတော့။ ခဏကြာလျှင် ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်မျက်ကိုချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို မှန်ပြောင်းမှခွာလိုက်ကာ ယာဉ်မှူး ကင်း

စလေဆားကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။ ကင်းစလေဆားရောက်လာပြီး မှန်ပြောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူလည်း ပါမောက္ခ ဖောစတားကဲ့သို့ တအံ့တဩဖြစ်ဟန်ဖြင့် အင်ဂျင်နီယာ ဖူလ်တန်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ပြသည်။ နောက်တစ်ဖန် တိုနီကိုခေါ်ပြန်သည်။ ကျုပ်တို့မှာ သိချင်လှပြီ။ ထို့ကြောင့် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ မှန်ပြောင်းအနီးသို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

လာ၍သာလာရသည်။ ဘာကိုမြင်ရလိမ့်မည်လဲဟု ကျုပ် ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားချက်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်သည် အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အာကာသကြီးထဲ၌ တွဲလွဲချိတ်နေသော လေးပုံသုံးပုံပြည့်နေသည့် လငယ်တစ်စင်း။ ထိုလ၏ 'ညအမှောင်ပိုင်း'မှာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးမှ ပြန်လင်းသော အရောင်ကြောင့် ခပ်မွန်မွန်လင်းလျက်။ ထိုအရာမှအပ အခြား ဘာကိုမျှမမြင်ရ။

ကြာကြာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တယ်လီစကုပ်ကြည့်လျှင် မြင်နေကျဖြစ်သော အမှတ်အသားများကို မြင်ရသည်။ အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်နှင့် ဒေါင်လိုက်ဖြတ်နေသော မျဉ်းကြောင်းများကို တွေ့ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုမျဉ်းများသွားနေပုံကို ကျုပ် သတိပြုလိုက်မိလေပြီ။ ထိုမျဉ်းကြောင်းများသည် ဖရိုဖရဲအနေအထားတွင်မဟုတ်ဘဲ အကွက်ချရေးဆွဲထားသည့်နယ်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာလုံးကြီးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လောင်ဂျီတွဒ်နှင့် လတ္တီတွဒ်မျဉ်းများကို မြင်ရသကဲ့သို့ အကွက်ကျကျ ထောင့်ချိုးညီညီဖြင့် တည်ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျုပ်သည် တအံ့တဩဖြင့်လှမ်းကြည့်နေစဉ် ဟော့ကင်းက အတင်းဝင်ကြည့်သဖြင့် သူ့ကို နေရာဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

ပါမောက္ခ ဖောစတားမှာ များစွာကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို မေးခွန်းတွေ ဝိုင်းမေးကြသည်။

“မင်းတို့ကသာ အံ့ဩနေပေမယ့် ငါ့အဖို့တော့ ဘာမှအံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မာကျူရီဂြိုဟ်ကြီးပေါ်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အထောက်အထားတွေအပြင် တခြားသဲလွန်စတွေကိုလည်း တွေ့နေပြီကွ၊ ယာနီမိဒ်အရန်ဂြိုဟ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ နက္ခတ်ကြည့် မျှော်စင်မှာ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဆီက ငါ သတင်းရခဲ့ပြီးပြီ။ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ ငါ့ကိုသာ ဖွင့်ပြောလိုက်

တာ၊ နက္ခတ်မျှော်စင်တွေရဲ့ ထုံးစံက အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးတွေ ဘာလေးတွေကို တယ်ပြီးဂရုစိုက်ကြည့်လေ့မရှိကြဘူး၊ ဟိုအပြင် နဂါးငွေ့တန်းက ဓာတ်ငွေ့ကြယ်စုကြီးတွေလောက်ကိုပဲ ကြည့်လေ့ရှိကြတယ်။ မျှော်စင်ကလေးတွေကတော့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကိုပဲ ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါကို နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တိုင်း အသိပဲ။

“...ခု ယာနီမိဒ်မျှော်စင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အပြင်နဂါးငွေ့တန်းက ဓာတ်ငွေ့ကြယ်စုကြီးတွေလောက်ကိုပဲ ကြည့်နေကြတာ၊ ဂျူပီတာဖိုက်ကို သိပ်မလေ့လာကြဘူး။ အဲဒီအရန်ဂြိုဟ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ၊ သူ့အချင်းဝက်ကို တိုင်းကြည့်ရုံလောက်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဓာတ်ပုံတွေကလည်း ခပ်ဝါးဝါးဆိုတော့ ခုတို့မြင်ရတဲ့ မျဉ်းကြောင်းအမှတ်အသားတွေ မပေါ်ဘူး၊ တကယ်လို့သာပေါ်ခဲ့ရင် အဲဒီတုန်းကတည်းက လေ့လာရေးအဖွဲ့တွေဘာတွေ ရောက်ပြီးခဲ့ရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ လော်တန်တို့ဟာ စင်တီမီတာ တစ်ရာရှိတဲ့ ရီဖလက်တာနဲ့ အဲဒီမျဉ်းကြောင်းတွေကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဂျူပီတာဖိုက်ဟာ အချင်းဝက်အားဖြင့် ကီလိုမီတာ သုံးဆယ်သာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ပမာဏနဲ့စာရင် သိပ်လင်းလွန်း တောက်လွန်းနေတယ်၊ ဂျူပီတာဖိုက်ရဲ့ ရောင်ပြန်အားကို တိုင်းကြည့်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ အယ်လ်ဗီဒီရောင်ပြန်အားဟာ တခြားလငယ်တွေနဲ့ အတူတူပဲဖြစ်နေတယ်၊ သဘောကတော့ တခြားလတွေနဲ့ အယ်လ်ဗီဒီ အတူတူပဲဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီတော့ ဂျူပီတာဖိုက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့လင်းသင့်သည်ထက် လင်းနေရသလဲ၊ ဂျူပီတာဖိုက်ရဲ့မျက်နှာပြင်ဟာ ကျောက်ဆောင်တို့ ဘာတို့မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောင်လက်အောင်တိုက်ထားတဲ့ သတ္တုပြားကြီးနဲ့ တူနေတယ်”

“ဪ...ဟုတ်ပြီဆရာ၊ ဒီလိုဆိုရင် X ယဉ်ကျေးမှုခေတ်က လူတွေဟာ ဂျူပီတာဖိုက်ကို အခွံကြီးတစ်ခုနဲ့ကာထားတဲ့သဘောပေါ့၊ မာကျူရီဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သူတို့ဆောက်ခဲ့တဲ့ ခုံးကြီးတွေလိုပေါ့၊ ခုဟာက အရွယ်အစားတော့ ပိုကြီးမှာပေါ့လေ”

ပါမောက္ခ ဖောစတားက ကျုပ်ကို သနားဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး “မင်းတို့ ခုထက်ထိ မရိပ်မိကြသေးဘူးလား” ကျုပ်သည် သူ့စကားကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ယခုလိုအခြေ

အနေတွင် ကျုပ်ကဲ့သို့ပင် ထင်ကြေးပေးမိကြလိမ့်မည်မဟုတ်လော။

နောက်သုံးနာရီခန့်ကြာသည့်အခါတွင်မူ ကျုပ်တို့သည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သည့် သတ္တုမျက်နှာပြင်ကြီးပေါ်သို့ ဆင်းသက်မိကြသည်။ ယာဉ်မှန်ဝိုင်းပေါက်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျုပ်တို့သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာဝတ္ထုများနှင့်စာလျှင် ပီပီသေးသေးကလေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျုပ်တို့ယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ဆီလောင်ကန်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် တွားသွားနေသည့် ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ အမြဲတမ်းဆောင့်ကြွားကြွားနေတတ်သည့် ပါမောက္ခ ဖောစတားပင်လျှင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။

သတ္တုမျက်နှာပြင်ကြီးမှာ တစ်လျှောက်လုံးပြောင်ချောနေသည်မဟုတ်ချေ။ ကြီးမားသောသတ္တုပြားကြီးများကို စပ်ထားသည့်နေရာ၌ 'ချုပ်ရိုးကြီးများသည် မိုမောက်လျက်ရှိကြ၏။ ယာဉ်ပေါ်မှလှမ်းမြင်ရသော လတ္တီတွဒ်၊ လောင်ဂျီတွဒ်များကဲ့သို့သော မျဉ်းကြောင်းများမှာ ထိုချုပ်ရိုးကြောင်းကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

ကျုပ်တို့ယာဉ်ဆိုက်ရာနှင့် ကီလိုမီတာတစ်ဝက်ခန့် ဝေးသောနေရာတွင် တောင်ကုန်းနိမ့်နိမ့်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ (တကယ့်တောင်ကုန်းဟုတ် မဟုတ်ကိုမူ ကျုပ်မသိပါ။ ကျုပ်တို့ကမ္ဘာမှ တောင်ကုန်းကလေးများနှင့် တူသဖြင့် လွယ်အောင်ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။) အလားတူကုန်းမို့များကိုလည်း ယာဉ်ပေါ်မှ လှမ်း၍လေ့လာစဉ်ကတည်းက ကျုပ်တို့မြင်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ကုန်းမို့ကလေးများမှာ ခြောက်ခုရှိပြီး လေးခုမှာ အီကွေတာဗဟိုမျဉ်းပတ်ပတ်လည်တွင် အကွာအဝေးညီမျှစွာတည်ရှိနေပြီး နှစ်ခုမှာ ဝင်ရိုးစွန်း တစ်ဖက်တစ်ချက်ထိပ်တွင် ရှိနေကြ၏။ ဤသည်တို့ကိုကြည့်၍ ထိုခုံးခုံးအရာများမှာ သတ္တုမျက်နှာပြင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်သည့်အပေါက်များဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဆွဲငင်အားနည်းသည့် ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်တွင် အာကာသဝတ်စုံကြီးဝတ်၍ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ များစွာစိမ်ရိုလိမ့်မည်ဟု အချို့က ထင်ကောင်း ထင်ကြလိမ့်မည်။ ကျုပ်အဖို့မူ ထိုသို့မဟုတ်။ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်တို့ကို သတိထားရ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရ၊ လေ့လာရသည့်အတွက် များစွာစိတ်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျုပ်အဖို့မူ ပထမဆုံးအကြိမ် အခြားဂြိုဟ်

တစ်ခုပေါ်သို့ သက်ဆင်းဖူးခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအရာများကို ခေါင်းထဲထည့်၍ မတွေးမိကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။

ဂျူပီတာဖိုက်၏ ဆွဲငင်အားမှာ အလွန်နည်းသည့်အတွက် မြေပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ကျုပ်တို့သည် တောင်တက်သမားများကဲ့သို့ ခါးတွင်ကြိုးချည်ပြီး ပါလာသည့် နောက်သို့ပြန်ကန်သော ဓာနတိုများဖြင့် မကြာခဏပစ်၍ သတ္တုမျက်နှာပြင်ကြီးပေါ်တွင် မျောလိုက်သွားရသည်။ ကျုပ်တို့က ကြိုးတန်းကြီး အလယ်ကောင်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့ကြပြီး ကျုပ်တို့မျောချင်ရာ မျောသွားမည်စိုးသဖြင့် အတွေ့အကြုံရပြီးဖြစ်သော ယာဉ်မှူးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖူလ်တန်နှင့် တိုနီတို့က ကြိုးရှေ့ထိပ်နှင့် နောက်ထိပ်တို့တွင် လိုက်ပါလာကြသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကျုပ်တို့ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ခပ်ခုံးခုံးမြင်ခဲ့ရသည့်အရာမှာ အချင်း တစ်ကီလိုမီတာလောက်ရှိသည့် ခပ်နိမ့်နိမ့် ခပ်ပြားပြား အမိုးခုံးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအခုံးကြီးသည် အာကာသယာဉ်တစ်ခုလုံး ဝင်ဆိုက်နိုင်သော လေအိတ်ကြီးတစ်ခုပေလောဟု ကျုပ်ထင်မိသေး၏။ ကျုပ်တို့သာ ကံမကောင်းခဲ့လျှင် ထိုအခုံးကြီးထဲသို့ ဝင်ရမည့်လမ်းပေါက်ကို ရှာတွေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ ထိုအခုံးကြီး၏ တံခါးကို ဖွင့်သည့် စက်ကိရိယာများမှာလည်း ယခုလောက်ဆိုလျှင် ပျက်စီးလောက်ပေပြီ။ ပျက်စီးခြင်းမရှိသေးလျှင်လည်း ထိုစက်ခလုတ်များကို မည်သို့ဖွင့်ရမည်ကို ကျုပ်တို့သိမည်မဟုတ်။ သို့မဖွင့်နိုင်လျှင် အကြီးဆုံးသော ရှေးဟောင်း သူတေသနပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ကျုပ်တို့သည် သတ္တုအမိုးခုံးကြီးကို ပတ်ပတ်လည်လျှောက်ကြည့်ကြရာ လေးပုံတစ်ပုံလောက်အရောက်တွင် သတ္တုအမိုးခုံးကြီးတစ်နေရာ၌ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါက်မှာ များစွာမကြီးလှချေ။ နှစ်မီတာလောက်မျှသာရှိပေလိမ့်မည်။ အပေါက်မှာ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သဖြင့် ကျုပ်တို့သည် မည်သည့်အတွက် ထိုအပေါက်ကို သုံးကြောင်းကို စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုစဉ် တိုနီ၏အသံကို ရေဒီယိုမှ ကြားရသည်။

"အပေါက်က တမင်ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဥက္ကာခဲကြီးတစ်ခု ကျလို့ပေါက်သွားတာ"

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဥက္ကာခဲကျတဲ့အပေါက်ကလည်း ဒီလို တိတိရိရိကြီး ဝိုင်းနေမလား၊ အစွန်းကလေးတွေ ဘာလေးတွေတောင်မှ မထွက်ဘူး”ဟု ဒေါက်တာ ဖောစတားက ပြောသည်။

တိုနီက...

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဥက္ကာခဲပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဥက္ကာခဲတွေဟာ အာကာသထဲ ကျလာလို့ သိပ်အပူရှိန်မပြင်းဘူးဆိုရင် ဒီလိုခပ်ဝိုင်းဝိုင်းတွေပဲ၊ အနားတွေကို ကြည့်ပါလား၊ အနားမှ ပေါက်ကွဲလို့ လောင်ကျွမ်းထားတဲ့အရာတွေ တွေ့ရ သားပဲ၊ ဥက္ကာခဲကြီးနဲ့ သတ္တုအစတွေကတော့ အရည်အပျော်သွားတော့မှာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီနားမှာ အစအနတွေကို မတွေ့ရတော့တာပေါ့။”

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မထင်လှဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ဥက္ကာခဲတို့ ဘာတို့ ကျမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီထင်သလဲ၊ နှစ်ပေါင်း ၅ သန်း လောက်ရှိပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သည်ပြင်နေရာတွေမှာလည်း ဥက္ကာခဲကျထား တဲ့အပေါက်ကြီးတွေ၊ ကျင်းကြီးတွေကို တွေ့ရမှာပေါ့”ဟု ကင်စလေးဆားက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရုပ်တယ်ကွာ၊ ရှေ့ဆုံးက ငါ အရင်ဝင်ကြည့်မယ်”

ပါမောက္ခ ဖောစတားက ပြောသည်။

ကင်းစလေးဆားမှာ ယာဉ်မှူးပီပီ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်သူဖြစ်သည့် အတိုင်း...

“ဆရာ ဝင်ချင်တယ်ဆိုလည်း ဝင်လေ၊ ဝါယာကြိုး မီတာနှစ်ဆယ် လောက်တော့ ယူသွားဆရာ၊ ကျွန်တော် အပေါက်ဝက ထိုင်စောင့်နေမယ်၊ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ရင် ကြိုးနဲ့မှဖြစ်မယ်၊ ကြိုးမဲ့ဆက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တုပြားကြီးတွေကာထားတော့ ဆရာပို့တဲ့ အချက်ပြအဆက်အ သွယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

သို့ဖြင့် ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် ဂျူပီတာဖိုက် အရန်ဂြိုဟ်ထဲ ရှေ့ဆုံး မှဝင်သွားသည်။ ကျုပ်တို့မှာ ပါမောက္ခ ဖောစတားထံမှ သတင်းကို သိလို သဖြင့် ကင်းစလေးဆားအနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေမိကြသည်။

ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် အထဲသို့ များများမဆင်းနိုင်။ အတန်ကြာ

သွားမိလျှင် အထဲတွင်ကာထားသည့် နောက်ထပ် သတ္တုပြားအကာကြီးတစ်ခု ကို တွေ့ရပြန်သည်။ နံရံတစ်ချပ်နှင့် တစ်ချပ်ကြားတွင် လူတစ်ရပ်စာလောက် ကွာသဖြင့် ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် ရောင်ခြည်ဖြင့်ကြည့်ရာ ထောက်ကန် ထားသော ထုပ်များ၊ လျှောက်များကိုတွေ့ရ၏။ ထို့အပြင်မူ မည်သည့်အရာကို မှ မတွေ့ရချေ။

သို့ဖြင့် ကျုပ်တို့သည် ထိုနေရာတွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီခန့် အချိန်ကုန် သွားသည်။ ကျုပ်က ပါမောက္ခ ဖောစတားအား ဖောက်ခွဲသည့်ပစ္စည်းကိရိယာ များ အဘယ်ကြောင့် ယူမလာခဲ့ကြောင်း မေးမိသည်။ ပါမောက္ခက ကျုပ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း...

“လခွီးမှပဲ၊ ယူလာလို့ဖြစ်မလားကွ၊ တို့ယာဉ်ပေါ်မှာကိုက ပေါက်ကွဲစရာ တွေ့ချည်းပဲ၊ နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲစရာပစ္စည်းတင်ရင် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ ပါလာသည့်တိုင်အောင်လည်း ဒါကြီးကို အပျက်စီးခံပြီး ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ ဖြစ် မလားကွ၊ တခြားနည်းလမ်း ရှာရမှာပေါ့”

သုတေသနလုပ်ရာတွင် စိတ်ရှည်မှုမည်မျှလိုကြောင်းကို ကျုပ် သဘော ပေါက်လိုက်ပါပြီ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပါလျက် နောက်ထပ် တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်ကုန်လျှင်ကော ဘာဖြစ်သေးသနည်း။

ပါမောက္ခ ဖောစတား၏အမြင်ကို ကျုပ်သဘောပေါက်သွားသည်။ ကျုပ် တို့သည် ဝင်ပေါက်ကိုရှာမရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေကြစဉ် ဟော့ ကင်းသည် ဝင်ပေါက်ကိုတွေ့လာ၏။ ဂျူပီတာဖိုက် ကမ္ဘာကလေး၏ မြောက် ဝင်ရိုးစွန်းအနီးတွင် ဥက္ကာခဲကြီးကျသဖြင့် ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော မီတာ တစ် ရာခန့်ကျယ်သည့် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို သွားတွေ့သည်။ ဂျူပီတာဖိုက် ကို ကာရံထားသည့် အပေါ်ယံသတ္တုပြားနှင့် အောက်မှ သတ္တုပြားနှစ်ထပ်စလုံး မှာ ထိုနေရာတွင် ပေါက်ပြဲလျက်ရှိ၏။ အပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဖာတီယအထပ်တစ်ခု ကျန်သေးသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကျုပ် တို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လောမသိ။ ကပ်ကမ္ဘာများစွာကြာမှသာ တွေ့ နိုင်သော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရလိုက်သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ထို နေရာသို့ နောက်ထပ်ဥက္ကာခဲတစ်ခဲကျထားသဖြင့် ပေါက်နေသော အပေါက် ။ယ်ကလေးတစ်ပေါက်ကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အပေါက်မှာ အာကာသ

ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဝင်သာသည်ဆိုရုံ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့သည် တစ်ယောက်စီခေါင်းထိုးပြီး အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ ၏။

အထဲသို့ရောက်သည့်အခါ ကျုပ်တို့အားလုံးသည် စိန်ပီတာဘုရားရှိခိုး ကျောင်းခေါင်မိုးမှ တွဲလောင်းကျနေသော ပင့်ကူများလို စောက်ထိုးကြီးတွေ မျောနေကြသည်။ ကျုပ်တို့မျောပါနေသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးမှာ တော်တော် ကျယ်သည်ဟုသိသည့်တိုင် မည်ရွှေမည်မျှ ကျယ်သည်ကိုမူ ခန့်မှန်းမရချေ။ ကျုပ်တို့တွင်ပါလာသော ဓာတ်ရောင်ခြည်များဖြင့် ထိုးကြည့်သည့်တိုင် အဝေး ကြီးထိအောင် အလင်းရောင်မရောက်။ လိုဏ်ဂူကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဤ ခုံးကြီးထဲတွင် လေလည်းမရှိ၊ အမှုန်လည်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် ရောင်ခြည်များမှာ လည်း တိုး၍မပေါက်ချေ။ အမိုးပေါ်ရောက်လာပြီး အောက်မျက်နှာပြင်ကို ထိုး ကြည့်သည့်အခါတွင်မူ ခပ်ဝါးဝါးခပ်ရိပ်ရိပ်မျှသာ မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ဘာ ကိုမျှ သဲကွဲစွာမမြင်ရ။

သို့ဖြင့် သေးငယ်လှသော ဤကမ္ဘာလောကလေးထဲရှိ သေးငယ်လှ သော ဆွဲငင်မှုထုထဲတွင် ကျုပ်တို့သည် အောက်သို့တဖြည်းဖြည်းကျလာခဲ့ ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အပြင်တွင်ချည်ပစ်ခဲ့သည့် ကျုပ်တို့အသက်ကယ်ကြိုး များ ကုန်သွားတော့မှ အောက်သို့ အကျရပ်သွားကြသည်။ အပေါ်သို့မော့ကြည့် လိုက်သည့်အခါ ကျုပ်တို့ဝင်လာခဲ့သည့်အပေါက်ကလေးကို ပျံပျံကလေး မြင် ရ၏။ ဝေးလံသည့်တိုင် အပေါက်ကိုမြင်နေသေးသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ကျုပ်သည် အသက်ကယ်ကြိုးအဖျားတွင် ဟိုသည်ယမ်းလျက်ရှိ၏။ ကျုပ်ဘေးတွင် ရှိနေသောသူများ၏ လက်မှ မီးရောင်ကလေးများသည် ကြယ် ပွင့်ကလေးများသဖွယ် ရေးရေးမှုန်မှုန် လင်းလက်နေကြသည်။ ထိုမှစ၍ ကျုပ် ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု လက်ခံခံဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျုပ်က လေသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ဆရာရေ၊ ဒါဂြိုဟ်မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်စင်းရယ်”

ကျုပ်တို့ကိုယ်စီတွင် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်များရှိသဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော လျှင်ကြားနိုင်ပါလျက် ဤအချက်ကို မေ့လျော့သွားကာ အော်၍ပြောလိုက်

သည်။

ကျုပ်သည် ယောင်၍အော်လိုက်မိသည့်အတွက် ရက်သွား၏။ ကျုပ် အော်သံကြောင့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ အချင်းချင်း ငြင်းခုံနေကြဟန် တီးတိုးပြောနေသော အသံများကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ထိုစဉ် ပါမောက္ခ ဖောစတားက...

“အေး... မင်းပြောတာမှန်တယ် ဂျက်၊ ဒီအာကာသယာဉ်ဟာ တို့နေစကြ စဉ္ဇာစနစ်ဆီကို ယဉ်ကျေးမှုသယ်ဆောင်လာတဲ့ယာဉ်ပဲကွ”

တစ်ယောက်က မယုံနိုင်သည့်အသံမျိုး ထွက်လာသည်။ မည်သူ့အသံ မှန်းတော့မသိ။ ဖူလ်တန်၏အသံဟု ကျုပ်ထင်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ အာကာသယာဉ်ကြီးဟာ အကျယ်ကိုက ကီလိုမီတာ သုံးဆယ်လောက်တောင် ရှိသတဲ့လား”

ပါမောက္ခ ဖောစတားက လေသံအေးအေးဖြင့်...

“ဒါကတော့ မင်းလည်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပဲကွာ၊ မင်းက ပိုသိ မှာပေါ့၊ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဟာ အပြင်အာကာသထဲကို ဖြတ်သန်းချင်ပြီဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အာကာသထဲမှာ လှုပ်ရှားလှည့်လည်နေတဲ့ ဂြိုဟ်အသေးစား ကလေးတစ်ခုကို ဆောက်မှာပေါ့၊ ဒီလိုဆောက်နိုင်ဖို့အတွက် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြံစည်ခဲ့ကြရတာ၊ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရတာတွေတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်အောင်မြင်မလဲ၊ ဒီလိုလှည့်လည်နေတဲ့ ဂြိုဟ်ကလေးဟာ (တစ်နည်းပြောရရင် အာကာသယာဉ်ပေါ့ကွာ) အစစအရာရာပြည့်စုံတဲ့ ကမ္ဘာ ကလေးတစ်ခုဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဂြိုဟ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့လူတွေကို မျိုးဆက်ပေါင်း များစွာအထိ တည်ရှိနေနိုင်အောင် လိုအပ်သမျှတွေကို ယူလာခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုယူလာနိုင်ဖို့အတွက် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ အာကာသယာဉ်ကြီးကို ဆောက်ရ မှာပဲ၊ တို့နေစကြဝဠာကို မရောက်ခင် သူတို့ဟာ စကြဝဠာဘယ်နှစ်ခုလောက် ကိုများ ရောက်ခဲ့ပြီလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ လှည့်လည်ရှာဖွေမှုဟာ လည်း ပြီးပဲ ပြီးသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် တန်းလန်းနဲ့ ကျဆုံးသွားရတာလား ဖိုတာကိုလည်း စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ့အထင်တော့ သူတို့ဟာ ဒီဂြိုဟ် သို့မဟုတ် ဒီယာဉ်ကြီးပေါ်မှာ စခန်းချအတည်တကျနေထိုင်ပြီး ဒီဂြိုဟ်ကမှ ဖာစ်ဆင့် တခြားဂြိုဟ်တွေကို အာကာသယာဉ်အငယ်စားကလေးတွေနဲ့ သွား

လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မိခင်ယာဉ်ကြီးကိုတော့ အာကာသတစ်နေရာရာမှာ ထားခဲ့မှာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် အကြီးဆုံးဂြိုဟ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာ ဆိုက်ပစ်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ ဒီဂြိုဟ်နားမှာဆိုရင် ဘယ်ကိုမှလည်း ရွေ့တော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာတင် ရှိနေမှာပဲ။ သူတို့ ပြန်လာချင်ရင်လည်း အဆင်သင့်ပဲ။ ဒီပတ်လမ်းကြောင်းထဲကို ဝင်လာရုံပဲ။ ဒါဟာ ယာဉ်ထားပစ်ခဲ့ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။ အကယ်၍ နေကိုပတ်ပြီး ထားခဲ့ရင် အခြားဂြိုဟ်တွေက ဆွဲငင်တဲ့အတွက် သူ့ပတ်လမ်းကြောင်းဟာ ပျက်သွားပြီး၊ တခြားကို လွင့်မျောပျောက်ဆုံးသွားနိုင်တယ်။ ဒီမှာတော့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးက ဆွဲထားတော့ ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘူး။ သူ့ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေတော့မှာ”

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေဆရာ၊ ဒါဖြင့် ဒီယဉ်ကျေးမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီးစောတာပေါ့”

တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“စောတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အထောက်အထားကိုကြည့်လိုက်ရင် တို့ထက်ပိုပြီး စောတယ်ဆိုတာကို ပြနေတယ်။ ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်းသတိမပြုမိကြသေးပေမယ့် ဂျူပီတာဖိုက် အရန်ဂြိုဟ်မှာ ထူးခြားချက်တွေရှိနေတယ်။ ဒါတွေ တို့အရင်တုန်းက ကောင်းကောင်းသတိမထားမိခဲ့ကြဘူး။ ဥပမာ ဒီဂြိုဟ်သေးသေး၊ လငယ်ငယ်ကလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနားမှာ ကပ်နေရသလဲ။ တခြားအရန်ဂြိုဟ်တွေဆိုရင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနဲ့ သူ ဝေးတာထက် အဆ ၇၀ လောက် ပိုဝေးနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီဂြိုဟ်ငယ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဂြိုဟ်မကြီးနဲ့ ဒီလောက်နီးနေရသလဲ။ နက္ခတ္တဗေဒအမြင်နဲ့ ကြည့်ရင် ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကဲပါကွာ၊ ဒါတွေထားပါတော့၊ အလုပ်စကြရအောင်”

ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် အတိုချုပ်၍ ပြောလိုက်သည်ဟု ကျုပ်ထင်သည်။ ကျုပ်တို့ခုနစ်ယောက်သည် သမိုင်းတွင် တစ်ခါမျှမတွေ့ခဲ့ဖူးသေးသည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့တူးဖော်နေသည့်အရာသည် သေးငယ်သည့်တိုင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။ လူလုပ်ထားသည့်တိုင် ကမ္ဘာတစ်ခုမဟုတ်လော။ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ

ကျုပ်တို့သည် ပဏာမတူးဖော်မှုလောက်ကိုသာ လုပ်နိုင်လိမ့်ဦးမည်။ နောင်ဆက်လက်တူးဖော်ဖို့က နောင်းလူတို့၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

ကျုပ်တို့ ပထမဆုံးလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ကျုပ်တို့စီးနင်းလိုက်ပါသော ယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ လျှပ်စစ်ကြိုးတစ်ချောင်း သွယ်တန်းကာ ဂျူပီတာဖိုက်၏ အထဲသို့ အလွန်အားကောင်းသည့် မီးမောင်းကြီးတစ်ခု ဆင်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ထွန်းလိုက်လျှင် ကျုပ်တို့အချင်းချင်းလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွယ်တကူရှာနိုင်မည်။ အထဲတွင်ရှိသောပစ္စည်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ မြင်နိုင်မည်။ (ယခုပင်လျှင် ကျုပ်တို့သည် ထိုဂျူပီတာဖိုက်ကို ယာဉ်ဟု မခေါ်ချင်တော့။ အရန်ဂြိုဟ်ဟု ခေါ်ချင်နေလေပြီ။) ထို့ကြောင့် ကျုပ်တို့သည် လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးကို ဂျူပီတာဖိုက် အရန်ဂြိုဟ်၏ မျက်နှာပြင်ထဲသို့ ချပေးကြသည်။ များများမချရ၊ တစ်ကီလိုမီတာလောက် ချလိုက်လျှင်ပင် အောက်သို့ ရောက်သွား၏။ ဆွဲငင်မှုအားမရှိသဖြင့် လမ်းတွင် မြန်မြန်ကြီးကျသွားမည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်ရ။ ကြိုးကိုချပေးလိုက်သည်နှင့် အောက်သို့တဖြည်းဖြည်းကျ သွားရသည်။ ကျုပ်တို့တွင် စပရိန်တပ်ထားသည့် သံတိုင်များပါလာသည့်အတွက် အောက်သို့အကျတွင် တုန်ခါမှုကိုလည်း ကာကွယ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျုပ်သည် ဂျူပီတာဖိုက်တွင် တွေ့မြင်ရသည့်အံ့ဩဖွယ်တို့ကို ရေးမပြတော့ပြီ။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးများ၊ ဓာတ်ပုံများ၊ မြေပုံများရှိပြီးသားဖြစ်သည့်အတွက် ချန်လှပ်ခဲ့တော့မည်။ (ကျုပ်ရေးသည့်စာအုပ်ကိုမူ ဆစ်ဝစ်နှင့် ဂျက်ဆန်စာအုပ်တိုက်မှ မကြာမီထုတ်ဝေတော့မည်ဖြစ်၏။)

ဤနေရာတွင် ကျုပ်ရေးလိုသည်မှာ ထူးဆန်းသည့် သတ္တုကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်ရောက်သူများအဖြစ် ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မည်သို့ခံစားရသည်ဆိုသည့်အချက်များကိုသာ ကျုပ်ရေးလိုသည်။ ပြောမည့်သာ ပြောရမည်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အောက်သို့ဆင်းရန် မှီပွင့်သဏ္ဍာန်အဖုံးဖုံးထားသည့် ဖိုက်လုံးကြီးများထဲသို့ ဆင်းရသည့်အခါ ကျုပ် မည်သို့ခံစားရသည်ကိုမူ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေလေပြီ။ မှီပွင့်ထီးဆောင်းထားသည့် ပိုက်လုံးကြီးထဲသို့ ဝင်ရသည့်အခါ လွန်စွာစိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသဖြင့်

ကျုပ်သည် ဘာကိုမျှ အမှတ်မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ကျုပ်စိတ်ထဲတွင် မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေသည်မှာ ထိုမှီပွင့်ပိုက်လုံးကြီးများ၏ ပမာဏပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအရန်ဂြိုဟ်ပေါ်သို့ဆင်းသည့် မှီပွင့်ပိုက်လုံးကြီးများမှာ တော်တော်ကြီး၏။ ထိုလူများမှာ ဆွဲငင်မှုအားနည်းသည့် ကမ္ဘာမှ လာခဲ့ကြသူများဖြစ်သည့်အတွက် အရပ်အမောင်းထွားပြီး ကျုပ်တို့ထက် လေးဆလောက် အရပ်မြင့်ဟန်တူသည်။ သူတို့နှင့်စာလျှင် ကျုပ်တို့မှာ ပစ်ဂမီလူကလေးများသဖွယ်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ပထမအခေါက်တွင် ကျုပ်တို့သည် အတွင်းပိုင်းထဲအထိ မရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ အဆန်းတကြယ်များကို များများမတွေ့ခဲ့ကြရ။ နောက်အခေါက်များကျမှ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့တွင် ထိုသို့ရှာရန်လည်း အချိန်မရချေ။ လူနေသည့် ရပ်ဝန်းဒေသများကို တူးဖော်ရှာဖွေရုံနှင့်ပင် ကျုပ်တို့အဖို့ လူသက်တမ်းများ များစွာ အချိန်ယူရလိမ့်မည်။ ကျုပ်တို့စူးစမ်းနေသော ဂျူပီတာဖိုက်ကမ္ဘာသည် ယင်းကို ကာရံထားသည့် သတ္တုခွံသုံးခုကြားမှနေ၍ ရောင်ခြည်အတုကို ဖြာကျအောင် လုပ်ထားသည်ဟု ယူဆရ၏။ သို့ဖြင့် မိမိလေထုကို အပြင်ဘက် အာကာသထဲသို့ ယိုဖိတ်ခြင်းမပြုအောင် ထိန်းသိမ်းထားပုံရသည်။ ဂျူပီယန်လူမျိုးတို့ (X ယဉ်ကျေးမှုမူလူများကို ဂျူပီယန်လူမျိုးများဟု အများကခေါ်ကြသည့်အမည်ကို ကျုပ်သုံးစွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။) လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက စွန့်ခွာသွားခဲ့သော ဂျူပီတာဖိုက်ကမ္ဘာထဲတွင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများကို စနစ်ကျနိုင်သမျှ ကျအောင် ဖန်တီးစစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဘဝတွင် နေနှင့် ည၊ မိုးနှင့်ဆောင်း စသည့်ရာသီဥတုများ ယခုတိုင်ရှိနေသေးသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သေးငယ်သော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကလေးတစ်ခုကိုပင် သွားလေရာသို့ ယူဆောင်လာခဲ့ကြသေးသည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် ရေခဲနေသော သုံးကီလိုမီတာခန့်ကျယ်သည့် ရေကန်တစ်ကန်ကို ကျုပ်မြင်ရသည်။ အပြင်ဘက် ဥက္ကာခဲတို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲထားသည့် အပေါက်ကြီးများကို ပိတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်သွင်း၍ ဂျူပီတာဖိုက်ကမ္ဘာကို လေရူရှိုက်၍ရသော ပတ်ဝန်းကျင်အဖြစ် ပြောင်းရန် စီမံကိန်းများပင် ရေးဆွဲထားခဲ့ကြသည်။

ကျုပ်သည် သူတို့လက်ရာများကို ကြည့်လေလေ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းငါးသန်းခန့်က အံ့ဖွယ်သရဲများကို တီထွင်ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ထိုလူမျိုးများကို

သဘောကျလာလေလေဖြစ်နေ၏။ ထိုလူများသည် အခြားသော စကြဝဠာမှ ရောက်လာသည့် လူဘီလူးကြီးများဖြစ်စေကာမူ ကျုပ်တို့လူသားများနှင့် တူညီချက်တွေ့အများအပြားရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျုပ်တို့နှင့် သူတို့သည် ကော့စမစ်အတိုင်းအတာဖြင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဘာမျှမဖြစ်လောက်သည့် နှစ်ငါးသန်းလောက်ကလေးဖြင့် စကြဝဠာထဲတွင် တေ့လွဲကလေး လွဲသွားရသည်ကိုကြည့်၍ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

ကျုပ်တို့သည် သမိုင်းတွင် ကံအကောင်းဆုံးသော ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားများဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ လေဟာနယ်ကြီးတစ်ခု ဖန်တီးပစ်ခဲ့သည့်အတွက်က ဂျူပီယန်လူမျိုးတို့ ထားပစ်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းများသည် မပုပ်မသိုး၊ မပျက်မစီး အကောင်းပကတိအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နေစကြဝဠာကို ကျွန်ပြုအုပ်စိုးရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည့်အခါတွင် သူတို့ယာဉ်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများကို အကုန်ယူဆောင်သွားခြင်းမပြုဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဂျူပီတာဖိုက်၏ အတွင်းမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အရာအားလုံးသည် မပျက်မစီးရှိနေကြဆဲဖြစ်၏။ ခရီးရှည် ခုတ်မောင်းလာပြီးနောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်လာသော သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင်တွေ့ရသည့် ရှုခင်း မြင်ကွင်းအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များသည် မိမိတို့အတိတ်၏ ပစ္စည်းအဖြစ် အမှတ်တရဖြစ်ရန် တမင်ချန်ထားခဲ့လေသလော။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်နေ့တွင် ပြန်လာမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့လေသလော။

ဤသည်ကိုမူ ကျုပ်မပြောတတ်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဂျူပီတာဖိုက် အတွင်းမျက်နှာပြင်တွင်မူ ပစ္စည်းများသည် သူတို့ထားပစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကျုပ်သည် ထိုပစ္စည်းများကိုကြည့်၍ လန့်နေသည်။ တစ်ခါတွင် ကျုပ်သည် ဟောကင်း၏အကူအညီဖြင့် နံရံတွင်ထုထားသည့် ရုပ်ကြွကြီးတစ်ခုကို ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ပြုတိုင်း ကျုပ်သည် ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်တွင် အချိန်ကာလမဲ့နေခြင်းကို သတိရလိုက်သဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး မပြီးမပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အလုပ်များကိုလုပ်ရန် တံခါးပေါက်ချွန်းချွန်းကြီးများမှ လူဘီလူးကြီးတွေများ လာမည်လောဟု ကြောက်ကြောက်ဖြင့် မကြာမကြာလှည့်ကြည့်မိတတ်သည်။

စတုတ္ထနေ့တွင် ကျုပ်တို့သည် ပန်းချီပြတိုက်ကို သွားတွေ့၏။ ဤသည်မှာ ကျုပ်ပေးသည့်အမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအမည်အပြင် အခြားခေါ်စရာလည်း မရှိ။ ထိုနေ့က ကင်းစလေဆားနှင့် တိုနီတို့သည် ဂျူဗီတာဖိုက် ကမ္ဘာတောင်ဘက်ခြမ်းတွင် လှည့်လည်နေကြစဉ် ပြတိုက်ကို တွေ့ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ကျုပ်တို့အားလုံး သူတို့ဆီသို့ စုရုံးရောက်သွားကြသည်။ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ အနုပညာသည် ထိုလူမျိုး၏ ဝိညာဉ်ကို ဖော်ပြသည်ဟု ပြောကြသဖြင့် X ယဉ်ကျေးမှု၏ သော့ချက်ကို တွေ့စေမည်လောဟု မျှော်လင့်၍ သွားကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံမှာ အတော်ကြီးသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသော သူတို့လူမျိုး၏ စံဖြင့်ကြည့်လျှင်ပင် အတော်ကြီးသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်၏။ ဂျူဗီတာဖိုက် ကမ္ဘာတွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အခြားသောအဆောက်အအုံများကဲ့သို့ပင် ထိုအဆောက်အအုံကိုလည်း သတ္တုများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် စက်မှုဆန်ခြင်းမရှိဘဲ အနုပညာမြောက်လှပေ၏။ အဆောက်အအုံ၏ထိပ်ဖျားသည် ဂျူဗီတာဖိုက်ကမ္ဘာ၏ အမိုးဖြစ်သည့် သတ္တုပြားကြီးများအထိ တက်သွားလေရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ဂေါ်သစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်နှင့် တူနေသည်။ ထို့ကြောင့်လောမမည်။ နောင်တွင် ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို စာရေးဆရာများက ဂျူဗီယန်လူမျိုးတို့၏ ဝတ်ကျောင်းဟု ဖော်ပြကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျူဗီယန်လူမျိုးတို့တွင် ဘာသာတရားကိုးကွယ်သည့် အထောက်အထားဆို၍ တစ်ခုမျှရှာမတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုအဆောက်အအုံကို 'အနုပညာဝတ်ကျောင်း'ဟု ကျုပ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်တွင်လည်း လူများက ထိုအတိုင်းပင် လက်ခံခေါ်ဝေါ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအဆောက်အအုံတစ်ခုထဲတွင်ပင်လျှင် ပြသထားသည့် ပစ္စည်းပေါင်း ဆယ်သန်းမှ သန်းနှစ်ဆယ်ကြားတွင်ရှိမည်ဟု ကျုပ်ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ယင်းသို့သော အရေအတွက်မှာ ကျုပ်တို့လူသားထက် ရှေးကျသောမျိုးနွယ်တစ်ခုကမှသာ စုဆောင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း အခန်းငယ်လေးတစ်ခုကိုတွေ့ရာ နေရာခြောက်ခုမှ လာနိုင်သော စည်းဝေးခန်းမကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျုပ်ထင်လိုက်သည်။ ထို

အချိန်၌ ကျုပ်မှာ (ပါမောက္ခ ဖောစတာ၏အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ကာ) တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလေရာ ကျုပ်အဖော်များထံ ဖြတ်လမ်းမှပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ထိုအခန်းကလေးထဲမှဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျုပ်သည် ဆွေငင်မှုနည်းသော နံရံများသည် ကျုပ်နောက်တွင် မျောပါသွားကြ၏။ ကျုပ် ဓာတ်ရောင်ခြည်မီးမှ အလင်းရောင်ဖြင့်လည်း မျက်နှာကြက်ကို ထိုးကြည့်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကြက်တွင် နက်ရှိုင်းစွာထွင်းထားသော စာများကို တွေ့ရ၏။ ကျုပ်သိဖူးမြင်ဖူးသည့် အက္ခရာတစ်လုံးတလေများပါလေမည်လောဟု သိလိုသဖြင့် မော့ကြည့်လာခဲ့သည့်အတွက် အခန်း၏ကြမ်းပြင်ကိုပင် မကြည့်ခဲ့မိချေ။ ထိုစဉ် ကျုပ်သည် ရုပ်တုတစ်ခုကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသဖြင့် ရောင်ခြည်ကို ထိုရုပ်တုပေါ်သို့ တည့်ပေးလိုက်သည်။

ကြီးကျယ်သည့် အနုပညာလက်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါတွင် ခံစားရသောပီတိမျိုးကို နောင်မည်သည့်အခါတွင်မျှ ပြန်၍မရနိုင်ကြောင်း အတွေ့အကြုံရှိသူများ သိပြီးဖြစ်၏။ ယခု ကျုပ်အဖြစ်တွင်မူကား ထိုရုပ်တုမှာ အနုပညာလက်ရာ မြောက်လွန်းလှသည့်အတွက် ကျုပ် ဘယ်မျှ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရကြောင်းကို အထူးပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ ဂျူဗီယန်မျိုးနွယ်တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပထမဆုံးမြင်ဖူးသူသည် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ အကြောင်းမူ ယခု ကျုပ်တွေ့လိုက်ရသည့်ရုပ်တုမှာ ဂျူဗီယန်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပန်းပုထုထားသောရုပ်တုဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သေးသွယ်၍ တွားသွားတတ်သော သတ္တဝါ၏ ဦးခေါင်းမျိုးနှင့် တူသည့် ခေါင်းသည် ကျုပ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ဖြစ်နေလေရာ မြင်ကွင်းမရှိသော မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် ကျုပ်ကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ လက်နှစ်ဖက်မှာ ဝတ်ပြုနေသည့်နယ် ရင်ခွင်ပေါ်တွင် ပိုက်ထားလျက်ရှိပြီး အမြားလက်နှစ်ဖက်မှာ လက်ထဲတွင် ကိရိယာတစ်ခုကို ကိုင်ထားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုကိရိယာမှာ မည်သည့်အတွက်အသုံးချသည့် ကိရိယာမှန်းကိုမူ ကျုပ်မပြောနိုင်ချေ။ သားပိုက်ကောင်များ၏ အမြီးကဲ့သို့ ရှည်လျားတောင့်တင်းသည့် အမြီးသည် အောက်တွင် ထောက်လျက်ရှိပြီး ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ကောင်းအောင် ပြန်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိကာ နောက်တွင် ရှည်လျားစွာဆန့်တန်းလျက်ရှိသဖြင့် နားမကုသည့်ဟန် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့်ဟန် ပေါ်လျက်ရှိ၏။

မျက်နှာသည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာလည်းကောင်း လူနှင့်တူသည့် လက္ခဏာဆို၍ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရ။ ဥပမာပြရလျှင် ထိုမျိုးနွယ်ရုပ်တုတွင် နှာခေါင်းပေါက်ဟူ၍မရှိဘဲ လည်ပင်းတွင် ပါးဟက်များကဲ့သို့ အရစ်အရစ် ထလျက်ရှိသောအရာများကိုသာ တွေ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျုပ်သည် ထိုရုပ်တုကိုကြည့်၍ များစွာအံ့သြခြင်းဖြစ်ရ၏။ ပန်းပုထုသူသည် အချိန်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုအားလုံးကို ငုံ့မိအောင် ခြံငုံ့၍ထုထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ “လူတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ ယဉ်ကျေးပုံရတယ်”ဟု ပါမောက္ခ ဖောစတားကပြော၏။ ဂျူပီတာဖိုက်ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်သူများနှင့် ကျုပ် တို့အကြားတွင်မတူညီချက်တွေရှိသည့်တိုင် ယဉ်ကျေး၍ ကြင်နာသနားတတ် သည့်အရာတွင်ကား ကျုပ်တို့နှင့်တူသည်ဟု ကျုပ်အောက်မေ့မိသည်။

မိမိနှင့်မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသည့်တိုင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျ မြင်းတစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် ခွေးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်တို့ ကို ကျုပ်တို့သိနိုင်သည့်နည်းတူ ကျုပ်ရှေ့တွင်ရှိနေသည့်သတ္တဝါ၏မျက်နှာ ပေါ်မှ ခံစားချက်တို့ကိုလည်း ကျုပ်နားလည်သည်ဟု စိတ်တွင်ထင်မိ၏။ ထို သတ္တဝါ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိခြင်း၊ အာဏာစက်ရှိခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်တို့ကို ကျုပ်မြင်ရသည်။ ပန်းချီကျော် ဗယ်လီနီ၏ နာမည်ကျော် ပန်းချီကားတစ်ခုဖြစ်သော လော်ရင်ဒါနီခွေး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ တည်ငြိမ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အောင် ကြီးကျယ်သော ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေသော အသွင်အပြင်သည် လည်း ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

ဂျူဗီယန်မျိုးနွယ်တို့သည် မိမိတို့မျိုးနွယ်၏ပုံတူကို အဘယ်ကြောင့် တစ်ခုတည်း ထားပစ်ခဲ့သနည်း။ ဤသည်ကိုမူ ကျုပ်တို့မသိနိုင်ပြီ။ ဂျူဗီယန် လူမျိုးကဲ့သို့ ရှေ့တန်းရောက်သောလူမျိုးများတွင် ထိုသို့သောအခြင်းအရာမျိုး ကို တွေ့ခဲ့ဘိခြင်း။ မျက်နှာကြက်တွင်ရေးထားသည့် သူတို့အက္ခရာများကို ဖတ်နိုင် အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်ခဲ့လျှင်မူ အကြောင်းရင်းကို သိရလေမည်လော့ မပြောတတ်ပြီ။

သို့ရာတွင် ထိုရုပ်တုထားခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုမူ ကျုပ်သဘောပေါက်

၏။ အချိန်ကာလကို ပေါင်းကူးပေးရန်နှင့် နောင်တွင် မိမိတို့ ကမ္ဘာသို့ ရောက် ကောင်းရောက်လာနိုင်သည့် ဧည့်သည်များကို လက်ခံကြိုဆိုရန် ထားပစ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုသာ ကျုပ်တွက်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရုပ်တုကို ပကတိအရွယ်အစားအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ သေး၍ထုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ အနာဂတ်ကို ကမ္ဘာမြေကြီးကသော်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကသော်လည်း ကောင်း ပိုင်ဆိုင်လိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ဂျူဗီယန်မျိုးနွယ်တို့ သိ ကောင်းသိခဲ့ဟန်တူသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးမှ လူသားများသည် သူတို့ထက် အဆများစွာ သေးငယ်ကြသည်မဟုတ်လော။ အရွယ်အစားနှင့် အချိန်ကာလ သည် အတားအဆီးဖြစ်နေလိမ့်မည်ကိုလည်း သူတို့တစ်တွေ သိခဲ့ပုံရသည်။

အတန်ကြာသည့်အခါ၌ ကျုပ်တို့တွေ့ရှိချက်များကို ပါမောက္ခ ဖော စတားကိုပြောပြရန် အဖော်များနှင့်အတူ ကျုပ်တို့ယာဉ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်နေ့ လျှင် လေးနာရီမျှလောက်သာ အိပ်ရသည့်အတွက် ကျုပ်တို့ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် ရသမျှအချိန်ကလေးကို လှူ၍အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့တက်လာသည့်အချိန်၌ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးသည် ထိန် နေအောင်သာလျက်ရှိပြီး ကြယ်ပွင့်ပြီးပြက်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။

“ဟေး...တို့ဆရာတော့ ယာဉ်ကြီးကို ဂြားနေရာကို ပြောင်းထားလိုက် သလားမသိဘူး”ဟု ကျုပ်က ဟော့ကင်းကို ရေဒီယိုဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ထွက်လာတုန်းက နေရာအတိုင်းပါ”

ကျုပ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟော့ကင်းပြောသည့်အတိုင်း ပင် ကျုပ်တို့မြင်ရသောယာဉ်မှာ ကျုပ်တို့ယာဉ်မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ်ရောက် လာသော ယာဉ်တစ်စင်းဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်စင်းမှာ ကျုပ်တို့နှင့် ကီလိုမီတာအနည်းငယ်အကွာတွင် ဆိုက် ထားခြင်းဖြစ်ပြီး သာမန်လူအမြင်ဖြင့် ပြောရလျှင် ယာဉ်အမျိုးအစားမှာလည်း ကျုပ်တို့ယာဉ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။ ကျုပ်တို့သည် ကျုပ်တို့လေအိတ်ဆီသို့ ပြေးလာ မှုရာ အထဲတွင် ဧည့်သည်များနှင့် စကားပြောနေသော ပါမောက္ခဖောစတားကို တွေ့ရသည်။ ဧည့်သည်များထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ဆံပင်နက်နက်နှင့် လှပ များမောသည့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျုပ်တို့

တစ်တွေမှာ အံ့အားသင့်ရုံမျှမက ဝမ်းသာ၍လည်းသွားကြသည်။

“ဟောဒါကတော့ သိပ္ပံစာရေးဆရာ ရန်းဒေါ်မေးစ်တဲ့ကွ၊ သူ့ကိုတော့ မင်းတို့သိပြီးသားဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟောဒါကတော့ အင်း...စောစောကပြောတဲ့ မင်းတို့နာမည်တွေက...”

ပါမောက္ခ ဖောစတားက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ယာဉ်မှူး ဒေါ်နယ်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူး မာရီယန်ပါ ဆရာကြီး”

အတွင်းရေးမှူးဟူသောစကားလုံး ထွက်မလာမီ သူ့အသံသည် ခပ်ဆိုင်း ဆိုင်းဖြစ်သွားသည်ကို ကျုပ် သတိထားလိုက်မိ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ကား ကျုပ်ဦးနှောက်ထဲတွင် အသိတစ်ခုသည် လက်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျုပ် သည် မျက်လုံးပင့်လိုက်တော့မည်ပြုပြီးမှ ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ ဟော့ ကင်းသည် ကျုပ်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကျုပ်မြင်လိုက်၏။ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုပဲ တွေးနေတာမဟုတ်လားဟု မေးနေသကဲ့သို့ရှိသည်။

မေးစံမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ယံလောကွတ်ကောင်းသူဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ လူအများနှင့် ပေါင်းသင်းဝင်ဆံ့ အောင် နေရာသူတစ်ဦးတွင်တွေ့ရတတ်သော ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်အမူအရာ မျိုးကိုလည်း ကျုပ် သတိပြုလိုက်မိသည်။

မေးစံသည် တမင်အားထုတ်၍ စိတ်ပါလက်ပါ လှိုက်လှဲဟန်ဆောင် လိုက်ပြီးနောက်...

“ဆရာတို့ကလည်း အံ့ဩမှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရတော့ တော်တော်ကိုအံ့ဩသွားတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဦးပြီး တစ်ယောက်မှရောက်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး”

“ခင်ဗျားလာတဲ့ကိစ္စကကော”ဟု အက်ရှတန်က စပီစုဟန်မပေါ်အောင် သတိထား၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းကို ဟောဒီက ဆရာကြီးကိုပြောပြနေတာပေါ့၊ မာရီယန် ရေ... ဆရာရဲ့ဖိုင်ကလေး လှမ်းလိုက်ပါကွယ်၊ အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ”

မေးစံသည် ဖိုင်ထဲမှ လှပသေသပ်သော နက္ခတ်ပုံကားချပ်များကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး ပါမောက္ခ ဖောစတားကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပုံများမှာ ဂြိုဟ်

ကြီးများနှင့် အရန်ဂြိုဟ်များ၏ ပုံများဖြစ်ပြီး သာမန်တွေ့ရိုးတွေ့စဉ်ပုံများသာ ဖြစ်သည်။

မေးစံက...

“ဒီပုံတွေကိုတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့မြင်ခဲ့ဖူးတာတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူးဗျ၊ ဒီပုံတွေဟာ အနှစ်တစ်ရာလောက် သက်တမ်းရှိသွားပြီ၊ အဲဒီပုံတွေက ၁၉၄၄ ခုနှစ်က ချယ် ဆီအိုနန်းစတဲဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရေးခဲ့တဲ့ပုံတွေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၄၄ ခုနှစ်က လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါဖူးတယ်၊ အဲ...ကျုပ်တို့ အာကာသခရီးတွေ မပေါ်ခင် ပဝေသဏီက ဆိုပါတော့၊ ခု ကျွန်တော်လာတဲ့ကိစ္စကတော့ လိုက်ဖ် မဂ္ဂဇင်းကနေပြီး တာဝန်ပေးလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ စိတ်ကူးနဲ့ဆွဲထားတဲ့ ဒီပုံတွေဟာ စကြဝဠာထဲက တကယ့်ဂြိုဟ် နက္ခတ်တာရာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တူသလဲဆို တာကိုသိရအောင် လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်းက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ နှစ်တစ်ရာ ပြည့် အထူးထုတ်မှာ ဒီပန်းချီကားတွေနဲ့ ခု ကျွန်တော်ရိုက်မယ့်ဓာတ်ပုံတွေကို ယှဉ်ပြီးဖော်ပြပေးမလို့လေ၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးဗျာ”

သူပြောသည့်အတိုင်း ထိုစိတ်ကူးမှာ အတော်ကောင်းသည့် စိတ်ကူးဖြစ် ၏။ သို့ရာတွင် ပြဿနာကမူ ရှုပ်ကုန်တော့မည်။ ပါမောက္ခ ဖောစတားအနေ ဖြင့် ထိုကိစ္စကို မည်သို့သဘောထားလေသည်မသိ။ ကျုပ်သည် အနီးတွင် မခိုတရုံရပ်နေသည့် မာရီယန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ပြဿနာ ရှုပ်ခါမှရှုပ်ရော၊ ကျုပ်တို့အဖို့ လောလောဆယ်တွင် အိပ်ချင်ပြေဆေးကလေးရ လျှင် မဆိုးဟု ကျုပ်အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် ခရီးဖော်ချင်း တွေ့ကြသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိပေ လိမ့်မည်။ ယခုမူ ကျုပ်တာဖိုက်ပေါ်သို့ ဦးအောင်ရောက်ရေးမှာ အဓိကဖြစ်သည့် အတွက် ကျုပ်တို့ဝမ်းမသာနိုင်။ မေးစံသည် သူ့ကိစ္စပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကမ္ဘာ မြေပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်ဆင်းမည်မူချ။ ကျုပ်တို့လည်း သူ့ကို မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ တားဆီးနိုင်မည်မဟုတ်။ ကျုပ်တို့ လာရောက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက် ၍ ထောက်ခံချက်တွေ၊ ဝါဒဖြန့်ချက်တို့ကို ကျုပ်တို့လိုချင်သည့်တိုင် ကျုပ်တို့ နည်းနှင့် ကျုပ်တို့အလုပ်လုပ်ပြီး၊ ကျုပ်တို့နည်းဖြင့် ကျုပ်တို့ အများသိအောင် လုပ်ချင်သည်။ ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် သူ့ကို မည်မျှအချိန်ဆွဲနိုင်မည်

နည်း။ မည်သည့်ပရိယာယ်မျိုးကိုသုံးမည်နည်း။

ကျုပ်တို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ပဏာမဆက်ဆံရေးတွင် ချောမောပြေပြစ်နေကြသည်။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် ကျုပ်တို့တစ်တွေကို မေးခွန်းအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်စီဖြင့် တွဲပေးထားလိုက်သည်။ ကျုပ်တို့က လမ်းပြအဖြစ် ကြီးကြပ်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ လူအား နှစ်ဆတိုးလာသည့်အတွက် ကျုပ်တို့အလုပ်လည်း နှစ်ဆ ပို၍မြန်သွားနိုင်မည်မဟုတ်လော။

ပါမောက္ခ ဖောစတားသည် ထိုအကြောင်းကို မေးခွန်းရောက်လာသည့်နေ့မှာပင် ကျုပ်တို့ကိုပြောပြသည်။

“တို့နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်လို့တော့ ရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ သူတို့ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသွားပြီး သူတို့ရိုက်ချင်တဲ့ဓာတ်ပုံကိုလည်း ရိုက်ပေးပေးပေါ့။ ဒီကပစ္စည်းတွေကို ယူမသွားဖို့၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို တို့ထက်စောပြီး မရောက်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့ပြန်ရင် ဘယ်နယ်လုပ် တားနိုင်မလဲဆရာ” ဟု အက်ရှ်တန်က မေးသည်။

“အင်း... တားလို့တော့မရဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျူပီတာဖိုက်ကို တို့ လက်ဝယ်သိမ်းထားလိုက်ပြီလို့ မှတ်ပုံတင်ထားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မနေ့ညက ယာနီမိဒ်အရန်ဂြိုဟ်ပေါ်က စခန်းမှာရှိတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေဆီကို ကြေးနန်းရိုက်အကြောင်းကြားလိုက်ပြီးပြီ၊ အခုလောက်ဆိုရင် သည်ဟေ့ဂ်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံတကာတရားရုံးမှာ မှတ်ပုံတင်ပြီးလောက်ရောပေါ့။”

“နေစမ်းပါဦးဆရာ၊ နက္ခတ်တာရာတစ်ခု၊ ဂြိုဟ်တစ်ခုကို ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့ မှတ်ပုံတင်လို့ရမလားဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရာစုနှစ်တုန်းက လက်ရောက်တော့လပေါ်မှာ မြေနေရာဝယ်မယ့်လူတွေ ဘာတွေ မှတ်ပုံတင်မယ့်လူတွေ အလှအယက်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အဲဒီကတည်းက ဂြိုဟ်နက္ခတ်တစ်ခုကို ဘယ်သူဘယ်ဝါတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် လုပ်ခွင့်မပေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။”

ပါမောက္ခ ဖောစတားက ပြုံးလိုက်၏။
“ဒီမှာ... မင်းသိထားဖို့က ငါဟာ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တစ်ခုခုကို မောင်ပိုင်စီးပြီး သိမ်းနေတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကမ္ဘာ့သိပ္ပံအသင်းကြီးရဲ့ကိုယ်စား သင်္ဘော

ပျက်များကို ဆယ်ခွင့်မှတ်ပုံတင်သလို ဒီဂျူပီတာဖိုက်ကိုလည်း ဆယ်ယူထိန်းသိမ်းခွင့် မှတ်ပုံတင်တာ၊ တကယ်လို့ မေးခွန်းဟာ ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်က ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ယူသွားတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မှတ်ပုံတင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခိုးယူတာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့၊ သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်ကူး ရှိ မရှိတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ အခြေအနေကို သူ့ကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ရှင်းပြရမှာပဲ။”

ဂျူပီတာဖိုက်ကို သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းဆယ်သည့်ပုံမျိုး မှတ်ပုံတင်သည့်ကိစ္စမှာ ကျုပ်အထင်တွင် ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်နေသည်။ ကမ္ဘာမြေသို့ပြန်ရောက်လျှင် တရားဥပဒေဆိုင်ရာအငြင်းပွားမှုများကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မိဦးမည်ဟု ကျုပ်တွက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် လောလောဆယ်၌မူ ပါမောက္ခဖောစတား၏စီမံချက်မှာ ကျုပ်တို့အတွက် အသာစီးရပြီး မေးခွန်းမရှိမည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ယူ၍မရဘဲ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျုပ်တို့အဖို့မူ ထိုအစီအမံသည် ကောင်းသောအစီအမံပင် ဖြစ်၏။

ကျုပ်သည် မာရီယန်နှင့်အတူကျအောင် ကြိဖန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း ဂျူပီတာဖိုက်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရ၏။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူကျသည့်တိုင် မေးခွန်းမှာ ဘာကိုမျှစိုးရိမ်ဟန်မရှိချေ။ အမှန်အားဖြင့်လည်း စိုးရိမ်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ ကျုပ်တို့အားလုံးမှာ အာကာသဝတ်စုံကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတွက် အလွန်စိတ်ချသည့် အစောင့်အရှောက်လိုက်ပါသည်ထက်ပင် လုံခြုံပါသည်။

ကျုပ်သည် မာရီယန်ကို အနုပညာခန်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားခဲ့ပြီး ကျုပ်တွေ့လာခဲ့သည့် ရုပ်ဟုကြီးကို ပြသသည်။ ကျုပ်က ဓာတ်ရောင်ခြည်ဖြင့်ထိုးပြသည့်အခါတွင် မာရီယန်သည် ရုပ်ဟုကြီးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲနော်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီရုပ်ဟုကြီးဟာ အမှောင်ကြီးထဲမှာ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ စောင့်နေရတာ၊ ဒါထက် ဒီရုပ်ဟုကြီးကို နာမည်ကော ပေးပြီးပြီလားဟင်”

“ပေးပြီးပြီ၊ သူ့ကို ‘သံတမန်’ လို့ ကိုယ်အမည်ပေးထားတယ်”
“ဘာဖြစ်လို့”
“အမှန်ကတော့ ဒီရုပ်ဟုကြီးဟာ ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား

ကို ကိုယ်တို့ဆီကို ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့ သံတမန်ပဲမဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ကျရင် တစ်နေရာက သတ္တဝါတွေရောက်လာပြီး ဒီရုပ်တုကြီးကိုတွေ့ကြမှာပဲဆိုတာကို ရုပ်တုကို ထုခဲ့တဲ့သူတွေ တွက်ပြီးဖြစ်ကြမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြောတာမှန်တယ်၊ သူ့ကို ‘သံတမန်’ လို့ အမည်ပေး လိုက်တာဟာလဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီရုပ်တုကြီးကို ကြည့်ရတာ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ တည်ကြည်မြင့်မြတ်တဲ့ပုံပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

မာရီယန်ဆိုသည့် ကလေးမသည် အကင်းပါး၍ ထက်မြက်သည့်မိန်း ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ကျုပ် ဆိုချင်သည်။ ကျုပ်အမြင်ကို သူ သဘော ပေါက်ပုံ၊ ကျုပ်ပြသည့်ပစ္စည်းများကို သူ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပုံကို ထောက် ၍ ထိုအချက်ကို သိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ ‘သံတမန်’ ဟု အမည်ပေးထားသောရုပ်တုကြီးဖြစ်ပြီး ထိုရုပ်တုကြီးကို နောက်တစ်ခေါက် လိုက်ပို့ရန် ကျုပ်ကို နားပူနားဆာလုပ်နေတတ်သည်။

“ဒီရုပ်တုကြီးကိုသာ ကမ္ဘာမြေကို ယူသွားရင် တော်တော်ကို အုတ်အော် သောင်းတင်းဖြစ်သွားမှာပဲနော်” ဟု မာရီယန်က ပြော၏။

ကျုပ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်တို့ဆရာကလည်း ယူသွားချင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးက သိပ် လေးတယ်မဟုတ်လား၊ အနည်းဆုံး တစ်တန်လောက်တော့ရှိမယ်၊ ဒါကြီးကို သယ်ဖို့ ဘယ်မှာလောင်စာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောက်အခေါက်တွေကျတော့မှ သယ်ရတော့မှာပဲ”

မာရီယန်သည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေဟန်တူ၏။

“အကာသထဲမှာ အလေးချိန်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“မတူဘူးလေ၊ အလေးချိန်ရှိရင် အိနားရှားရှိတယ်၊ အိနားရှားရှိရင်အလေး ချိန်ရှိတယ်၊ ခု ဒီပစ္စည်းကြီးမှာ အိနားရှားရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ မြေကြီးရဲ့ဆွဲငင် အားနဲ့ တွေ့လိုက်တဲ့အခါကျရင် အလေးချိန်ရှိလာမှာပေါ့၊ အေးလေ . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပစ္စည်းကြီးကိုတော့ ကမ္ဘာကို ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တို့ ယာဉ်မှူးကင်းစလေဆားက သေသေချာချာပြောပြီးပြီ”

“ဒုက္ခပဲ” ဟု မာရီယန်က ညည်းသည်။

ကျုပ်သည် သူနှင့်ပြောခဲ့သည့် ထိုစကားများကို ပြန်ခါနီးကျမှ အမှတ်ရ

သည်။ ကျုပ်တို့မှာ တစ်နေ့လုံးပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ရပိုးရဖြင့် အလုပ်များနေကြ သည်။ နောက်တစ်ခေါက်တွင် အသုံးလိုမည့်ပစ္စည်းအချို့ကိုလည်း ချပစ်ခဲ့ကြ သည်။ ကျုပ်တို့တွင်ရှိသည့် ဓာတ်ပုံဖလင်များမှာလည်း တစ်လိပ်မျှမကျန် တော့ပြီ၊ အကယ်၍ သက်ရှိဂျူဗီယန်မျိုးနွယ်ဝင်တစ်ဦးကို တွေ့လျှင်ပင် ကျုပ်တို့ တွင် မှတ်တမ်းတင်စရာဖလင်မကျန်တော့ဟု အက်ရိုတန်က ပြောပြသည်။ ကျုပ်တို့အဖို့ နားချိန်၊ အပန်းဖြေချိန်လိုနေသည်ဟု ကျုပ် ထင်သည်။ ဓာတ် ခြားယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ခုနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့သဖြင့် ကျုပ်တို့ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေ လျက်ရှိရာ ထိုဝေဒနာကိုပျောက်အောင် အချိန်ယူရဦးမည်။ ကျုပ်တို့တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့သမျှတို့ကို ကြေညက်အောင် လုပ်ရဦးမည်။

မေးခွန်း၏အာကာသယာဉ်ဖြစ်သည့် ‘ဟင်နရီလုစ်’ သည်လည်း ကမ္ဘာမြေ သို့ ဆင်းသက်ရန်ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ကျုပ်တို့လည်း သူတို့နှင့် မရှေးမနှောင်း လောက်ပင်လျှင် မြေပြင်သို့ ပြန်၍ဆင်းကြမည်ဖြစ်၏။ ပါမောက္ခဖောစတား သည် ဂျူဗီတာဖိုက်ပေါ်တွင် သူတို့ချည်းမထားရစ်ခဲ့လိုသဖြင့် သူတို့နောက်မှ ဆင်းရန် စီစဉ်ထား၏။ ထိုအကြံကို ကျုပ်တို့ကလည်း သဘောတူကြသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ကြလေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျုပ်က ကျုပ်တို့ရိုက် လာသည့် ဓာတ်ပုံများကို ပြန်လှန်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အပြင်သို့ ထုတ်ထား သည့် ဖလင်ခြောက်လိပ်ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဖလင်လိပ်များမှာ အနုပညာဝတ်ကျောင်းထဲမှ ကမ္ဘာမြေများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကျုပ်ကို တာဝန် ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ပြန်၍စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ကျုပ်သည် ရိုက်ပြီးဖလင်လိပ်များကို ထုတ်ကာ အနုပညာဝတ်ကျောင်းထဲမှ ထုပ်တန်းပေါ်တွင် တင်ထားမိခဲ့ ကြောင်းကို သတိရလာသည်။

ကျုပ်တို့ယာဉ်ထွက်ဖို့ အချိန်လိုသေးသည်။ ပါမောက္ခဖောစတားနှင့် အက်ရိုတန်တို့မှာ သူတို့တင်နေသည့်အအိပ်ကြွေးများကို ပြန်ဆပ်နေကြသည်။ ဤတွင် သူတို့အိပ်နေတုန်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖလင်လိပ်ကိုယူရန် ကျုပ်စိတ်ကူး ရလာ၏။ ထိုဖလင်လိပ်များထားခဲ့သည့်နေရာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိ သည်။ ပြန်ယူမယ်ဆိုလျှင် မိနစ်သုံးဆယ်လောက်အတွင်း ပြန်ရောက်နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို ဟော့ကင်းအားပြောခဲ့ပြီး

နောက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျုပ်တို့တွင်ပါလာသည့် မီးမောင်းများမှာ ကောင်းစွာသုံးမရတော့။ သတ္တုအခွံကြီးအောက်ရှိ ဂျူပီတာဖိုက်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ ကျုပ်သည် အပေါက်တွင် လက်ဆွဲမီးတိုင်တစ်ခုချပ်စွဲပြီး အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျုပ်လက်တွင် ကိုင်လာသည်ရောင်ခြည်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီး ကျုပ်ဆင်းရမည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းတွင် ကျုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖလင်လိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျုပ် ဝမ်းသာသွားသည်။

အထဲသို့ရောက်လျှင် ကျုပ်တွေ့ခဲ့သည့် ရုပ်တုကြီးကို နောက်တစ်ခေါက် ကြည့်ချင်သေးသဖြင့် ကျုပ်သည် ဝတ်ကျောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုရုပ်တုကို နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင် မြင်ရတော့မည်မဟုတ်တော့။ ကျုပ်သည် ထိုရုပ်တုကြီးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် ထိုရုပ်တုကြီးကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကသာ သံယောဇဉ်ကြီးနေသည်မဟုတ်၊ အခြားသူများကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်နေလေပြီ။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရုပ်တုကြီးမှာ ဝတ်ကျောင်းထဲတွင် မရှိတော့။

အမှန်အားဖြင့် ကျုပ်သည် ဝတ်ကျောင်းသို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်သွားသည်ကို မည်သူမျှမသိစေဘဲ ထိုအကြောင်းကိုမပြောဘဲ နေလိုက်ဖို့ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ကျုပ် မနေနိုင်။ ကျုပ်သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လျက်ရှိသဖြင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကာ ပါမောက္ခဖောစတားကို နှိုးပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် အိပ်စင်ပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို ပွတ်နေသည်။ ထို့နောက် မေးစံနှင့် အဖွဲ့သားများကို ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့ယူတယ်ဆိုရင် ဒီရုပ်တုကြီးကို အပြင်ရောက်အောင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ထုတ်သလဲ၊ သူတို့ထုတ်လာတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မြင်မှာပေါ့။”

ကင်းစလေဆားက ပြောသည်။

“အထဲမှာ ပုန်းစရာနေရာတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမရှိတော့ဘဲအချိန်ကျမှ ပစ္စည်းကို ခိုးထုတ်လာပြီး ယာဉ်နောက်ပိုင်းမှာ တင်ထား

မှာပေါ့၊ ဆွဲငင်အား ဒီလောက်မရှိပေမယ့် ဒါကြီးကို သယ်ရတာ သိပ်တော့လွယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။” ဟု ဖူလ်တန်က ပြောသည်။

ပါမောက္ခဖောစတားက ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် . . .

“ကဲ . . . ဒါတွေကို စဉ်းစားနေဖို့အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မှာ ငါးနာရီပဲ အချိန်ရှိတယ်၊ သူတို့မှာလည်း ငါးနာရီပဲ အချိန်ရှိတယ်၊ ငါးနာရီကျော်သွားလို့ရှိရင် ဒီပစ္စည်းကို သယ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ တို့နှစ်ဖွဲ့စလုံးဟာ ဃာနီမီဒီ အရန်ဂြိုဟ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပတ်လမ်းကြားထဲ ရောက်နေတာမဟုတ်လား။” ကင်းစလေဆားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဆင်းတဲ့ပတ်လမ်းထဲကိုဝင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့တစ်ဖက်ကို ပြောင်းနေရမှာ၊ အဲဒီပတ်လမ်းကြောင်းထဲဝင်ရင် အနီးဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့မှာ အချိန်နည်းနည်းပိုရတာပေါ့၊ ကဲ . . . ဘယ်သူ ဘာပြောဦးမလဲ”

ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ထိုစဉ်က ကျုပ်တို့၏ အပြုအမူမှာ ရိုင်းပျသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် လ အနည်းငယ်ခန့်ကဆိုလျှင် ကျုပ်တို့သည် ထိုမျှ ရိုင်းပျချင်မှ ရိုင်းပျပေလိမ့်မည်။ ယခုကား ကျုပ်တို့မှာ စိတ်ဆိုးနေကြသည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လူသူနှင့်ကင်းဝေးနေသည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျုပ်တို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားတို့သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားကြလေပြီ။ ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်တွင် အခြားသောတရားဥပဒေဟူ၍ မရှိတော့သည့်အတွက် ကျုပ်တို့ဥပဒေဖြင့်သာ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်စီရင်ရတော့မည်။

“ဒီရုပ်တုကို ယူမသွားအောင် ကျွန်တော်တို့မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ သူတို့ယာဉ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရင်ကော” ဟု ဟော့ကင်းက မေးသည်။

ကင်းစလေဆားကမူ ထိုအကြံကို လက်မခံ။

“သိပ်ပြီး အလောတကြီးလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ယာဉ်မှူး ဒေါ်နယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ယာဉ်ကို ဖျက်မိပါပစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို တစ်သက်လုံးခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ယာဉ်ကြီးလုံးလုံးပျက်စီးသွားရင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်မ

ကင်းဘဲ ဖြစ်နေမယ်”

“ဒါဖြင့် သူတို့လောင်စာတွေကို ခိုးထားရင်ကော . . .” တိုနီက အကြံပေးသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူတို့အားလုံးအိပ်နေကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ ပိုက်နဲ့သွယ်ပြီး လောင်စာကို စုပ်ယူလိုက်ရဲ့ပဲ”

ကျုပ်က . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ယာဉ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်က နှစ်ကီလိုမီတာလောက် ဝေးနေတယ်၊ ဒီတော့ ပိုက် ဒီလောက်ရှည်ရှည်ကို ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမလဲ၊ နှစ်ကီလိုမီတာဆိုတော့ မီတာတစ်ရာလောက်ရှိမလား”

အခြားသူများက ကျုပ်ကို အထင်သေးသည့်ဟန်ဖြင့် မည်သို့မျှပြန်မပြောကြ။ သူတို့ လုပ်စရာရှိသည်ကို ကောက်လုပ်နေကြသည်။ ငါးမိနစ်ကြာသည်အခါတွင် သူတို့ယာဉ်မှ လောင်စာများကိုထုတ်ယူရန် အားလုံးပြင်ပြီးကြလေပြီ။ ကျုပ်တို့က အာကာသဝတ်စုံကို ကောက်ဝတ်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်လုပ်ရုံသာ ကျန်တော့သည်။

ပါမောက္ခဖောစတားနှင့် အာကာသသို့လိုက်ခဲ့ရာတွင် ကျုပ်သည် ရှေးတောတွင်း စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများထဲမှ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားလို ခေါင်းပေါ်တွင်ပစ္စည်းကို ရွက်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှမထင်ခဲ့ဖူးချေ။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့ ထမ်းခဲ့ရသည့်ဝန်မှာ အာကာသယာဉ်၏ ခြောက်ပုံတစ်ပုံခန့်လေးသည့် ဝန်ကြီးဖြစ်၏။ ပါမောက္ခဖောစတားမှာ အရပ်ပုသူဖြစ်သည့်အတွက် များစွာ အကူအညီမရလှ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ယာဉ်ထဲမှလောင်စာဆီများကို ထုတ်ယူ၍ တစ်ဝက်ခန့်ကုန်သည့်အခါတွင်မူကား ဆွဲငင်အားနည်းသည့် ဂျူပီတာဖိုက်ကမ္ဘာလုံးကြီးပေါ်ရှိ သူတို့၏ယာဉ်အလေးချိန်မှာ ကီလိုဂရမ် နှစ်ရာလောက်သာ လေးတော့သည်။ ကျုပ်တို့သည် သူတို့ယာဉ်ကြီးကို ထမ်းလာခဲ့ကြသည်။ ယာဉ်ကြီး၏ အိနားရှားမှာ များစွာပြောင်းလဲခြင်းမရှိသည့်အတွက် ကျုပ်တို့သည် ယာဉ်ကြီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မ ယူလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကျုပ်တို့သည် ကျုပ်တို့ယာဉ်ဆီသို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ကျုပ်တို့ထင်သလောက်ကား လွယ်ကူခြင်းမရှိချေ။ ခဏကြာလျှင် ကျုပ်တို့ယာဉ်နှစ်စင်းသည် ဘေးချင်းယှဉ်မီလျက်သား ရှိနေလေပြီ။ သူတို့ ယာဉ်ထဲမှ

အဖွဲ့သားများမှာ အိပ်မောကျကြဟန်တူ၏။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ သူတို့ယာဉ်ကြီးကို တွန်းလာကြသည့်တိုင် ဘာမျှမသိကြ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေလည်း အိပ်ပျော်နေမည်အထင်ဖြင့် စိတ်ချလက်ချအိပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကင်းစလေဆားနှင့် ဖူလ်တန်တို့က ကျုပ်တို့ယာဉ်တွင် ပါသည့်ပိုက်များကိုထုတ်ပြီး သူတို့ယာဉ်ကြီးနှင့် သွယ်တန်းနေစဉ် ကျုပ်သည် မောပန်းနေသည့် ကြားကပင် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေမိသေးသည်။

“သူတို့ အပြင်ကိုထွက်လာပြီး ပိုက်ကိုဖြုတ်မပစ်ရင် သူတို့မှာပါတဲ့လောင်စာတွေကို ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ အကုန်စုပ်ပစ်လို့ရတယ်၊ တကယ်လို့ နီးလာတယ်ထားဦး၊ အာကာသဝတ်စုံတွေကို ပြန်ဝတ်ရမှာနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ အနည်းဆုံး ၂ မိနစ်ခွဲကြာမယ်” ဟု ဖူလ်တန်က ကျုပ်ကို ရှင်းပြ၏။

ဤတွင် ကျုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိလိုက်သည့်အတွက် လန့်သွား၏။

“တကယ်လို့ သူတို့နီးလာပြီး သူတို့ယာဉ်ကို စက်နှိုးလိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်ဖြစ်မလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်ရော၊ သူတို့ယာဉ်ရော နှစ်ခုစလုံးပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူတို့ ဒီလိုချက်ချင်းမလုပ်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ထကြည့်ဦးမှာပေါ့၊ ဟော . . . ဟော ပိုက်တွေကို ထည့်လိုက်ပြီ”

အတွင်းသို့ ဖိအားဝင်လာသည့်အခါတွင် ပိုက်လုံးကြီးများသည် ရေပိုက်ကြီးများကဲ့သို့ တောင့်တင်းသွားကြ၏။ ကျုပ်တို့ယာဉ်၏ လောင်စာကန်ထဲသို့ သူတို့လောင်စာတွေ ရောက်နေလေပြီ။ ကျုပ်မှာ သူတို့ယာဉ်တွင် မီးတွေလင်းလာပြီး သူတို့အဖွဲ့သားတွေ ထွက်လာလေမည်လောဟု တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သို့ရာတွင် မည်သို့မျှမဖြစ်။ ပိုက်မှာတုန်ခါနေသည့်တိုင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျနေပုံရသည်။ ကင်းစလေဆားနှင့် ဖူလ်တန်တို့သည် ပိုက်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ယာဉ် လေအိတ်ထဲသို့ ပြန်သိမ်းနေကြ သည်။

“ပြီးတော့ကော ဆရာ”

ကျုပ်တို့က ပါမောက္ခဖောစတား၏အမိန့်ကို စောင့်နေကြသည်။ ပါ

မောက္ခဖောစတားကသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။

“အားလုံး ယာဉ်ထဲ ပြန်ဝင်နေကြပေါ့”

ကျုပ်တို့အားလုံး အာကာသဝတ်စုံများကို ချွတ်ပြီး ထိန်းချုပ်မှုအခန်းထဲ သို့ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ကြသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခဖောစတားက ရေဒီယိုအ ဆက်အသွယ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အရေးပေါ်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်ယာဉ်၏ အော်တိုမက်တစ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းမြည်လာလျှင် သူတို့အားလုံး နိုးလာကြတော့မည်။

ကျုပ်တို့ယာဉ်ပေါ်ရှိ တီဗွီရုပ်သံပိတ်ကားသည် လင်းလာပြီး အလန်တ ကြားဖြစ်နေသော မေးခွန်းပုံပေါ်လာသည်။

“ဆရာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ကျုပ်တို့ယာဉ်မှာတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ယာဉ်ကို စစ်ကြည့်ဦးလေ၊ လောင်စာကို တိုင်းကြည့်ဦး”

ရုပ်သံပိတ်ကားပေါ်တွင် သူ့ရုပ်ပုံပျောက်သွား၏။ လှုပ်ရှားသံ၊ စကား ပြောသံများကို အသံချဲ့ခွက်ထဲမှ မသံမကွဲကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ရုပ်သံ ပိတ်ကားပေါ်တွင် မေးခွန်းပုံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ်သည့် အရိပ်အယောင်ပေါ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ ဒါ ဆရာတို့ လုပ်တာလား” ဟု မေးခွန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် မေး၏။

“ကျုပ်တို့ယာဉ်ဆီကို လာခဲ့ဗျာ၊ ဒီရောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြော တာပေါ့၊ လာရတာ သိပ်မဝေးပါဘူး”

မေးခွန်းက သူ့ကို ပိတ်ကားပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း လာတာပေါ့”

ရုပ်သံပိတ်ကားသည် ဟင်းလင်းဖြစ်သွား၏။

“ငနဲတော့ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ဟော့ကင်းက ဝမ်း သာအားရ ပြောသည်။

“တကယ်လို့ သူ မရှက်ဘူးဆိုရင်တော့ ယာနီမိဒ်စခန်းကို လှမ်းပြီး လောင်စာတောင်းနိုင်သေးတယ်”

ဖူလ်တန်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တော့ တောင်းမယ်မထင်ဘူး၊ တောင်းရင်လည်း အချိန်ကုန် မယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း တော်တော်ကုန်မှာပဲ”

“ဒါက ဘာအရေးလဲဗျာ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဒီရုပ်တုကြီးရှိနေတာပဲ၊ ကမ္ဘာ မြေပြင်ကို ပြန်ရောက်လို့ ဒီရုပ်တုကြီးကိုရောင်းရင် အများကြီးရမှာပေါ့၊ ပြီး တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တရားစွဲရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆီက လျော်ကြေးတွေ ဘာတွေ ရချင်ရနေဦးမှာ”

ကျုပ်တို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြစဉ် မေးခွန်း၏ ယာဉ်တံခါးမီးသည် လက်ခနဲပွင့်လာကာ မေးခွန်းသည် လေအိတ်ထဲသို့ ဟုတ် ခနဲ ရောက်လာသည်။ မေးခွန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျုပ်တို့နှင့် ပြေပြေလည် လည်ဖြစ်လိုဟန်ရှိ၏။ လမ်းတွင် စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ ပြဿနာပေါ်နေလို့လဲ” ဟု မေးခွန်းက ဟန်မပျက်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် သေသေချာချာပြောခဲ့သားပဲ၊ ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါနဲ့လို့ ခင်ဗျားကို အသေအချာပြောခဲ့တာပဲ၊ ခု ခင်ဗျား သူများရဲ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူထားတယ် မ ဟုတ်လား”

“စကားပြောရင် စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဗျာ၊ ဒီပေါ်က ပစ္စည်းက ဘယ်သူပိုင်လို့ သူများပစ္စည်းလို့ပြောတာလဲ၊ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကို ခင် ဗျားအမွေဆိုင်ပစ္စည်းလို့ ခင်ဗျားပိုင်တယ်လို့ ပြောလို့ရမလား”

“ဒါဟာ ဂြိုဟ်တစ်လုံးမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ယာဉ်တစ်စင်း သိရဲ့လား၊ ယာဉ် တစ်စင်း၊ ယာဉ်တစ်စင်းပေါ်မှာ ယာဉ်ပျက်ကို ထိန်းသိမ်းဆယ်ယူခွင့်ဥပဒေ သက်ရောက်နေတယ်”

“ဒါက ယာဉ်ဆယ်ယူခွင့်ဥပဒေနဲ့ အကျုံးဝင်တယ်လို့ ဘယ်မှာကံသေကံ မ ပြောလို့ရမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက အဲဒီလိုသတ်မှတ်ချင်ရင် သက်ဆိုင်ရာဥပဒေ ပညာရှင်တွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကိုယူပြီးပြောမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားထင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ပါမောက္ခဖောစတားသည် ယခုအထိ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောဆိုလျက် ရှိသည့်တိုင် ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်းထားရကြောင်းကို ကျုပ် သိလိုက်လေ

ပြီ။ ကြာလျှင် ပေါက်ကွဲတော့မည်အလားအလာရှိနေသည်ကိုလည်း ကျုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ဒီမှာ မစ္စတာမေးစ်၊ ခင်ဗျားယူသွားတဲ့ရုပ်တုဟာ ကျုပ်တို့တွေ့တဲ့ပစ္စည်း တွေထဲမှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းဗျ။ အမှန်တော့ ဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်တို့ လို ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတွေ အမြင်နဲ့ ကြည့်ရင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ခင်ဗျားက ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားမဟုတ်တဲ့အတွက် တန်ဖိုး မရှိဘူးလို့ထင်လို့ ယူမိတယ်လို့ပဲ ကျုပ်ယူဆပါတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီရုပ်တုကို ပြန်ပေးပါ။ ရုပ်တုကို ပြန်ပေးလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ယာဉ်ထဲက လောင်စာတွေကို ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါပဲ”

မေးစ်က မေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်နေရင်းက

“ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိလျက်နဲ့ ဒီရုပ်တုကိုမှ ဆရာကြီး ဘာဖြစ် လို့ ဒီလောက်အရေးတကြီးထားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ”

ပါမောက္ခဖောစတားမှာ စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာခဲ့လေပြီ။

“ခင်ဗျားစကားက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကို လှစ် ပြတိုက်က ခိုးသွားတဲ့ သူခိုးပြောတဲ့စကားနဲ့တူနေပြီ။ ပြတိုက်မှာ သည့်ပြင်ပန်း ချီကားတွေအများကြီးရှိနေတာပဲတဲ့။ ဒီပန်းချီကားတစ်ကားပျောက်သွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲတဲ့။ ဒီမှာ ဒီရုပ်တုဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်ဗျ။ သိပ်ကို အရေး ကြီးတယ်။ ပြင်ပစကြဝဠာမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အနုပညာလက်ရာဆိုလို့ တစ်ခုမှမရှိဘူး သိရဲ့လား။ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်တုကို ခင်ဗျားဆီက မရမနေပြန် တောင်းနေတာ”

ကိုယ်က ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုယ်လိုချင်ပြီဆိုလျှင် လိုချင်ကြောင်းကို မပြ သင့်ကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါတွင် မေးစ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် လောဘ၏အရိပ်အရောင်တို့ ဖြိုးပြက်လာသည်ကို ကျုပ်သတိပြုလိုက်မိ၏။ ဤသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မေးစ်သည် ပစ္စည်းကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြန်ပေးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ကိုလည်း ကျုပ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဖူလ်တန် ခပ်စောစောကပြောခဲ့သ လို မေးစ်သည် ယာနီမိဒ်စခန်းမှ လောင်စာများကို လှမ်းရှုတောင်းခြင်း မပြုနိုင်

ပါသလော။

“ကျွန်တော်ကို နာရီဝက်လောက် စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ”ဟုဆိုကာ မေးစ် သည် လေအိတ်အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ . . . နာရီဝက်ပေးမယ်။ သည်ထက်တော့ မစောင့်နိုင်တော့ ဘူး” ဟု ပါမောက္ခက ပြော၏။

မေးစ်သည် ခေသူမဟုတ်။ သူ့စိတ်ကူးကောင်းပုံကိုကြည့်၍ ကျုပ်အံ့ဩရ သေးသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည့်အခါတွင် မေးစ်၏ ယာဉ်မှ ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာသည် လှုပ်ရှားစပြုလာကာ ယာနီမိဒ်ဂြိုဟ်ခလုတ်ကို ချိန်လိုက်သည်။ ကျုပ်တို့ နားစိုက်၍ နားထောင်သော်လည်း အသံဖျက်သည့်ကိရိယာဖြင့် ဖျက် ထားသည့်အတွက် ကောင်းစွာသဲကွဲခြင်းမရှိ။ သတင်းစာဆရာများသည် တော် တော်ဉာဏ်များသူပါတကားဟု ကျုပ် အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

ခဏကြာလျှင် ယာနီမိဒ်ဂြိုဟ်မှ အကြောင်းပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းပြန် ချက်ကိုလည်း ဖျက်ထားသဖြင့် ကျုပ်တို့ကောင်းစွာမကြားရ။ မေးစ်ထံမှ အ ကျိုးအကြောင်းပြန်မလာမီ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သည် ဆွေးနွေးပွဲထိုင်ကြပြန်သည်။ ပါမောက္ခဖောစတားမှာမူ အကြီးအကျယ်စိတ်တိုလျက်ရှိလေပြီ။ မေးစ်ကို လျှော လိုက်တွက်မိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသထွက်သည်။

ကျုပ်တို့ဆီသို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် မေးစ်သည် သူ့ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ် ကို စစ်ကူခေါ်လာသည်။ ဒေါ်နယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ညစ်လျက်ရှိပုံရ၏။

မေးစ်က အဆင်ပြေလိုသည့် သဘောဖြင့်

“ကိစ္စတွေ အားလုံးအတွက် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပါပြီ ဆရာ၊ ဆရာက လောင်စာပြန်မပေးရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းနောက်ကျပြန်ရုံကလွဲ လို့ ဘာမှ သိပ်မထိခိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်ပြေလည်သွားတယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံအကုန်လည်းသက်သာ၊ အချိန်လည်းသက်သာ တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖက် ညှိချင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လောင်စာတွေကို ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တခြားအမှတ်တရပစ္စည်း တွေကို ပြန်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်တုကြီးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ သိမ်းထား ပါရစေ။ ဒါကို မကျေနပ်လို့ လောင်စာမပေးဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ယာနီမိဒ်စခန်းကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို

လောင်စာတွေ ရောက်လာမှာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

ပါမောက္ခဖောစတားသည် အာကာသထဲတွင် ဆဲရေးတိုင်းထွာလေ့ရှိသော စကားလုံးများဖြင့် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ (ထိုစကားလုံးများကိုမူ ကျုပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုလိုတော့ပြီ။) သို့ ဆဲရေးလိုက်သည့်အတွက်လည်း နေသာထိုင်သာရှိသွားပုံရသည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာမေးစ်၊ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ကောက်ကျစ်တဲ့လူ၊ ဒီတော့ ကောက်ကျစ်တဲ့လူကို သူနဲ့ထိုက်တန်အောင် ဆက်ဆံရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ကျုပ် ထောက်ထားမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အင်အားသုံးပြီး အနိုင်ယူရလိမ့်မယ်၊ တရားဥပဒေကလည်း ကျုပ်တို့ဘက်မှာရှိတယ်”

မေးစ်သည် ရုတ်တရက်လန့်သွားဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။ ကျုပ်တို့တစ်သိုက်သည် တံခါးဝတွင် အချက်အချာကျသည့်နေရာများကို ယူထားလိုက်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလားဗျ၊ ဒါက နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုဗျ၊ အမေရိကန်နောက်ပိုင်း ပြည်နယ်သစ်တွေဖွင့်စ ၁၈၀၀ ခုနှစ်မဟုတ်ဘူး။”

“၁၈၈၀ ခုနှစ်လို့ ပြောပါဗျာ” ဟု တိကျမှုကို လိုက်လေ့ရှိသည့် ဟော့ကင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားဟာ အကျယ်ချုပ်ခံရပြီလို့ သဘောထားလိုက်ပါ၊ ဒီနောက်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ကဲ ကင်းစလေဆား သူ့ကို အခန်းဘီထဲကို ခေါ်သွားပါ။” ဟု ပါမောက္ခဖောစတားက ပြောသည်။

မေးစ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း နံရံနားသို့ ကပ်လိုက်၏။

“ပါမောက္ခကြီးက တယ်ပြီးကလေးဆန်တာကိုးဗျ၊ ကျွန်တော်သဘောမတူဘဲနဲ့ ဘယ့်နယ့်လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ချုပ်လို့ရမှာလဲ”

မေးစ်သည် သူတို့ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်နယ်သည် သူ့အကျီလက်မောင်းပေါ်တွင် မရှိသည့်ဖုန်မူန့်များကို လက်ဖြင့်ခါနေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီအရုပ်အရှင်းထဲမှာ ဝင်မပါနိုင်ဘူး”

မေးစ်သည် ဒေါ်နယ်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လက်မြှောက်အဖမ်းခံလိုက်သည်။ သူ့တွင် ဖတ်စရာစာအုပ်တွေအများကြီးပါသဖြင့် ထိုစာအုပ်များနှင့်အတူ သူ့ကို အခန်းထဲသို့ ပိတ်လှောင်ထားလိုက်သည်။

သူ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ပါမောက္ခဖောစတားက ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်နယ်သည် လောင်စာဒိုင်ခွက်ကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ငှားလာတဲ့သူ မဟုတ်တရုတ်တွေလုပ်နေတာကို ခင်ဗျားမြင်တယ်နော်၊ ဒီတော့ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားမပါဘူးလို့ ပြောမလား။”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ယာဉ်အငှားလိုက်လာတဲ့သူပဲ၊ သူ့ကို ဒီကို ပို့မယ်၊ ပြီးတော့ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ပြန်ပို့မယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒါပဲ၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စကတော့ ဆရာတို့ဘာသာရှင်းကြပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲရှင်းရှင်း ကြိုက်သလိုရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဒေါ်နယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိတယ်ပေါ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားယာဉ်ကိုပြန်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြပါ၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့လိုက်လာခဲ့မယ်”

ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ်သည် လေးတည့်လေးကန်ဖြင့် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ အပြင်သို့ထွက်ခါနီးတွင် ကျုပ်တို့ယာဉ်မှူးကင်းစလေဆားဘက်သို့လှည့်၍

“ဗျို . . . ကင်းစလေ၊ သူ့ကို ညှဉ်းပန်းဖို့အစီအစဉ်ရှိသလား၊ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ နည်းသစ်ကလေးတွေ စိတ်ကူးရထားလို့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဒေါ်နယ်သည် အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် မေးစ်နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းနိုင်ပါလျက် မာရီယန်အား စစ်ဆေးနေသည်ကို ကျုပ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မာရီယန်မှာ ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်လျက်ရှိသည်။

“မေးစ်ကို ဒီလိုချုပ်နှောင်ထားလို့ သူက ဘာဂရစိုက်မှာလဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ယာဉ်ပေါ်က အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ရှင်တို့လုပ်ချင်ရာ

လုပ်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားရုံအပြင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သိပါရစေ”

သို့ဖြင့် ပြဿနာမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျုပ်တို့သည် မေးစံအလျှောပေးအောင် တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားကြသော်လည်း မည်သို့မျှမထူး ခြားပဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည့်တိုင် ဘာမျှအကြောင်းမထူး လှ။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် ကျုပ်တို့ကို ကျောပေး၍ရပ်ကာ ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ကြည့်နေသည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးမှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်တွင် တည့်တည့်ကြီးရောက်နေသည်ဟု ထင်ရာကား ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

“တို့ တကယ်ကိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ကောင်မလေး သဘောပေါက်အောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ်ကွ” ဟုဆိုကာ ကျုပ်တို့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကောင်မလေးက မေးစံဆိုတဲ့ ငနဲကို ကြိုက်နေတယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုထင်တာပဲ”

ပါမောက္ခဖောစတားသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေရာမှ ကင်းစလေဆားဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ငါ့အခန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းကွာ၊ စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲတွင် အတန်ကြာစကားပြောနေကြသည်။ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် သူတို့မျက်နှာများမှာ အနည်းငယ်ရွှင်လန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပါမောက္ခဖောစတား၏လက်ထဲတွင် ကိန်းဂဏန်းတွေရေးခြစ်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ပါမောက္ခသည် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးကိရိယာရှေ့သို့သွားကာ မေးစံတို့၏ယာဉ်ဖြစ်သည့် ‘ဟင်နရီလုစ်’ ကို လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ၊ ဆရာတို့ တောင်းဆိုချက်ကို ပြန်ပြီးရပ်သိမ်းလိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း ငြီးငွေ့လှပါပြီရှင်”

မာရီယန်၏ အသံမှာ ကျုပ်တို့အဖြေကို စောင့်မျှော်နေသည့်အသံမျိုးဖြစ်

၏။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် ရုပ်သံပိတ်ကားပေါ်မှ မာရီယန်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒီမှာ မာရီယန်၊ တို့လုပ်နေတာကို ပေါ့သေးသေးတော့ မအောက်မေ့နဲ့နော်၊ တကယ်လုပ်နေတာ၊ ခု ငါတို့ နောက်တစ်ဆင့်အရေးယူတော့မယ်၊ မင်းလူကို တို့တစ်နေရာကို ပို့လိုက်တော့မယ်၊ မင်း မြန်မြန်လိုက်ဖမ်းနိုင်ရင် ဖမ်းပေတော့၊ မဖမ်းနိုင်ရင်တော့ တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

မာရီယန် ဟန်ဆောင်နေသည့်တိုင် သူ့အသံထဲတွင် စိုးရိမ်သောကရောက်သည့်အသံပါနေကြောင်းကို ကျုပ်သတိထားမိလိုက်သည်။

ပါမောက္ခဖောစတားက လေသံအေးအေးဖြင့်

“အာကာသ မက္ကင်းနစ်ပညာအကြောင်းကို မင်း ကောင်းကောင်းနားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်၊ အေး . . . နားမလည်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ နားမလည်ရင်လည်း မင်းတို့ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ်ကို မေးကြည့်ပေါ့၊ သူ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဒေါ်နယ် ရှင်းပြမယ်မဟုတ်လား”

“ပြောပါ ဆရာ” ဟု ဒေါ်နယ်က နောက်ဘက်မှ အသံထွက်လာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ မာရီယန်၊ ခု တို့ဟာ အလွန်ထူးဆန်းပြီး အလွန်အန္တရာယ်များတဲ့ ဂြိုဟ်ငယ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သတိထားပါ၊ ခု မင်း ယာဉ်ရုံပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ကြည့်လိုက်ရင် တို့ရောက်နေတဲ့နေရာက ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနဲ့ အလွန်နီးတယ်ဆိုတာ မင်း မြင်ရလိမ့်မယ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ဆိုတာ ဂြိုဟ်တွေထဲမှာဖြင့် ဆွဲငင်အားအများဆုံးနေရာပဲ၊ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး”

မာရီယန်၏အသံမှာ စိုးရိမ်သံ ပါလာခဲ့လေပြီ။ ဆက်လက်၍ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့။

“ကောင်းပြီ၊ ခုတို့ရောက်နေတဲ့ ဂျူပီတာဖိုက် အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ဟာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကို ဆယ်နှစ်နာရီမှာ တစ်ပတ်ကျပတ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အားလုံးသိထားတဲ့ စိန္တက ကထာတစ်ခုရှိတယ်၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ မိမိရဲ့ပတ်

လမ်းကြောင်းထဲကနေပြီး ဆွဲငင်မှုအားကောင်းတဲ့ပစ္စည်းရဲ့ ဗဟိုချက်မကို ကျ သွားလို့ရှိရင် အချိန်ကာလတစ်ခုရဲ့ ဒသမခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်အတွင်းမှာ ကျရောက် သွားနိုင်တယ်။ တစ်နည်းပြောရလို့ရှိရင် ဒီကနေပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်ကို ကျသွားတဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ နှစ်နာရီနဲ့ ခုနစ်မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ ကြာ သပတေးဂြိုဟ်ပေါ်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒေါ် နယ်”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်နယ်၏အသံပေါ်လာ ၏။

“အတိအကျတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့်တော့ အဲဒီ လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တာပဲ။ ဒီထက်ပိုကြာမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ပါမောက္ခဖောစတားက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအထိ ရှင်းပြီနော်၊ ဒါက ကြာသပတေးဂြိုဟ်အလယ်တည့် တည့်ပေါ်ကို ကျသွားမယ့်အချိန်နော် . . . ဟုတ်လား၊ ဒီနေရာကနေ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မဟုတ်ဘဲ ဘေးတို့အစွန် တို့ကို ချလိုက်ရင် ဒီထက်တောင် အချိန်တိုနိုင်တယ်။ ဘာလဲ နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့နေသလား။”

“မငြီးငွေ့ပါဘူး။”

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာတယ်။ အတိအကျ ကိုတော့ တို့ယာဉ်မှူးကင်းစလေဆားက တွက်ပေးပြီးပါပြီ။ ဒီကနေ ပစ္စည်း တစ်ခုကိုချလိုက်ရင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ တစ်နေရာရာကို တစ်နာရီနဲ့ သုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ရောက်သွားမယ်။ အချိန်အတိအကျကိုတော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့ကွယ်။ ခန့်မှန်းခြေလောက်ပဲပေါ့ . . . ဟဲဟဲ”

ပါမောက္ခဖောစတားက မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်သည်။

“ခု တို့ရောက်နေတဲ့ ဂျူပီတာဖိုက် အရန်ဂြိုဟ်ဟာ ဆွဲငင်အားအလွန် နည်းတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတာကိုတော့ မင်းသိမှာပေါ့။ ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာ လွင့်ပါးနေတဲ့ သူ့ရဲ့အဟုန်ဟာ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်စက္ကန့်ကို ဆယ်မီတာ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီလောက်နှေးနှေးသာ ရွေ့လျားနေတဲ့ အရန်ဂြိုဟ် ပေါ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မှန်တယ်မဟုတ်လား

ဒေါ်နယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီတော့ လိုရင်းကို ချုပ်ပြောရရင် တို့အရန်ဂြိုဟ်ငယ်ဟာ ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ကြီးရဲ့အောက်တည့်တည့်ကို ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မေးစ်ရဲ့ အာကာ သဝတ်စုံက တွန်းကန်ပစ္စုတို့တွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မေးစ် ဟာ တို့ဂြိုဟ်ရဲ့အပြင်ဘက်ကို လွင့်ပါသွားမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့ယူသွားတဲ့ ရုပ်တုကို ပြန်ပေးရင် တို့ သူ့ကို လိုက်ဆယ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်သိပ်မရှိ ဘူးနော်။ ကိုးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲရှိတယ်။ မြန်မြန်စဉ်းစားပါ။ အဲဒီထက်ကျော်သွား ရင်တော့ တို့လည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတာ ဘာမှကြာတာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတယ်”

“ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဖူးထင်တယ်နော် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြဿ နာတက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ကျုပ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အသာနေစမ်းပါကွာ၊ ကဲ . . . မာရီယန်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

မာရီယန်သည် ရုပ်သံပိတ်ကားထဲမှနေ၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် ကြောက်လန့်ခြင်း၊ မယုံကြည်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည့်အရိပ်အယောင် တို့ ရောထွေးယှက်သန်းနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ ကျွန်မတို့ကို ညာပြောနေတာ၊ ခြောက်နေတာ ဒီလို လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မယုံဘူး။ ဆရာက လုပ်ချင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ယာဉ်မှူးက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

ပါမောက္ခဖောစတားက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တော်တော်ခက်ပါကလား၊ ကဲ . . . တိုနီရေ . . . မယုံဘူးတဲ့၊ မယုံရင် လည်း လက်တွေ့ပြရတာပေါ့၊ သွား . . . မေးစ်ကို အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရုံပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟု ဆိုကာ ကင်းစလေဆားနှင့် တိုနီတို့ထွက်သွားကြ သည်။

မေးစ်သည် ကြောက်လန့်ဟန်ရှိသော်လည်း အလျှော့မပေးသေးချေ။ သူ ၏အာကာသဝတ်စုံကို ပြန်ပေးပြီး ဝတ်ခိုင်းသည့်အခါတွင် . . .

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲဗျ”

“ဝတ်စုံကို ဝတ်ဗျာ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့” ဟု ကင်းစလေဆားက ပြောရင်း သူ့ဝတ်စုံတွင် တပ်ထားသည့် တွန်းကန်ပစ္စတီများကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် တကယ်လုပ်မည့်ဟန် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျုပ်ထင်ခဲ့၏။ မေးစစ်ကို ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်သို့ တကယ်သာပစ်ချမည်ဆိုလျှင် ယာဉ်မှူးကင်းစလေဆားနှင့် တိုနီကလည်း ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ မာရီယန်ကလည်း ယုံမည်မထင်။ သို့ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့ အရှက်ကွဲမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

မေးစစ်သည် ကောင်းကောင်းလည်းမသွားနိုင်။ တွန်းကန်ပစ္စတီများကို ဖြုတ်ထားသဖြင့် ဆွဲငင်အားနည်းသည့်ဂြိုဟ်ငယ်မျက်နှာပြင်တွင် သနားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ကင်းစလေနှင့် တိုနီတို့က သူ့ကို ဘောလုံးတစ်လုံးကို တွန်းသလို တွန်းယူသွားကာ ဂြိုဟ်ငယ်အစွန်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ဂြိုဟ်ငယ်၏အစွန်းတွင်မူ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီး။

ကျုပ်သည် မာရီယန်တို့ယာဉ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မာရီယန်သည် မျှော်စင်တံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ သွားနေသော သူတို့သုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် သူကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်၏။

“ဘယ့်နယ့်လဲ မာရီယန်၊ မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ငါ့လူတွေဟာ လူမပါတဲ့ အာကာသဝတ်စုံကြီးကို သယ်သွားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ မသေချာသေးရင် မှန်ပြောင်းနဲ့လှမ်းကြည့်ဦး၊ နောက်တစ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ရောက်တော့မယ်၊ အဲ . . . အဲဒီရောက်ရင် မင်းလူမျှောပါ သွားတာကို မင်း မြင်ရမှာပဲ”

အသံချဲ့စက်မှ ဘာသံမျှမကြားရ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျုပ်တို့အဖို့မူ အချိန်အတော်ကြာသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ မာရီယန်မှာမူ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ကျုပ်သည် မှန်ပြောင်းကိုကောက်ကိုင်ကာ အလွန်နီးကပ်နေသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီး၏

အဝါရောင်နောက်ခံပေါ်တွင် မီးရောင်ကလေးလက်ခနဲပွင့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အာကာသထဲသို့ တက်လာသော လူသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်သည် ဝေးကွာသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်မှာ သူတို့ဝတ်စုံတွင်ပါလာသည့် တွန်းကန်ပစ္စတီများကြောင့် အရှိန်နှေးသွားကာ ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်သို့ ပြန်ကျလာကြ၏။ အခြားတစ်ယောက်မှာမူ အလွန်ကြီးမားသည့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးဆီသို့ တက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကျုပ်သည် ပါမောက္ခဖောစတားကို အလန့်တကြားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟာ . . . ဟိုလူတွေ တကယ်လုပ်ခဲ့ပြီထင်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာ တမင်သက်သက်ခြောက်နေတာလို့ ထင်တာ”

ပါမောက္ခဖောစတားက မိုက်ကရိုဖုန်းကို နားထောင်နေရာမှ အေးဆေးစွာဖြင့်

“ကောင်မလေးကလည်း ငါ တမင်သက်သက်ခြောက်နေတာပဲလို့ ထင်နေတာပဲ၊ ဘယ့်နယ့်လဲ သူငယ်မ၊ အချိန်မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်နော်၊ ကြာသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်း မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကနေ ငါးမိနစ်ကြာတယ်၊ အေးလေ . . . အဲဒီအချိန်တစ်ဝက်လောက်အထိတော့ လိုက်ပြီးဆယ်လို့ရပါသေးတယ်၊ မြန်မြန်စဉ်းစားပါ”

တစ်ဖက်က ဘာသံမျှမကြားရ။

“ကဲ . . . ငါ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာကို ဖြုတ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ဖြုတ်ပြီးမှတော့ ပြန်မခေါ်နဲ့တော့၊ မင်းတို့ယာဉ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရုပ်တူကြီးကို မချမချင်း တို့ဘာမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ရုပ်တူကိုပေးတဲ့အချိန်မှာ မင်းလူကို လိုက်ဆယ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်အကန့်အသတ်ရှိတယ်နော်”

သို့ဖြင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသည်။ ကျုပ်သည် ပါမောက္ခကို အတင်းအကျပ် ကိုင်ရမည်လောဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ ကျုပ်တို့ပါ လူသတ်တရားခံဖြစ်မည့်ကိန်း ဆိုက်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ယာဉ်တွင် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ကင်းစလေဆားနှင့် တိုနီတို့ကိုယ်တိုင် ထိုပြစ်မှုထဲတွင် ပါဝင်ကျူးလွန်နေကြလျှင် အခါတွင်မူ ကျုပ်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

ထိုစဉ် 'ဟင်နရီလုစ်' ယာဉ်၏လေအိတ်တံခါးသည် ဖြည်းညင်းစွာပွင့်လာကာ အာကာသဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူနှစ်ယောက် အပြင်သို့ မျောထွက်လာသည်။

“အင်း . . . ခြင်းချက်မရှိ လက်မြောက်ပြီကွ၊ ကဲ ကဲ တို့ယာဉ်ထဲကိုဝင်၊ ငါ လေအိတ်ဖွင့်မယ်” ဟု ပါမောက္ခဖောစတားက ရေဒီယိုမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခဖောစတားကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်အေးအေးပင်၊ ကျုပ်ကား နာရီကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ အချိန်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လွန်သွားပြီဖြစ်၏။ လေအိတ်တံခါးမှ ချင်ချင်မြည်သောအသံများ၊ တံခါးကို ထုသံများ ပေါ်လာသည်။ အတွင်းတံခါးပွင့်လာပြီး 'ဟင်နရီလုစ်' ယာဉ်မှူး ဒေါ်နယ်ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှလည်း မာရီယန်လိုက်ပါလာ၏။ မာရီယန်မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပြီ။ ကျုပ်မှာကား တစ်ဖက်သတ်အနိုင်ကျင့်ရသည့်အတွက် သူနှင့်မျက်လုံးချင်းမဆိုင်ရဲသော်လည်း ပါမောက္ခဖောစတားမှာ အနည်းငယ်မျှပင် ရှက်ကြောက်ဟန်မရှိ။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် လေအိတ်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ရုပ်တုကြီးကို သွားကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း ပြန်ထွက်လာ၏။

“အေး . . . ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ ကဲ . . . လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာလေး သောက်ကြသေးတာပေါ့၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

ကျုပ်က နာရီကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

“ဆရာ နာရီကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ခုလောက်ဆို ဟိုလူ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နားကို တစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့မယ်”

ပါမောက္ခဖောစတားက ကျုပ်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“မင်းတို့ လူငယ်တွေ သိပ်ကို လောကြီးတာပဲကိုးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အလောတကြီးနေတာလဲ၊ တယ်ခက်တာကိုး”

“ဆရာကြီးပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ရုပ်တုကို ပြန်ပေးရင်”

မာရီယန်က ပြော၏။ မာရီယန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ များစွာထိတ်လန့်နေငုံ့ရသည်။

ပါမောက္ခဖောစတားသည် တစ်ဖက်သားကို ကြာရှည်စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်လိုတော့သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် ရှင်းပြ၏။

“ကဲ ကဲ . . . မင်းတို့အားလုံးကို ရှင်းအောင် ဆရာ ပြောပြမယ်၊ မေးစံဟာ မင်းတို့ ငါတို့အားလုံးထက်ထူးပြီး အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူးကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့လိုပဲ၊ တို့ သူ့ကို အချိန်မရွေးသွားပြီး ဆယ်လို့ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာ ကျွန်မတို့ကို လိမ်ခဲ့တာပေါ့”

“မလိမ်ပါဘူးလေ၊ နားထောင်ပါဦး၊ ငါ စောစောက မင်းတို့ကို ပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ၊ မင်းတို့ကသာ ငါ့စကားကို နားထောင်ပြီး ကောက်ချက်အဆုံးမှားခဲ့ကြတာပါ၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဟာ ကိုးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ဒီကနေပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်ပေါ်ကို ကျသွားမယ်လို့ ငါ ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက စကားတစ်လုံးကို ငါ တမင်ချန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဆိုတာ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် ငြိမ်သက်နေတဲ့အရာဝတ္ထုကြိုပြောတာ၊ မင်းတို့လူ မေးစံဟာ ခုချိန်ထိ ဂျူပီတာဖိုက်ဂြိုဟ်ငယ်ရဲ့ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီဂြိုဟ်ငယ်နဲ့အတူ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို ပတ်နေသေးတယ်၊ သူသွားနေတဲ့နှုန်းက တစ်စက္ကန့်ကို နှစ်ဆယ့်ခြောက်ကီလိုမီတာနဲ့ ရွေ့လျားနေတယ် . . . သိရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ဟာ သူ့ကို ဂျူပီတာဖိုက်ပေါ်ကနေပြီး ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးပေါ်ကို ပစ်ချခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုပစ်ချလိုက်တဲ့အဟုန်ဟာ နည်းနည်းလေးရယ်၊ ဘာမှမပြောပလောက်ဘူး၊ သူဟာ အခုထိ စောစောက ပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ ငါတို့ တွက်ချက်ကြည့်တယ်၊ တို့နဲ့ အလွန်ဆုံးဝေးသွားနိုင်ရင် အတွင်းဘက်ကို ကီလိုမီတာတစ်ရာလောက်ပဲရွေ့သွားနိုင်တယ်၊ နောက်ဆယ့်နှစ်နာရီပြည့်သွားလို့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို တစ်ပတ်ပတ်မိတာနဲ့ သူဟာ သူ့ကို ပစ်ချခဲ့တဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်လာမှာပဲ၊ ဒီတော့ သူ့ကို တို့ ဝေးဝေးလံလံလိုက်ဆယ်နေစရာတောင် မလိုတော့ဘူး”

ကျုပ်တို့အားလုံး အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မာရီယန်၏မျက်နှာမှာ အလိမ်ခံရခြင်း၊ စိတ်သက်သာခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း စသည့်ခံစားချက်များကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ မာရီယန်သည် ယာဉ်မှူးဒေါ်နယ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ

“ဒီလိုဆို ရှင် တစ်ချိန်လုံး ဒါတွေကို သိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ပြောမပြတာလဲ”

“မင်းကမှ မမေးဘဲကိုး၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကလည်း မပြောဘူးပေါ့”

နောက်တစ်ရီလောက်ကြာသည့်အခါ၌ ကျုပ်တို့သည် မေးစံကို ဆွဲချကာ ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ခဲ့ကြသည်။ မေးစံသည် ကျုပ်တို့အထက် နှစ်ဆယ်ကီလိုမီတာအကွာတွင် မျောနေခြင်းဖြစ်ရာ သူ့ဝတ်စုံအင်္ကျီမှ တလက်လက်တောက်နေသောမီးရောင်ကြောင့် အလွယ်တကူပင် ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ကြ၏။ သူ၏ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ကို ဖြတ်တောက်ထားပြီးဖြစ်၏။ မေးစံသည် အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်ရာ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ရှိနေလျှင် ကျုပ်တို့လုပ်ရပ်သည် တမင်ခြောက်လှန့်သည့်လုပ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ယာဉ်ဆီသို့ ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်အကြောင်း ကြားမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ကို ဖြတ်တောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုကိစ္စပြေလည်သွားသဖြင့် ကျုပ်ဝမ်းသာသည်။ အာကာသထဲတွင် နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လှပေပြီ။

မေးစံသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေမည်ဟု ကျုပ် ထင်ခဲ့သော်လည်း ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ကျုပ်တို့၏ နွေးထွေးသော ယာဉ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျေကျေနပ်နပ်ပင်။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်သောကြောင့်လော။ ယခုကိစ္စတွင် တရားမျှတစွာ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ကြသည့်အတွက် အားကစားသမားစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အာဇာတများကို ပယ်ဖျောက်လိုက်သည့်အတွက်ကြောင့်လော၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဆိုသည်ကိုမူ ကျုပ်မပြောနိုင်။ ကျုပ်အထင်တွင်မူ တရားမျှတစွာ အရုံးပေးလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထို့ပြင်ကား ကျုပ်တို့လှည့်ကွက်ကလေးတစ်ခုမှအပ အခြားဘာမျှပြောစရာမရှိတော့ပြီ။ ကျုပ်တို့လှည့်ကွက်ကလေးမှာ အခြားမဟုတ်။ သူ့ယာဉ်ထဲမှ လောင်စာများကို ကျုပ်တို့ထုတ်ယူလိုက်သည်ဆိုသော်လည်း အကုန်ထုတ်ယူခြင်းမဟုတ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ဆင်းသက်နိုင်လောက်အောင် လောင်စာကျန်သေးသည်ဆိုသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ သို့ ထုတ်ယူလိုက်သဖြင့် သူ့ယာဉ်ပေါ်သွားပြီး ကျုပ်တို့ယာဉ်မှာလည်း ရုပ်တုကြီးကိုသယ်ရန် လိုအပ်သောလောင်စာများကို ရခဲ့ကြသည်။ ပါမောက္ခဖောစတားသည် သူ့လောင်စာကိုယူသည့်အ

တွက် တန်ရာတန်ဖိုးချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကိုလည်း ပေးပြီးဖြစ်ရာ ကျုပ်တို့ခရီးတွင် တရားဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသည့်အချက်ဟူ၍ ဘာမျှမရှိတော့ပြီ။

သို့ရာတွင် နောက်ဆက်တွဲ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကိုမူ ကျုပ်ပြောလိုသေးသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ရောက်ပြီး ရုပ်တုကြီးကို ဗြိတိသျှပြတိုက်တွင် ပြသထားရာ မြေပြင်သို့ရောက်လျှင် ရုပ်တုကြီးအခြေအနေပြောင်း မပြောင်းကိုသိလိုသည့်အတွက် ကျုပ်လည်း ပြတိုက်သို့ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော လူအုပ်ထဲတွင် မေးစံနှင့် မာရီယန်တို့ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျုပ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဟိုးလ်ဖွန်းပျော်ပွဲစားရုံသို့သွားပြီး နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ မေးစံမှာ ကျုပ်တို့အပေါ်တွင် မည်သို့မျှ အာဇာတမထားသည့်အတွက် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကျုပ်တွင် ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာမရှိ။ သို့ရာတွင် မာရီယန်ကမူ ကျုပ်တို့ကို အခဲကျေဟန်မတူ။

မာရီယန်သည် မေးစံအား ဘာကြောင့် ဤမျှစွဲလမ်းနေရသည်ကို ကျုပ်စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

(အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်၊ သင်္ချာဗေဒပညာရှင် Arthur C. Clarke ၏ Jupiter five ကို ဘာသာပြန်သည်)

ဤဝတ္ထုတိုများသည် သိပ္ပံစာရေးဆရာ အာသာ၊ စီကလပ်သည် ဗြိတိသျှလူမျိုး နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်နှင့် သင်္ချာပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခု သီရိလင်္ကာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ 'သက္ကရာဇ် ၂၀၀၁၊ ဟင်းလင်းပြင် ခရီးရှည်ဝတ္ထုတိုရေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထိုဝတ္ထုအဆက်အဖြစ် 'သက္ကရာဇ် ၂၀၀၁၊ ခရီးရှည် ၃' စသည့် သိပ္ပံဝတ္ထုရှည်ကြီးများနှင့် သိပ္ပံဝတ္ထုတို အများအပြားကို ရေးခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုများကို ရုရှား၊ ဟရတ်၊ ဂျပန်နှင့် အခြားဥရောပဘာသာရပ်များသို့ ပြန်ဆိုပြီး စပိန်အိုင်ဒါအယ်ညီဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တချို့က သိပ္ပံဝတ္ထုဟာ အနာဂတ်ကိုကြိုဖော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒီအယူအဆဟာ လွဲမှားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သိပ္ပံပညာဟာ အနာဂတ်ကိုဖော်တဲ့ ပညာမဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံပညာဟာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့မဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံပညာဝတ္ထုဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ပို့ပြီးအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အရာသာဖြစ်တယ်။ လူတွေကို အနာဂတ်အကြောင်းကို တွေးတတ်လာအောင်၊ ဆင်ခြင်တတ်လာအောင် ပညာပေးတဲ့ အရာသာဖြစ်တယ်။ သိပ္ပံဝတ္ထုဟာ အနာဂတ်အကြောင်းကို စုည်းထားတဲ့ အသိပညာဉာဏ်တို့ကိုကြီး မဟုတ်ဘူး။ အနာဂတ်အကြောင်းကို သိအောင်လုပ်ရာမှာ နည်းလမ်းတစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ သိပ္ပံဝတ္ထုမှာ လုပ်ငန်းနှစ်ခုရှိတယ်။

လုပ်ငန်းတစ်ခုကတော့ လူတွေကို ကမ္ဘာမှာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်သတိပေးတဲ့ လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သိပ္ပံဝတ္ထုဟာ ကြိုတင်အချက်ပေးဆန့်တစ်ရပ် လို့ ပြောနိုင်တယ်။ သိပ္ပံဝတ္ထုရဲ့ နောက်ဆုံးလုပ်ငန်း တစ်ခုကတော့ စာပတ်သူ၊ အထူးသဖြင့် လူငယ်စာပတ်သူတွေရဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ရှင်းသန့်အောင်လုပ်ဖို့၊ ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရဲ့ အောင်မြင်မှုကို သူတို့တစ်တွေ နားလည်အောင်လုပ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ္ပံဝတ္ထုဟာ စာရေးသရာတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ဝန်တီးထားတဲ့ ဝန်တီးမှုရသစာပေတစ်ရပ်သာ ဖြစ်တယ်။ ပါတော့ တစ်ယောက်၊ ပါရဂူတစ်ယောက်ရဲ့ တောပြောဖို့ချချက် ပဟုတ်သူဆိုတာကိုတော့ သတိပြုရလိမ့်မယ်” ဟု အာသာ၊ ဖီး၊ ကလပ်က ပြောခဲ့သည်။

မြန်မာပြန်ဆိုသူ

၅၂၀ ပုဂ္ဂလင်း အတွဲ ၃၉ အမှတ် ၄၅၈ ၁၉၈၅ မှ ဩဂုတ်လ

မတောင့်တဘုံ

အစပထမတွင် ကမ္ဘာမြေကြီးကိုပတ်နေသည့် ယာဉ်အုပ်စုကြီးကို မြင်ရသည်။ ယာဉ်များသည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ နေရောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် တလက်လက်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ နေရောင်ထဲတွင် ပြောင်လက်နေကြသည့် ငါးအုပ်ကြီးတစ်အုပ်နှင့် တူနေသည်။ ထို့နောက်တွင် မူ ထိုယာဉ်အုပ်စုများသည် မူလသတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း စကြဝဠာကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အလင်းရောင်၏ မြန်နှုန်းဖြင့် ပျံသန်းနေသည့် ထိုယာဉ်ငယ်အုပ်စုများသည် အုပ်စုအလိုက်ပင် မိမိတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းများအတိုင်း အုပ်စုခွဲ၍ ပျံသန်းသွားကြကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကမ္ဘာမြေကြီးမှ အလင်းနှစ် ငါးရာဝေးသည့်နေရာတွင် နေစကြဝဠာများရှိရာသို့ ပျံသန်းနေသည့် ၅၁- ၇၅- ၇၁၂ ‘ဝီရီကလီ’ ယာဉ်တစ်စင်းသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

***

တိတိကျကျပြောရမည်ဆိုလျှင် ယာဉ်မှူး၏အခန်းထဲသို့ တာဝန်ကျသူများမှအပ မည်သူမျှဝင်ခွင့်မရှိ။ တာဝန်ကျနေသော ဗိုလ်လေးဒွန်ပါကားသည် မျှော်စင်ခန်းထဲတွင် တုံးလုံးပက်လက်လှဲကာ ဟေးလားဝါးလားလုပ်နေကြ

သော လက်အောက်အရာရှိငယ်များကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်နေသည်။ သူတို့သည် သူ့အဖို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေကြ၏။ သူသာ တာဝန်မကျဘဲ သူတို့အခန်း သို့သွားနေလျှင် သက်ဆိုင်ရာအင်ဂျင်ခန်းမှလူများက မည်သို့ပြောကြလေ မည် မသိ။ သို့ရာတွင် တစ်ခုရှိသည်မှာ အင်ဂျင်ခန်းမှာ ဆူညံလျက်ရှိသဖြင့် တာဝန်မကျသူ မည်သူကမျှလည်း ထိုအင်ဂျင်ခန်းသို့ အားအားယားယားသွား ၍ နေလေ့မရှိသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ မျှော်စင်ခန်းမှာ နက္ခတ် ကြည့် မှန်ပြောင်းကြီးများထားသည့် အခန်းဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့ယာဉ်ပေါ် တွင် အကျယ်ဆုံးအခန်းဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ မျှော်စင်ခန်းကြီးများကလည်း အ ပျင်းပြေထိုင်၍ ကောင်းသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် စကြဝဠာ လောကဓာတ်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်သည်။ မိမိတို့ထံလာနေသော ကြယ်ပွင့်များ၏ အေးစက်သောမီးလျှံများကိုပင်ဖြစ်စေ အပျင်းပြေကြည့်နေနိုင် သေးသည်။ ဒွန်ပါကားသည် ဒိုက်ခွက်ပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် ကိန်းဂဏန်း များ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ သံရက်အတွင်းတွင် မိမိတို့ယာဉ် ဆင်းရမည့် နေရာသို့ရောက်မည့် အလားအလာရှိသည်။ ဂြိုဟ်အမျိုးအစားမှာ ၃ ဘီ ၄ စနစ်ဖြစ်သည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ သူလည်း သည်ထက်ဘာမျှပို၍ မသိနိုင်။ စပက်ထရိုစကုပ်ဌာနမှ သတင်းပို့ချက်ရောက်မှသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရ တော့သည်။ ဒွန်ပါကားသည် ကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး အပန်းဖြေသည်။ ထိုအခါ ကမှ အနီးတွင် လာ၍ထိုင်နေသူများ၏ စကားသံများကို သူ သတိထားမိတော့ သည်။ အာကာသခရီးသို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုမေးမြန်းနေသံ။

“ဒီလို ခရီးမျိုးကိုလိုက်မှ ရာထူးတိုးမယ်ထင်လို့ လိုက်လာတာပဲဗျို့။ ဒီပြင် ဟာတွေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ အာ ကာသ သျှတ္တရာမှာ ဂုဏ်ထူးတန်းတွေဘာတွေ တက်နိုင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ရာထူးမတက်မှာကိုလည်း သိပ်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေစရာမလိုဘူး၊ အာကာသခရီးတစ်ခေါက်လောက် လိုက်သွားရင်ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တော့ အောင်မှတ်ရုံကလေးပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ရာထူးကလေးများ တိုးလို တိုးငြား ဒီခရီးကို လိုက်လာရတာ၊ ဒီကပြန်လို့ သုံးနှစ်ပြည့်ရင် အာကာသယာဉ် မောင်းတဲ့ လိုင်စင်ရမယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိမ်က မယားကလေးနှစ်ယောက်အတွက်ဗျို့၊ တိတိကျကျပြောရရင် အသားဖြူဖြူကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆံပင်နက် နက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် လုပ်နေတာ၊ မမလေး ထဘီဖိုး ကြီး စားလိုက်ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ပြောလို့သာပြောရတာဗျာ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ကျွန် တော်တို့ ပြန်ရောက်လို့ရှိရင်လည်း မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ၊ တီတွေ၊ တွတ်တွေ ရချင်နေတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆယ့်ငါးဆက်လောက်တောင် ရောက်နေရောမယ်”

စပက်ထရိုစကုပ်ဌာနမှ သတင်းပို့ချက် ရောက်လာသဖြင့် ဒွန်ပါကား သည် သတင်းပို့ချက်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူတို့စကားများကို ကြား သည့်အခါ၌ မိမိသည် ရူးနေသလော၊ သူတို့သည်ပင် ရူးနေသလောဟု သူ ကိုယ်သူ သံသယဖြစ်ချင်သည်။ သူတို့သည် တကယ်ပင်ပြောနေကြခြင်းလော၊ ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် ထိုမျှသေးငယ်သောအကြောင်းကလေးများကြောင့် မိတ် ဆွေများ၊ မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့်တကွ ကမ္ဘာမြေပြင်မှ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ရာတည်းဟူသော သမိုင်းကာလကြီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြရသလော။ မျက် ကွယ်ပြုခဲ့ကြသလော။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်းမှန်လျှင် မိမိစိတ်ကူးယဉ်၍ လိုက်လာမိသည့်အတွက် မိမိသည်ပင် ရူးနေပြီလော။ သည်ခရီးကို မိမိလိုက် လာသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ မိမိသည် ကျွဲဝင်နေသော စကြဝဠာကြီးတွင် ကမ္ဘာလူသား၏ အတွေးအခေါ်၊ ကမ္ဘာလူသား၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်တို့ကို ဖြန့်ချိရန်ဆိုသော စိတ်ကူးမျှော်မှန်းချက်ကြီးဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို မျှော်မှန်းချက်ကြီးကြောင့်ပင်လျှင် မိမိသည် မိမိတို့မျိုးဆက်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့်တကွ သံယောဇဉ်ကြီးဟူသမျှကို ဖြတ်တောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိသည် ယခုမှ အဘယ်ကြောင့် စိတ်ပျက်ရမည်နည်း။ ယခုမှ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပြီ။ မိမိတို့သည် ဂြိုဟ်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ဆင်းသက်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ မိမိတို့သည် မူလက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဆက်၍သွားကြရုံသာရှိတော့ သည်။ ယခုအထိမူ မိမိတို့သည် ဂြိုဟ်ကြီးလေးလုံးပေါ်တွင် လူယဉ်ကျေးမှုကြီး ကို မျိုးစေ့ချခဲ့ကြပြီ။ ထိုဂြိုဟ်ကြီးများပေါ်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား၊ စာပုံနှိပ်စက်၊ အဏုမြူစွမ်းအင် စသည့်တို့ကို ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုအဏုမြူစွမ်းအားကိုသာ ရခဲ့လျှင်

ထိုဂြိုဟ်မှ ကြယ်များဆီသို့ သွားနိုင်တော့မည်။ မိမိတို့လုပ်ရပ်သည် မမှား။ မိမိတို့လုပ်ငန်းသည် စကြဝဠာကြီးထဲတွင် ကမ္ဘာမြေပြင်မှ ယဉ်ကျေးမှုကို မျိုးစေ့ချရန် မဟုတ်လော။

“နောက် ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှာ နားရင်တော့ အရင်ဂြိုဟ်တွေထက်ကောင်း လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

နောက်ဆုံး ဆင်းသက်ခဲ့သည့် ဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင်မှ သူတို့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့။ ထိုဂြိုဟ်မှာ ခြောက်သွေ့သည့်ဖုန်မှုန့်တို့အတိတ်ပြီးသော ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ပြီး နောက်ဂြိုဟ်တစ်လုံးပေါ်မှာမူ အခြေအနေကောင်းမည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်သို့အရောက်တွင် သက်ဆိုင်ရာခေါင်းဆောင်က သူ့ကို စကားပြန်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သူ့ကို အိပ်မွေ့ချပြီး နောက် ထိုဂြိုဟ်သုံးသည့် စကားဘာသာစကားရပ်များကို သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ သွတ်သွင်းပေးလိုက်၏။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ဘာသာစကားတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူတို့အဖို့ ထူးဆန်းနေသယောင်ရှိသည်။ ထိုကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျီ ၂ ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သည့် လော့ရင်စံက သူ့ကို ဤသို့ ညွှန်ကြားချက်ပေးသည်။

“ယဉ်ကျေးမှုကတော့ ဂြိုဟ်တွေပေါ်မှာရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမျိုးပါပဲ။ ယဉ်ကျေးမှုတွေအားလုံး စုပေါင်းသွားခဲ့ဟန်တူတယ်။ ခုတော့ ရှေးဟောင်းလူမျိုးတွေ ဘာတွေ မရှိတော့ပေမယ့် ခု ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ ရှိခဲ့ဟန်တူတာပဲ။ စက်မှုသိပ္ပံသဘောနဲ့ကြည့်ရင် တော်တော်လေးခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ရေကို သွယ်ယူဖို့အတွက် ရေရဟတ်ကြီးတွေ ရေဆုံလည်ဘီးကြီးတွေကို တွေ့ရပြီး ပိုဆောင်ရေးအတွက် တိရစ္ဆာန်တွေကို အသုံးပြုခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ပြကြီးတွေ ထူထောင်ခဲ့တာလည်း တွေ့ရတယ်။ အဆောက်အအုံတွေကို ကျောက်ဖြူသားတစ်မျိုးနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားပြီး လက်နဲ့ရွေ့ပြီးချောထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ တွေ့ရသမျှကို မှုတည်ပြီး ဆက်လက်စူးစမ်းကြည့်ရမှာပဲ”

ဒွန်ပါကားသည် အခြားသော စကားပြန်များနှင့်အတူ ဂျီ ၂ ဌာနချုပ်အခန်းရှိ ထူထဲသော ကော်ဇောကြီးပေါ်တွင်ရပ်ရင်း ထိုစကားများကို နားထောင်နေသည်။

“အေးလေ၊ ဆက်လက်စူးစမ်းဖို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ပေါ့”

***

မြေကြီးပေါ်တွင်ရပ်လိုက်ရသည်မှာ အရသာရှိပါတီခြင်း၊ ယာဉ်ပေါ်က အခန်းထဲမှာလို အတုအယောင်လုပ်ထားသည့် လေကိုလည်း ရှူရှိုက်ခြင်းမပြုရတော့။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်ရှိ လေထုထဲတွင် အောက်ဆီဂျင်အနည်းငယ်များနေသည့်တိုင် အကြောင်းမဟုတ်။ အောက်ဆီဂျင်ကို များများရှူရသည့်အတွက် ပို၍ပင် လန်းဆန်းလာစေသေးသည်။ ငွေရောင် 'ပီရီကလီ' ယာဉ်ကြီးသည် သူ မူလဆင်းသက်ရာ သစ်ပင်တွေဖုံးနေသည့် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုခြေရင်းရှိ ကွင်းထဲတွင် နားလျက်ရှိ၏။ ဤတောင်ကုန်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင်လည်း တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုရှိသေးသည်။ မြို့ကြီးသည် ထိုတောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားတွင် တည်ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒွန်ပါကားသည် လွတ်လပ်စွာလမ်းလျှောက်ရခြင်းကို အရသာခံကာ ထိုတောင်ကုန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယာဉ်ပေါ်တွင်ပါလာသည့် လူများအားလုံးသည် ဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်သို့ရောက်လာလျှင် ရက်သတ်မှတ်၍ လည်ခွင့်ပေးထားသည်။ သို့ရာတွင် စည်းကမ်းမှာမူ တင်းကျပ်သည်။ ဒွန်ပါကားအဖို့ စကားပြန်ဖြစ်သည့်အလျှောက် ဌာနေတိုင်းရင်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောကာ ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းများကို သက်ဆိုင်ရာသို့သတင်းပို့ရန် ဖြစ်သည်။

ဒွန်ပါကားသည် မြို့ကြီးဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း လော့ရင်စံကဲ့သို့ပင် ထိုဂြိုဟ်ကြီး၏ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကို တွေးတောလျက်ရှိ၏။ သူ တွေ့မြင်နေရသည့် အထောက်အထားများအရမူ ထိုဂြိုဟ်ကြီး၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးတွင် ဒုတိယအဆင့်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးတွင် တိရစ္ဆာန်အား၊ လူအားနှင့် ရှေးကျသောလက်မှုအားလုံးကိုသုံး၍ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေကြပုံရသည်။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ စောစောကရထားသည့် သတင်းများနှင့်စာလျှင် ကွဲလွဲနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေး ထွန်းကားခဲ့သည့်မှတ်တမ်းအထောက်အထားများကို ရှာ၍မတွေ့ရ။ အနုပညာအထောက်အထားများကို

လည်းရှာ၍ မတွေ့ရ။

သူ့ရှေ့တွင် တွေ့နေသည့် မြို့ကြီးကလည်း ထိုအချက်ကို ထောက်ခံသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အဆောက်အအုံများမှာ မိုးလေလုံရုံမည်ကာမတ္တမျှသာ ဖြစ်နေသည်။ အပြောက်အမွမ်း၊ အပြင်အဆင်ဆို၍လည်း သိပ်မရှိလှ။ မြို့စွန်တွင်မူ အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ ဟိုတစ်ပြောက် သည်တစ်ပြောက်ဖြစ်နေသော လယ်တဲကလေးများကို တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးတွင် တွေ့ရသည့် လယ်တဲမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ ဌာနေတိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်သည် တဲအနီးရှိ တလင်းပေါ်တွင် ပုံထားသည့် အရာတစ်ခုကို ကောက်ဆွဖြင့် ထိုးဆွနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူ့အနီးတွင် ကစားနေကြသည်။ ငွေရောင်တွေ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်တောက်နေသည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့်တိုင် သူ့ကို မည်သူကမျှ အရေးထားဟန်မရှိကြ။ သူတို့ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများမှာ ရောင်စုံဖြစ်နေရာ ဤသည်မှာလည်း ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ဟု ဒွန်ပါကား တွေးလိုက်သည်။

***

နောက်သုံးရက်ကြာသည့်အခါတွင် ဒွန်ပါကားသည် သူတွေ့ခဲ့သည်တို့ကို လော့ရင့်စိထံ အစီရင်ခံစာ ရေး၍ တင်လိုက်၏။

“ဌာနေတိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘူးခင်ဗျ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရည်ရည်မွန်မွန်တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့မှာ အလင်းနှစ်ငါးရာလောက် လာရတာတောင် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှစိတ်ဝင်စားဟန်၊ အံ့ဩဟန်မပြဘူးဆိုတော့ တော်တော်ဆန်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို မယုံတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းနားမလည်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ ဘာတွေ တွေးပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာကို မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

လော့ရင့်စိက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကိုတော့ လမ်းပြတစ်ယောက်တော့ ထည့်ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က နူးကားတဲ့၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မေးသမျှကိုလည်း လိုလိုချင်ချင်ဖြေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်မြို့လုံး လိုက်ပြတာပဲ”

“ဒီတော့ ဘာတွေ တွေ့သလဲ”

ဒွန်ပါကားက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားတော့ မတွေ့ပါဘူး။ ကြီးကြီးမားမားအဆောက်အအုံဆိုလို့ သုံးခုပဲတွေ့တယ်။ မြို့တော်ခန်းမရယ်၊ ဆေးရုံရယ်၊ ပြတိုက်ရယ် ဒါပဲ။ သူတို့ကတော့ ကျွန်အိမ်တွေထက် နည်းနည်းကြီးတာပေါ့လေ။ သေတ္တာကလေးတွေထဲက သေတ္တာကြီးသုံးလုံးဆိုပါတော့”

“ဆေးရုံရော ရှိသလား၊ ရောဂါတွေက အများကြီးပေါ့”

“ဘာရောဂါမှ သိပ်မတွေ့ရဘူး ခင်ဗျ။ မတော်တဆဖြစ်တဲ့ဒဏ်ရာတွေကို ကုသပေးနေတာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ပြတိုက်ကကော”

“ပြတိုက်ဆိုတာကတော့ သူတို့ပေးထားတဲ့နာမည်ပေါ့လေ။ အမှန်ကတော့ ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်းတွေ စင်တွေနဲ့ တန်းစီပြီး ပြထားတာပါပဲ။ ပစ္စည်းဟောင်းဆိုတာကလည်း ကောက်ဆွတွေ၊ တံစဉ်တွေ၊ တူရွင်းတွေလောက်ပဲ ရှိတာပါ”

“အဲဒါတွေကို သမိုင်းကြောင်းနဲ့ ပြမထားဘူးလား”

“ဘာမှ ရေးမထားဘူးခင်ဗျ။ ဒီအတိုင်းပဲ ပြထားတာပဲ။ ကျွန်တော် ပြခန်းတစ်ဒါခင်လောက်ကို လျှောက်ကြည့်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထူးပါဘူး။ ဒီအတိုင်းမျှည်းပါပဲ။ သူ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင်တော့ သူ လူမှန်းသိတတ်တဲ့အရွယ်လောက်ကစပြီး ဒါတွေကိုပဲ ပြထားတာပဲတဲ့။ ဘာမှ အပြောင်းအလဲမရှိဘူးတဲ့။ နူးကားက ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ပြထားသေးသလဲ”

“နူးကားကပြောတော့ ဒါဟာလည်း ပြထားတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အလုပ်သမားတွေသေတော့ သူတို့သုံးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အဲသည်အတိုင်းထားလိုက်တာပဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ‘တစ်ခုလောက်လိုချင်တယ်’ ပြောတော့ ‘ဒီလိုပေးလို့ မဖြစ်ဘူး’တဲ့”

“အင်း . . . ဟုတ်တာပေါ့၊ ရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒီလို ခပ်ဆန်းဆန်းအလေ့အထကလေးတွေကို တွေ့ရတာဟာ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ သာမန်အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက်သိရုံနဲ့ သိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူးဗျာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ စက်မှုသိပ္ပံပညာတို့ ဘာတို့နဲ့ပတ်သက်လို့ကော ဘာတွေ တွေ့ရသေးသလဲ”

“ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး ခင်ဗျ၊ တခြား စကားပြန်တွေကကော ဘာတွေများလေ့လာခဲ့သလဲ”

လောရင့်စ်သည် စာရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်လိုက်ပြီးနောက် နွမ်းနယ်စွာဖြင့် . . .

“အတူတူပါပဲ၊ ဘာမှ သိပ်မထူးခြားလှပါဘူး၊ ကောင်းပြီလေ၊ နောက်ထပ် နှစ်ရက်လောက်လှည့်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ဦးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်းလို့သာခိုင်းရတယ်၊ သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိလှပါဘူး၊ ပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားကို တာဝန်ကလေး တစ်ခုပေးရမယ်”

“ခင်ဗျာ . . . တာဝန်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ ရေးထားတဲ့ သိပ္ပံပညာစာအုပ်တွေကို အခမ်းအနားနဲ့ပေးဖို့ပါ၊ ဒီလောက် ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို အကျမြူစွမ်းအင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေအပါအဝင် သိပ္ပံပညာစာအုပ်တွေ ပေးသင့်တာပေါ့၊ အခမ်းအနားကိုတော့ မြို့တော်ခန်းမမှာ လုပ်တာပေါ့”

ဒွန်ပါကားသည် နူးကားကို ခင်မင်သည်ထက် ခင်မင်လာခဲ့လေပြီ။ ကမ္ဘာမြေပြင်အမျိုးအစားဖြစ်သည့် အခြားသောဂြိုဟ်များကဲ့သို့ပင် ဤဂြိုဟ်တွင်လည်း အဓိကအကျဆုံးသော မျိုးနွယ်မှာ အင်သရီပိုင်ခေါ် လူပုံမျိုးနွယ်ဖြစ်သည်။ နူးကားတို့မျိုးနွယ်သည် လူသားများထက် အရပ်ပုပြီး ပို၍တောင့်တင်းသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အသားဝါများဖြစ်ကြပြီး အမွေးအမျှင်ပါးသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်တွေ့ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လေးရက်လောက်နေလိုက်သည်တွင်မူ ဒွန်ပါကားသည် သူတို့လူမျိုးများ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာသွင်ပြင်ခြားနားကြပုံကို ခွဲခြားတတ်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့၏ဘဝမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း

လုပ်သော သမားရိုးကျအလုပ်များဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့စိတ်ထားမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ကြင်နာသနားတတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒွန်ပါကားသည် နူးကားနှင့်အတူ မြို့လယ်ကောင်ပန်းခြံကြီးကိုဖြတ်လာရင်း ထိုအကြောင်းများကို တွေးလာခဲ့သည်။ ပန်းခြံတစ်ဖက်တွင်မူ ပြတိုက်ရှိပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မြို့တော်ခန်းမရှိသည်။ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများသည် ပြတိုက်သို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ကူးလူးသွားလာနေကြသည်။ ဒွန်ပါကားသည် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

ပြတိုက်အဝတွင် လူတန်းကြီး နှစ်တန်း၊ တစ်တန်းက အပြင်သို့ထွက်လာနေကြပြီး တစ်တန်းက ပြတိုက်ထဲသို့ ဝင်နေကြသည်။ ဤသည်မှာ အနည်းငယ်ထူးခြားသည်ဟု သူ ထင်သည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးသည့်အဆင့်တွင် ကျန်နေခဲ့သည့် လူမျိုးတစ်ခုတွင် ဤသို့သောထူးခြားမှုကလေးရှိသည်ကို သူ သတိမပြုမိခဲ့။ ယခုပင် သတိပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားသည်ကမူ အမှန်။ ပြတိုက်ထဲသို့ တန်းစီဝင်လာသူများ၏ မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်ထားနေသည့်မျက်နှာ။

သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဒွန်ပါကားသည် သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ငါ ပြတိုက်ထဲ ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။ နူးကားက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ရုတ်တရက်သော် သူ့အထင် မှားလေသလောဟု စိတ်တွင် တွေးလိုက်မိသည်။ ပြတိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသူများ၏ မျက်နှာမှာ ဘာမျှမထူးခြား။ ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ပစ္စည်းကိရိယာစင်များရှေ့တွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြသည်။ နူးကားသည် သူ့ကို ခေါ်သွားကာ တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း လူကြားထဲမှ အတင်းတိုးစေ့သွားရင်း မည်သည့်ပစ္စည်းကိရိယာကို မည်သို့သုံးကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။ ပြခန်း တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း၊ စင် တစ်စင်ပြီး တစ်စင်သာကူးခဲ့သော်လည်း ပစ္စည်းများမှာ ဘာမျှပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ စင်ကြီးများမှာ ကွေ့ကောက်ပြီး အလင်းရောင်သည် အလွန်မြင့်သည့် ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှ

ဖြာကျနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှာ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မရ လောက်အောင် မြင့်နေသည်။ လူတန်းကြီးက တဖြည်းဖြည်းရွေ့သွားသည့်အ ခါတွင် ဒွန်ပါကားနှင့် နူးကားတို့လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့သို့ရွေ့လာခဲ့ ကြသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာဖြစ် မှန်းမသိ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အပေါ်သို့တက်သွားသည့် လှေကားကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ထိုလှေကားများအတိုင်း တက်သွားလျှင် စင်များပေါ်တွင် အလား တူဟောင်းနွမ်းနေသော ပစ္စည်းများကို ပြသထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘာမျှထူးခြားခြင်းမရှိ။ ထိုပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြည့်နေခြင်းသည် အချိန်ဖြုန်းသည့်နယ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုစဉ် တစ်ခုကို သူ သတိထားမိလိုက်သည်။

စင်များပေါ်တွင် ထောင်ပေါင်းများစွာ တွေ့ခဲ့ရသည့် တူရွင်းများ။ တူရွင်း လက်ကိုင်ပေါ်တွင် သစ်သားစတစ်ခု။ သစ်သားစက မြင်းခွာပုံသဏ္ဍာန်။

တူရွင်းတိုင်ပေါ်တွင် မြင်းခွာပုံသစ်သားတစ်ခု ကပ်ထားသည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုမှာပင် ပြခန်းကိုလည်း ယခုမှ သတိပြုမိသည်။ ပြခန်းက ပြင်ညီမဟုတ်။ တစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ်စောင်းနေသည်။ ပြေပြေ လျော့လျော့။ အလယ်တွင် အနည်းငယ်ခွက်ဝင်နေပြီးနောက် အောက်သို့လျှော ဆင်းသွားသည်။ လှေကားကလည်း ခပ်ကွေးကွေး။ လှေကားမှတက်လာ၍ ထက်ထပ်ပြင်ကိုရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အဆောက်အအုံကြမ်းခင်းသည် လက်ယာဘက်အတိုင်း ခပ်ပြေပြေစောင်းသွားသည်။ ထိုမျှရိုးလှသော လယ် သမားများသည် ဤအဆောက်အအုံကို အဘယ်ကြောင့်ခပ်ဆန်းဆန်းဆောက် ထားကြလေသနည်း။ ရိုးအသည်ဟု သူ ထင်သော လယ်သမားများသည် သူ ထင်သလောက် ရိုးအခြင်း အလျဉ်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်လှေကားတစ်ခုကို ရောက်လာသဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်သည့်အပေါက်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် နူးကားသည် ထိုအပေါက်ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာလာခဲ့ သည်။ ဒွန်ပါကားသည် သူ့နောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ အခြား လူစီးကြောင်း ထံသို့ တိုးဝင်ကာ လိုက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နူးကားသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာကာ သူ့ကို ပြခန်းတစ်ခုထဲသို့ အတင်းတွန်းပို့သည်။ သို့ရာတွင်

ဒွန်ပါကားက ရုန်းသည်။ လှေကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြစဉ်က နူးကားက သူ့အနီးသို့ကပ်ကာ လေသံကလေးဖြင့်

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြရာ နောက်ထပ် လည်း တက်စရာမရှိတော့ပြီ။ လှေကားကြီးသည် အထက်သို့မတက်တော့ပဲ ကွေ့ကောက်သွား၏။ လှေကားပေါ်တွင်လည်း ရောင်စုံပြုံးပြက်သည့် ကော် စောကြီးများ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ ခင်းထားပြီး ဘေးနံရံပန်းချီကားချပ် ကြီးများ ရေးခြယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးသည် အိပ် မက်ထဲမှာကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအထပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပြတိုက်သို့ လာရောက်ကြည့်သူ ဌာနေတိုင်းရင်းသား များမှာလည်း ခပ်စောစောထက်ပင် နူးကွေးသွားကြ၏။ ကြမ်းပြင်မှာ အ ကြောများ ယှက်သန်းနေသည့် မဟူရာကဲ့သို့ပင် ကျောက်ပြားများ ခင်းထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ကွေ့ကို ကွေ့လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုအရာ ကို ဘွားခနဲ သူ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအရာကို တိုက်ရိုက်ကြည့်၍ မရ။ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မျက်စိတွေကို ကျိန်းစပ်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲလှမ်းအကြည့်တွင် ထိုအရာ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ ပထမတွင် ရွှေရောင်မှခဲဦး မြင့်မြင့်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ သည်။ ထိုမှခဲကြီး၏ အတွင်းဘက်တွင်မူ စက်ယန္တရားကြီးဟုပင် သူ ထင် သည်။ ထိုအရာကြီးသည် ကျောက်သလင်းလိုပစ္စည်းမျိုးနှင့် လုပ်ထားပြီး ပြုံး ပြုံးပြက်ပြက်ဖြစ်ကာ အမြဲလှုပ်ရှားလည်ပတ်နေသည်။ ထိုယန္တရားကြီး၏ တစ် ဖက်မှအရာများကို မြင်ရလှနီးပါး ကြည့်လင်နေသည်။ သို့ရာတွင် လုံးလုံးလျား လျားမြင်ခြင်းကားမဟုတ်။

ဌာနေတိုင်းရင်းသားလူတန်းကြီးသည် မှန်ဦးကြီးထဲသို့ ဝင်သွားပြီး နောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သူစိတ်ထဲတွင်မူ လူတန်းကြီးသည် တစ်ဝီ လည်ပတ်နေသော စက်ယန္တရားကြီးနှင့် ရောနှောပေါင်းစပ်သွားသည်ဟု ထင် လိုက်မိသည်။ နူးကားက သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း

“လာဗျာ” ဟု ခေါ်သည်။

ဒွန်ပါကားသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့စိတ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မုခ် ဦးကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအကြောင်းများကို နောက်တွင် သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်းစဉ်းစား၍မရ။ မုခ်ကြီးထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည့်အခါတွင် တဝီ ဝီလည်ပတ်နေသော စက်ယန္တရားကြီးမှ အလင်းရောင်များသည် စူးရှလှသဖြင့် ဒွန်ပါကားသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် စက်ကြီး သည် တုန်ခါသွားကာ မိမိမှာလည်း လေထဲတွင်မြောက်တက်သွားသည်ဟု ဒွန်ပါကားထင်လိုက်မိသည်။ ဒွန်ပါကားသည် လန့်၍အော်လိုက်မိ၏။ ထို့ နောက်တွင် နူးကားက သူ့လက်မောင်းများကိုကိုင်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တစ်နေရာသို့ ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာဆိုသည်မှာ ဌာနအားဖြင့် ကွဲပြားသောနေရာ မဟုတ်။ အနှစ်သာရအားဖြင့် ကွဲပြားသောနေရာဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ဟုထင်ရ သည့်အရာကြီးသည် ရောင်စုံအားဖြင့် ပြုံးပြက်လက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ကောင်းကင်တွင်လည်းကောင်း၊ မြေကြီးဟုထင်ရသော မိမိရပ်နေရာ အောက်တွင်လည်းကောင်း ပန်းပွင့်များသည် ရောင်စုံပြုံးပြက်လျက်ရှိကာ ကျောက်သလင်းများမှာလည်း မြင့်ချည်နိမ့်ချည်ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထို့ ကြောင့်လောမသိ။ ဒွန်ပါကား၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်း လဲသွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးသွားကာ အား အင်တွေတိုးလာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ နူးကားကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါ နူးကားသည်လည်း ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ နူးကားကပြုံး၍သူ့ ကို လက်တို့လိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် လေထဲသို့ မြောက်တက် သွားကာ လွင့်မျောနေကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သူ ဘာကိုမျှ သတိမရတော့။ လမ်းကြောင်းကြီးကဲ့သို့ ထင်နေသော လေထဲတွင် မျောပါနေပုံ။ လူများသည် ကခုန်နေသကဲ့သို့ လှုပ် ရှားနေကြပုံ။ သာယာနာပျော်ဖွယ်သော ဂီတသံများကို ကြားရပုံ၊ နောက်ဆုံး တွင် စကြစဉ္ဇာကြီးတစ်လုံးသည် တေးဆိုသူ၊ ကသူတို့သည် မြူးတူးလှုပ်ရှား

နေပုံတို့ကိုသာ သူ သတိရတော့သည်။ သူတို့အားလုံးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြင်နာလျက်၊ ယဉ်ကျေးလျက်၊ ချစ်ခင်လျက်။ အချိန်သည်လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့။ မည်မျှကြာအောင် ထိုသို့ဖြစ်နေသည်ကို မသိ။ နူးကားက လက်တို့ လိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှုပ်ရှားလာကြကာ နောက်ဆုံး တွင် ပြခန်းများထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ရ သည်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။

***

“ဘယ်လိုလဲဗျ” ဟု သူက နူးကားကို မေးလိုက်သည်။

နူးကားက . . .

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အလွန်ရှေးကျတဲ့ မျိုးနွယ်တစ်ခုပဲ။ ဘယ်လောက်ရှေး ကျတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ သမိုင်းတွေရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ အလွန်ကြီးတဲ့ယန္တရား ကြီးတွေကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခုသွားလာနေသလို သမုဒ္ဒရာ ကြီးတွေ၊ ပထဝီတိုက်ကြီးတွေကို သွားလာဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ အာကာသ ထဲမှာသွားပြီး ကမ္ဘာတစ်ခုက အခြားကမ္ဘာတစ်ခုကို ကူးလူးဆက်ဆံခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုကို မရခဲ့ကြဘူး။ ဒီစက်ယန္တရားကြီးတွေက၊ စက္ကောမအတတ်တွေကို သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုပြီးမြန်မြန်သွားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ နေရာအနှံ့အပြားကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နေစရာနေရာရယ်လို့ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီယန္တရားကြီးကို တွေ့လာကြတယ်။ ဒီယန္တရားကြီး ဘယ်လိုအလုပ် လုပ်တယ်၊ ဘယ်လိုမောင်းနှင်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည် အောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ဒီမုခ်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးအ ကြောင်း၊ အဲဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ဘယ်လိုနေပြီး ဘယ်လိုတည်မြဲနေတယ်ဆိုတာကို လည်း ခင်ဗျား နားလည်အောင် ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီယန္တရားကြီးကို ဝှက်ထားရသလဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြတိုက်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုနိုင်အောင် မဆောက်တာလဲဗျာ၊ ခု

တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာက”

နူးကားက ကြားဖြတ်၍ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုရှေးရှေးတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကမ္ဘာတစ်ခုကနေ တစ်ခု၊ စကြဝဠာတစ်ခုကနေ တစ်ခု သွားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာတွေ သိပ်မဖွံ့ဖြိုးခင်တုန်းက ကျွန်တော်ကပဲ သူတို့ကို မီးတို့၊ ဘီးတို့ကို ပေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကမ္ဘာတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီကမ္ဘာကလူတွေ ကျွန်တော်တို့ဆီကို တစ်လှည့်လာဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် သိတယ်လေ။ လာခဲ့ရင် ဒီယန္တရားကြီးကို ဒီပြင်လူတွေ မမြင်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆထားခဲ့ကြတယ်”

“ခု . . . ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ပြီလေ”

နူးကားက သူ့ကိုကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့အသင်းခေါင်းဆောင်ဆီ သတင်းပေးမှာလား”

“တွေ့သမျှကို သတင်းပို့ဖို့ဟာ ကျွန်တော့်တာဝန်ပဲ”

နူးကားက ချိုသာစွာဖြင့် . . .

“ဒီလိုသတင်းပို့လိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းလေ့လာပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့လေ့လာတာထက် ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ပြည့်စုံအောင် လေ့လာပြီးပြီ။ ခုလိုက်လာတဲ့ လူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားကတော့ တခြားလူတွေထက် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့လူ၊ ခံစားတတ်တဲ့လူပဲ။ ဒါတောင်မှပဲ ဒီနေ့ ခင်ဗျားဝင်သွားမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ စက်ယန္တရားကြီးဟာ နည်းနည်းတော့ အစွန်းအထင်းပေးသွားပြီ။ ခင်ဗျားကတော့ သိချင်မှ သိမယ်ပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တို့လူတွေပါ ကျွန်တော်တို့ယန္တရားအကြောင်းကို သိသွားတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ အဆင့်မြင့်တဲ့အရာတွေဟာ အဆင့်နိမ့်တဲ့အရာတွေက သနားမှ ချမ်းသာရာရတဲ့ဘဝမျိုးတွေ မဟုတ်လား၊ ဝိညာဏက အရာဟာ အဝိညာဏကအရာတွေ သနားမှ ချမ်းသာရာရတဲ့ဘဝမျိုး မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တခြားအဖွဲ့သားတွေကို ဒီမုခ်ဦးကြီးထဲကို ဝင်ခွင့် မပေးဘူးပေါ့။ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးတွေကို ခံစားခွင့်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ကဲဗျာ၊ ရိုးရိုးပဲမေးမယ်၊ ဒီမုခ်ဦးကြီးထဲရောက်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

မုခ်ဦးကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့စဉ်ကအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ လေထဲတွင် လွင့်ပါနေပုံ၊ ဂီတသံများကို ကြားရပုံ၊ လူတွေ ကခုန်နေကြပုံကို သူ မြင်ယောင် ကြားယောင်သည်။ ထို့နောက် သူ့အဖွဲ့သားတွေအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ မိန်းမအတွက် စွန့်စားလိုက်လာသူ၊ ရာထူးတက်ချင်သူ၊ အခွင့်အရေးမျှော်ကိုးသူများကို သတိရသည်။ ဟုတ်သည်။ သည်လောက် စိတ်ထားသေးသိမ်သူ၊ အမြင်ကျဉ်းသူများနှင့် သည်နေရာသည် လားလားမျှမထိုက်။

“ဟုတ်တယ် နူးကား၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ ဒီအကြောင်းကို သတင်းမပို့တော့ဘူး”

နူးကား ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးသည် မုခ်ဦးတစ်ဖက်တွင်ရှိစဉ်က အများတကာပြုံးကြသလို ချိုသာသည်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။

“သူတို့ကို ကျေနပ်အောင်ပြောပြီး ငါ ဒီမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရရင်ကော”

“တကယ်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားကို သံသယမရှိဘဲ နေခွင့်ပြုလိုက်ရင်တောင် ခင်ဗျားနေလို့မရတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ယန္တရားကြီးဟာ ခင်ဗျားခြေချခဲ့တဲ့အတွက် အစွန်းအထင်းဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါကို သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားလည်း အဲဒီမှာ စိတ်ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး နူးကား၊ ဒီစက်ယန္တရားကြီးဟာ မင်းတို့အတွက် အစစအရာရာ ဖန်တီးပေးထားလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့တစ်တွေ ကွင်းပြင်တွေထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေကြရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတာ အဲဒါပေါ့။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဘဝကို နားလည်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုနားမလည်ဘဲနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

***

စာအုပ်စာတမ်းများပေးအပ်ပွဲ အခမ်းအနားမှာ ခပ်ရိုးရိုးပင်။ မြို့တော်ခန်းမ

တွင် ကျင်းပပြီး သူတို့ယူဆောင်လာခဲ့သည့် သိပ္ပံဆိုင်ရာစာအုပ်များကို ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများသည် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဟန်ဖြင့် ထိုအခမ်းအနားကို ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ လောရင့်စ်နှင့် ဒွန်ပါကားသည် ထိုဂြိုဟ်ပေါ်မှတက်လာသော 'ပီရီကလီ' ယာဉ်ကြီးထဲမှနေ၍ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

လောရင့်စ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဒီကမ္ဘာကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲဗျာ၊ တစ်ခုခုလိုနေသလိုလို၊ ချို့ယွင်းနေသလိုလိုပဲ။ ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ပေးခဲ့တဲ့အသိပညာတွေနဲ့ သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေများလုပ်ကြမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ အေးလေ ဘာမှလုပ်တတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကို နောက်တစ်ခေါက် လာလည်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ကြည့်ရတာကတော့ သူတို့မျိုးနွယ်ဟာ ဒီလိုနဲ့ပဲတဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ်ထင်တာပဲ။ သူတို့ကို တခြားဂြိုဟ်တို့ ဘာတို့ကို ပြောင်းပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ အင်း . . . ကြီးစားတော့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ”

ဒွန်ပါကားသည် ယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ အောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးသလိုလို၊ မှိန်ဦးကြီး၏ အတွင်းဘက်တွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုလိုပင်။

“နောက်ထပ်အချိန်သာ ရရင်တော့ဗျာ” ဟု လောရင့်စ်က ပြောသည်။

ဒွန်ပါကားသည် ယခုကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ လောရင့်စ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ နူးကားတို့မျိုးနွယ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုံစမ်းရန်ပြောလျှင် ယာဉ်ကြီးကို ပြန်လှည့်မည်မူချေ။ ပြောဖို့လည်း ကောင်းသည်အမှန်။ သူတို့ပြန်ရောက်သွားလျှင် မှိန်ဦးကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ မတောင့်မတနေရသော မတောင့်တဘုံကြီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ပြော၍မဖြစ်။

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ အချက်အလက်တွေက ပြည့်စုံပါတယ်၊ နောက်ကျရင် ခင်ဗျားကိုပဲ အသုံးပြုရမှာပဲ”

လောရင့်စ်က ပြောသည်။ ထိုစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားနိုင်ပြီမဟုတ်လား”
“နားနိုင်ပါပြီ”

* * *

ယာဉ်မှူး၏ အခန်းထဲတွင်မူ ခါတိုင်းကဲ့သို့ လူတွေ ပြည့်ကျပ်လျက်။

(အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ John Christopher ၏ Museum Piece ကို ဘာသာပြန်သည်)

၅၀၀ ပုဂ္ဂိုလ် အတွဲ ၃၉ ၁၉၈၅ ခု အောက်တိုဘာလ

မကောင်းသူကယ် ကောင်းသူပယ်

ဂြိုဟ်သားနှစ်ဦးသည် ကမ္ဘာမြေကြီးဆီသို့ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် အထက်တစ်နေရာတွင် ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့်တကွ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော လူသန်းပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကိုလည်းကောင်း၊ မြို့ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ စက်ယန္တရားများကိုလည်းကောင်း ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာလျှင် ရှေ့မှဆင်းလာသောဂြိုဟ်သားက

“ဟုတ်ပြီဗျ၊ ကျေနပ်ပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါတွင် နောက်ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးက

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆိုရင် စကြမယ်” ဟု ဆိုကာ . . .

စထရွန်တီယန် ၉၀ ဓာတ်ကြွပြာမှုန်များကို လွှတ်လိုက်သည်။

ဂြိုဟ်သားနှစ်ဦးသည် စထရွန်တီယန် ၉၀ ဖုံးကြီးကိုကိုင်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ကဲ စလေဗျာ” ဟု စထရွန်တီယန် ၉၀ ဖုံးကြီးကို ယူလာသည့်ဂြိုဟ်သားက ပြော၏။

အခြားဂြိုဟ်သားတစ်ဦးက အချိန်ကာလတည်းဟူသော စက်ကြီးထဲမှ ထိုဖုံးကြီးကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုဖုံးကြီးကိုလှိုင့်ကစားရန် လမ်းကြောင်းက လေးများ ဖောက်လုပ်လိုက်ပြီးနောက် ယန္တရားကြီးကို လှည့်လိုက်ရာယန္တရားကြီးကို လှည့်လိုက်ရာ ယန္တရားထဲမှပစ္စည်းများသည် ပြခန်းထဲမှပစ္စည်းများသ

ဖွယ် သူတို့ရှေ့တွင် ပတ်ချာလည်၍ နေကြသည်။

“အဲဒီအထဲက ကြိုက်ရာပစ္စည်း တစ်ခုရွေးလေ”

“အဲဒီဖုံးကြီးကိုပဲ ရွေးတယ်ဗျာ”

ဤတွင် ပထမဂြိုဟ်သားက ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရာ ဖုံးထဲမှ ရေဒီယိုဓာတ်ကြွပြာမှုန်များသည် တစ်ဖက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လွင့်ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျ၊ ခေါင်းပန်းရွေးတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ရုံးသွားပြီ၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းမလဲ၊ ကြိုက်တဲ့သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းပေတော့”

ပထမဂြိုဟ်သားက

“ကျုပ်က ဖုန်မှုန်ဗျ၊ အရပ်တစ်ရပ်ကို သုံးခါရွေ့နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ရပ်ကို သုံးခါရွေ့ဖို့ သဘောတူတယ်၊ ကျုပ်က သွေးသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က အရင်ရွေ့မယ်”

“စိန်လိုက်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကမ္ဘာလောကကြီး၏သမိုင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြ၏။ ဖုန်မှုန်သည် ပေလီယိုလစ်သစ်ခေတ်ဦးသို့ ရောက်သွားကာ တန်ခိုးပြလိုက် ၏။ ထိုအခါ ဥရောပတောင်ပိုင်းတွင် သတ္တုသိုက်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

“ပထမအကွက် ရွေ့ပြီးပြီဗျ”

သွေးသည် အချိန်ကာလမဲ့စွာကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ရာစုသို့ရောက်သွားကာ ရောမ ဆီးနိတ်လွှတ်တော်ထဲတွင် လဲကျနေသည့် အမတ်ကြီးမားကတ်စ်ပိုးရတ်စ်ကာတို့၏ လည်ပင်းကြောကြီးအနီးရှိ ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

“ကျုပ် ပထမအကွက်တော့ ပြီးပြီဗျ”

ဖုန်မှုန်သည် ခရစ်တော်ပေါ်ပြီးနောက် လေးရာစုသို့ရောက်လာပြီး မိသရာမှ ခြင်္သေ့ကြီးဟုခေါ်ကြသော အိပ်ပျော်နေသည့် ဂျူးလီးယက်စ်အင်ဗရစ်စီးယတ်စ်၏ သွေးကြောထဲသို့ လေပူဖောင်းတစ်ခုကို သွတ်သွင်းလိုက်၏။

“ဒုတိယရွေ့ကွက် ပြီးသွားပြီနော်”

သွေးသည် ရှစ်ရာစုနှစ် ဒမတ်စကတ်မြို့တွင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် သစ်တုံးကလေးများပေါ်တွင် အကွရာများကို ထွင်းထုလျက်ရှိသော ပန်းပု ကျော်အဘူကစ္စကာဖာ၏ သွေးကြောထဲသို့ အလားတူလေပူဖောင်းတစ်ခုကို သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယရွှေ့ကွက်ပဲဗျ”

ဖုန်မှုန်သည် သူ့ရွှေ့ကွက်ကို အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း . . . ရွှေ့ကွက်ကလေးကတော့ သပ်ရပ်ပါပေတယ်ဗျာ”

ဖုန်မှုန်သည် ၁၇ ရာစု အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ရောက်လာကာ အိုက်ဇက်နယူ တန် အသက်ပေး၍ စမ်းသပ်ရှာဖွေခဲ့သည့် ဓာတုဒြပ်စင်များကို ဖျက်ဆီးပစ် လိုက်၏။

“အဲဒါ ကျုပ် နောက်ဆုံးရွှေ့ကွက်ပဲဗျ”

“အင်း . . . ရွှေ့ကွက်က သိပ်တော့ မဆိုးလှဘူး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ကလည်း ခင်ဗျားရွှေ့ကွက်ကို အမိလိုက်ရမှာပေါ့”

သွေးသည် ၁၉ ရာစုနှစ်ဦး အင်္ဂလန်ပြည်သို့ရောက်လာကာ ချားလ်ဘုရင် ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးရွှေ့ကွက် ပြီးသွားပြီဗျ”

သွေးနှင့် ဖုန်တို့သည် ဂြိုဟ်သားနှစ်ဦးအသွင်သို့ ပြန်ပြောင်းကာ သူတို့ ဘုံသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ အသွင်ပြောင်းလိုက်သည့်အချိန်သည် ဘာမျှမကြာလိုက်။ ခဏမျှ သာကြာ၏။ သို့ရာတွင် လူ့ပြည်တွင်မူ ကြိမ်စကြာဖြင့် ရိုက်လိုက်သည့်နှယ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဥရောပတိုက် တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် တိုးတက်စည်ပင်လျက် ရှိ၏။ ရောမနိုင်ငံကြီး ထူထောင်ပြီးနောက် ရောမတို့၏ အာဏာစက်သည် ကြီးထွား လျက်ရှိ၏။ ရှေးယခင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းကထက်ပင် ကြီးထွားလျက်ရှိ ၏။ ခေါမတိုင်းမှာ နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ပွဲရုံးကာ အေသင်မြို့ကြီးသည် အကြီး အကျယ် မီးတိုက်ခံရပြန်၏။ ကာတိုဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံသည့်အတွက် နောက် ထပ် ပျူးနစ်စစ်ပွဲများကို မတိုက်နိုင်တော့ဘဲ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရ၏။ ကာသေ့ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းစည်ပင်ပြောလျက်ရှိကာ အရှေ့

ဘက်၊ တောင်ဘက်တို့အထိ နယ်နမိတ်များကို တိုးချဲ့လျက်ရှိ၏။ ဘုရင် ဂျူး လီးယက်စ်အင်ဗရီစီးယတ် နတ်ရွာစံသည့်အတွက် မီသရမင်းဆက်ပြန်သွား ကာ ခရစ်ယာန်သာသနာသည် ရောမနိုင်ငံတော်ကြီး နိုင်ငံတော်ဘာသာဖြစ် လာခဲ့၏။ ကာသေ့တိုင်းသားတို့သည် အရှေ့အလယ်ပိုင်းအထိ သူတို့၏ နယ် ပယ်ကို တိုးချဲ့လာခဲ့ကြသည်။ မီသရအယူကို နိုင်ငံတော်ဘာသာအဖြစ် သတ် မှတ်ခဲ့ကြသည်။ ငါးရာစုလောက်တွင် ကာသေ့နှင့် ရောမနိုင်ငံတော်တို့သည် ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားကြကာ ကာသေ့နိုင်ငံတော်ကြီး ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ကာသေ့ နိုင်ငံတော်၏ အနောက်ဘက်အစွန်သည် အယ်လက်ဇန္ဒရီယယ့် ရောက်လာခဲ့ သည်။ နောင်အနှစ်ငါးဆယ်ကြာသည့်အခါတွင် ပုတ်ရဟန်းမင်းကြီးက ကရူး ဆိတ်စစ်ပွဲများကိုတိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ ထိုစစ်ပွဲများသည် ရာစုနှစ်တစ်ခု မျှကြာမြင့်ခဲ့ကာ ကာသေ့တိုင်းသားတို့၏ နိုင်ငံတော်ကြီးသည်လည်း အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် စစ်ပွဲများရပ်စဲသွားကာ နယ်နိမိတ် များကို ပြင်ဆင်ရေးဆွဲကြပြန်သည်။ မြေထဲပင်လယ်ဒေသတစ်ဝန်းတွင် စီးပွား ပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ နယ်စွန့်နယ်ဖျားများသည် ကြီးလေးသော အခွန်အတုတ်များနှင့် စစ်သားစုဆောင်းမှုများကြောင့် ပြည်သူတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ပုန်ကန်ထကြွကြသည်။ ပြည်နယ်တို့ခွဲထွက်ကြသဖြင့် တိုင်းပြည် အဝန်းတွင် ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့ဖြင့် အမှောင်ခေတ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ အာရှမိုင်းနားတွင် စာပုံနှိပ်စက်မ ပေါ်သေး။

“အင်း . . . ဒီအကွက်ရောက်တော့ ရှေ့လည်းမတိုး၊ နောက်လည်းမဆုတ် နိုင်ဘဲ အိနေတာပေါ့ဗျာ” ဟု သွေးက ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ နယူတန် ဘာလုပ်နေသလဲ ကြည့် စမ်း”

“နို့ . . . ခင်ဗျားက နယူတန် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်နှယ်လုပ် ပြီး သိသလဲ”

“စစ်တုရင်ကစားသမားကောင်းဆိုတာ ကွက်ကျော်မြင်တတ်ရတယ်ဗျ၊ ကိုယ်ရွှေ့နေတဲ့ အကွက်ကလေးလောက်ပဲကြည့်တတ်ရင် ဘယ်မှာစစ်တုရင် ကစားသမားကောင်း ဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ နယူတန်ဟာ သိပ္ပံပညာတွေ့ရှိချက်

တွေကို မတွေ့ခင်က ရှေးဟောင်းအင်္ဂါရတ်ပညာကိုပဲ လိုက်စားနေခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒီကတည်းက ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ကြိုမြင်ခဲ့တာပေါ့။ ကြည့်စမ်း နယူတန်ဟာ သိပ္ပံပညာကို ဘယ်လောက်အကျိုးပြုခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျားနောက်ဆုံးရွှေ့ကွက်က နောက်ကျသွားပြီဗျ။ အားလည်းနည်းလှတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်က ကွန်ပျူတာတွေကိုထွင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကို ပျက်စီးအောင် လုပ်မယ်ဗျာ။ ဒီနည်းဖြင့် ကွန်ပျူတာခေတ်ကြီးကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဖုန်မှုန့်က ရယ်သည်။

“ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ ခင်ဗျား ကွန်ပျူတာတွေ မပေါ်ခင်ကတည်းက ဒါဝင်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကလေးတစ်ယောက်က မျိုးနွယ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ပြီးပြီဗျ”

သွေးသည် စစ်တုရင်ခုံကိုကျော်ကာ အသက်ကင်းမဲ့နေသော ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် ရေဒီယိုဓာတ်ပြာမှုန့်များ လွင့်ပါးနေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးသွားရတာဟာ သိပ္ပံပညာကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီပညာကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေကြောင့်ပါ”

“အင်း ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ ခင်ဗျားနိုင်ပေတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ နောက်တစ်ပွဲ ပြန်ကစားမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကစားနိုင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါကော ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ၊ ဖုန်မှုန့်လုပ်မလား၊ သွေးပဲလုပ်မလား”

“သွေးပဲ လုပ်မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကနိုင်တော့ ကျုပ်က စရွှေ့မယ်နော်”

ဖုန်မှုန့်သည် ဒုတိယရာစုနှစ် ရောမနိုင်ငံတော်ကြီးသို့ရောက်သွားကာ အမတ်ကြီးကာတို၏လည်ပင်းမှ သွေးထွက်နေသောအနာကြီးကို ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်လိုက်သည်။

“ပထမအကွက် ပြီးပြီခင်ဗျာ”

သွေးသည် ဆယ့်ခြောက်ရာစုနှစ်အရှေ့ပိုင်း ဂျာမနီသို့ ရောက်သွားကာ မာတင်လူသာကိုသတ်သည့် လူသတ်သမားအား လည်ပင်းတွင် အနာကြီးရ

အောင် လုပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ပထမအကွက်ပြီးပြီ”

“ခင်ဗျားက တယ်ပြီးကွက်ကျော်ကစားတာကိုးဗျ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ညဏ်နဲ့ကိုယ်ပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ။ မှန်ပါပေတယ်။ ကိုရင်က မာတင်လူသာကိုကယ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ချားလ်ဘုရင်ကို ကယ်ရမှာပေါ့”

“ကဲ . . . ဒုတိယအကွက် ပြီးပြီဗျ”

သွေးသည် ၁၈၅၉ ခုနှစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရှက်ဗီ၏ ဇာတ်ရုံထဲသို့ရောက်သွားသည်။ သူ့ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ဇာတ်သမားတစ်ယောက်သည် သမ္မတလင်ကွန်းကို သေနတ်ဖြင့်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သွေးသည် လမ်းလွဲသွားသော ကျည်ဆန်ကို ပစ်မှတ်ဆီသို့ရောက်အောင် တည့်ပေးလိုက်၏။

“ဒုတိယရွှေ့ကွက် ပြီးပြီခင်ဗျာ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသက်သက် ညာကစားတာပဲ၊ ဒီလောက်ကွက်ကျော်တော့ မမြင်နိုင်ပါဘူးဗျ”

“ကျုပ် မြင် မမြင် စောင့်ကြည့်လေဗျာ”

ဖုန်မှုန့်သည် ထိုရှုခင်းကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားက သမ္မတတစ်ယောက်ကိုသတ်တော့ ကျုပ်က တစ်ယောက်ကိုကယ်ရမှာပေါ့။ အနည်းဆုံး သူ့အသက်ကိုရှည်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့။ ဟောဒီမှာ ဂုဒရီးဝီလဆင်ရယ်ဗျာ။ သမ္မတသစ်ရယ်၊ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးကို ထူထောင်စေဗျား၊ မထူထောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ . . .”

ဖုန်မှုန့်သည် နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ သမ္မတဝီလဆင်ကို မွမ်းမံပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“ဒုတိယအကွက် ရွှေ့ပြီးပြီခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကိုကယ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ကယ်ပြုရမှာပေါ့”

သွေးသည် နှစ်ဆယ်ရာစုကုန်ကာနီးခေတ်ထဲသို့ရောက်လာကာ ရုရှားခေါင်းဆောင်ကရူးရှော့အား လီယွန်နော့ဇရက်ဆိုသူက သတ်ရန်ကြိုးပမ်းချက်

ကို ပျက်ပြားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကျုပ် နောက်ဆုံးရွှေ့ကွက် ပြီးပါပြီဗျာ”

“စိန်လိုက်နော်”

“စိန်ပြီ ခင်ဗျ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် သူတို့ဘုံသို့ ပြန်ဟောခဲ့ကြ၏။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်တွင် အသံလွှင့်လှိုင်းများသည် ဆူညံလျက်။ ဂြိုဟ်တုများသည် ကမ္ဘာကိုပတ်လျက်။ ပထဝီတိုက်ကြီးများပေါ်တွင် လမ်းမကြီးများသည် ပင့်ကူအိမ်များသဖွယ် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်။ ဖုန်ထူသောမြို့ကြီးများသည် ကျေးလက်ကို ကြီးစိုးလျက်။ သင်္ဘောများက ပင်လယ်ပြင်ကို ရွေ့ပေါ်ထိုးလျက်။ ဂျက်လေယာဉ်များက ကောင်းကင်တွင် ဝဲယှံ့လျက်။ မြက်ပင်တို့က တရိပ်ရိပ်ကြီးထွားလျက်။ ကျေးငှက်တို့က သိုက်မြိုပြောင်းလျက်။ ငါးတို့က ငါးစာကို ဟပ်လျက်။

သွေးက လှောင်မယ် ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေ့ကွက်က နီးလွန်းလှတယ်ဗျာ၊ ခုခေတ်ကို ရွှေ့တာပေါ့”

ဟု ဖုန်မှုန့်က ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားပဲပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကစားသမားကောင်းဆိုတာ ကွက်ကျော်မြင်ရတယ်လို့”

“အင်း . . . ခင်ဗျားက ကောင်းပေတာပေါ့ဗျာ”

သွေးသည် အောင်နိုင်သောအပြုံးကို ပြုံးလိုက်၏။

ဂြိုဟ်သားနှစ်ဦးသည် ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့်ကွ လူဦးရေသန်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကိုလည်းကောင်း၊ မြို့ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ စက်ယန္တရားများကိုလည်းကောင်း ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဖုန်မှုန့်က မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့်

“ကဲ . . . ပွဲနှစ်ပွဲတပ်ကစားရအောင်ဗျာ၊ မကျေနပ်သေးဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီတစ်ခါလည်း ကျုပ်တော့ သွေးပဲလုပ်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်

က နိုင်ထားတော့ ကျုပ်ကစပြီး ရွှေ့မယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ဖုန်မှုန့်ပေါ့လေ၊ နောက်က လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

(အမေရိကန်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Roger Zelazny ၏ The Game of Blood and Dust ကို ပြန်သည်)

ရွှေ့ပုလင်း အတွဲ ၃၉ အမှတ် ၂၅၂ မြသန်းတင့် ၃ ခုတ် ကလ

မြေကြီးကပေးသောလက်ဆောင်

ဒါရိုင်းသည် သူ့အခန်းကလေးထဲတွင်ထိုင်ရင်း စိတ်တန်ခိုးအကျင့် ကျင့်နေသည်။ တံခါးအပြင်ဘက်မှ အတွေးလှိုင်းတစ်ခုကို သူ လက်ခံရရှိသည်။ ထိုအတွေးလှိုင်းသည် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူတူပင်။ ဒါရိုင်းသည် တံခါးဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးကို ပွင့်စေဟု စိတ်ဖြင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

တံခါးသည် သူ့စေစားချက်အတိုင်း ပွင့်သွား၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အမှန်ဆိုလျှင် တယ်လီပသီခေါ် စိတ်ချင်းစကားပြောသည့်နည်းဖြင့်လည်း အပြင်မှလူကို ဖိတ်ကြားနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ သူတို့နှစ်ဦးတည်းသာရှိသည့်အတွက် စိတ်ချင်းစကားပြောသည့်နည်းကို မသုံးတော့ဘဲ အသံထွက်စကားပြောသည့်နည်းကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့အသံထွက်ပြောခြင်းက ပို၍ယဉ်ကျေးရာရောက်သင့်၍ မဟုတ်လော။

အိဂျန်စီးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး မနေ့ညက ညဉ့်နက်တယ်နော်၊ တော်တော်နဲ့မအိပ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် စီး၊ ကမ္ဘာမြေကြီးက လွှတ်တင်လိုက်တဲ့ ခုံးပျံဟာ တစ်နာရီအတွင်းရောက်မယ်ဆိုလို့ ကြည့်ချင်တာနဲ့ စောင့်နေတာ၊ သူတို့တွက်ချက်ထားတဲ့အတိုင်းမှန်ရင်တော့ ခုံးပျံဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မိုင်တစ်ထောင်ဝေးတဲ့နေရာမှာ မောင်းမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာဆိုပါတော့၊

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး ခုံးပျံဆင်းတယ်ဆိုရင် အဏုမြူပေါက်ကွဲမှုဖြစ် မယ်မဟုတ်လား။ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ရင် ဝင်းခနဲလက်သွားတဲ့မီးရောင်လောက်ကို တော့ မြင်ရမှာပဲ။ ကျုပ်က ကမ္ဘာမြေပေါ်က လူသားတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ခုံးပျံပေါ်မှာ လူတွေပါမလာပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် မြေပြင်ကလူသားတွေနဲ့ ပထမဆုံးအဆက်အသွယ်ရတာပဲလို့ ဆိုရလိမ့် မယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တယ်လီပသီအဖွဲ့တွေဟာ မြေပြင်ကလူတွေရဲ့အတွေးတွေကို လိုက်ပြီး ဖတ်နေတာရာစုနစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ။ ခုတော့ အတွေးနဲ့ ဆက်သွယ်ရုံတင်မကဘဲ ရုပ်ဝတ္ထုချင်းဆက်သွယ်လို့ ရပြီပေါ့။ ဒါဟာ မြေကြီး နဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်အကြားမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရုပ်ဝတ္ထုအရ ဆက်သွယ်မှုရတာပဲ”

အိဂျစ်နီခီးသည် ကုလားထိုင်နိမ့်ကလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်မဖတ်ရသေးဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မရှင်းလို့ မေးစမ်းပါရစေခင်ဗျာ။ လူသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဂြိုဟ်ပေါ်ကို သာမန်ခုံး ပျံပုလွတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အဏုမြူထိပ်ဖူးတပ်ခုံးပျံတွေကို လွှတ်ရတာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော်တို့ဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ မရှိဘူးလို့များ ထင်နေလို့လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျာ”

“မြေပြင်က လူသားတွေဟာ ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အဏုမြူခုံးပျံထိပ်ဖူး တပ်ကြီး ပေါက်ကွဲတာကို နက္ခတ်ကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်ကြမယ်။ ပြီး တော့ စပက်ကရီစကုပ်ပစ် အနားလက်ဆစ်လို့ သူတို့ခေါ်တဲ့ ရောင်စဉ်တန်းခွဲ ခြမ်းစိတ်ဖြာမှုတွေကို လုပ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့သိတာထက် ပိုပြီးချဲ့ကား ပြောကြလိမ့်မယ်။ (သူတို့သိတယ်လို့ ထင်နေတာတွေဟာလည်း အများအား ဖြင့် အမှားတွေချည်းပဲဗျ။) ကျုပ်တို့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့လေထုဟာ ဘယ်သို့ဘယ် သာ။ ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ရဲ့ မျက်နှာပြင်ဟာ ဘယ်ကဲ့သို့ စသဖြင့် မဟုတ်တမ်းတရား တွေကို ပြောကြလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ ရမ်းတုတ်နေကြတာချည်းပဲဗျ။ ခုဆို ရင် ကျုပ်တို့ဂြိုဟ်ပေါ်ကို လူတွေရောက်လာကြတော့မယ်။ ပြီးတော့ . . .”

အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် လူသားတို့ကိုစောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ကျန်ရှိခဲ့သည့်အရာမှာ လူဦးရေကိုးရာမျှသာရှိသော မြို့တစ်မြို့သာဖြစ်သည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ယဉ်ကျေးမှုထက်ရှေးကျ၏။

သို့ရာတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ယဉ်ကျေးမှုသည် တိမ်ကောနေသော ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်နေ လေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် လူကိုးရာမျှသာရှိသော မြို့တစ်မြို့သာလျှင် ကျန်တော့ သည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်မြို့ပေါ်မှ မြို့သူ မြို့သားများသည် မြေကြီးပေါ်မှလူများ လာရောက်ဆက်သွယ်မည်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာပုံသည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာပုံနှင့် မတူ။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ယဉ်ကျေးမှု ပေါ်ထွန်းလာပုံနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်တွင် သဘာဝသိပ္ပံပညာ ရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အသိပညာမျိုးမျှ မရှိခဲ့။ စက်မှုသိပ္ပံပညာရပ် များတွင်မူ များစွာတိုးတက်ခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်တွင် စစ်ပွဲရှိဖို့ မဆိုထားနှင့်။ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုမျှပင် ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိခဲ့သည်မှာ အနစ်ငါး ထောင်ရှိခဲ့လေပြီ။ ကမ္ဘာမြေကြီးတွင် ယခုမှ စတင်တွေ့ရှိခါစရှိသေးသော စိတ် ပညာရပ်များအစွမ်းကုန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ကမ္ဘာမြေကြီးကို များစွာသင်ကြားနိုင်သောအရာတွေ များစွာရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ရာဇဝတ်မှုနှင့် စစ်ပွဲကို မည်သို့မည်ပုံရှောင်ကွင်းရ မည်ဆိုသည့် သင်ခန်းစာများဖြစ်၏။ ထိုသင်ခန်းစာများအပြင် တယ်လီပသီ၊ တယ်လီကိုင်းနားဆစ်၊ အင်ပါသီ စသည့်စိတ်ပညာဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို လည်း အများကြီးသင်ကြားပေးနိုင်၏။

ကမ္ဘာမြေကြီးသည် မိမိတို့အား ပို၍အဖိုးတန်သည့် သင်ခန်းစာများကို သင်ကြားပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများက မျှော်လင့်လျက်ရှိကြ၏။ ဥပမာအားဖြင့် မိမိတို့၏ တိမ်ကောသွားသည့်ယဉ်ကျေးမှုနှင့် တိမ်ကောသွား သည့် မျိုးနွယ်ကြီးကို စက်မှုသိပ္ပံနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်တို့၏ အကူအပံ့ဖြင့် မည်သို့ ပြန်လည်ထူထောင်ရမည်ဆိုသည်တို့ကို သင်ကြားပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဂြိုဟ် သားများ မျှော်လင့်လျက်ရှိကြ၏။

သို့ဆိုလျှင် ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက်လည်း စိတ်ပညာရပ်များကို သင်ကြား ဖွံ့ဖြိုးရသဖြင့် အကျိုးရှိမည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်အတွက်လည်း လက်တွေ့သိပ္ပံ ရပ်များကို သင်ကြားခွင့်ရသဖြင့် အကျိုးရှိနိုင်သည်။ မည်သို့မျှအရှုံးမရှိ။

ယနေ့ညဆိုလျှင် လူသားတို့၏ခုံးပျံယာဉ်တစ်စီးသည် လေ့လာရေးအ တွက် ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်။ နောင်ဆိုလျှင် လူသားများပါလာသည်

ဒုံးပျံယာဉ်များ ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်။ အလွန်ဆုံးကြာလှလျှင် ကမ္ဘာမြေကြီး၏သက်တမ်းဖြင့် နှစ်နှစ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၏သက်တမ်းဖြင့်ဆိုလျှင် လေးနှစ်လောက်သာ စောင့်ရတော့မည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြိုသိနေကြသည်။ မိမိတို့၏ တယ်လီပသီအဖွဲ့များသည် လူသားတို့၏စိတ်ထဲတွင် စိတ်ကူးနေသောအရာတို့ကို ကြိုတင်သိနိုင်ကြပြီ မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ မိမိတို့သည် လူသားတို့၏အတွေးများ၊ စိတ်ကူးများကို ကြိုတင်သိနိုင်သော်လည်း မိမိတို့၏အခြေအနေကို လူသားတို့သိအောင် ပြန်၍ အကြောင်းကြားသတင်းပို့စရာ နည်းလမ်းမရှိ။ သူတို့အစီအစဉ်ကို မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်ရန် လူသားတို့ကိုလှမ်း၍ တိုက်တွန်းစရာနည်းလမ်းမရှိ။ ယခုကဲ့သို့ ပဏာမစူးစမ်းလေ့လာမှုတွေကို လုပ်ဖို့မလိုဘဲ မိမိတို့ဂြိုဟ်၏ဖွဲ့စည်းပုံ၊ လေထုစသည်တို့ကြိုတင်သိအောင် ပေးပို့နိုင်သည့်ဆက်သွယ်ရေးနည်းလမ်းလည်းမရှိသေး။ ခရီးက များစွာကွာလှမ်းလွန်းနေသည်။

ယခုညတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတို့၏ခေါင်းဆောင် ဒါးရိုင်းနှင့် သူ့လက်ထောက် ခီးတို့အပြင် အင်္ဂါဂြိုဟ်မှ အုပ်ချုပ်ရေးလူကြီးများသည် အတူတကွ နေထိုင်၍ စိတ်တန်ခိုးအကျင့် ကျင့်ရင်း ကမ္ဘာမြေပြင်မှ လူသားတို့ လွင့်တင်လိုက်မည့် ဒုံးပျံကြီးရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြသည်။ ထို့နောက် မင်သော်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်သူရာရည် (ယင်းမှာ လူ့ပြည်တွင် အယ်ကိုဟောဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော သူရာရည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။) ခွက်ကိုမြှောက်ကာ အနာဂတ်အတွက် ဆုတောင်း၍သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် မိမိတို့စိတ်တန်ခိုးကျင့်ထိုင်ရာ အဆောက်အအုံခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်ကာ ဒုံးပျံကြီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမြင်နိုင်ရန် စောင့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် ဒုံးပျံကြီးဆင်းသက်မည့်မြောက်အရပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ လေထုထဲတွင် ကြယ်တို့က ရွန်းပလျက်။ မျက်ကောင်ခတ်ခြင်းမရှိ။

***

ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လမျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ လေ့လာရေးစခန်း အမှတ် ၁ တွင် မူ ကွက်ပညာရှင် အဲဗားရက်သည် အဝေးကြည့်နက္ခတ်များ ရှာဖွေရေးမှန်

ပြောင်းကိုကြည့်နေရင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဟော . . . ဟော၊ ကျွန်တော်တို့ဒုံးပျံကြီး ပေါက်ကွဲသွားပြီဗျို့၊ ဖလင်တွေဆေးပြီးလို့ ပုံကြီးကူးပြီးရင်တော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်ဟောင်းကြီးပေါ်က အခြေအနေတွေကို ကျွန်တော်တို့ သိရတော့မယ်”

အဲဗားရက်နှင့် သူ့လက်ထောက်ဝီလီတို့သည် ထ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ သူတို့အဖို့မှ သမိုင်းတွင်သည့်အချိန်ကာလကြီး မဟုတ်ပါလော။

“အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကလူတွေ သေတန်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဆားတစ်မေဂျာချိင့်ပုမ်းကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကို ကျသွားတာပဲခင်ဗျ”

“တည့်တည့်ကျလေ ကောင်းလေပေါ့ဗျာ၊ တောင်ဘက်မိုင်တစ်ထောင်လောက်မှာသွားကျရင် ဒီထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ အေးလေ . . . မိုင် သန်း ၅၀ က လှမ်းပစ်ရတယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့လည်း လွဲချင်လွဲမှာပေါ့၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာတော့ လူရယ်လို့ ရှိမယ်ထင်ပါဘူးနော် ဝီလီ”

ဝီလီက အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်

“မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဝီလီ မှန်သည်။ ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် လူသားတစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့။

(အမေရိကန်သိပ္ပံစာရေးဆရာ Fredric Brown ၏ Eprthmen Bearing Gifts ကို ပြန်သည်)

ရွာပုဂ္ဂိုလ် အတွဲ ၇၉ အမှတ် ၄၆၃ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ

နယူထရွန်တာရာ

ကျုပ်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော 'အာကာပျံ' အမည်ရှိ အာကာသယာဉ်ကြီးသည် ဟိုက်ပါစပေ့စ်ခေါ် စံလွန်အာကာသထဲမှ ပြုတ်ကျလာ၏။ ယခုအချိန်တွင် 'အာကာပျံ' သည် နယူထရွန်တာရာ၏အထက် မိုင်တစ်သန်းလောက်တွင် ရောက်နေ၏။ ကျုပ်သည် ကြယ်ပွင့်များဆီသို့ ဦးတည်နေရာမှ ယာဉ်ကြီးကို နောက်သို့လှည့်ရန် တစ်မိနစ်အချိန်ယူရဦးမည်ဖြစ်၏။ ဆွန်ယာမကျယ်လွန်မီကလေးတွင် ပြောသွားသည့် ရှုခင်းကို ကြည့်ရန် နောက်ထပ်တစ်မိနစ်လောက် အချိန်ယူရဦးမည်ဖြစ်၏။ ကျုပ်လက်ဝဲဘက်တွင် ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ရံထားသည့် လစန္ဒာ၏အရွယ်လောက်ရှိသည့် ဂြိုဟ်မွှားတစ်လုံးကို မြင်ရ၏။ ကျုပ်သည် ထိုဂြိုဟ်မွှားကို မြင်နိုင်ရန် 'အာကာပျံ' ကို ကွေ့လိုက်၏။

ဇွန်းတစ်ဇွန်းဖြင့် မွှေးထားသည့်နယ် ကြယ်ပွင့်တို့အရောင်က နောက်ကျီလျက်။ ဝိုးဝါးထွေးလျက်။ ပျစ်ခဲလျက်။

ထိုကြယ်ပွင့်များ၏ အလယ်တွင်မူ နယူထရွန်တာရာရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကျုပ်မမြင်ရသေး။ မြင်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်သေး။ နယူထရွန်တာရာသည် ဆယ့်တစ်မိုင်မျှသာကျယ်ပြီး အေးမြလျက်ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် သန်းတစ်ထောင်လောက်က ဘီ၊ ဗီ၊ အက်စ် ၁ ကြယ်သည် ပွန်းတိုက်မှုကြောင့် မီးလောင်ကျွမ်းသွားခဲ့၏။ ဘီ၊ ဗီ၊ အက်စ် ၁ ကြယ်သည် အိတ်စ်ရေးကြယ်တစ်လုံးဖြစ်ပြီး ကယ်လဗင်အပူအား သန်းငါးထောင်အပူရှိန်နှုန်းဖြင့် လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုမူ ထိုကြယ်တွင် အရောင်မရှိတော့။ အတုံးအခဲကြီးတစ်ခုမျှသာ

ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

'အာကာပျံ' သည် အလိုလို ဦးလှည့်သွား၏။ ယာဉ်ကြီး ဦးလှည့်လိုက်သဖြင့် ဖိတွန်းမှုအားကို ကျုပ် ခံစားလိုက်ရ၏။ 'အာကာပျံ' သည် ကျုပ်၏ အကူအညီမလိုဘဲ သူ့အလိုအလျောက်လှည့်ပတ်နေကာ နယူထရွန်တာရာ၏ မျက်နှာပြင်မှ တစ်မိုင်အကွာသို့ ကျုပ်ကို သယ်ဆောင်သွား၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အောက်သို့ကျလျှင်လည်း နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက်အချိန်ကြာ၍ အထက်သို့တက်သည်ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကြာ၏။ ထိုအချိန်ကလေးတွင် အခန့်မသင့်လျှင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။ ဆွန်ယာသည် ထိုသို့အတက်အဆင်းလုပ်ချိန်တွင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဆွန်ယာ၏ ယာဉ်ထဲတွင်လည်း ကျုပ်ယာဉ်မှကဲ့သို့ပင် အော်တိုပိုင်းလော့ခေါ် အလိုအလျောက်ယာဉ်မောင်းစက်ပါ၏။ အလိုအလျောက်ယာဉ်မောင်းစက်ပါလျှင် ကြယ်များနှင့်ဝင်တိုက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။ စိတ်ချရပြီ။ ကျုပ်သည် ယာဉ်၏ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက ပြောင်းနိုင်သေးသည်။ နယူထရွန်တာရာပေါ်သို့ မသွားလိုဟုဆိုလျှင် အော်တိုပိုင်းလော့တွင် ထည့်ထားသည့် အစီအစဉ်များကို ပြောင်းလိုက်ရုံသာ။

ပြောင်းလည်းပြောင်းသင့်သည်ဟု ကျုပ်ထင်သည်။

ကျုပ်သည် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဤ 'အာကာပျံ' ယာဉ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့မိလေသနည်း။

ဆယ်မိနစ်လောက် ဟိုခလုတ် သည်ခလုတ် နှိပ်လိုက်သည့်အခါတွင် 'အာကာပျံ' သည် ရပ်တန့်သွား၏။ ကျုပ်ယာဉ်အတွက် ပတ်လမ်းကြောင်းကို ရှေးပြီးလေပြီ။ ယခုအချိန် ကျုပ် ပြန်ဆင်းသွားလျှင် မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။

မူလတုန်းက ကျုပ်သည် ကျုပ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအတွက် ဓာတ်ခဲဝယ်ရန် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စတိုးဆိုင်အလယ် အရောင်းခုံများ ပတ်လည်ပိုင်းထားသည့်ကြမ်းပြင်တွင် အပျော်စီး အာကာသယာဉ်တစ်စီး ပြထားသည်ကို ကျုပ် တွေ့ရ၏။ ကျုပ်သည် ဓာတ်ခဲဝယ်ရန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မဝယ်နိုင်သေးဘဲ အာကာသယာဉ်ကို ပတ်ပတ်လည်လှည့်၍ကြည့်နေမိသည်။ လှလိုက်သည့်ယာဉ်ကလေး။ သေးသွယ်ရှည်လျားလျက်။ ကျုပ်မြင်ဖူးသမျှ ယာဉ်များထဲတွင် သည်လောက်

လှသည့်ယာဉ်မျိုးမရှိသေး။ ကျုပ်သည် ပဲ့နင်းတံခါးကိုအသာဖွင့်ကာ အထဲမှ ပဲ့ထိန်းကိရိယာများကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ပဲ့ထိန်းခုံမှာ ရှင်းရှင်းကလေး။ ဒိုင်ခွက်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခြင်းမရှိ။ ကျုပ်ပြန်လှည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အခြားသူများသည် ထိုယာဉ်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့တစ်တွေ စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းကို ကျုပ် အပြစ်မတင်လို။ ထိုအချိန်က ဆိုင်ထဲတွင် အခြားဂြိုဟ်သားအချို့လည်း ရှိနေကြ၏။ ယင်းတို့မှာ အမှတ်တရပစ္စည်းများကို လာရောက်ဝယ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့လည်း သူတို့လိုသည့်ပစ္စည်းကို မဝယ်နိုင်ကြသေးဘဲ ထိုယာဉ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ကျုပ်မြင်နေရသော ဂြိုဟ်သားသည် ထူးခြားသည့်သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ရှေးပုံပြင်များတွင်ပါသည့် လူခေါင်းနှင့် မြင်းကိုယ်သတ္တဝါမျိုးကိုမှန်းကြည့်လျှင် သူတို့ရုပ်သွင်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ လက်မောင်းမှာ လည်ပင်းတွင် ပေါက်နေပြီး ခေါင်းမှာ လူခေါင်းဖြစ်၏။ ဦးနှောက်မှာ ကုပ်ဆက်၏အောက်ကျောရိုးထိပ်တွင် တည်ရှိ၏။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားဟူ၍မရှိဘဲ ညိုမောင်းသောအမွှေးအမျှင်တွေဖုံးလျက်ရှိပြီး လည်ကုပ်နားသို့အရောက်တွင် လည်ဆံမွှေးကဲ့သို့ ဖားလျားကျလျက်ရှိ၏။ လည်ဆံမွှေးမှာ သူတို့အဖွဲ့အစည်းတွင် အဆင့်အတန်း အနိမ့်အမြင့်ကိုပြသည့် အမှတ်အသားဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျုပ်အဖို့သော်မူ သူတို့လည်ဆံမွှေးကိုကြည့်ရုံဖြင့် သဘောသားလော၊ ကျောက်ကုန်သည်လော၊ မန်နေဂျာလောဆိုသည်ကို ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပါ။

ကျုပ်သည် အခြားသူများနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်တွင် ရွက်တိုက်သကဲ့သို့ လှင့်မျောလာသောဂြိုဟ်သားကို ငေးကြည့်နေ၏။ ဂြိုဟ်သားကိုမမြင်ဖူးသောကြောင့် မဟုတ်။ ကျုပ် မြင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၏။ သေးသွယ်သည့် ခြေထောက်နှင့် ခွာများပေါ်တွင် ဤသို့ လွယ်ကူသက်သာစွာ သွားလာပုံမှာ ကြည့်၍ကောင်းသည့်အတွက် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဂြိုဟ်သားသည် ကျုပ်အနားသို့ရောက်လာ၏။ ကျုပ်နှင့် တစ်ပေခန့်တွင် ရပ်လိုက်ကာ ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားက နာကာမူရာလေယာဉ်လိုင်း လေယာဉ်မျိုးဟောင်း မစွတာ ရှေးဖားနော်”

သူ့အသံမှာ ခပ်ဩဩဖြင့် နားထောင်ကောင်း၏။ ဝဲသံ လုံးဝမပါ။ ဂြိုဟ်သား၏ပါးစပ်မှာ အလွန်ပျော့ပျောင်းသော စကားပြောဝါစက်အစိတ်အပိုင်းများ ပါရှိရုံမက ဖောဋ္ဌဗူအာရုံကို သိလွယ်မြင်လွယ်သော လက်နက်များရှိကြ၏။ လျှာမှာ နှစ်ခွဖြစ်ပြီး ခပ်ချွန်ချွန်ဖြစ်၏။

ကျုပ်က ခွဲရှင်းလိုက်ပြီး . . .
“ဟုတ်ပါတယ်”

သူသည် ကျုပ်ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ကာ . . .
“လခကောင်းကောင်းရမယ့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“လုပ်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်က ဂျင်နရယ် ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီက ဒေသဆိုင်ရာမန်နေဂျာပါ။ လာဗျာ၊ တစ်နေရာရာကိုသွားပြီး စကားပြောရအောင်”

ကျုပ်သည် နေရာပြောင်း အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့၏။ မျက်လုံးများသည် ကျုပ်ကိုစောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ခေါင်းနှစ်လုံးရှိသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နောက် လိုက်သွားရသည်မှာ တော်တော်တော့ ခွကျသည်။ ဂြိုဟ်သားသည် ထိုအချက်ကို သတိထားမိဟန်တူ၏။ ကျုပ် ပိုက်ဆံဘယ်လောက် လိုချင်နေသည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသလား မပြောတတ်။

ကျုပ်တွင် ပိုက်ဆံလိုနေသည်ကလည်း အမှန်ပင်။ နာကာမူရာ လေယာဉ်လိုင်းပိတ်သွားခဲ့သည်မှာ ရှစ်လကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုမတိုင်မီကမူ ကျုပ်ကလည်း ကောင်းကောင်းသုံးဖြုန်းခဲ့သည်။ ကျုပ်လစာဟောင်းတွေ ပြန်ထုတ်ရလျှင် ဤမျှလောက်ကြွေးကို အေးအေးဆေးဆေးဆပ်နိုင်သည်ဟု ကျုပ်ထင်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်လစာဟောင်းကိုလည်း မမြင်ရတော့။ စီးပွားရေးကပ်ကြီးဆိုက်သဖြင့် နာကာမူရာလေယာဉ်လိုင်းကိုလည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ရလေပြီ။ ထင်ရှားသည့် ကုန်သည်ကြီးများသည် အသက်ကယ်ခါးပတ်မပါဘဲ ဟိုတယ်ပြတင်းပေါက်များမှ ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ကြပြီ။ ကျုပ်မှာမူ သုံးမြဲဖြုန်းမြဲ။ မသုံးမဖြုန်း၍လည်းမဖြစ်။ ကျုပ်အခြေပျက်သွားလျှင် အကြွေးရှင်များရိပ်မိသွားကာ ကျုပ်နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေကြတော့မည်။ ကျုပ်လည်း ဒေဝါလီခံရကာ ထောင်ထဲရောက်နေတော့မည်။

ဂြိုဟ်သားသည် သူ့လျှာဖြင့် နံပါတ်ဆယ့်သုံးလုံးကိုနှိပ်လိုက်၏။ ခဏ

ချင်းအတွင်း ကျုပ်တို့သည် တစ်နေရာသို့ရောက်သွားကြ၏။ ကျုပ်တို့ကို သယ်ဆောင်လာသည့် ဓာတ်လှေကားအခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် အေးမြသောလေသည် ကျုပ်တို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆတ်လိုက်၏။

“ခု ကျုပ်တို့ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီရဲ့အဆောက်အအုံကြီး အမိုးပေါ်ကို ရောက်နေပြီဗျ။ ခု ခင်ဗျားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဒီအာကာသယာဉ်ကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်နေရစ်ဦး”

သူ့အသံသြသည် ကျုပ်အာရုံကြောများထဲသို့ စူးဝင်သွားသည် ထင်ရ၏။ ကျုပ်သည် မိန်းမချောတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဂြိုဟ်သားတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်ကိုကျုပ် သတိပေးရ၏။

ကျုပ်သည် ဓာတ်လှေကားမှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ ရာသီမှာ လေပြင်းတိုက်သည့်ရာသီသို့ မရောက်သေး။ အမိုးဟုဆိုသော်လည်း အမိုးမှာ မြေကြီးမျက်နှာပြင်နှင့်အညီဖြစ်၏။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် အဆောက်အအုံများသည် မြေကြီးအောက်တွင် ဆောက်ထားကြခြင်းဖြစ်ရာ အမိုးများသည် မြေကြီးနှင့် တစ်ညီတည်းဖြစ်နေကြ၏။ ဆောင်းနှင့်နေ့ဆိုလျှင် လေသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်တစ်ရာခါးဆယ်နှုန်း တိုက်ခတ်တတ်သဖြင့် အဆောက်အအုံများကို မြေကြီးထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဂြိုဟ်ကြီးလည်ပတ်သည့် ဝင်ရိုးသည် ပရိုစီယွန်ကြယ်ကြီး၏ဗဟိုချက်မအလယ်တည့်တည့်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လေသည် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျုပ်တို့ရောက်နေသည့်ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် စကြဝဠာလှည့်ခရီးသည်များ ကြည့်ရှုစရာဆို၍ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်သည့်လေသာလျှင် ရှိ၏။ ထိုလေလမ်းကြောင်းတွင် ပိတ်သွားအောင် မိုးပျံတိုက်ကြီးများကို ဆောက်လုပ်သည်ဆိုလျှင် ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ကြည့်ရှုစရာဟူ၍ ဘာမျှရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျုပ်တို့ရပ်နေရာ လေးထောင့်ကွန်ဇာရီအမိုးကြီးမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မျှော်မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ပြောသောကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ ကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးဆို၍ ကျုပ်တို့မှီတင်းနေထိုင်ရာ လူတို့ကမ္ဘာမြေကြီးမှ သဲကန္တာရကြီးများနယ် ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်လိုက်လေနှင့်။ လူသူမရှိသော သစ်ပင်၊ မြက်ပင်ဟူ၍ ဘာမျှမရှိသော သဲမှုန်တို့ဖြင့်အတိပြီး သဲကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးဖြစ်၏။ ကျုပ်တို့သည် ထိုကန္တာရထဲတွင် ရှားစောင်းပင်များ၊ ကန္တာရများကို စိုက်ပျိုးကြည့်ဖူးသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့။

စိုက်သမျှအပင်ကလေးများသည် လေတိုးသဖြင့် ပြိုလဲကျွတ်ထွက်ကုန်ကြ၏။

အမိုးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် အာကာသယာဉ်ကြီးဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယာဉ်မှာ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် နံပါတ် ၂ အမျိုးအစားယာဉ်ကြီးဖြစ်၏။ ပေသုံးရာခန့်ရှည်ပြီး ပေနှစ်ဆယ်ခန့် အကျယ်ရှိ၍ ထိပ်နှင့်အဖျားတွင် ချွန်းနေသော ခပ်လုံးလုံးသဏ္ဍာန် ယာဉ်ကြီးဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ယာဉ်ကြီးမှာ တုံးလုံးလဲလျက်ရှိပြီး ဆင်းသည့်ဘီးဒေါက်များမှာလည်း ခေါက်လျက်သားဖြစ်၏။ ယာဉ်ကြီးကိုယ်ထည်အခွံမှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်အောင် ပါးလွှာ၏။ ကိုယ်ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သည့်နေရာတွင် ဆေးသုတ်ထားနိုင်၏။ ယခု ကျုပ်ရှေ့တွင်ရှိသည့် ယာဉ်ကြီးမှာမူ ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံးကို ဖောက်ထွင်းမြင်ရလောက်အောင် ကြည်လင်လျက်ရှိပြီး ထိပ်ဖျားတွင်သာ ဆေးသုတ်ထား၏။ တွန်းကန်သည့်မောင်းတံများလည်းမရှိဘဲ ထပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လေကိုစုပ်ယူသည့် ဂျက်စက်ခေါင်းများ တပ်ထား၏။ ကိုယ်ထည်တွင် အပိုင်းပေါက်ကလေးများ၊ လေးထောင့်ပေါက်ကလေးများလည်း ဖောက်ထား၏။ ထိုအပေါက်ကလေးများမှာ လေလားရေးကိရိယာများ အပြင်သို့ထုတ်၍ ချိန်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။ အလင်းရောင်ထဲတွင် လေးထောင့်ပေါက်ကလေးများ၊ အပိုင်းပေါက်ကလေးများသည် ပြောင်လက်နေကြ၏။

ဂြိုဟ်သားသည် ယာဉ်ဦးပိုင်းဆီသို့ သွားနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျုပ်သည် ယာဉ်ဆင်းသည့် ဘီးဒေါက်များကိုကြည့်ရန် ပဲ့ပိုင်းသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘီးဒေါက်များသည် ကွေးကောက်နေကြ၏။ ကိုယ်ထည်နောက်ပိုင်းအပြီးဖျားနှစ်ဖက်နောက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သတ္တုများသည် ဖယောင်းကဲ့သို့ အရည်ပျော်ကျကြကာ ပဲ့ပိုင်းထဲသို့ စီးဝင်လျက်ရှိ၏။

“ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ကျုပ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဖျာကြည့်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုရှာကြည့်ချင်တာလဲ”

“ဘီဗီအက်စ်- ၁ ဆိုတဲ့ နယူထရွန်တာရာအကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ကျုပ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ခုအချိန်ထိ နယူထရွန်တာရာဆိုလို့ တစ်လုံးပဲ ရှာလို့တွေ့သေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ကြယ်တာရာတွေ အသွားအလာဖောက်ပြန်တဲ့အခါကျတော့ နက္ခတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်က နယူထရွန်တာရာကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်”

“နယူထရွန်တာရာကို ဂျင်းဂြိုဟ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သိပ္ပံဌာနကြီးတစ်ခုက သွားတွေ့တာဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီဌာနက နယူထရွန်တာရာကိုလေ့လာဖို့ လုပ်နေတယ်တဲ့။ နယူထရွန်တာရာကိုသွားဖို့ အာကာသယာဉ်တစ်စင်း လိုနေတယ်တဲ့။ သူတို့မှာ ဒီလိုယာဉ်မျိုးဆောက်ဖို့ ငွေကြေးမပြည့်စုံဘဲ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ယာဉ်ကိုယ်ထည်တစ်ခု ပေးမယ်။ ပြန်လာရင် အဖိုးအခမယူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ငှားလိုက်တဲ့ယာဉ်နဲ့ စုံစမ်းလို့ရခဲ့တဲ့အချက်အလက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ကိုပေးရမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းထားတယ်”

“အင်း... ဒါကတော့... တရားပါတယ်လေ” ဟု ကျုပ်က ပြော၏။

သို့ရာတွင် သူတို့ကိုယ်တိုင် အဘယ့်ကြောင့် နယူထရွန်တာရာကို သွား၍ စုံစမ်းလေ့လာခြင်း မပြုသနည်းဟူကား ကျုပ် မမေးမိ။ ကျုပ်တို့ကမ္ဘာမှ သတ်သတ်လွတ်စားကြသည့် လူသားများကဲ့သို့ပင် ဂြိုဟ်သားများသည်လည်း တစ်ဖက်သားကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းသည် ရဲစွမ်းသတ္တိတစ်မျိုးဟု ယူဆကြပုံရ၏။

“ပီကာလာစကင်နဲ့ ဆွန်ယာလာစကင်ဆိုတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်က ဒီအာကာသယာဉ်ကြီးကို အသုံးပြုချင်ကြတယ်ဗျာ။ ဒီယာဉ်ကြီးကိုစီးပြီး ပတ်လမ်းကြောင်းထဲကိုဝင်၊ ပတ်လမ်းကြောင်းထဲရောက်ပြီး နယူထရွန်တာရာရဲ့ မျက်နှာပြင်နဲ့ တစ်မိုင်လောက်အကွာအထိဆင်းဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် နယူထရွန်တာရာရဲ့ပတ်လမ်းကြောင်းထဲ ဝင်သွားတော့၊ မသိနိုင်တဲ့အင်အားတစ်ခုကြောင့် ယာဉ်ဆင်းတဲ့ဘီးဒေါက်တွေဟာ ကွေးပြီး ဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာပဲ။ ယာဉ်မှူးတွေလည်း သေကုန်ပြီလို့ ယူဆရ

တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်လေ” ဟုဆိုကာ ဂြိုဟ်သားသည် ကျုပ်ကို ဦးပိုင်းဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

မှန်ပါ၏။ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်လိုက်သော ယာဉ်တစ်စီး၏ကိုယ်ထည်ကို မည်သည့်အရာမျှဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ ထိုကိုယ်ထည်ကြီးကို အလင်းရောင်မှအပ မည်သည့်အီလက်ထရိုမက္ကင်းနစ်စွမ်းအင်မှ ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းမရှိ။ အသေးဆုံးသော အဏုမြူအောက်အမှုန်မှ အစ အမြန်ဆုံးသောဥက္ကာခဲ စသည့် မည်သည့်ရုပ်ဒြပ်မှ ထိုကိုယ်ထည်ကို ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းမရှိ။ ထိုသို့ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းကိုလည်း ကုမ္ပဏီမှ အသေအချာကြေညာထားကာ ထိုကြေညာချက်မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိပြီးဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို ကျုပ် အကြွင်းမဲ့ ယုံ၏။ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့်အာကာသယာဉ်ကိုယ်ထည်များသည် လက်နက်တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးသွားဖူးသည်ဟုလည်း ကျုပ် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့။

ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် အာကာသယာဉ်ကိုယ်ထည်တစ်ခုသည် အရပ်ဆိုးသည် မှန်၏။ ပုံပန်းမကျသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် များစွာ ခိုင်ခံ့လှသည်။

ကျုပ်တို့သည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဦးပိုင်းသို့ တက်လာခဲ့ကြ၏။

အရေးရှိလျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် အသက်ကယ်ခန်း နှစ်ခန်းခွဲထား၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် ယာဉ်မှူးလာစကင်ဇနီးမောင်နှံတို့သည် အပူပြန်ဆေးရောင်များကို သုတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဦးချွန်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ထိန်းချုပ်ခန်းထဲတွင်မူ ပြတင်းပေါက်များ အပြည့်ဖောက်ထားသည်။ ထိုနောက်ရှိ နားနေခန်းမှာ ငွေရောင်ပြန်ဆေးများသုတ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်များ ဖောက်ထားခြင်းမရှိ။ နားနေခန်းနောက်ဘက်ရှိ နံရံတွင် လူသွားပြန်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် ပဲ့ပိုင်းသို့ တိုးလျှိုပေါက်လျက်ရှိ၏။ လမ်းကြောင်းမှနေ၍ ပစ္စည်းကိရိယာများ ယူ၍ရ၏။ အရေးပေါ်အင်ဂျင်စက်များလည်း ယူ၍ရ၏။ ဦးပိုင်းတွင် မောင်းသူနှစ်ဦး ထိုင်နိုင်သော ထိုင်ခုံနှစ်လုံးရှိ၏။ ထိုင်ခုံများမှာ မူလနေရာမှ ပြုတ်ထွက်နေကြလေပြီ။ ထိုင်ခုံ

ဖုံးသည့်အဖုံးများ အဝတ်စများမှာ ရေအိမ်သုံးစက္ကူကဲ့သို့ စုတ်ပြိကြေမှုနေကာ နောက်မှီတွင်လည်း သံချေးရောင်ခပ်ညိုညိုအစွန်းအထင်းများ၊ အကွက်များကို တွေ့ရ၏။ ထိုအစွန်းအထင်းများမှာ နေရာတကာတွင် အနံ့၊ နံရံတွင်၊ ပြတင်း တွင်၊ အဝေးကြည့် ရုပ်မြင်ပိတ်ကားပေါ်တွင်လည်း ထိုအစွန်းအထင်းများ ပေ ရေလျက်။ ထိုင်ခုံကို နောက်မှတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် တွန်းလိုက်သဖြင့် ပျက်စီးသွား ပုံရ၏။

“သွေးတွေ ထင်တယ်” ဟု ကျုပ်က ပြောလိုက်၏။
“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လူသွေးတွေ”

***

နယူထရွန်တာရာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ဆင်းလျှင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကြာသည်။

ကျုပ်သည် ပထမဆယ့်နှစ်နာရီ၌ နားနေခန်းထဲတွင် ထိုင်နေလိုက်ပြီး စာဖတ်ရန်ကြိုးစား၏။ ထူးထူးခြားခြားဟူ၍ ဘာမျှမဖြစ်။ ဆွန်ယာလာစကင် ၏ နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့်အခြင်းအရာမျိုးကို တစ်ခါ တစ်ရံတွင် တွေ့ရတတ်၏။ ထိုမှလွဲ၍ကား ဘာမျှထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရချေ။ နယူထရွန်တာရာနောက်သို့ ကြယ်တစ်လုံးရောက်သွားသည့်အခါမျိုးတွင် နယူ ထရွန်တာရာသည် လထီးဆောင်းသကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တွေဖြာထွက်လာသော ရောင်ခြည်ဝိုင်းကြီးကို မြင်ရ၏။ နယူထရွန်တာရာသည် လေးလံသောဒြပ်ထု ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့်အတွက် အလင်းရောင်သည် နယူထရွန်တာရာနှင့်ထိသည့် အခါတွင် ကွေးညွတ်သွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြယ်များသည် နယူထရွန် တာရာအနီးသို့မကပ်နိုင်ဘဲ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် လွင့်စင်သွားတတ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကြယ်များသည် နယူထရွန်တာရာ၏နောက်သို့ ရောက် သွားကြသည့်အခါတွင်မူ ကြယ်၏ အရောင်များသည် ဘေးသို့ဖြာထွက်လာကြ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နယူထရွန်တာရာ၏အနီးတွင် အလင်းရောင် ပြောက်ကလေးများ၊ စက်ဝန်းကလေးများသည် ပေါ်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွား လိုက်ဖြင့် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ဂြိုဟ်သားနှင့် ပထမဆုံးတွေ့၍ သူခေါ်သွားစဉ်က ကျုပ်သည် နယူထရွန် တာရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှမသိသေးချေ။ ယခုမူ ကျုပ်သည် နယူထရွန်တာ ရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့တိုင်အောင် နယူထ ရွန်တာရာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ဆင်းလျှင် မည်သို့ရှိမည်ကိုကား ယခုထိ ကျုပ် မသိသေး။

တစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်၏။ နယူထရွန်တာရာပေါ်တွင် တွေ့ရသည့်ရုပ်ဒြပ် မှန်သမျှသည် ကျုပ်တို့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေသော သာမန်ရုပ်ဒြပ်မျိုးသာဖြစ်ဖွယ်ရှိ ၏။ ရုပ်ဒြပ်ပစ္စည်း၏အလယ်တွင် ပရီတွန်နှင့် နယူထရွန်၊ နယူကလီယတို့ ပါရှိပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အီလက်ထရွန်နစ်များသည် ကွမ်တမ်စွမ်းအင် ဖြင့် လှည့်ပတ်ဝန်းရံနေသည့် သာမန်ရုပ်ဒြပ်မျှသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ကြယ်တာရာ တိုင်းတွင် ဒုတိယအမျိုးအစားရုပ်ဒြပ်တစ်ခုစီရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကြယ်များထဲ တွင် အီလက်ထရွန်အခွံများကို ချေဖျက်နိုင်သော ဖိအားများရှိကြသည်။ ကြယ် များထဲရှိ ရုပ်ဒြပ်များသည် ပြိုကွဲပျက်စီးကုန်တတ်ကြသည်။ ဖိအားနှင့် ဆွဲငင် အားကြောင့် ရုပ်ဒြပ်ထဲတွင်ရှိသည့် နယူကလီယဝတ်ဆံသည် ကွဲထွက်သွား ၏။ ဤတွင် တတိယအမျိုးအစားရုပ်ဒြပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သေးသည်။

ဥပမာဆိုပါစို့။ စန္ဒြရသိက္ခာမင်း (ယင်းမှာ ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်အတွင်းက ရှိခဲ့သည့် အမေရိကန်ပြည်ဖွား အိန္ဒိယနက္ခတ်ပညာရှင်တစ်ဦးက တွေ့သဖြင့် သူ့အမည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။) ထက် အဆ တစ်ဒသမ လေးဆယ့် လေးဆကြီးမားသည့် ဒြပ်ထုရှိသော၊ လောင်ကျွမ်းသွားသောကြယ်ဖြူ ပွင့် တစ်ပွင့်ဆိုပါစို့။ ထိုကြယ်၏ ဒြပ်ထုထဲတွင် နယူကလီယဝတ်ဆံ အလယ်ပတ် လည်တွင် အီလက်ထရွန်များ လှည့်ပတ်နေနိုင်ရန်အတွက် အီလက်ထရွန် ဖိ အားတစ်ခုတည်းဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ နယူထရွန်များဖြစ်လာရန်အတွက် အီလက်ထရွန်များသည် ပရီတွန်များနှင့် ပွတ်တိုက်ရန်လို၏။ ထိုသို့ပွတ်တိုက် နိုင်ရန်အတွက် အခြားဖိအားရှိရမည်ဖြစ်၏။ ကြယ်ပေါက်ကွဲသွားသည့်အခါ တွင် ကြယ်၏ရုပ်ဒြပ်တို့သည် ပြိုကွဲသွားကာ နယူထရီနီယန်ခေါ်သော နယူ ထရွန်များ ဖြစ်သွားကြ၏။ နယူထရွန်သည် ကျုပ်တို့စကြဝဠာထဲတွင် အသိပ် သည်းဆုံးသော ရုပ်ဒြပ်အမှုန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ အခြားကျန်ရှိသော ရုပ် ဒြပ်များမှာကား အပူရှိန်ကြောင့် ပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ်သွားကြလေပြီ။

ထိုသို့ကြယ်ပေါက်ကွဲချိန်မျိုး၌ ကြယ်အလယ်ကောင်ရှိ အပူရှိန်သည် ကယ်လ်ဗင်ဓာတ်အား သန်းငါးထောင်မှ သန်းငါးရာအထိ လျော့ကျသွားသဖြင့် အတိတ်ဓာတ်ရောင်ခြည်များ ဖြာထွက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ထိုဒြပ်ထုသည် အလင်းရောင်ပေးသော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။ ယခင်ကဲ့သို့ မမြင်ရသောကြယ်တစ်ခု မဟုတ်တော့။ ထိုကြယ်သည် နှစ်ပတ်မျှ အတိတ်ဓာတ်ရောင်ခြည်များကို လွှတ်နေတတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အလင်းရောင်ပေးသောကြယ်ဖြစ်သွား၏၏။ ထို့ကြောင့် နယူထရွန်တာရာကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ယခု ဘီ၊ ဗီ၊ အက်စ် နယူထရွန်တာရာကို ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ခြင်းမှာ ဘာမျှအံ့ဖွယ်မဟုတ်။ ခဲရာခဲဆစ်တွေ့ရသော ကြယ်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအတွက်ကြောင့်လည်း ဂျင်းဂြိုဟ်ပေါ်ရှိ သိပ္ပံတက္ကသိုလ်သည် ထိုနယူထရွန်တာရာ၏ အကြောင်းကို အပတ်တကုတ်စူးစမ်းလေ့လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘီ၊ ဗီ၊ အက်စ်-၁ ကြယ်ကို မတွေ့မီကမူ နယူထရွန်ယန်နှင့် နယူထရွန်တာရာတို့သည် ခန့်မှန်းချက်၊ ယူဆချက်များသာ ဖြစ်၏။ သဘောတရားမျှသာဖြစ်၏။ ယခုမူ နယူထရွန်တာရာအကြောင်းကို လေ့လာသိရှိရန် ကျုပ်တို့အဖို့ အလွန်အရေးကြီး၏။ နယူထရွန်တာရာအကြောင်းကို လေ့လာနိုင်လျှင် ကျုပ်တို့သည် ဆွဲငင်အားထိန်းချုပ်မှုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်နိုင်၏။

ယခု ကျုပ်တို့ တွေ့ရသည့် ဘီ၊ ဗီ၊ အက်စ်-၁ အမည်ရှိ နယူထရွန်တာရာ၏ အလေးချိန်မှာ ဆိုးလ်တာရာ၏ ဒြပ်ထုထက် တစ်ဒသမသုံးဆ ရှိ၏။

အချင်းမှာ ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် နယူထရွန်ယန်ဒြပ်များချည်းသက်သက်ဆယ့်တစ်မိုင်ခန့်ကျယ်ပြီး အပေါ်တွင် ရုပ်ကြောအမှုန် မိုင်ဝက်ခန့်ဖုံးနေလျက် ထိုအပေါ်ကမှ သာမန်ရုပ်ဒြပ်အမှုန် ဆယ့်နှစ်ပေခန့် ဖုံးနေသည်။

ကြယ်၏ ရွေ့လျားနှုန်းမှာ တစ်စက္ကန့်လျှင် မိုင်တစ်သိန်းသုံးသောင်းဖြစ်၏။

လာစကင်ဇီနီးမောင်နှံတို့ သွားရောက်မကြည့်ခင်အထိ ကြယ်နက်ခေါ် နယူထရွန်တာရာအကြောင်းကို ဘာမျှမသိရသေး။ ယခုမူ ထိုကြယ်သည်

လည်ပတ်နေသည်ဆိုခြင်းကို သိလာခဲ့ရလေပြီ။

***

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဒြပ်ထုတစ်ခုဟာ လည်ပတ်နေတယ်ဆိုရင် ဟင်းလင်းပြင်ရဲ့အနေအထားကို ပျက်စီးသွားစေနိုင်တယ်။ ဌာနကလွတ်လိုက်တဲ့အာကာသယာဉ်ကြီးဟာ အဲဒီနားကိုရောက်အောင်သွားတဲ့အတွက် ကောက်ကွေ့သွားတယ်ဗျာ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီကြယ်ရဲ့လည်ပတ်မှုက တစ်ပတ်ကို နှစ်မိနစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်စက္ကန့်လို့ တွက်ချက်လို့ရတယ်”

ဂြိုဟ်သားက ပြော၏။

အရက်သောက်ခန်းမှာ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်အဆောက်အအုံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ရှိ၏။ မည်သည့်နေရာဟူ၍ကား ကျုပ် မပြောတတ်။ မသိလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ကျုပ်သည် အရက်ခန်းရှိဂြိုဟ်သားစားပွဲထိုးကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။ ထုံးစံအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဂြိုဟ်သားအချင်းချင်းကိုသာ စားပွဲထိုးလုပ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြူခြင်းမှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံတို့က ပါးစပ်ဖြင့်အရက်သောက်သည်ကို ဂြိုဟ်သားများ မြင်သွားလျှင် သူတို့အခြေအနေကို သူတို့ ရုက်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်ကို ညစာကျွေးသည့်အခါတွင်လည်း သူတို့နှင့်အတူ စားရမည်မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာတွင် သွားစားရမည်ဖြစ်၏။

ကျုပ်က . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ပြုသောနာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီကလုပ်တဲ့ အာကာသယာဉ်ကိုယ်ထည်ဟာ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ဖောက်လို့တယ်။ အဲဒီလိုဖောက်လို့ရတဲ့အတွက် ယာဉ်မှူးသေသွားရတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ယာဉ်တွေကို ရောင်းရာမှာထိခိုက်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့”

“ဆွန်ယာလာစကင်နဲ့ ပီတာလာစကင်တို့လင်မယား လုပ်သွားသလို ကျွန်တော်တို့ယာဉ်ကြီးကို စမ်းသပ်မောင်းနှင်ကြည့်ပြီး သူတို့လိုပဲ နယူထရွန်တာရာပေါ်ကို ဆင်းကြည့်စေချင်တယ်ဗျာ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ . . .”

“ဘာ . . . ကျွန်တော်က အစမ်းသပ်ခံဆိုပါတော့ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်ကြီးရဲ့ကိုယ်ထည်ကို ဖောက်ထွင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘယ်အမျိုးအစားလည်းဆိုတာကို ရှာကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရှာနိုင်ပါ့မလားလို့”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို တာရာငွေတစ်သန်းပေးဖို့ အဆင့်သင့်ပါ”

ကျုပ်လည်း စိတ်ပါသွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီမှာ နံပါတ် ၂ အမျိုးအစားကိုယ်ထည်တစ်ခုကို ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်ဆောက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသေချင်သေးဘူးဗျာ၊ အသက်ရှင်နေချင်သေးတယ်”

“ထောင်ထဲမှာ နေရတာကိုတော့ ခင်ဗျားလည်း သဘောကျမယ်မထင်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကြွေးရှင်တွေကိုချတဲ့ ထောင်သက်သက်ရှိတယ်နော်၊ တကယ်လို့ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားကြွေးစာရင်းတွေကို ထုတ်ဖော်ကြေညာလိုက်ရင် ခင်ဗျား . . .”

“နေပါဦးဗျာ၊ ခဏလောက်စဉ်းစား . . .”

“ခု ခင်ဗျားမှာ ဒီဂြိုဟ်ကိုလာနေတဲ့အတွက် တာရာငွေ ငါးသိန်းလောက် အကြွေးတင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီအကြွေးတွေကို ခင်ဗျားခရီးထွက်ခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ရှင်းပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားပြန်ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ . . .”

ဂြိုဟ်သားသည် ‘ကျုပ် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင်’ ဟု မပြော။ ‘ကျုပ် ပြန်လာခဲ့ရင်’ ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ့ရိုးသားမှုကို ပင် ချီးမွမ်းရသေး၏။

“အဲ . . . ခင်ဗျားပြန်လာခဲ့ရင်တော့ ကျန်တဲ့ကြွေးတွေအားလုံးကို ပေးမှာပေါ့၊ ပြန်လာရင် ခင်ဗျား ခရီးနဲ့ပတ်သက်လို့ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကိုဖြေရအောင် သတင်းစာဆရာတွေနဲ့လည်း တွေ့ခွင့်ပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း တာရာငွေ တွေ ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်စီးမယ့်ယာဉ်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆောက်ခွင့်ရှိတယ်နော်”

“ဒါပေါ့၊ ခုခရီးမှာ ခင်ဗျား ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာစေချင်တယ်။”

“ဒါဖြင့် နှစ်ဖက် အလဲအလှယ်လုပ်တယ်ပေါ့”

အမှန်အားဖြင့် ဂြိုဟ်သားသည် ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်စေခိုင်းနေလေပြီ။

သူတို့သည် ကျုပ်တို့လိုက်ပါသွားမည့်ယာဉ်ကြီးကို နှစ်ပတ်ဖြင့် အပြီး ဆောက်လိုက်ကြ၏။ ကိုယ်ထည်မှာ နံပါတ် ၂ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီထုတ် ကိုယ်ထည်မျိုးဖြစ်ပြီး ယခုသိပ္ပံဌာနအနီးရှိ ကိုယ်ထည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ အသက်ကယ်ခန်းနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံစနစ်မှာလည်း လာစကင်တို့ လင်မယားစီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့်ယာဉ်မှ ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တူညီမှုမှာ ဤတွင်အဆုံးသတ်သွား၏။ ယာဉ်ပေါ်တွင် နယူထရွန်တာရာကိုကြည့်ရန် ပစ္စည်းကိရိယာများ မပါတော့ချေ။ ထိုပစ္စည်းများအစား ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော တစ်စင်းလောက်ကို မောင်းနှင်နိုင်စွမ်းအားရှိသည့် အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းဖြင့် သွားရသည့်မော်တာကြီးတစ်လုံးပါ တပ်ဆင်ထား၏။ ‘အာကာပျံ’ ဟု ကျုပ် အမည်ပေးထားသည့် ကျုပ်ယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် လတစ်စင်းကို အပေါက်ဖြစ် သွားအောင် ဖောက်ထွင်းသွားနိုင်သော လေဆာရောင်ခြည်အမြောက်ကြီးတစ် လက်လည်း ပါရှိ၏။ ဂြိုဟ်သားသည် ကျုပ်ကို ဘေးမသိရန်မပြန်ရောက်စေ လိုဟန်တူ၏။ ကျုပ်ကလည်း သတ်ပုတ်နိုင်စွမ်း ပြေးနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၍ အထူး သဖြင့် ပြေးနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၍ ဘေးမသိရန်မပြန်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ထား၏။

ကျုပ်သည် လာစကင်၏ နောက်ဆုံးသတင်းပို့ချက်ကို အကြိမ်တစ်ဒါဇင် ထက်မနည်း နားထောင်ပြီးဖြစ်၏။ အမည်မရှိသော သူတို့အာကာသယာဉ်ကြီး သည် ဘီဗီအက်စ်နယူထရွန်တာရာ၏ အထက် မိုင်တစ်သန်းလောက်ရှိ စံလွန် ဘာကာသထဲမှ အောက်သို့ပြုတ်ကျလာခဲ့သည်။ ဆွဲငင်အားရှိသင့်သလောက် ရှိနေခြင်းကြောင့်သာလျှင် နယူထရွန်တာရာပေါ်သို့ ကျမသွားခြင်းဖြစ်၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူပီတာက ဝင်ပေါက်ပြန်ထဲသို့သွားကာ ပစ္စည်းကိရိယာချွတ်ယွင်းချက်ရှိ မရှိစစ်ဆေးနေစဉ် သူ့ဇနီးဆွန်ယာက . . .

“ခုထိတော့ ကျွန်မတို့ကောင်းကောင်းမမြင်ရသေးဘူးရှင့်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတာရာ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိရပြီ၊ အဲဒီနယူထရွန်တာရာရဲ့ နောက်ကွယ်ကို ကြယ်တွေဖြတ်သွားတိုင်း သွားတိုင်း အလင်းရောင်ဖြာထွက်လာတယ်ရှင့်၊ အဲဒီအစိုင်အခဲရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ အလင်းရောင်တွေဖြာထွက်လာတတ်တယ်ရှင့်၊ ခဏလေးနော်၊ ခု ပီတာက အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်မလို့ ပြင်နေတယ်” ဟု သိပ္ပံဌာနကို သတင်းပို့ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင်မူ နယူထရွန်ကြယ်ထုကြီးခံနေသဖြင့် အာကာသ ယာဉ်နှင့် ဂြိုဟ်တို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကြသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ကြယ်၏ ထုကြီးခံနေသဖြင့် ဤသို့အဆက်အသွယ်ပြတ်မည်ကို နဂိုကတည်းက တွက်ပြီးသားဖြစ်၍ မည်သူမျှစိုးရိမ်ခြင်း မဖြစ်ကြ။ ထို့နောက်တွင် မည်သည့်အင်အားစုက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှန်းမသိ။ လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့သည်။

ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များက ယာဉ်ကြီးကိုသွားတွေ့သည့်အခါတွင် ရေဒါနှင့် ကင်မရာတို့သာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိပြီး ကျန်အရာများမှာ ပျက်စီးခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုနှစ်ခုကိုကြည့်ရုံဖြင့်လည်း ယာဉ်ကြီး မည်သည့်အတွက် ပျက်စီးသွားသည့်အကြောင်းရင်းကို မသိနိုင်ပြီ။ စက်ခန်းထဲတွင် ကင်မရာမရှိ။ သို့ရာတွင် ဦးပိုင်းတွင်တပ်ထားသည့်ကင်မရာမှ ဖုလင်လီပံထဲတွင် နယူထရွန်တာရာ၏ ပုံကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မြင်လိုက်ရ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ခပ်ပိုင်းပိုင်းဖြစ်ပြီး အရောင်မှာ လိမ္မော်ရောင်လိုလို မရမ်းရောင်လိုလို အရောင်မျိုးထွက်နေ၏။ ဤအရာသည် ကာလအတန်ကြာကပင်လျှင် နယူထရွန်တာရာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ဟန်တူ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်ထည်ကြီးကို ဆေးသုတ်ဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ကျုပ်က ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲကို ပြောသည်။

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဒီလောက် ခရီးရှည်ကြီးကို ဒီလောက်ပါးလွှာပြီးထုတ်ချင်းပေါက်မြင်နေတဲ့ ကိုယ်ထည်အတိုင်းသွားလို့ဖြစ်မလား၊ ခင်ဗျား ရူးနေသလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးကိုလည်း ဒီအတိုင်းကြည့်လိုက်သွားချင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နောက်က ဘယ်လိုရန်သူမျိုးလိုက်လာတယ်ဆိုတာလည်း မြင်ချင် ကြည့်ချင်တယ်”

***

မသွားမီတစ်ရက်အလိုတွင် ကျုပ်သည် ဂျင်နရယ်ပရီဒတ်ကုမ္ပဏီပိုင် အရက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်၍အရက်သောက်နေ၏။ ပါးစပ်ဖြင့်အရက်သောက်နေသည်ကို ဂြိုဟ်သားစားပွဲထိုးသည် ငေးကြည့်နေသည်။

အရက်ခန်းထဲတွင် ဂြိုဟ်သားကျိုးတိုးကျဲတ်သာရှိ၏။ အရက်သောက်ချိန် မဟုတ်သည့်အတွက် လူရှင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျုပ်မှာ အလွန်ပီတိဖြစ်နေလေပြီ။ ကျုပ်အကြွေးများအားလုံးကိုလည်း ဆပ်ပြီးလေပြီ။ ကိုယ်သွားချင်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားနိုင်လေပြီ။ ကျုပ်မှာမည်နောက်တွင် ကြွေးစာရင်းမပါတော့။

ချုပ်၍ပြောရလျှင် ကျုပ်အဖို့ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် တူ၏။ ကျုပ်သည် ဤဂြိုဟ်ပေါ်တွင် ချမ်းသာသည့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဦးတော့မည်။

ထိုစဉ် ကျုပ်အနီးသို့ ကျုပ်လိုပင် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် လာထိုင်သဖြင့် ကျုပ်သည် လန့်ဖျပ်သွားကာ ထခုန်လိုက်မိသည်။ ထိုလူမှာ လူလတ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလျက် မုတ်ဆိတ်ဖားဖားကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ ကျုပ်သည် ပြန်၍လူခြေဆည်လိုက်ကာ ထသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မစ္စတာရှေးဖား၊ ခဏထိုင်ပါဦးဗျာ”

“ဘာကိစ္စလဲဗျာ”

ထိုလူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ အပြာရောင်ကတ်ပြားအပိုင်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြ၏။ ထိုအရာမှာ လူ့ပြည်အစိုးရကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြသည့်ကတ်ပြားဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဆစ်ဂမန်ကော့ဖောလားပါ၊ ဂျင်နရယ်ပရီဒတ်ကုမ္ပဏီ

ဇာတိရဲ့ကိုယ်စား ခင်ဗျားနဲ့သွားမယ့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းဆွေးနွေးချင်လို့ပါ။”

ကျုပ်က မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကုမ္ပဏီတို့ နှစ်ဖက်သဘောတူ ကတိစာချုပ် ချုပ်ကြိတ်သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ရတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ သိပ်မသက်သာဘူး။ ဒီမှာ မစွတာရှေးဖား၊ တာရာဌေ ငါးသိန်းလောက်နဲ့ ခင်ဗျားအသက်ကို စွန့်တော့မလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီထက်နှစ်ဆရတာပါ။”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ကြွေးရှင်တွေကိုပေးလိုက်ရလို့ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ တစ်ဝက်ပဲရတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အမြတ်ခွန်တို့၊ ဝင်ငွေခွန်တို့လည်း ပေးစရာကျန်သေးတယ်။ ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒါတွေ ထားပါလေ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခု ခင်ဗျားမောင်းမယ့်ယာဉ်က လက်နက်ကိရိယာလည်း ပြည့်စုံတယ်။ စက်အားလည်း ကောင်းတယ်။ စစ်ရေးအတွက် တော်တော်အသုံးဝင်မယ်။ ဒီယာဉ်ကိုရောင်းဖို့များ စိတ်ကူးမပေါ်မိဘူးလား။”

“မဟုတ်တာဗျာ။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။”

“ခင်ဗျားကို မေးခွန်းထုတ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးဗျ။ အံ့ဖွယ်တိုင်း ပြည်မှာလည်းမရှိဘူး။ သီးသန့်ပါတီကလည်း ခင်ဗျားကိုဘာမှ အရေးယူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ဒီယာဉ်ကြီးကို အပိုင်စီးပြီးမောင်းလာခဲ့။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ဘာမှပြောပလောက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လုပ်နေကြတာပဲ။”

ကျုပ်သည် အာကာသယာဉ် အပိုင်စီးသည့်ကိစ္စကို ယခုမှ စဉ်းစားမိ၏။ အံ့ဖွယ်တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုလျှင် လုပ်တန်လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်ဗျာ။ ခု ခင်ဗျားယာဉ်ကြီးကို နယူးထရွန် တာရာဆီကို မောင်းမသွားဘဲ တစ်နေရာရာကိုမောင်းသွားပြီး ရောင်းစားပစ်ခဲ့။ ဂြိုဟ်သားတွေမှာ ခင်ဗျားရောင်းတဲ့တိုင်းပြည်ကိုလာပြီး စစ်ခင်းဖို့ ကျည်ဆန်ပြီး တဲ့ယာဉ်တွေလည်းမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တဲ့ အမျိုးတွေပဲ။ ခင်ဗျာ ‘အာကာပျံ’ ယာဉ်ကြီးဟာ တော်တော်ကို ထူးခြားတဲ့ယာဉ်ကြီးဗျ။”

“ခုဆိုရင် ခင်ဗျားမောင်းမယ့် ယာဉ်ကြီးထဲမှာ အဝေးထိန်းခလုတ်နဲ့ ဗုံးတပ်ဆင်ဖို့ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ်ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းလို့ ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ဗုံးတပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီဗုံးဟာ ကိုယ်ထည်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဗုံးကွဲရင် ခင်ဗျားယာဉ်ကိုယ်ထည်လည်း မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီနေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်တပ်ခဲ့တာ။”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ ဒီယာဉ်ကြီးကို မောင်းပြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့နေရာကို တစ်ပတ်အတွင်းရောက်မလာခဲ့ရင် အဝေးထိန်းခလုတ်ဗုံးကို ခွဲလိုက်တော့မယ်။ ဒီကနေပြီး တစ်ပတ်ခရီးသွားရင် အာကာသထဲမှာ ကမ္ဘာတွေအများကြီးကို ခင်ဗျားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကမ္ဘာကိုပဲရောက်ရောက် ကျုပ်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ အင်အားအကြီးဆုံးဆိုတာ အားလုံးလက်ခံကြပြီးသား။ အကယ်၍ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မပြေးချင်ရင်လည်း တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ယာဉ်ထဲကထွက်ပြီး ခင်ဗျားကြိုက်ရာကိုသွားပါ။ ဒါပေမဲ့ လူနေထိုင်လို့ရတဲ့ဂြိုဟ်ကိုတော့ ခင်ဗျားရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နှယ့်လဲ။ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။”

“ရှင်းပါတယ်။”

“ကျုပ်လိမ်ပြောနေတယ်လို့ထင်နေရင် မုသားစမ်းတဲ့စက်တစ်ခုရှာပြီး ကျုပ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပေါ့။ ကျုပ်လိမ်ပြောနေတယ်ဆိုတာတွေ့ရင် ကျုပ်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်။”

ကျုပ်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကျုပ်ကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆတ်ပြီးနောက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ထွက်သွား၏။

လာစကင်တို့လင်မယား၏ ကင်မရာများထဲမှ ဖလင်လိပ်လေးလိပ်ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်သည်။ ကျုပ်သည် သူတို့ရိုက်လာသော ဖလင်လိပ်များကို ထပ်ပြန်တလဲလဲကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို၍ တစ်ခုမျှမတွေ့ရ။ အာကာသယာဉ်သည် ဓာတ်ငွေ့တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိသည်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေဖွယ်ရှိ၏။ သူတို့ယာဉ်သည် အလင်းရောင်၏ မြန်နှုန်းတစ်ဝက်ကျော်ကျော်နှုန်းဖြင့်သွားလျက်ရှိရာ ထိုအရှိန်ကြောင့် မီးလောင်ပြီး သေသွားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖလင်လိပ်ထဲတွင် အပူရှိန်ငွေ့ထွက်သည့် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က လာရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့်လော။ ထိုသတ္တဝါကြီးလာသည်ကို ရေ

ဒါထဲတွင် ပေါ်မလာသောကြောင့်လော။ အလင်းရောင်ဖရိုကွင်စီများဖြင့် မမိနိုင်သောနေရာမှ လှမ်း၍တိုက်ခိုက်သောကြောင့်လော။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ဂျက်စက်အင်ဂျင်အိုးများ ပေါက်ကွဲသွားသောကြောင့်လော။ ဖလင်ထံကြည့်သည့်အခါပေါက်ကွဲမီးလောင်သည့်အရိပ်အရောင်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှမတွေ့ရ။

ဘီဗီအက်စ်-၁ ခေါ် နယူထရွန်တာရာအနီးတွင် ပြင်းထန်သည့်လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများရှိသောကြောင့်လော။ သို့ရာတွင် ဤသို့လည်းမဖြစ်နိုင်ပြန်ချေ။ ထိုသို့သော သံလိုက်ဓာတ်များသည်လည်း ယဉ်ကိုယ်ထည်ကို ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ယခုဆိုလျှင် ကျုပ်တွင် ရွေးစရာလမ်း သုံးလမ်းသာရှိသည်။

ကျုပ်သည် ကတိပျက်မှုဖြင့် ထောင်ကျခံမည်လော။

သို့မဟုတ် ထွက်ပြေးမည်လော။ ထွက်ပြေးသည်ဆိုလျှင် ကျုပ်တို့လူသား နေနိုင်သည့် ကမ္ဘာမျိုးသို့ နေရာသို့ ရောက်ချင်မှရောက်မည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ကျုပ်တို့လူသားများနေနိုင်သော ကမ္ဘာမြေကြီးလိုကမ္ဘာမျိုးသို့ ရောက်သွားလျှင်မူ အကြောင်းမဟုတ်။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နယူထရွန်တာရာဆီသို့ သွားမည်လော။

ကျုပ်သည် နယူထရွန်တာရာဆီသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

***

မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်ဖြစ်နေသော အလင်းရောင်စက်ဝိုင်းကလေးသည် ကြီးသည်ထက်ကြီးလာသည်ဟု ကျုပ်စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ချိတစ်ချိတွင်မှလက်သဖြင့် သေချာစွာမပြောနိုင်။ နယူထရွန်တာရာကို မျှော်ကြည့်သော်လည်း ကျုပ်အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းထဲတွင် ပေါ်မလာခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်သည် ဘာကိုမျှမကြည့်တော့ဘဲ နယူထရွန်တာရာနှင့် နီးလာမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်နေလိုက်သည်။

သို့ စောင့်ဆိုင်းနေရင်း ဂျင်းဂြိုဟ်ကြီးပေါ်တွင်ရှိစဉ်က နွေရာသီတစ်ခုကို ကျုပ်သတိရနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ တိမ်တို့မရှိဘဲ ဖြူပြာသော နေရောင်စူးစူး

တိုက်ရိုက်ကျလျက်ရှိသဖြင့် အပြင်သို့မထွက်နိုင်ဘဲ အိမ်ထဲတွင်အောင်းနေရသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ကျုပ်တို့သည် ဘောလုံးများထဲတွင် ရေထည့်ကာ အောက်မြေပြင်ပေါ်သို့ ရေစက်ချအရပ်ရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရ၏။ သို့ရာတွင်ရေမှာ ချက်ချင်းခြောက်သွားကာ အရပ်ကလေးများပျောက်သွားတတ်သဖြင့် ကျုပ်တို့သည် ဘောလုံးများထဲတွင် မင်ထည့်ကာ မင်စက်ချ၍ အရပ်ရေးကြည့်ကြ၏။

အာကာသယာဉ်ထိုင်ခုံကြီး ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့စဉ်က ဆွန်ယာသည်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သွေးစက်များကို ဓာတ်ခွဲကြည့်သည့်အခါတွင် ထိုသွေးများသည် ပီတာ၏သွေးများဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရပြီး နောက်မှ ကုလားထိုင်ကို ပစ်ဆောင့်မိဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သွေးများသည် ရေကို ဘောလုံးထဲတွင် ထည့်ကာ အမြင့်မှပစ်ချလိုက်သည့်နယ် ဖြာစဉ် စဉ်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျုပ်တွက်သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ပီတာကို ထိုသို့လွင့်သွား၍ ကုလားထိုင်ခုံများနှင့် ရိုက်မိအောင် နောက်မှ မည်သည့်အရာက တွန်းလိုက်သနည်း။ ဂျင်နရယ်ပရိဒတ် ကုမ္ပဏီ၏ယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးထဲသို့ မည်သည့်အရာသည် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာသနည်း။

အောက်သို့ရောက်ရန် နောက်ထပ်ဆယ်နာရီလိုသေးသည်။

ကျုပ်သည် အသက်ကယ်ပိုက်ကွန်ကို ကိုယ်တွင်ပတ်ပြီး အာကာသယာဉ်အနံ့အပြားကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ဝင်လမ်းပြန်ပေါက်သည် အကျယ်သုံးပေရှိရာ ထိုပြန်ထဲမှပစ္စည်းတစ်ခု ချောင်ချောင်ချိချိကျဆင်းလာနိုင်သည်။ ကျုပ်အောက်တည့်တည့်တွင် ဖျူးရှင်းကျခေါ် လောင်စာပေါင်းဖိုရှိသည်။ ကျုပ်လက်ဝဲဘက်တွင်မူ လေဆာရောင်ခြည်အမြောက်ကြီးရှိသည်။ လက်ယာဘက်တွင်မူ ဂျင်ရိုစကုပ်မှန်ပြောင်းများ ကြည့်သည့်နေရာသို့သွားသည့် ကွေ့ကောက်သောပြန်လမ်းများရှိသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဘက်ထရီ၊ ဂျင်နရေတာ၊ လေပေးစက်ရုံ၊ စံလွန်အာကာသထဲတွင်မောင်းသည့် မော်တာစသည်တို့လည်း ရှိသည်။ အရာအားလုံးသည် ချွတ်ယွင်းခြင်းချက်မရှိ။ ကျုပ်တစ်ယောက်သာလျှင် ပျင်းရိပျင်းတွဲနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ်ခြောက်နာရီသာ ကျန်တော့သည်။ သို့တိုင်အောင် ကျုပ်သည် နယူထရွန်တာရာကို မတွေ့ရသေး။ အလင်းရောင်၏မြန်နှုန်းတစ်ဝက်ဖြင့် သွား

နေသည့်အတွက် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ကောင်းမြင်လိုက်သဖြင့် နယူထရွန်တာရာ မှန်းမသိလိုက်ဘဲ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျုပ်ယဉ်၏ နှုန်းသည် အတော်မြန်နေလေပြီ။

သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကြယ်များသည်ပင် အပြာရောင်သမ်းနေသော ကြောင့်လော။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီသာ ကျန်တော့သည်။ ဟုတ်သည်။ ကြယ်များသည် အပြာရောင်သမ်းနေကြသည်။ ကျုပ်ယဉ်သည် မြန်လွန်းနေလျှင် ကျုပ်နောက် တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြယ်တို့သည် အနီရောင်သမ်းနေရစ်ခဲ့ရမည်။ သို့ရာတွင် မြင်ကွင်းကို စက်ကိရိယာတွေ ကွယ်နေသဖြင့် နောက်ကိုလှမ်း၍မမြင်ရ။ ထို့ ကြောင့် ကျုပ်သည် ဂျိုင်ရီစကုပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ အလို . . . ကျုပ် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ကြယ်များသည်လည်း အနီရောင်မရှိ။ ကျုပ်ဘေး ပတ်လည်တွင်ရှိသည့် ကြယ်ပွင့်များအားလုံးသည် အဖြူရောင်၊ အပြာရောင် သမ်းနေကြသည်။

အလင်းရောင်သည် အလွန်ထူထည်ကြီး၍ နက်ရှိုင်းသောဆွဲငင်အား ပြင်းထန်သည့် ကျင်းကြီးတစ်ကျင်းထဲသို့ ကျရောက်နေခြင်းဖြစ်ရမည်။ ထိုအ ခါတွင် အလင်းရောင်၏မြန်နှုန်းသည် နှေးသွားတတ်သည်။ အလင်းရောင်သည် နှေးသွားသော်လည်း စွမ်းအင်ဖရီကွင်းစီတိုးလာတတ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျုပ်သည် အောက်သို့ကျလာလေလေ အလင်းရောင်သည် ကျုပ်အပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်း ပြင်း၊ စွမ်းအင်ပြင်းပြင်းနှင့် ကျလာလေလေဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို ဒစ်တာဖုန်းဖြင့် လှမ်း၍အကြောင်းကြား လိုက်၏။ ဒစ်တာဖုန်းသည် ယာဉ်ပေါ်တွင် အလုံခြုံဆုံး၊ စိတ်အချဆုံးနေရာ တွင်ထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်၏။

ကျုပ်စိတ်ထဲတွင် 'အာကာပျံ' သည် အလျားလိုက်ပြေးနေသည်ဟု ထင် လိုက်သော်လည်း သေသေချာချာကြည့်သည့်အခါတွင် ဒေါင်လိုက်ဆင်းနေ သည်ကို တွေ့ရကာ နယူထရွန်တာရာဆီသို့ ဦးတည်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ယာဉ်၏မြန်နှုန်းသည် ပို၍မြန်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ 'အာကာပျံ' သည် နယူထရွန်တာရာကြီးကို ဝင်တိုက်တော့မည့်နယ် ထင်ရ၏။

ဤအခြေအနေကို ကျုပ်မကြိုက်။

ကျုပ်သည် 'အာကာပျံ' ကို နှေးအောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစား၏။ မရ။ ထိုမျှ မက တစ်စုံတစ်ခုသောအားတစ်ခုသည် ကျုပ်ကို ဆွဲနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်သည် အသက်ကယ်ပိုက်ကွန်ကို ဖြုတ်ကာ ဦးခန်းဆီသို့ ပြေးလာ၏။

***

ဆွဲငင်အားမှာ သိပ်ပြင်းထန်ခြင်းမရှိလှ။ ဂီးဆယ်ပုံ ပုံလျှင် တစ်ပုံသာ ရှိလိမ့်မည်။ ပျားရည်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်ရသည့်နယ် ခပ်လေးလေး။ ကျုပ်သည် ကျုပ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခပ်မြန်မြန်ထိုင်ကာ အသက်ကယ်ပိုက်ကွန်ကို ပတ်လိုက် ပြီးနောက် ဒစ်တာဖုန်းကိုကောက်ကိုင်၍ ကျုပ်ကြုံတွေ့နေရသည့်အခြေအနေ ကို သတင်းပို့သည်။ သူတို့လည်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိကြ။

“ဆွန်ယာတို့၊ ပီတာတို့ ယာဉ်ဖြစ်သွားတာဟာ ဒီနည်းအတိုင်း ပျက်စီး သွားတာပဲထင်တယ်၊ ဆွဲငင်အားနောက်ထပ်များလာရင် ကျွန်တော် ပြန်ခေါ် မယ်”

ဟုတ်ပြီ။ အဖြေပေါ်ပြီ။ ထူးဆန်း၍ ညင်သာသည့် ဆွဲငင်မှုတစ်မျိုး ကြောင့် ပီတာနှင့် ဆွန်ယာတို့ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်ပြီ။

နယူထရွန်တာရာရှိသည့် နေရာလောက်တွင်မူ ကြယ်ပွင့်များသည် ဆီ ဆေးဖြင့်ပတ်ထားသည့်နယ် အပြောက်အပြောက်တွေ ထင်လျက်။ သူတို့၏ အလင်းရောင်များသည် ကျုပ်ကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေကြသည့်နယ်။ ကျုပ် သည် အသက်ကယ်ပိုက်ကွန်ထဲသို့ ခေါင်းပြန်ဝင်လိုက်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆွဲငင်မှုအားမှာ တဖြည်းဖြည်းများလာခဲ့လေပြီ။ ကျုပ်သည် အောက်သို့ ရောက်ရန် နောက်တစ်နာရီမျှသာသာ ကျန်တော့သည်။

မဖြစ်နိုင်။ ဂျင်နရယ်ပရီဒတ်ကုမ္ပဏီမှထုတ်လုပ်သည့် ယာဉ်ကိုယ်ထည် များကို မည်သည့်အရာမျှ ဖောက်ထွင်းခြင်းမပြုနိုင်။ ယခုဆွဲအားသည် အပြင် ကလာခြင်းမဖြစ်နိုင်။ အတွင်းမှ လာခြင်းသာဖြစ်ရမည်။ ဆွဲငင်အားပို၍ပြင်း ထန်လာလျှင် ကျုပ်သည် စက်ကုန်ဖွင့်၍မောင်းမည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင် မူ ယာဉ်ကြီးသည် နယူထရွန်တာရာဆီမှအဝေးသို့ တဖြည်းဖြည်းလွင့်နေသည်။

အကယ်၍ နောက်မှ ဆွဲငင်အားမရှိလျှင်လည်း 'အာကာပျံ' သည် နယူထရွန်တာရာကြီးနှင့် ဝင်တိုက်မိကာ ဆယ့်တစ်မိုင်ခန့်ထုရှိသော နယူထရီဒြပ်ထုကြီးထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

အကယ်၍ 'အာကာပျံ' သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဆွဲအားကြောင့် လမ်းကြောင်းလွဲသွားလျှင် အော်တိုပိုင်းလောက တည့်မတ်ထိန်းချုပ်ပေးမည်သာဖြစ်၏။ မြန်နှုန်းပြုမီတာကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိုကိရိယာမှာလည်း အကောင်းပကတိပင်။

ကျုပ်သည် ထိုဆွဲငင်အား ဘယ်ကလာသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ယာဉ်ကြီး၏ အပြင်ကလာသလော၊ အတွင်းမှလာသလော။ ကျုပ်ဝေခွဲ၍ မရနိုင်။ ကျုပ်သည် ဒစ်တာဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ . . .

“ဆွဲငင်အားကတော့ တော်တော်လေးပြင်းထန်နေပြီခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ယာဉ်ကြီးကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ရမလား” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ကျုပ်သည် နယူထရွန်တာရာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်လောက်အရောက်ဆိုလျှင် ဆွန်ယာနှင့်ပီတာတို့ကဲ့သို့ပင် သေဆုံးရတော့မည်လော မဆိုနိုင်။

ထိုစဉ်က ဆွန်ယာသည် ယခု ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အသက်ကယ်ပိုက်ကွန်ကန်ခေါင်းပါးစွာ စဉ်းစားနေပေလိမ့်မည်။ ဆွဲအားတဖြည်းဖြည်းတိုးလာသည်ကို စောင့်ဆိုင်းစမ်းသပ်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ သို့စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဆွဲအားသည် ပြိုကျလာသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အသားတွေ စုတ်ပြတ်ပြီး ပိုက်ကွန်ကြီး သူ့အသားထဲ စူးဝင်သွားလျက် ဖိညှပ်ခံလိုက်ရသလို ခုံများကြားထဲတွင် ညှပ်၍သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုဖိအား၊ ထိုမြင်နိုင်သောစွမ်းအား၊ ထိုစွမ်းအားသည် အဘယ်နည်း။

ကျုပ်သည် လမ်းကြောင်းပြောင်းရန် လက်ကိုင်ဘီးကိုလှည့်လိုက်၏။ လှည့်၍မရတော့ တစ်ခါလှည့်လိုက်တိုင်း ယာဉ်ကြီးသည် ဒီဂရီငါးဆယ်ခန့် စောင်းသွား၏။ တအားကုန်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်တွင် ယာဉ်သည် ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွားကာ ထို့နောက် တွဲလောင်းကြီးဆိုင်းကာ ရပ်သွား၏။ ကျုပ်ယာဉ်သည် နယူထရွန်တာရာကို ဦးတည်လျက် စောက်ထိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ် အချိန်အတန်ကြာမျှ ယာဉ်သည် ရပ်နေ၏။

* * *

နယူထရွန်တာရာမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ရောက်ရန် နာရီဝက်ခန့်လိုသေးသည်။ ဆွဲအားသည် တဖြည်းဖြည်းများစပြုလာ၏။ ကျုပ်ရင်ထဲတွင်လည်း တင်းကျပ်လာသည်။ နှာခေါင်းမှာ နှာရည်တွေယိုကျလာသည်။ မျက်လုံးများသည် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာကြသည်။ စီးကရက်ကလေးတစ်လိပ် သောက်ချင်၍ပင် မသောက်နိုင်တော့။ ကျုပ် စီးကရက်ဘူးမှာလည်း ခပ်စောစောကလွင့်ကျကာ ကြမ်းပေါ်သို့ရောက်နေသည်။ ကျုပ်လက်တစ်ကမ်းနှင့် လေးပေအကွာလောက်တွင် ပြားချပ်နေသောစီးကရက်ဘူးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုမြင်ရသော ဆွဲအားသည် ကျုပ်အပေါ်တွင်သာမက ကျုပ် အနီးရှိအရာဝတ္ထုများပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ ထူးဆန်းလေစွ။

ကျုပ်သည် လက်ကိုင်ဘီးကို နောက်ထပ်မလှည့်နိုင်တော့။ ဖိအားနှင့် ဆွဲအားသည် ကျုပ်ကို နယူထရွန်တာရာသို့ရောက်အောင် တွန်းပို့နေသည်ဆိုလျှင် ကျုပ်သည် ထိုဖိအားနှင့်ဆွဲအား မသက်ရောက်နိုင်အောင် တစ်နည်းတော့လုပ်ရမည်။ သို့လုပ်လိုလျှင် စက်ကိုဖွင့်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်သည် လက်ကိုင်ကို တအားလှည့်ကာ စက်ခလုတ်ကို အားကုန်ဆွဲချလိုက်၏။ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် လေဟာနယ်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည့်နယ်ခံစားရကာ စောစောက တစ်နေရာတွင် သွားစုနေသော ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှ သွေးများသည် သူတို့ နဂိုနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွားကြ၏။

စက်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့်စီးကရက်ဘူးလေးမှာလည်း အာကာသထဲတွင် မျောပါနေသည့်နယ် မျောပါနေ၏။ နောက်ထပ် စက်မောင်းခလုတ်ကို အရှိန်မြှင့်ဆွဲလိုက်လျှင် ထိုစီးကရက်ဘူးသည် ကျုပ်အနားသို့မျောပါလာတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျုပ်သည် မျောပါလာသော စီးကရက်ဘူးကို လက်ဖြင့်လှမ်းယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖမ်းမမိ။ စီးကရက်ဘူးသည် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦးနယ် ကျုပ်အဖမ်းကိုမခံဘဲ ရှောင်တိမ်းနေသည်။ ကျုပ်နားရွက်နားမှ ဖြတ်သွားသည့်အတွက် သည်တစ်ချို့တွင် အမိဖမ်းယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် မမိလိုက်ပြန်ချေ။ စီးကရက်ဘူးသည် နားနေခန်းထဲသို့ တန်း၍ မျောပါသွားကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ပဲ့ပိုင်းသို့သွားသည့် ပြွန်ပေါက်ထဲသို့ မျောသွားပြီး နံရံကိုအရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်ခတ်လိုက်သံကို ကျုပ်ကြားလိုက်ရ

သည်။

***

နောက်ဆုံးတွင် ကျုပ်သည် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ တော့ဟု အောက်မေ့ကာ စက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ကျုပ်ရှိနေရာအောက်ခန်း ဘက်ဆီမှ ရွှံ့မြည်သံကို ကြားရ၏။ အစတွင် ဘာသံမှန်း ကျုပ်မသိ။ သေသေ ချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ရေတွင်းထဲမှ မီးနီနီကလေးတစ်ပွင့်ကို မြင်ရ သကဲ့သို့ ကျုပ်အောက်မှ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းအနီရောင်တစ်ခုကို ကျုပ်မြင်လိုက်ရ၏။ တစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် တောက်ပပြောင်လက်သော ကြယ်ပြာကြီးတစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျုပ်သည် ထိုကြယ်ပြာကို ကြာ ကြာမကြည့်ရဲ။ အလင်းရောင်စူးလွန်းသဖြင့် ကြာကြာကြည့်လျှင် မျက်စိကန်း သွားလိမ့်မည်လောဟုပင် ထင်လိုက်ရ၏။

ခုအချိန် ကျုပ်ယာဉ်ခန်းထဲတွင် ဆွဲငင်အားသည် များသည်ထက်များလာ ခဲ့လေပြီ။

ကျုပ်သည် အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ခပ်စောစောက အစက်အ ပြောက်ကလေးများသဖွယ် မြင်ရသောအနီရောင်သည် အစက်အပြောက်က လေးတစ်ခုမျှသာမကတော့ဘဲ ကြီးသည်ထက်ကြီးလာကာ ကျုပ်ဆီသို့ပြေး တက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ကျုပ်၏ နောက်ဆုံးအချိန်သည် နီးကပ် လာလေပြီ။ ကျုပ်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ လက်ကြီးတစ်ခု သည် ကျုပ်ကိုယ်၊ ကျုပ်လက်၊ ကျုပ်ခြေတို့ကို ဆွဲညှစ်ကာ ကျုပ်ကို နှစ်ခြမ်း ကွဲထွက်သွားအောင် ဆုတ်ဖြုတ်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ ပီတာသည်လည်း ယခုကဲ့သို့ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ပီတာသည် ထိုရန်ကိုကြောက်၍ ပြန်ထဲသို့ ဆင်းပုန်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ပင် ပြန်ထဲသို့မရောက်မီလမ်းခုလတ်တွင် ထိုအင်အားစုကြီး၏ ဆွဲငင်ဖျစ်ညှစ်မှုကိုခံရကာ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျုပ်မြင်ရသော နီနီရောင်အဝိုင်းကို မမြင်တော့။

***

ဂျင်နရယ်ပရိုဒတ်ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ကျုပ်ကို လေ့လာစမ်းသပ်ရာ ဆေးရုံ

တစ်ခုတွင် တင်ထားရန်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျုပ်ကလည်း သဘောကျသည်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးလောင်ထားသကဲ့သို့ အဖုအပိမ့်များ ပေါက်လျက်ရှိ ကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရိုက်ခံထားရသည့်နယ် နာကျင်လျက်ရှိ၏။ ဟဲ့တ် သည်။ ကျုပ်သည် ယခုအချိန်တွင် ပြုစုယူယူမှုကို လိုနေသည်။

ကျုပ်သည် မွေ့ရာနှစ်ခုပေါ်တွင် ဟိုမျှောလိုက်။ သည်မျှောလိုက်ဖြင့် မ သက်မသာမျောပါနေစဉ် သူနာပြုတစ်ဦးရောက်လာကာ စည့်သည်တစ် ယောက် ရောက်လာကြောင်းဖြင့် ပြော၏။ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောလိုက်ရုံ ဖြင့် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်သိလိုက်ပါပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီက ထုတ်လိုက်တဲ့ ယာဉ်ကိုယ်ထည်တစ်ခုဟာ ဘယ် အရာကမှ မဖောက်ဖျက်ခံနိုင်ဘူးဆို” ဟု ကျုပ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မေးလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်သိချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဖောက်ထွင်းနိုင်တဲ့အရာ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူး ဆွဲငင်အား ပဲ”

“အတည်ပြောပါ မစ္စတာရှေးဖား၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေး ကြီးတယ်၊ ဘာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျုပ် နောက်ပြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျား တို့ကမ္ဘာမှာ လတစ်စင်းရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး”

“လတစ်စင်းဟာ သူ ဝန်းရံပတ်နေတဲ့ ဂြိုဟ်တစ်ခုနဲ့ နီးလာတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျားသိသလား”

“ပြန်ပြီး ဝေးသွားတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဝေးသွားတာလဲဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတော့ မသိဘူး”

“ဒီရေကြောင့်ဗျ”

“ဒီရေဆိုတာ ဘာလဲ”

ကျုပ်သည် သူ့အမေးကြောင့် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီရေဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား

ပြီး ရှင်းပြမယ်။ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို လှည့်ပတ်နေတဲ့လဟာ အချင်းအား ဖြင့် မိုင် နှစ်ထောင်နီးပါးရှိပြီး မြေကြီးနဲ့စာရင် လည်ပတ်ခြင်းမရှိဘူးဗျ။ ဒီတော့ အဲဒီလပေါ်မှာ ကျောက်ခဲနှစ်လုံး သွားထားကြည့်စမ်း။ တစ်လုံးကို မြေကြီးနဲ့ အနီးဆုံးဘက်မှာထား။ တစ်လုံးကိုတော့ မြေကြီးနဲ့ အဝေးဆုံးဘက်မှာထား။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ထားကြည့်ပြီ”

“အဲဒီ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို အဲဒီလို အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ အသာချပစ်ခဲ့ရင် ဒီကျောက်ခဲနှစ်လုံးဟာ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရဲ့ လား။ ဒီကျောက်ခဲနှစ်လုံးဟာ ပတ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုစီမှာ ရောက်နေကြတယ် ဗျ။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့တစ်လုံးဟာ မိုင်ပေါင်း နှစ်ထောင်လောက် ဝေးနေ တယ်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးက အတွင်းပတ်လမ်းကြောင်းထဲရောက်နေတယ်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးက သူနဲ့မိုင်နှစ်ထောင်ဝေးတဲ့အပြင် ပတ်လမ်းကြောင်းမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးစလုံးဟာ အဲဒီတူညီတဲ့ပတ်လမ်း ကြောင်း အမြန်နှုန်းနဲ့ ရွေ့နေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီတော့ လကို ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ နီးမသွားအောင် ဆွဲငင်နေတဲ့ အားတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီဆွဲငင်အားက ထပ်ဆွဲထားတယ်။ ဒီတော့ လဟာ မြေ ကြီးနားရောက်လာရင် မြေကြီးနဲ့ နီးတဲ့ဘက်က အစွန်းကကျောက်ခဲကို မြေကြီး ကဆွဲတယ်။ တခြားတစ်ဖက်က ကျောက်ခဲကိုတော့ တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ ဆွဲငင် အားက ပြန်ဆွဲတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကျောက်ခဲနှစ်လုံးဟာ ဝေးသွားကြတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် ဒီရေဟာ ခင်ဗျားယာဉ်ကို တခြားကို ဆွဲသွားတယ် ပေါ့။ ဆွဲအားသိပ်ကြီးလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ယာဉ်စက်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတွေကို ဆွဲသွားတယ်ပေါ့။”

“ဒါတင်မကဘူး။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ညှပ်သတ်သလိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီတုန်းက အာကာသယာဉ်ရဲ့ ဦးပိုင်းဟာ နယူထရွန်တာရာနဲ့ ခုနစ်မိုင်ပဲဝေးတော့တယ်။ အမြီးပိုင်းကတော့ ပေးသုံးရာကျော် နောက်ထပ်ဝေးသေးတယ်။ ဒီတော့ အမြီးပိုင်းနဲ့ ခေါင်းပိုင်းဟာ ပတ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုစီထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်။ ဆွဲငင်အားသိပ်ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ ကျုပ်ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်ဟာ ပတ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုစီထဲမှာ ရောက်သွားကြတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်လက်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အချို့ အာကာသထဲမှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ပေါ့။”

“ဒီလောက်အထိတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ။ ကြယ်ရောင်တွေမိလို့ ကျွန်တော့်မှာ အပူလောင်တာလေးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဂြိုဟ်သားနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်တောင်တစ်ခတ်စာမျှ ကြည့် လိုက်ကြ၏။

“ခင်ဗျားရမယ့် ကျွန်ငွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်တိုက်မှာ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ဖွင့်ပေးထားပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်သား ဆစ်ဂမန်ဖောလားဆိုတဲ့လူ ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားအခွန်တော်တွေကို မပေးသမျှ ဒီငွေတွေကို ထုတ်မပေး ပါနဲ့ဦးလို့ လာတားနေတယ်ဗျ”

“ဘယ်လောက်များသလဲ”

“ထားပါလေ။ ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ ယာဉ်ကြီး ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို သတင်းထောက်တွေက သိပ်သိချင်နေ ကြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို ဘာပစ္စည်းကမှ ဖောက်ထွင်းနိုင် ခြင်းမရှိဘူးဆိုတာကို သတင်းထောက်တွေကို ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် တာရာငွေ တစ်သောင်း လက်ငင်းပေးဦးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အကြွေးတွေလည်း ဆပ်နိုင်ပြီပေါ့။ အရေးကြီးတယ်ဗျာ။ ရှင်းပြပေးပါ။ အပြင်မှာ ကောလာဟလတွေ ဖြစ်နေတယ်”

ကျုပ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် . . .

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သတင်းထောက်တွေကို ခေါ်ခွဲလေ။ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကမ္ဘာမှာ လ မရှိဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက် မယ်။ သူတို့အဖို့လည်း သတင်းထူးကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမရှိဘူးဆိုရင် ဒီရေလည်း ဘယ်ရှိမလဲဗျ။ ဆွဲငင်အားလည်းမရှိတော့ ဘူးပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ယာဉ်တွေလည်း ရောင်းကောင်းပြီး၊ လူတွေဝယ် ကြမှာပေါ့။”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ငွေ ဘယ်လောက်လိုချင် . . .”

“တာရာငွေ တစ်သန်းပေးဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပါ

ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ဒီလိုပဲ အလဲအလှယ် လုပ် ရတော့မှာပေါ့။”

(အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရေးဆရာ Larry Niven၏ Neutron Starကို ပြန်ဆိုသည်)
ရွယ်ကလေး အတွဲ ၃၉ အမှတ် ၄၆၄ ဘုရင် ဇန်နဝါရီလ

သိပ္ပံပညာ ယင်ပလွင်

လူကိုကြည့်လိုက်တော့ ချာတိတ်။ အရက်ချိုးကပ်နေပြီ။ အစတွင် သည် လိုပင် ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ငွေချေးကောင်တာနားသို့လာ ပြီး စားပွဲထိုးဆီကို မီးခြစ်လား ဘာလားမသိ တောင်းသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ နှာခေါင်းကသာ ထူအန်းပွရောင်းနေ သည် မဟုတ်။ ပါးပြင်တွင်လည်း သွေးကြောတွေပြတ်သဖြင့် ထူအန်းကာ အထွတ်ထွတ်တွေ ဖြစ်လျက်။ မျက်လုံးကလည်း ကြောင်တောင်တောင်။ သူက လည်း ကျွန်တော်ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိပုံရသည်။ အကြောင်းမူ သူသည် မီးရောင်ထဲမှ အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ဆုတ်သွားသောကြောင့်ပင်။

စားပွဲထိုးသည် ဆွစ်ဇာလန်လူမျိုး ခေါင်းလောင်းတီးသူတစ်ဦးနယ် ကျွန်တော့်အရက်ပြင်းပုလင်းကို လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ပုလင်းစိမ်းစိမ်းထဲတွင် အမြှုပ်တွေ ထနေ၏။

“ယူဦးမလား ဆရာ” ဟု စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်ကို မေး၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ စားပွဲထိုးသည် ချာတိတ်ထံလျှောက် သွားကာ အရက်ယူ မယူ မေးပြန်သည်။ ချာတိတ်သည် စကော့ဝီစကီနှင့်ရေကို ရောသောက်နေပုံရ၏။ ချာတိတ်မှာ တော်တော်မှူးနေပုံလည်း ရသည်။ ဆယ်မိ နှစ်အတွင်းတွင် ဝီစကီသုံးခွက် ကုန်ခါနီးနေလေပြီ။

စားပွဲထိုးက နောက်ထပ်တစ်ခွက်ပေးရန် ပြင်သည့်အခါတွင် ချာတိတ် သည် သတ္တိကောင်းလစဟန် တူ၏။

“ဟေ့လူ . . . လိုတော့ ပြောမယ်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ပြီးသွားကြ၏။

ညကိုးနာရီခန့် ရှိလေပြီ။ အရက်ဆိုင်ထဲတွင် လူတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာ၏။ အရက်ဆိုင်မန်နေဂျာသည် တံခါးဝတွင် မားမားကြီးရပ်၍ စောင့်နေ၏။ ကျောင်းသားကလေးတွေ အရက်ဆိုင်ထဲဝင်လျှင်မောင်းထုတ်ရန်နှင့် ဖောက်သည်များကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ အဆို အကမိန်းကလေးတွေသည် သူတို့မိတ်ကပ်သေတ္တာကလေးတွေကိုရှင်၍ သုတ်သီးသုတ်ပျာရောက်လာကြ၏။ ဆံပင်ကို လှပစွာထုံးဖွဲ့လျက်။ မျက်နှာတွင် မှုန်နှံ့သာခြယ်သလျက်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဆေးနီဆိုးလျက်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မန်နေဂျာအနီးတွင်ရပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာပြော၏။ နောက်ကျသွားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ရန်တောင်းပန်သလား ဘာလား ကျွန်တော်မသိ။

“ရပါတယ်၊ သွား . . . သွား၊ နင်တို့အခန်းထဲ သွားကြ” ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ တူရိယာသုံးမျိုးပါသည့် တီးဝိုင်းက ဆူဆူညံညံအသံပေးစ ပြုသည်။ စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် အရက်ဆိုင်ထဲတွင် ဟိုသွားသည်သွား အလုပ်များနေကြ၏။ အများအားဖြင့် ဘီယာလာသောက်သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အပြင်းစားဘီယာကို ကုန်အောင်သောက်ပြီးနောက် နောက်တစ်ပုလင်းမှာရန် အလှည့်ကိုစောင့်နေ၏။ စင်မြင့်နားက ထိုင်ခုံများတွင် လူတွေပြည့်နေလေပြီ။ ခုနစ်လွှာချွတ်ပွဲ ကပြသည့်အခါတွင် အားရပါးရကြည့်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားကြသဖြင့် စင်မြင့်နားတွင် လူတွေပြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ချာတိတ်အနီးတွင်မူ ဘယ်သူမှ ဝင်မ ထိုင်ကြ။ ဝင်ထိုင်မိလျှင်လည်း သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အကြောင်းတစ်ခုခုပြု၍ ထသွားတတ်ကြ၏။ စားပွဲထိုးသည် နောက်ရောက်လာသူများကို သူ့အနီးတွင် နေရာချပေးသော်လည်း ဘယ်သူမျှ ဝင်မထိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အပြင်းစားဘီယာပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကိုကိုင်၍ သူ့အနားသို့လာခဲ့ကာ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာလဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထွတ်ထွတ်ကြီးတွေ ထလျက်။ အထွတ်တွေ အပိမ့်တွေက သိပ်မကြီးသည့်တိုင် ပြတ်သိပ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် အကြည့်ရဆိုးနေ၏။ မျက်လုံးကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ မျက်ကပ်မှန်ကို တပ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေပါသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ဆူဆူညံညံအသံတွေကို သည်းခံနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်”

သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ဘူးကို ကျွန်တော့်ထံ ထိုးပေးသည်။

“ကျွန်တော်က အာကာသခရီးသည်ပါ”

ကျွန်တော်က သူ လှမ်းပေးသည့် ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

သူက မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ မီးညှိပေးလိုက်ရင်း . . .

“စီးကရက်က သောကြာဂြိုဟ်ကပါ”

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် သူ့စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ဆီက စီးကရက်ဘူးများလို အခွန်ကောက်ခံပြီး တံဆိပ်ရိုက်ထားခြင်းမရှိ။

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာမြေကြီးက လုပ်တဲ့မီးခြစ်မဟုတ်လား၊ စီးကရက်သောက်ချင်လိုက်တာဗျာ၊ မီးခြစ်မရှိတာနဲ့ တစ်လမ်းလုံးမသောက်ခဲ့ရဘူး၊ ခုမီးခြစ်ကလေးကို အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးအနေနဲ့ ပေးလိုက်တော့ ဟန်ကျတာပေါ့၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့မီးခြစ်ကလေး၊ အရင်အပတ်ထဲတုန်းက အင်္ဂါဂြိုဟ်ကိုရောက်တော့ မီးခြစ်မပေးလိုက်ဘူးဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အပေါစားဖောင်တိန်တွေ၊ ခဲတံတွေကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအဖို့ ခရီးတစ်ခုသွားတိုင်း ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ရခဲ့တာချည်းပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အပြင်းစားဘီယာကို ကုန်အောင်မော့ချလိုက်၏။ သူကလည်း ဝီစကီနှင့်ရေကို အပြီးသတ်သောက်သည်။

“အရင်တစ်ခါ ပစ်တုန်းကလို့ ပြောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဝေါဟာရမှာ အာကာသယာဉ်နဲ့ တစ်ခေါက်သွားတာကို ခရီးလို့မခေါ်ဘူးဗျ၊ တစ်ခါပစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ယာဉ်ကြီးကို ခုံးပျံနဲ့ ပစ်တင်ရလို့။”

ကချေသည်မတစ်ယောက် စားပွဲကြို စားပွဲကြားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အနီးသို့ရောက်လာပြီး ကပြမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးနောက် အနီးတွင် ကပြခြင်းမပြုလိုတော့သည့်ဟန် ရှောင်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အနီးသို့ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွက်တစ်ဖလားတိုက်မည် လောဟုမေးသည်။ ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်သည့်အခါတွင် တစ်နေရာသို့ ထွက် သွား၏။ ချာတိတ်တစ် ကိုယ် လုံး တုန်နေသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူသည် ထိုင် ရာမှ ထလိုက်၏။ ဆိုင်ထဲမှ သူထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် သူ့နောက်က လိုက်လာသည်။ ဆိုင်ဝတွင်ရပ်နေသော မန်နေဂျာက ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးပြပြီး

“မင်္ဂလာ ညပါ” ဟု နှုတ်ဆတ်သည်။

ချာတိတ်သည် လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ “ကျွန်တော့်နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ၊ မလိုက်လာနဲ့လေ ဗျာ” ဟု ပြော၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဝိုင်းမကြည့်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ ပါ့မယ်”

သူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ၊ ဒီနားလေးတင်လား”

“ဒီကနေပြီး နှစ်ပြ သုံးပြလောက်မှာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုညမှာ သာယာသော ည ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ဒီမြို့ကို မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဇာတိက ကင်တပ် ကီပြည်နယ်၊ ကိုဗင်တန်ကပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဒီလို အရက်ဆိုင်တွေ မရှိဘူး၊ အရက်သောက်ရင် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်သောက်ကြတယ်၊ ဒီမှာလို မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဒီလိုပဲ၊ သောက်

မျှင်ရင် ဒီမှာလာသောက်ကြရတာပဲ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဒီမှာနေလာခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား၊ မသိလို့မေးပါရစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ခင်ဗျားတို့အရွယ် လောက်ဆိုရင် သားနဲ့မယားနဲ့၊ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သားနဲ့မယားနဲ့ပဲ၊ ဒါတွေ အသာထား စမ်းပါဗျာ”

သူသည် သဘောကျကာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ရယ်လိုက်၏။ သူ့ရယ်သံကိုထောက်လျှင် သူ့အသက်သည် အစိတ်ပင်ရှိလိမ့်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ ဝီစကီနှင့်ရေတော်တော်များများကိုသောက်ခဲ့သည့် တိုင် မညီညာသောပလက်ဖောင်းကျောက်ပြားများပေါ်တွင် သူ ဘာမျှမဖြစ်။ ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်နိုင်သေးသည်။

ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်းကို မေးကြည့်၏။

“ဟန်ချက်ညီဖို့ လိုတယ်ဗျ၊ အာကာသခရီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် တယ်ဆိုရင် ဟန်ချက်ညီအောင်လုပ်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ အာကာသ ဝတ်စုံကြီး ဝတ်ပြီး ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာလိုလိုကြီးပဲ အချိန်ကုန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ လူ တွေက ဟန်ချက်ညီအောင်မနေတတ်ကြဘူး၊ အရေးထဲမှာ အာကာသဝတ်စုံ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်သွားရင် ပြီးရောပဲ၊ ဒီတော့ အာကာသခရီးသည်တစ်ယောက် ဟာ ဟန်ချက်ညီအောင်လုပ်ဖို့ သိပ်လိုတယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်နိုင်ရင် အလကားပဲ”

“ဘယ်လိုများ ဟန်ချက်ညီရမှာလဲဗျာ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“အင်း . . . ပြောရတာ နည်းနည်းတော့ခက်တယ်ဗျ၊ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ ကို ရောက်သွားလို့ရှိရင် အမြင်အာရုံတွေဟာ မှောက်မှားသွားတတ်တယ်၊ ဒီလို အမြင်အာရုံတွေ မှားသွားတတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့် ‘သံပုံးကြီး’ ဘယ်က ဘယ်ကို ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကို ကိုယ် မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ ကိုယ့် သံပုံးကြီးဆိုတာ အာကာသယာဉ်ကိုခေါ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘန်းစကားပါ၊ ဘယ် နေရာကိုပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အတူတူပဲဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဟန်ချက်ညီညီထိန်းတတ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ယာဉ်ကြီးဘယ်သွားနေတယ်ဆို တာကို ကောင်းကောင်းသိပြီး ယာဉ်ကိုလည်း ထိန်းနိုင်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားပြောသလို တစ်ဖက်သားနားလည်အောင်ပြောရ

တာ တော်တော်ခက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တောင် ခုထိမရှင်းတရှင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

သူက ကျွန်တော် နောက်ပြောင်ပြောသည်ဟု ထင်မည်လားမသိ။ အတန်ကြာလျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်က . . .

“ဒါ မြို့စွန့်ကွက်သစ်ပဲဗျ။ ဒီနေရာမှာ မီးရထားအလုပ်သမားတို့ ဘာတို့ နေကြတဲ့နေရာပေါ့”

လဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ထုတ်ထားသည့် ပင်စင်လစာကလေးများ ကုန်လောက်သည့်ရက်ဖြစ်၏။ မီးရထားအလုပ်သမား အဘိုးအိုကြီးများ၏ မြေးငယ်များသည် ‘အင်္ဂါဂြိုဟ်သား’ ဆိုသည့် သီချင်းကို ဓာတ်စက်ဖွင့်၍ လိုက်ဆိုနေကြ၏။ အဘိုးကြီးပက်ဒီသည် လက်တစ်ဖက်တွင် ဘီယာပုလင်းကို ကိုင်ထားရင်း အခန်းအလယ်ကောင်တွင် ကနေသည်။ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသဖြင့် သူ့အင်္ကျီလက်ဖျားသည် အဝတ်စုတ်ဖတ်ကြီးသဖွယ် တွဲလောင်းကျလျက်ရှိ၏။

ချာတိတ်က အရက်ဆိုင်အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ရတာလဲကွ။ လင်းလွန်းတယ်” ဟု အဘိုးကြီးက အော်သည်။

ကျွန်တော်က ပခုံးကိုတွန့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်တွင် ချာတိတ်လည်း ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အော့စဝစ်၏ အရက်ဆိုင်တွင် ကိုယ်ကြိုက်သည့်စားပွဲတွင် အရက်သောက်နိုင်သည်။ အခြားဆိုင်များမှာလိုသတ်မှတ်ထားသော အရက်စားပွဲသက်သက်မရှိ။ အဘိုးကြီးပက်ဒီက ကနေရင်းမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒေါက်တာကြီး ပြန်လာပြီကိုး” ဟု ပြောပါသည်။ ပက်ဒီသည် လီဗာပူမှ အိုင်းရစ်လူမျိုးဖြစ်၏။ သူတို့စကားပြောသံကတော့ စကော့လူမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်မူ ဘရွတ်ကလင်သံဝဲသည်ဟု ထင်မိသည်။

“အဘိုးကြီး ပက်ဒီရေ . . . ခင်ဗျားထက် အရပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တယ်ဗျ။ ခင်ဗျားဘာပြောဦးမလဲ”

ပက်ဒီသည် ချာတိတ်ကို ပတ်ချာလှည့်၍ ကပြီးနောက် သီချင်းဆုံးသွား

သည်နှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘီယာပုလင်းထဲမှာ ဘီယာကို တကျိုက်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်လို လုပ်ပြတတ်ပါ့မလား” ဟုဆိုကာ ပက်ဒီသည် ပါးစပ်ကြီးကို ကြောက်စရာဖြစ်ပြလိုက်သည်တွင် သူ့သွားကြီးတွေ အထင်းသားပေါ်လာ၏။ သွားမှာ သုံးချောင်းသာကျန်တော့သည်။ ချာတိတ်က ရယ်လိုက်ရင်း

“နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလဲ”

“သူ့ထက်အရပ်ဆိုးတဲ့လူကို ခေါ်ပြန်ရင် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ရှိသမျှလူတွေကို အရက်တိုက်မယ်လို့ ပြောလို့ခေါ်လာတာ”

အော့စဝစ်၏မိန်းမသည် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ ဘဲသွား သွား၍ရောက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ ဘာသောက်မည်နည်းဟု မေးသည်။ ချာတိတ်က ဘာအရက်တွေရမလဲဟု မေး၏။ ကျွန်တော်က စကော့စကီနှစ်ခွက်ဆင့် သုံးခွက်မှာလိုက်သည်။

ဒုတိယခွက်ကုန်သည့်အခါတွင် ပက်ဒီက သူ့လက်မောင်းကို မေ့ဆေးထုံဆေးမပေးဘဲ ဖြတ်ခဲ့ရကြောင်း၊ မေ့ဆေးအစား ဂျင်တစ်လုံးသောက်၍ ဖြတ်ခဲ့ရကြောင်းကို ဂုဏ်ယူ၍ ပြောသည်။

ဤတွင် အခြားသော ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဒုက္ခိတများလည်း ကျွန်တော်တို့ စားပွဲသို့ရောက်လာကာ သူတို့အဖြစ်အပျက်များကို ပြောကြသည်။

ကပ္ပလီအမျိုးသားဘောဝါးသည် ခြေတစ်ချောင်းအပြင်ထုတ်ကာ မီးရထားတံခါးဝတွင် ထိုင်နေသည်။ မီးရထားက ဂျိမ့်ခနဲမြည်၍ ထွက်သည့်အခါတွင် တံခါးလည်း အလိုအလျှောက်ပိတ်သွား၏။ ဤတွင် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ဘောဝါးစိတ်ဆိုး၍မဆုံး။ ထိုတံခါးညှပ်သဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရသည်။

ဆမ်ဖိုင်းယားမင်းမှာ အကြောဆွဲနေသူ ဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါမဖြစ်မီက သူသည် နာရီပြင်ဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ထို့မတိုင်ခင်ကလည်း ဦးနောက်ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ကျွန်တော် ယခင်ကမသိခဲ့ဖူးသော ဘာသာဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့အနားသို့ တရွတ်ဆွဲ၍ ရောက်လာကာ သူ့ညီမတစ်ယောက် ဂရိလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် မည်သို့မည်ပုံညားသည်ကို ပြောပြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့စကားမဆုံးခင် ထိုအမျိုးသမီး

သည် သတိမေ့သွားပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော်တို့မသိပါ။

ချာတိတ်၏ မျက်နှာမှာ ဘာကြောင့်အထွတ်ထွတ်တွေဖြစ်သည်ကို တစ်ယောက်က မေးပါသည်။ မေးသူမှာ ဘောဝါးဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

“ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ ဖိနှိပ်မှုတွေ၊ တွန်းကန်မှုတွေများလို့ပေါ့။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ အာကာသဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်လိုက်ချွတ်လိုက် လုပ်နေရတယ်မဟုတ်လား၊ ဝတ်စုံထဲမှာဆိုရင် လေထုကလည်း သိပ်ပါးလွှာနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ မျက်နှာက သွေးကြောတွေဟာ ပြတ်တောက်ပြီး အဖုတွေအပိမ့်တွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ ပိုက်ဆံလိုချင်တာကိုးဗျ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ နောက်တစ်ခေါက်သွေးပြီးရင် နောက်တစ်ခေါက်သွေးရအောင် လုပ်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အရွယ်မှာ ဒီလောက်ပိုက်ဆံစုမိရင် တော်ပြီလေ၊ အာကာသခရီးသည်မဖြစ်ခင်တုန်းက တော့လည်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ ခုတော့ မျက်လုံးတွေကလည်း ဓာတ်ရောင်ခြည်ဖြာ ထွက်မှုကြောင့် မကောင်းတော့ဘူးဗျ”

“ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒီလိုပဲ အဖုအပိမ့်တွေချည်းပေါ့” ဟု အော့စဝစ်၏ ဇနီးက မေး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအလုပ်ကို မကြာခင် စွန့်လွှတ်တော့မယ်လေ”

သူ့အသံမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်သံပါနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ဝီစကီကို ရေမရောဘဲသောက်ချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ပြီးတာပဲ၊ ခုလည်း လှပါသေးတယ်” ဟု မက်ဂီက ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သူနဲ့ယှဉ်ရင် လှတာလဲ” ဟု ပက်ဒီက မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က စားပွဲအောက်မှ သူ့ကိုလှမ်းကန်ပြီး တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာမျှ သီချင်းဆိုကြ၏။ ရယ်စရာတွေပြောကြ၏။ ကဗျာတွေရွတ်ကြ၏။ ချာတိတ်နှင့် မက်ဂီသည် နောက်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဆိုရင် အော့စဝစ်၏ ဇနီးက နားမလည်နိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဒေါက်တာကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဂြိုဟ်တွေဆီကို

ပျံသန်းချင်ရတာလဲဟင်”

“အစိုးရ အတတ်ဆန်းတာပေါ့” ဟု ဆမ်ဖိုင်းယားမင်းက ဖြေ၏။ ကျွန်တော်က

“ဘာဖြစ်လို့ မပျံရမှာလဲ၊ အာကာသယာဉ်ရယ်လို့ ရှိလာတော့ ဒါကြီးကို အသုံးမပြုလို့ ဖြစ်မလား၊ အသုံးပြုရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဝီစကီနှစ်ပတ်ထည့်ထားသောခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။

“ခု အာကာသကို ပျံသန်းဖို့ သူတို့လုပ်လာတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာတော့ အရင်တုန်းက သူတို့မသိခဲ့တာကို နည်းနည်းပိုသိလာတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ချာတိတ်တို့လို အာကာသခရီးသည်တွေ မျက်နှာမှာ အဖုအပိမ့်တွေ ထွက်လာတာလည်း ပါတာပေါ့၊ နောက် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ အရင်တုန်းက မသိခဲ့တာတွေကို နည်းနည်းပိုသိလာလိမ့်ဦးမယ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတိုင်းမှာ ရေချိုးတဲ့ ရေနွေးဇလုံ ကိုယ်စီ ထားနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင်၊ အမေရိကန်မြို့တိုင်းမှာ အရက်ခွဲရောဂါကို ကုတဲ့ ဆေးခန်းတွေ ဖွင့်လာနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျရင် သူတို့မသိတာအားလုံးကို သိလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အမေရိကန်လူငယ်တိုင်းဟာ ခု ဟောဒီ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေချာတိတ်လို ပုစွန်မျက်လုံး ကြောင်တောင်ပြူးနဲ့မျက်နှာမှာ အဖုအပိမ့်တွေ ထွက်နေတဲ့ လူငယ်တွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ”

“ဒါလည်း အစိုးရ အတတ်ဆန်းလို့ပေါ့” ဟု ဆမ်ဖိုင်းယားမင်းက ဆိုပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . ဒီပြင်ရောဂါတွေကိုကုဖို့ ဆေးရုံတွေ၊ နည်းလမ်းတွေ ပေါ်ချင်ပေါ်ပေစေကွ၊ အရက်ခွဲနာကို ပျောက်အောင်ကုတဲ့ဆေးရုံမျိုး တို့ မလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အရက်သောက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ပက်ဒီက အော်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရက်ခွဲရောဂါအကြောင်းကို ပြောကြသည်။ ဘားလုံးသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သောက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူတို့ကိစ္စမဟုတ်ဟု အရွံ့တိုက်သည့် စကားများကို ပြောလာကြသည်။

အခန်းထဲမှ ချားကိတ်ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် သန်းခေါင်တိုင်ခါနီး ရှေ့လေပြီ။ ချာတိတ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ မူးတူးမင်တင်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်

မှာလည်း တော်တော်မှူးနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ဦးမည်ဟု သူ့ကို ပြောသည်။ သူလည်း လိုက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းမသို့ထွက်လာကြကာ စကားစကားပန်းခြံအရောက်တွင် ခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏။ ဆပ်ပြာသေတ္တာတရားဟောဆရာများမှာ အာပေါင်အာရင်းသန် သန်နှင့် တရားဟောကောင်းနေကြဆဲ။ အထက်တွင် ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ထိုညမှာ သာယာသောညတစ်ညဖြစ်၏။ ခဏကြာလျှင် ဗိုက်ရွဲရွဲအ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ချာတိတ်၏ အရပ်ဆိုးလှသောမျက်နှာကို ဂရုမထားဘဲ အနီးတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး ပန်းချီပြပွဲကို သွားကြည့်ဖို့ကောင်းကြောင်း ပြောနေ၏။ ချာတိတ်က ကောင်းကောင်းနားမလည်။ ကြာလျှင် သူတို့နှစ် ယောက် အချင်းများမည်စိုးသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ချာတိတ်ကို တစ်နေ ရာသို့ ဆွဲခေါ်လာကာ ဟောပြောစင်တစ်ခုအနီးသို့ လာခဲ့၏။

စကားပြောနေသူမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။

“မိတ်ဆွေတို့ . . . အာကာသယာဉ်ကြီးရဲ့ အပေါက်ကနေပြီး ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားသခင်ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့တဲ့ မိုးကောင်းကင်ခုံးခုံး ကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်”

သူ့စကားမဆုံးခင် ချာတိတ်သည် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ

“ဟေ့လူ . . . ဘာတွေလျှောက်ပြီးနေတာလဲ၊ နောက်တစ်ခါ အာကာသ ယာဉ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ပြောကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ အာကာသယာဉ်ကို ခင်ဗျား လည်ချောင်းထဲ ဖြဲသွင်းပစ်မယ်၊ အလကား လူလိမ်၊ အာကာသထဲကို ခင်ဗျား ရောက်ဖူးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လိုမျက်နှာမှာ အထွတ်ထွတ်တွေ ရှိလို့လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

ဟောပြောပွဲ နားထောင်နေကြသူများသည် ချာတိတ်ပြောသည့်စကား များကို နားမလည်ကြ။ သို့ရာတွင် မျက်နှာတွင် အထွတ်ထွတ်တွေရှိသည်ဆို သည့်အချက်ကိုမူ သဘောပေါက်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်နားမထောင် ကြတော့ဘဲ ဟောပြောသူကို အောက်မှနေ၍ လှောင်ပြောင်အော်ဟစ်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ချာတိတ်ကို ခုံတစ်ခုံဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ သူ့ကိုကြည့် ရသည်မှာ တော်တော်အရက်မှူးနေဟန်ရှိသည်။ အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ချာတိတ်သည် အရက်မှူးပြေသွားဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ မက်ဂီဆိုတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမလေးကို ကျွန်တော် ပိုက် ဆံထပ်ပေးချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာယူမလဲလို့မေးတော့ အမှတ်တရ အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်မှာပါလာတဲ့မီးခြစ်ကလေးကို ပေးပစ်ခဲ့တယ်၊ မီးခြစ်ကလေးရတော့ သူ တော်တော်ကျေနပ်သွားပုံရတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုတာ ရှက် များသွားသလား မသိဘူးဗျာ၊ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ပြည်နယ်မှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အာကာသခရီးသည်တွေကို အရပ်ဆိုးလို့ မျက်နှာမှာ အဖုအထစ် တွေရှိလို့ဆိုပြီး လူတွေက ကြဉ်ကြတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံမယ့်နေရာ မရှိဘူးလေ၊ အေးလေ . . . ကျွန်တော်မသိတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ မက်ဂီအ တွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရရင် ကောင်းမလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ သူတို့က ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံပဲပေး လိုက်ပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“ဝိုင်အမ်စီအေအသင်းတိုက်မှာဗျ၊ ကင်တပ်ကီပြည်နယ်မှာ ကျွန်တော်က ဝိုင်အမ်စီအေအသင်းဝင်၊ ဒီတော့ ဒီမှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ပေမယ့် လည်း အသင်းဝင်ဖြစ်နေတော့ လက်ခံရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အာကာသ ခရီးသည်တွေမှာ ပြဿနာတွေအများကြီးရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ မိန်းမပြဿနာ၊ တည်းခိုရေးပြဿနာ၊ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ၊ ကိုးကွယ်မှုပြဿနာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက နှစ်ခြင်းအယူကို ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့လူပါ ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူက စောင်မသလဲ၊ ခုလို ကျွန်တော့် မျက်နှာမှာ အဖုအပိမ့်တွေ ဒီလောက်ထူမလာခင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီက ဒေါက်တာတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တယ်၊ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ အာကာသခရီးသွားမိတာနဲ့ မျက်နှာမှာ ဒီလိုအထွတ်ထွတ်တွေဖြစ်နေပြီ၊ ဒေါက်တာကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦးလို့ပြောတော့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး တဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော် ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လမ်းမသို့ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကာ တက္ကစီကိုစောင့်၏။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာသွား၏။ တက္ကစီတွေ ရှားစပြုချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကံအား

လျော်စွာ တက္ကစီတစ်စီးကိုရ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကားပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ဗျို၊ ကားဆရာ၊ ဝိုင်အမ်စီအေအသင်းတိုက်ကို ပို့ပေးပါဗျာ၊ ရော့ ဒီမှာ ငါးဒေါ်လာ၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း တွဲပို့ပေးပါဗျာ”

သူ့ကိုပို့ပြီးနောက် ပန်းခြံထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်က

“အဘိုးကြီး . . . အထွတ်အထွတ်တွေနဲ့လူ ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ” ဟု အဘိုးကြီးချာလီကို စနေကြသည်။

“ဟေ့ အထွတ်တွေ အထက်တွေ ဘာတွေ ငါ နားမလည်ဘူးကွ၊ ငါက ဒီလို သေးသေးဖွဲဖွဲတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါက အဏုမြူပုံးအကြောင်းကို ပြောနေတာ၊ ဟိုမှာ မြင်ရဲ့လား” ဟု ကောင်းကင်မှ လဝန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

သာယာသော ညတစ်ညဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အမှူးမရှိတော့။

ပန်းခြံထောင့်နားတွင် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့သဖြင့် လမ်းအတွက် တစ်ခွက်တစ်ဖလားဝင်မော့ကာ ကျွန်တော်နေသည့်ကလပ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တက္ကစီတစ်စီးကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။

“အားကစားကလပ်ကိုမောင်းဗျာ”

“ခွေးအိမ်ကလေးနဲ့တူတဲ့ကလပ်ကိုလား ဆရာ” ဟု ဒရိုင်ဘာက မေးပြီး ပြုံး၏။

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြော။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို စက်နှိုးလိုက်၏။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်နေသည့်ကလပ်က ခွေးအိမ်ကလေးနှင့်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် ခွေးအိမ်ကလေးတွေနှင့်တူသည့် ကလပ်တကာတွင် ကပ်ရပ်နေရသူဖြစ်၏။ တစ်နေ့ အာကာကခရီးသည်ဖြစ်လျှင် ငွေတွေရမည်။ ဤအခါ ကျမှ သားမယားဆီကို ပြန်သွားရမည်။ ထိုအခါတွင် အထွတ်ထွတ်တွေဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးကိုမြင်လျှင် မည်သို့ရှိကြမည်မသိ၊ ကလပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် စကားပြောသံများကို ကြားရ၏။

“ခုခေတ်မှာ လူတွေလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြသလဲ မသိဘူးနော်၊

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟိုလူဆိုရင် မိန်းမကလည်း ချောချောရထားတာ၊ မွေးထားတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ချောချောကလေးတွေ၊ ဒါနဲ့တောင် သူ့မိန်းမက မပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ရှင် သွားရမလား၊ ကျွန်မ သွားရမလားဆိုပြီး ကွာခိုင်းနေတယ်၊ ခုတော့ ကိုယ့်လူ အရက်တွေကိုချည်း မူးအောင်သောက်နေတော့တာပဲလေ၊ အေးလေ၊ ခွေးဖြူ တောမတိုးဝံ့ဆိုတာလို အပြစ်ရှိတဲ့လူများဟာ အောက်တန်းကျတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကိုမှ ရွေးပေါင်းတယ်၊ သူပေါင်းတဲ့သူတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒေါက်တာဘိုးမင်းတဲ့၊ ဒေါက်တာဘိုးမင်းဆိုတာ အာကာသကို ပထမဆုံးပျံသန်းနိုင်အောင် ပထမဆုံးစပြီး တီထွင်တဲ့လူလေ၊ အပေါ်မှာ အဏုမြူပုံးကြီးစခန်းစပြီး တည်ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့လူပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ လူတွေကို ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး”

သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောပြော၊ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သောက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။

(အမေရိကန်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ C.M.Kornbluth ၏ The Altar at Midnight ကို ဘာသာပြန်သည်)

(ဖော်ပြပါ ဝတ္ထုတိုမှာ လူတွေ အာကာသသို့ သန်းသွားဖန်များဟောသည့်အခါတွင် လေထုပီနိုင်းနှင့် တွန်းကန်မှုများကြောင့် ပျက်စီးသွားနိုင်ပုံများ ဝှက်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ ကိုယ်ပြောနေရာထဲသို့ ပြန်လာတတ်ပုံ၊ ထိုအခါမျိုးတွင် အာကာသသန်းသွားဖန်များအား လူအဖွဲ့အစည်းကြည့်စားပုံသားမယားကလည်း ပီပီအား အပေါင်းအသင်း လှုပ်ချင်တော့ပုံကို စိတ်ကူးဖြင့် ရေးပြထား၏။)

သိပ္ပံပညာသည် အာကာသသို့ ပျံသန်းနိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သော်လည်း လူအဖွဲ့အစည်းတို့ရှိနေသည့် ပြဿနာများကို သိပ္ပံပညာဖြင့် ပြေလျှင်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ အချို့သောသိပ္ပံပညာတိုးတက်မှုများကို ရရှိရန်အတွက် အချို့သည် ဖိတ်တီးအားကို ရွန်လွတ်ခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကိုဖော်ပြထားသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကို ရွေးချယ်သည့်အခါ အာကာသသို့ ပျံသန်းလာမည့် လူသားအိမ်တစ်သောကကို ပြင်ပသော သိပ္ပံပညာတိုးတက်မှုအချို့ကို ကျွန်တော်တို့ ပညာသို့လက်ကြံပညာနည်းလူအဖွဲ့အစည်းကို ပျက်စီးစေသော သိပ္ပံပညာတိုးတက်မှုများကို တီထွင်ခဲ့သည့် သိပ္ပံပညာရှင်တို့သည် တာဝန်ရှာရာ အရည်သို့တက်နိုင်ခဲ့သည့် သို့သော် ပြဿနာများကို ဤဝတ္ထုတွင် တင်ပြထားသည်။ ဟု မှတ်ချက်ရေးထားသည်။

မြသန်းတင့်

မြောက်တက်သွား၏။ လေသည်စိုစွတ်ထိုင်းမိုင်းလျက်ရှိ၏။ လေနှင့်ရေတို့သည် ရောစပ်သွားကာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် လေထဲတွင် ရောက်နေသေးလား။ လေထဲတွင်နေသလားဆိုသည်ကိုပင် ကောင်းစွာဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတတ်၏။

အင်းနစ်သည် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။ ယက်မကြီးပေါ်တွင် ဖုန်မှုန့်ကလေးတစ်မှုန့်တင်နေသည့်နှယ် ကောင်းကင်တွင် သေးငယ်သော အပြောက်အစက်ကလေးတစ်ခုကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်သည်။ အစတွင် ဂလိုက်ဒါလေယာဉ်တစ်စင်းဟု သူ ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းစွာ ဝေခွဲ၍မရ။ စက်မဲ့လေယာဉ်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ အဘယ့်ကြောင့် ထွက်လာခဲ့ရသနည်း။ သည်မျှလေထန်သောအချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်သို့ စက်မဲ့လေယာဉ်ဖြင့်ထွက်လာခြင်းမှာ အန္တရာယ်များသည်မဟုတ်လော။

ဖုန်မှုန့်ကလေးလို အစက်ကလေးသည် နေရောင်ထဲသို့ရောက်လာ၏။ ဖုန်မှုန့်လိုအစက်အပြောက်သည် အောက်သို့စိုက်ကျလာ၏။ တစ်ခုခုချွတ်ယွင်း သွားဟန်တူသည်။ ထိုစဉ်တွင် အောက်မှလေပြင်းတစ်ချက်ပင့်တိုက်လိုက်သဖြင့် အစက်အပြောက်ကလေးသည် အောက်သို့မကျလာဘဲ တန့်သွားပြန်၏။ လေပြင်းရပ်သွားသည့်အခါတွင် ဖုန်မှုန့်လိုအစက်အပြောက်သည် အောက်သို့ ကျလာပြန်၏။ နောက်တစ်ချိန်လေပြင်းပင့်လိုက်သည့်အခါတွင် တန့်သွားပြန်၏။

အင်းနစ်သည် ထိုအစက်အပြောက်ကလေးကျလာမည့်နေရာသို့ သူမော်တော်ကို ဦးလှည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် စက်မဲ့လေယာဉ်လိုယာဉ်မျိုးတွင် အတောင်ပံဟူ၍ မမြင်ရ။ တောင်ပံသည် ကျိုးပဲ့စုတ်ပြတ်သွားပြီလော။ ယာဉ်သည် ပင်လယ်ပြင်နှင့် နီးသည်ထက်နီးလာ၏။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူထင်သလို စက်မဲ့ယာဉ်မဟုတ်။ ယာဉ်မှာစက်မဲ့ယာဉ်တို့ထက် အဆများစွာကြီးသည့်ယာဉ်ဖြစ်၏။ ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း ကိုးရီးကားရားပင်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ရပ်လိုက်လျှင် ရပ်လိုမှ ရပါမလားမသိ။ ရှည်ရှည်မျောမျော ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ယာဉ်သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ကျလာရာ ရေပန်းအမြွှာတွေ ဖြာထွက်သွားသည်။ အင်းနစ်ခေါင်းထဲတွင် လက်ခနဲအသိတစ်ခုဝင်လာ၏။ ထိုအတွေးသည် မိမိတို့ဂြိုဟ်ပေါ်တွင် အရေးအကြီးဆုံးအတွေးဖြစ်၏။

သေမင်းရောင်ခြည်

အင်းနစ်သည် အရှေ့ဘက်သမုဒ္ဒရာ၊ အမှတ် ၄၂၆- ဒီပီစီဒေသကြီး၊ အီးအမ်ဒေသတွင် ကင်းတာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ရာသီဥတုမှာ အထူးသာယာကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ စိုစွတ်သိပ်သည်းသောလေသည် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လျက်ရှိရာ သူမော်တော်ဘုတ်ကလေးသည် လေထဲတွင် ပျံဝဲနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ မော်တော်ဘုတ်ကလေး ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် လှိုင်းများသည် ဖြာထွက်နေကြသည်။ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သည့် အတွက် ပင်လယ်ပြင်ကို တူသန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ထုနှက်ထားလိုက်သည့်နှယ်ဖြစ်ကာ သူ့လှေကလေးသည် လှိုင်းထဲတွင် လူးလိုမဲ့သွားလျက်ရှိ၏။

အင်းနစ်သည် မော်တော်ဘုတ်မှ ဂီယာများကို ပြောင်းထိုး၏။ တုတ်ခိုင်သောသူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ကြွက်သားများသည် ကျောက်ဆစ်ဆရာ၏ အနုစိတ်လက်ရာကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာကြ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ရေပန်းရေမြွှာတွေ ပက်ဖျန်းထားသည့်အတွက် ငါးအကြေးခွံများသို့ ပြောင်လက်နေ၏။ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် မီးအိမ်နီကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားသည့်နှယ်ဖြစ်နေသော နေလုံးကြီးမှ အပူရှိန်ကြောင့် ပူလောင်အိုက်စပ်လျက်ရှိ၏။

အင်းနစ်သည် သူ့မော်တော်ဘုတ်ကလေးကို စက်ရှိန်သတ်လိုက်၏။ မော်တော်ဘုတ်သည် လေထဲသို့မြောက်တက်သွားကာ စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ မျောနေသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ သို့ဖြင့် မော်တော်ကလေးသည် မကြာမကြာ

အနည်းဆုံး မိမိအတွက် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ထိုအရာသည် မိမိထင်သည့် အရာဖြစ်ခဲ့လျှင် (ဖြစ်ဖို့ကလည်း များသည်။) ထိုအရာသည် မိမိ၏မိတ်ဆွေ သိပ္ပံပညာရှင် ရှက်ဒန် နှစ်ပေါင်းများစွာရှာဖွေနေခဲ့သည့်အရာ ဖြစ်ရမည်။ မိမိ ရှေ့တွင်ပင် ဟင်းလင်းပြင်အာကာသထဲမှ ကျလာသောအရာတစ်ခုကို မျက်ဝါး ထင်ထင်မြင်လိုက်ရသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

ငွေရောင်ယာဉ်ကြီးသည် လှိုင်းလုံးများပေါ်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ် လျက်ရှိ၏။ အင်းနစ်သည် သူ့မော်တော်ကို ထိုယာဉ်ဆီသို့ အပြင်းမောင်းလာခဲ့ ၏။ ယာဉ်နှစ်စင်းသည် ဘေးချင်းယှဉ်မိကြလေပြီ။ ထိုယာဉ်၏ သတ္တုကိုယ် ထည်သည် ကြက်ပေါင်စေးဖြင့်လုပ်ထားသကဲ့သို့ အဖုအဖောင်းတွေ ဖြစ်နေ ၏။ အင်းနစ်သည် ယာဉ်ကြီးကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်နေသည်။ အင်းနစ် သည် လက်လှမ်းကာ ယာဉ်ကြီး၏ကိုယ်ထည်ကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ သတ္တု ကိုယ်ထည်ကြီးသည် လက်ချောင်းကလေးဖြင့် ထောက်လိုက်ရုံဖြင့် ချိုင့်ဝင် သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်များ ထိုမျှပျော့သောသတ္တုဖြင့် ယာဉ်ကြီးကို လုပ် ထားသနည်းဟု အင်းနစ်စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

အင်းနစ်သည် မိမိ၏မော်တော်ကလေးကို ယာဉ်ကြီးတွင် ပူးချည်ကာ အပေါက်တစ်ပေါက်မှနေ၍ ယာဉ်ထဲတက်လာခဲ့၏။ ခြေနင်းလိုက်တိုင် ကြမ်း ပြင်သည် ညွတ်ကျသွား၏။ ဂရုစိုက်၍လျှောက်မှဖြစ်မည်ဟု အင်းနစ်အောက် မှေသည်။ ကိုယ်ထည်မှာ များစွာပျော့၏။ ထိုယာဉ်ကြီးပျက်စီးမသွားခင် လုပ် စရာရှိသည်တို့ကို မြန်မြန်လုပ်ရမည်။ ယာဉ်ကိုယ်ထည်တွင် ကြက်ပေါင်စေး ဖြင့်လုပ်သလို အဖောင်းတွေ၊ အပိန်တွေ လုပ်ထားခြင်းမှာ လေထု၏ဖိနှိပ်မှု အားကို ညီမျှအောင်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုသို့သာလုပ်မထားလျှင် ယာဉ်ကြီးသည် လေထုဖိနှိပ်မှုအားကြောင့် ကာလအတန်ကြာကတည်းကပင် လျှင် ပြားချပ်သွားပေလိမ့်မည်။

အင်းနစ်သည် အပေါက်ဝမှနေ၍ ယာဉ်အတွင်းသို့ သတိကြီးစွာထား၍ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အပေါက်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျှသာ။ အင်းနစ်သည် အပေါက် ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဝင်သာအောင်ဆွဲဖြဲသည်။ ယာဉ်အတွင်းသို့ ဟိုဟိုသည် သည်လှမ်းကြည့်ရာ ဒေါက်များ၊ နံရံများမှာ မိမိတို့ကမ္ဘာတွင်သုံးသည့် ပျော့ ဖတ်စက္ကူလို ပါးလွှာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယာဉ်ထဲတွင်မူ အားလုံးပျက်စီး၍နေ

လေပြီ။ တစ်ခုမျှအကောင်းမကျန်တော့။ စက်ယန္တရားများ၊ လေသွင်းပိုက်များ စသည်တို့အားလုံးသည် မြေကြီး၏ဆွဲငင်မှုအားနှင့် လေထု၏ဖိနှိပ်မှုအားတို့ ကြောင့် အားလုံးကြေမှုနေကြလေပြီ။

ကြမ်းပေါ်တွင်လည်း ပျစ်ချွဲချွဲအရာတွေကို မြင်ရ၏။ ထိုအရာများကိုမူ သူ သေသေချာချာမကြည့်မီ။ မြေကြီး၏အဆတစ်ထောင်ခန့်ရှိသော ဆွဲငင်အား နှင့် ယာဉ်၏မူလထွက်ခွာလာရာဂြိုဟ်ထက် အဆတစ်သောင်းလောက်များ သော လေထုဖိအားကြောင့် ထိုအရာများသည် ပြားချပ်ကာ ကျောက်ကျောဖတ် ကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

အခန်းတစ်ခုထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ နံရံတွင် ဒိုင်ခွက်များ၊ ခလုတ်များဖြင့် ပြည့်နေ သည်ကို မြင်ရ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ယာဉ်ကိုထိန်းချုပ်မောင်းနှင်သည့် ပဲ့ခန်း ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အခန်းအလယ်ကောင်တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် နေစကြဝဠာစနစ်ကြီး၏ မြေပုံတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ခင်းထားသည်။ ထိုမြေပုံထဲတွင် ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးရှိ၏။ မိမိ၏ စကြဝဠာစနစ်ကြီးထဲတွင်မူ ဂြိုဟ်ငါးလုံးမျှသာ ရှိ၏။

မိမိထင်သည့်အတိုင်း မှန်လေပြီ။ ထိုယာဉ်သည် အခြားသောစကြဝဠာ စနစ်တစ်ခုမှ လာခဲ့ရိုးမှန်လျှင် မိမိလိုချင်သောအရာသည်လည်း ဤယာဉ်ထဲ တွင် ရှိမည်ဟု ယူဆလိုက်၏။

လှေကားတစ်ခုကိုတွေ့သဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်တွင် စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အလင်းရောင်ကား လုံးဝမရှိချေ။ သို့ရာတွင် အင်းနစ်သည် ထိုအချက်ကို သတိမထားလိုက်မိ။ မိမိတွင် တပ်ဆင်ထားသောအနီအောက်ရောင်ခြည်ဖြင့် အရာများကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏။ ထို့ပြင် မိမိတွင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွင် စွမ်းအင် တွေ့ထည့်ထားသဖြင့် ထိုကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမှ ဖြာထွက်သောဓာတ်ရောင်ခြည်များ ကြောင့်လည်း အခန်းထဲကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။

ထို့နောက် သူသည် တံခါးပေါက်ကြီးကြီးတစ်ခုထဲမှနေ၍ အထဲသို့ဝင် လာခဲ့၏။ ထိုအရာသည် ယာဉ်ကြီး၏ စက်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ ချက်ချင်းသတိ ပြုလိုက်မိ၏။ ယန္တရားကြီးမှာ တော်တော်ကြီး၏။ သတ္တုမှာ အပျော့စားဖြစ် သကဲ့သို့တိုင် ထုမှာ ထိုကမ္ဘာ၏ ဆွဲငင်အားကို ခံနိုင်လောက်သည်အထိ ထူထဲ၏။

ထိုသို့စက်ယန္တရားမျိုးကိုလည်း သူ တစ်ခါမှမမြင်စဖူး။ ထိုယန္တရားထဲတွင် ကြီးစွေများ၊ သံလိုက်ပစ္စည်းများ မိမိမြင်ဖူးသော ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိသည် ပစ္စည်းများကို မြင်ရ၏။ ရှက်ဒန်သာဆိုလျှင် ထိုအရာများအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပေလိမ့်မည်။ ရှက်ဒန်နှင့်တကွ သူ့အရင်ရှိခဲ့ကြသော သိပ္ပံပညာရှင်များစွာတို့သည် သည်လိုယာဉ်ကြီးမျိုးကို တည်ဆောက်ရန်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြဖူး၏။ သို့ရာတွင် အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ကြ။ စက်ယန္တရားကြီးပျက်စီးသွားသည့် အတွက် 'လေးလံသောဂြိုဟ်' ပေါ်ရှိ လူသားသည် ဤဂြိုဟ်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အသက်ထက်ဆုံးနေရတော့မည်။ ဤဂြိုဟ်၏ကြီးမားသောဆွဲငင်အားမှ ရုန်းထွက်၍မရတော့ပြီ။

* * *

ထိုစက်ယန္တရားကြီးမှာ အဏုမြူကိုထုတ်လုပ်ပေးသည့် စက်ယန္တရားကြီးဖြစ်၏။ ထိုယာဉ်ကြီးသည် စက်မဲ့ယာဉ်မဟုတ်ဟု သိလိုက်သည်နှင့် ထိုအရာသည် အဏုမြူစွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်ပေးသည့်စက်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု သူသိလိုက်သည်။ လေးလံသောဂြိုဟ်တစ်ခုပေါ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အထက်သို့တက်စေလိုလျှင် ပြင်းထန်သည့်လေမုန်တိုင်းနှင့် အဏုမြူစွမ်းအင်တို့မှအပ အခြားမည်သည့်အရာကမျှ အပေါ်သို့တက်အောင် မတတ်နိုင်။ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများသည်လည်း ထိုသို့ဆွဲငင်အားမှ ရုန်းထွက်အောင်မတတ်နိုင်။ စွမ်းအင်တကာတို့အနက် အဏုမြူစွမ်းအင်သာလျှင် ဤယာဉ်ကြီးကို ဤဂြိုဟ်၏ဆွဲငင်အားမှ လွတ်အောင် မတင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ အခြားသော စွမ်းအင်များသည် အဏုမြူစွမ်းအင်လောက်အားမရှိဘဲ ပျော့နေကြသည်။

စကြဝဠာကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် အဏုမြူစွမ်းအင်ပါရမည်ဟု အင်းနစ်ယူဆသည်။ သာမန်ဆွဲငင်အားမှ ရုန်းထွက်ဖို့လောက်ကိုမူ ဓာတုဗေဒစွမ်းအင်ဖြင့် လုံလောက်သည်။ သို့ရာတွင် ကြယ်တာရာတစ်ခုနှင့် တစ်ခုဆီသို့ ကူးလူးဆက်ဆံဖို့မူ ဓာတုဗေဒစွမ်းအင်ဖြင့် မလုံလောက်တော့။ အဏုမြူစွမ်းအင်ဖြင့်မှသာ ဖြစ်နိုင်တော့မည်။

အင်းနစ်သည် ယာဉ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်

သည်။

နံရံမှ အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် ပြွန်ကြီးများနောက်တွင် ပြားချပ်နေသော အရာများကို တွေ့ရ၏။ ထိုအရာများသည် လက်နက်များဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုအရာများကို လေ့လာသင့်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။

တစ်နေရာတွင် စစ်ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ အင်းနစ်သည် စစ်မြေပြင်ကို စိတ်ထဲတွင် မှန်းဆကြည့်သည်။ အဏုမြူစွမ်းအင်သည် ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာပင် အရာဝတ္ထုတို့ကို ပျက်စီးစေနိုင်ဟန်တူသည်။ အဏုမြူစွမ်းအင်ကြောင့် ယာဉ်ကြီးကို ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည်။ လိုက်ပါလာသူများလည်း သေဆုံးကုန်ကြရသည်။ ယာဉ်၏ကိုယ်ထည်နှင့်စက်သည်လည်း ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယာဉ်သည် ဟင်းလင်းပြင်ထဲသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်အရှိန်ဖြင့် မျောလာခဲ့ကာ 'လေးလံသောဂြိုဟ်' ၏ ဆွဲအားထဲသို့ရောက်လာပြီး မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူ့မော်တော်ဘုတ်ဆီမှ အချက်ပေးဥသြသံကို ကြားရ၏။ အင်းနစ်သည် သူ့မော်တော်ဘုတ်ဆီကို ပြေးလာခဲ့သည်။ အဝေးလှိုင်းများကြားထဲတွင် မူ ယာဉ်တစ်စင်းသည် ပျက်စီးနေသောအာကာသယာဉ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပြာမဲ့မဲ့ပိုင်းပိုင်း ခုံးခုံးကြီး၏ ထိပ်ဖျားတွင် ဆေးရောင်သုတ်ထားသည်ကိုမြင်လိုက်သဖြင့် ထိုယာဉ်သည် မာရတ်လူမျိုးတို့၏ တိုက်ရေယာဉ်တစ်စင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူသိလိုက်သည်။ သူ့အဖို့ ကံဆိုးကံကောင်း ဒွန်တွဲနေသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူ့မော်တော်ဘုတ်က လေးဖြင့် ထွက်ပြေးလျှင် ဤမျှကြီးသောတိုက်ရေယာဉ်ကြီးသည် သူ့မော်တော်ဘုတ်ကလေးကို မီအောင်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။ အလွယ်တကူလွတ်အောင် ပြေးနိုင်သည်။ ကံဆိုးသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ အာကာသယာဉ်ပျက်ကြီးကို ကြည့်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုယာဉ်ကြီးကိုသာ ရန်သူတို့သိမ်းပိုက်မိသွားပါက မည်သည့်အခါမျှ ပြန်၍ မြင်ရတော့မည်မဟုတ်။ အဖိုးတန်သည့် သည်အခွင့်အရေးကို အင်းနစ်လက်မလွတ်ချင်။

လေသည် တဝီဝီအော်မြည်ကာ ပြင်းထန်စွာတိုက်လျက်ရှိသဖြင့် ခေါင်းမှ ဆံပင်တို့သည် လွင့်နေကြ၏။ အင်းနစ်သည် ကိုယ်တစ်ပိုင်းက မိမိမော်တော်

ပေါ်တွင် ရောက်နေပြီ။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းက အာကာသယာဉ်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့် လွင့်ကျမသွားအောင် အတင်းကုပ်ကပ်တွယ်ထားရသည်။ နေဝင် သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ညလေပြင်းသည် တိုက်ခတ်စပြုလာ၏။

အင်းနစ်၏စိတ်သည် လျင်မြန်စွာအလုပ်လုပ်နေ၏။ အင်းနစ်သည် ရေဒီယိုဖုန်းကို ချက်ခြမ်းဖွင့်ကာ ရှက်ဒန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမျှ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပြီးသည့်နောက်တွင် ရှက်ဒန်၏အသံ သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ရှက်ဒန်၊ အင်းနစ် စကားပြောနေတယ်။ ခင်ဗျား ဂလိုက်ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာပြီး၊ ပွိုင့်အေ ၅၅ ဂျေကို လာခဲ့ပါ။ မြန်မြန်လာပါ။ အာကာသယာဉ်ကြီးတစ်စင်းတွေ့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်မရဘူး၊ မြန်မြန်လာခဲ့ပါ။”

အင်းနစ်သည် ရေဒီယိုဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိမော်တော်ဘုတ်မှ ထွက်၍ယာဉ်ပျက်ကြီးကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ်ပင်လယ် ရေများသည် မိမိမော်တော်ဘုတ်ကလေးကို ဖုံးသွားကြတာ မော်တော်ဘုတ်ကလေးမှာလည်း ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားသည်။ ယခုလောဆယ်တွင်မူ မိမိ၏ယာဉ်ကို ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်တို့ ရှာဖွေတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

အင်းနစ်သည် မည်းမှောင်နေသော အာကာသယာဉ်ကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အာကာသယာဉ်ထဲသို့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်ကို ရန်သူတို့မြင်လိုက်ကြဟန်မတူ။ မိမိသည် မည်သည့်နေရာတွင် သွား၍ပုန်းနေမည်နည်း။ ပုန်းကောပုန်းသင့်သလော။ မိမိသည် ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းလုံးကို လက်နက်မပါဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခိုက်နိုင်မည်မဟုတ်။ သူ့တွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးယူဆောင်နိုင်သော လက်နက်ငယ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။ မျက်စိနှင့် အာရုံကြောစနစ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပျက်စီးသွားစေနိုင်သည့် အက်တီးနစ်ရောင်ခြည်ခေါ် သေမင်းရောင်ခြည်ကိုလွှတ်သည့် လက်နက်ကြီးမှာ တိုက်ရေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းလုံးရှိ ဂျင်နရေတာများနှင့် စွမ်းအင်တို့ကိုသုံးမှသာ အသုံးပြု

နိုင်သော လက်နက်မျိုးဖြစ်၏။ သူတို့ဂြိုဟ်တွင် လူ၏အသားမှာ သတ္တုထက် မာကျောရကား ထိုးခုတ်လှီးဖြတ်သည့်လက်နက်မျိုးမှာလည်း အသုံးပြု၍မရ။ သုံးခဲ့လျှင်လည်း အချည်းနှီးမျှသာ။ အင်းနစ်သည် တစ်ဦးချင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သည့်နည်းများကို ကျွမ်းကျင်သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှရန်သူများအားလုံး အာကာသယာဉ်ပျက်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လျှင် သူတို့အားလုံးကို မိမိတစ်ယောက်တည်းဖြင့် မည်သို့ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်မည်နည်း။

အင်းနစ်သည် အာကာသယာဉ်ပျက်ကြီး၏ အောက်ဆုံးထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ဆုံးထပ်တွင် မိမိအား ထီးထီးကြီးမိုးနေသည့် အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုကြီးကို မြင်ရ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ခပ်စောစောက မိမိမေ့လျော့ခဲ့သည့်အရာကို ရှာဖွေကြည့်၏။ အင်းနစ်သည် အာကာသယာဉ် ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲသို့ တွားသွား၍ လိုက်ရှာသည်။ ခေါင်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို မြင်သဖြင့် မိမိကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ပါးလွှာသောနံရံပြိုလဲပျက်စီးခြင်းမရှိစေရန် သတိထား၍ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါက်ဝကို ထူထဲသည့် မှန်အကြည်တစ်မျိုးဖြင့် ကာထားပြီး ထိုအထဲမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြာထွက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အင်းနစ်ကျေနပ်သွားသည်။ ရုပ်ခြပ်များသည် အထဲတွင် ပြိုကွဲမှုရှိသေးသည်ဆိုလျှင် ထိုအထဲမှ စွမ်းအင်ကို ထုတ်ယူနိုင်သည်မဟုတ်လော။ နည်းလမ်းကိုသိဖို့သာလျှင် အရေးကြီးသည် မဟုတ်လော။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဝါယာကြိုးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိကာ အလေးချိန်ကြောင့် အောက်သို့ တွဲကျလျက်ရှိကြ၏။ အချို့ကြိုးများမှာ အပြင်သို့ထွက်သည့်ကြိုးများဖြစ်ပြီး အချို့ကြိုးများကား အထဲသို့ဝင်လာသည့်ကြိုးများဖြစ်ကြ၏။ ထိုကြိုးများကို သွားမထိလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ လို့ကြောင့် အခြားသောထွက်ပေါက်ကိုရှာကာ သူ ယခင်က မြင်ခဲ့သောလက်နက်များရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

လက်နက်ကြီးများကို သတ္တုဆုံလည်ကြီးများပေါ်တွင် တင်ထား၏။ အင်းနစ်သည် ပြန်ကြီးများကို သတိထား၍ အောက်ခြေမှဖြတ်၏။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ဆွဲဖြတ်မိသည့်အတွက် ပြန်ကြီးများသည်

စုတ်ပြတ်ကွဲအက်သွား၏။ နောက်တစ်ကြိမ်ဖြုတ်သည့်အခါတွင် သတိထား၍
 ဖြုတ်သည့်အတွက် အကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြုတ်ယူရရှိသည်။ ပြန်ကြီးမှာ
 တော်တော်ကြီးသည့်ပြန်ဖြစ်ပြီး အတုတ်မှာ သူ့လက်မောင်းလောက်တုတ်၍
 အရှည်မှာ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဆခန့်ရှည်သည်။ သူသည် ထိုလက်နက်ကို ဖြုတ်
 ကြည့်မည်စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ပျက်စီးသွားမည်စိုးသည့်အတွက် ဖြုတ်
 မကြည့်တော့။ ယခုကြည့်ရသည်ကမူ အသုံးပြု၍ရနိုင်သော အခြေအနေတွင်
 ရှိသေး၏။

အင်းနစ်အဖို့ အချိန်မရှိတော့ပြီ။ ထိုစဉ် အာကာသယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ ခုန်
 တက်လိုက်သံကြားရကာ နောက်မှလိုက်လာသောခြေသံများကိုလည်း ကြားရ
 ၏။ တိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှ ရန်သူများသည် အာကာသယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ သတိ
 ထား၍ တက်လာကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“အရူးတွေ” ဟု အင်းနစ်သည် ရေရွတ်လိုက်ကာ လက်နက်ကြီးကိုကိုင်
 ၍ လှေကားဝဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။ ထိုစဉ်အပေါ်မှ ဝုန်းခနဲအသံကြီးတစ်ခု
 ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိမျက်နှာကြက်သည် ပြိုကျလာရာ အင်း
 နစ်သည် ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။ မျက်နှာကြက်ပြားနှင့်အတူ လူ
 နှစ်ယောက်လည်း အောက်သို့ကျလာ၏။ အင်းနစ်သည် သူ့အပေါ်သို့ကျလာ
 သည့် မျက်နှာကြက်ပြားတွေထဲမှ ရုန်းထလာကာ လက်တွင်ရက်မကြီးတစ်
 ချောင်းကိုကိုင်ပြီး ရန်သူများကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ထိုလူက တိမ်းရှောင်ကာ
 သူ့ကိုပြန်ရိုက်သဖြင့် အင်းနစ်မှာ လိမ့်သွား၏။ အင်းနစ်သည် လဲကျရာမှ
 ရုန်းထလာပြန်ကာ ထိုသူကို တိုက်ခိုက်သည်တွင် ထိုလူ၏အသားမှာ သံချေး
 ကဲ့သို့ မာကျောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူသည် နံရံဘက်သို့ လိမ့်သွား
 ၏။ ထိုစဉ် နောက်ထပ်မာရတ်ရန်သူတစ်ယောက်သည် အင်းနစ်ကိုယ်ပေါ်သို့
 အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုန်အုပ်လိုက်၏။ အင်းနစ်မှာ သူတို့ဂြိုဟ်ထက် အဆတစ်
 သောင်းများသော လေထုဖိအားထဲတွင် လှုပ်ရှားနေကျဖြစ်သည့်အတွက် အ
 လွန်လျင်မြန်စွာ ခုန်အုပ်ပစ်လိုက်ကာ ချက်ကောင်းတစ်နေရာကို ထိုးလိုက်ရာ
 ထိုလူမှာ သတိမေ့သွားလေ၏။

ထိုစဉ် ပထမလူထလာကာ သူ့အနီးသို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်၏။
 သူတို့နှစ်ဦးသည် အရေးကြီးသည့်အာရုံကြောဗဟိုချက်မ တစ်နေရာကို တိုက်

ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် လုံးထွေးရင်း ချက်ကောင်းကို ရှာနေကြ၏။ အင်းနစ်သည်
 သူ့ခြေထောက်အောက်တွင်ရှိနေသည့် ယာဉ်ကြမ်းပြင်ကျိုးကျသွားမည်စိုးသည့်
 အတွက် မနည်းကြီးသတိထားနေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သတ်ရင်း
 ပုတ်ရင်းဖြင့် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြကာ နှစ်ယောက်သားလုံးထွေး
 သတ်ပုတ်ရင်း လှေကားထစ်များအတိုင်း လိမ့်ကျသွားကြ၏။ ထိုသို့ကျသွား
 ခြင်းမှာ သူတို့ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် အဟုန်တို့ကြောင့်ဖြစ်၏။ လှေကားတစ်
 ဝက်သို့အရောက်တွင် အင်းနစ်သည် ယာဉ်နံရံတွင်ရှိသောရက်မကြီးတစ်
 ချောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ရန်သူမှာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အတွင်းဘက်
 အကာအရံကို ဖောက်ထွင်း၍ကျသွားကာ အပြင်အကာအရံသို့ ရောက်သွား
 ၏။ ထို့နောက်တွင် ထိုအကာအရံလည်း ပေါက်သွားပြီး ရေထဲသို့ကျသွားလေ
 ၏။

အင်းနစ်သည် ရန်သူလိမ့်ကျသွားရာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
 ပြီးနောက် လေကို အားရပါးရရှုလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အောက်သို့
 ငုံ့၍ဆင်းလိုက်သည်။ ရေများမှာ ယာဉ်ထဲသို့ တရဟောဝင်လျက်ရှိကြလေပြီ။
 အင်းနစ်သည် အားစိုက်၍ ကူးလာခဲ့ကာ အပေါက်ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့
 သည်။ သို့ရာတွင် အပေါက်မှာလည်း ရေဖိအားကြောင့် တဖြည်းဖြည်းပိတ်လှ
 မတတ်ဖြစ်နေလေပြီ။ အင်းနစ်သည် အစနစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအား
 ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲစေသည်တွင် အပေါက်သည် ပြန်ပိတ်သွားကာ ရေလုံသွား၏။

အပေါ်ထပ်မှ တဝုန်းဝုန်းပြေးလွှားနေသော ခြေသံများကို ကြားနေရ
 သည်။ ရန်သူများသည် အောက်ထပ်မှ ဖြစ်ပျက်နေသည်တို့ကိုကြည့်ရန် ဆင်း
 လာကြခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ အင်းနစ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့
 နောက် ပျော့ဖတ်သော နံရံနှစ်ဖက်ကိုဆွဲဖြကာ ချောင်ကလေးထဲသို့ဝင်လိုက်
 ပြီး တစ်ဖန်နံရံကို ပြန်စေထားလိုက်၏။ ထိုအထဲတွင်လည်း ပျော့စိစိဖြစ်နေ
 သည့်အရာနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အင်းနစ် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ရန်သူများမမြင်
 အောင် အကြာကြီးပုန်းနေရ၏။ အပြင်ဘက်မှ ရန်သူများသည်။ နံရံများကို

ဆုတ်ဖြိုကာ သူ့ကိုလိုက်ရှာနေကြ၏။ အင်းနစ်သည် သည်မျှအဖိုးတန်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးနေကြခြင်းအတွက် သူတို့ကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

ရန်သူများသည် ကလေးငယ်များပမာ စက်ခန်းထဲကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကာ တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။ စက္ကူကဲ့သို့ပါးလွှာသော သတ္တန်ရံများကို ကြည့်ရှုလည်း အံ့ဩနေကြသည်။ ထိုပစ္စည်းပြုလုပ်သည့်ကမ္ဘာတွင်ဆိုလျှင် တော်တော်ခိုင်ခံ့သည့်ပစ္စည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် တည်ဆောက်သူများသည် ထိုသတ္တန်ကိုအသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အင်းနစ်သည် ယူလာခဲသည်လက်နက်ဆန်းမှာ စက်ခန်းအပြင်ဘက် ကြမ်းပြင်တွင် ကျလျက်ရှိ၏။ အင်းနစ်သည် ထိုအခန်းမှပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်မည်ပြုစဉ် နောက်မှခြေသံကြားလိုက်သဖြင့် ချောင်ကလေးတစ်ချောင်ထဲသို့ ဝင်ပုန်းရပြန်၏။ ချောင်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကြီးမားတုတ်ခိုင်၍ ခါးတွင် အရောင်မျိုးစုံဖြယ်ထားသည့် ခါးပတ်ကြီးကို စည်းထားသည့် မာရတ်လူမျိုးတစ်ယောက်သည် စက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်ထန်ထန်အမိန့်ပေးနေသည်။ စက်ခန်းထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲလုပ်နေသူများသည် အပြင်သို့ထွက်သွားကြကာ ယာဉ်တစ်ခုလုံးကို လျှောက်သွားနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ အင်းနစ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သည်မျှလောက်များပြားလှသောရန်သူများကို သူတစ်ယောက်တည်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုနိုင်သည်မှာ သေချာပြီ။ ထို့ပြင် သူရထားသောလက်နက်ကို ဤယာဉ်ထဲတွင် သုံး၍လည်းမဖြစ်သေး။ ယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးပျက်စီးသွားလျှင် ဒုက္ခမရောက်နိုင်ပါသလော။

အင်းနစ် ပုန်းအောင်းနေသည့် အခန်းအပြင်ဘက်တွင် မာရတ် ရန်သူတစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အပြင်သို့ ထွက်လိုလျှင် ထိုတံခါးမှ ထွက်ရမည် ဖြစ်၏။ အင်းနစ်သည် အခန်းထဲတွင် အခြားတံခါးပေါက်ကို လျှောက်ရာသော်လည်း မတွေ့။ ယာဉ်နံရံတွင် လေပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသဖြင့် လေပေါက်ကလေးကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရာ အပေါက်သည် လူတစ်ကိုယ်စာဝင်နိုင်သည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်သွား၏။

မာရတ်လူမျိုး၏ တိုက်ရေယာဉ်ကြီးမှာ အာကာသယာဉ်ကြီး၏ဘေးတွင် ရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုဘက်တွင် လေသည် ပြင်းထန်စွာတိုက်လျက်

ရှိပြီး မျာလိပ်လှိုင်းကြီးများသည် အလိပ်လိပ်ထလျက်ရှိကာ မိုင်ရာပေါင်းများစွာအထိ မြင်နေရ၏။ အင်းနစ်သည် ရေထဲသို့ ဆင်းလာကာ ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ကြီးဘေးမှကပ်၍ ဦးပိုင်းသို့ အသံမမြည်အောင် တိတ်တဆိတ်ကူးခတ်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် အင်းနစ်သည် ဦးပိုင်းကိုတွယ်တက်လာခဲ့ကာ လက်နက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လက်နက်ခန်းထဲတွင်မူ ဆုံလည်ကြီးများပေါ်တွင် တင်ထားသည့် လက်နက်ဆန်းမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။

အင်းနစ်သည် ဆုံလည်ကိုလှည့်၍ ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ကြီးကို ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်ရာ ဖြူဖွေးသော မီးရောင်တန်းကြီး ထွက်လာပြီး ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှ အော်ဟစ်သံများကို ကြားရ၏။ အချို့မှာလည်း တိုက်ရေယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လေထုမိုင် ငါးထောင်မျှအကွယ်ရထားသည့် ထိုဂြိုဟ်သားတို့မှာ အနီရောင်နှင့် အနီအောက်ရောင်ခြည်တို့ကိုသာ တွေ့ဖူးနေကျဖြစ်သည့်အတွက် ပြင်းထန်သည့်ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်များ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြချေ။

ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည့် အာကာသယာဉ်ဆီမှ အသံများနှင့် အော်ဟစ်သံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများသည် တဝီဝီတိုက်ခတ်နေသော လေထဲတွင် ကြောက်စရာဖြစ်နေသည်။ ထိုအသံများကြောင့် ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှာ မာရတ်ဂြိုဟ်သားများသည် ခေါင်းပြုကာ အာကာသယာဉ်ပျက်ကြီးသို့ ကြည့်နေကြသည်။ တိုက်ရေယာဉ်ပေါ်မှ မာရတ်များသည် သူ့ကိုဝိုင်းညှပ်၍ ပစ်ရန် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်လာကြ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အာကာသယာဉ်ပျက်ပေါ်တွင်ရောက်နေသည့် မာရတ်များကလည်း အသံဗလံများကြောင့် အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ကုန်းပတ်သို့ထွက်လာကြသည်။

အင်းနစ်လိုချင်နေသည့် အခွင့်အရေးကို ရလေပြီ။ အင်းနစ်သည် ခရမ်းရောင်လွန်သေနတ်ကြီးရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်တာ မောင်းကို တအားဆွဲညှစ်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် မိမိနောက်မှ မာရတ်နှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဝင်ရောက်သတ်ပုတ်ကြသည့်အတွက် အင်းနစ်သည် ခရမ်းရောင်လွန်သေနတ်ကြီးနောက်မှ ထကာ၍ ရှောင်ပေးလိုက်၏။ နောက်မှ ခုန်အုပ်လိုက်သောမာရတ်သုံးယောက်သည် အရှိန်လွန်ကာ ရေထဲသို့ကျသွားကြသည်။ အင်းနစ်သည် မိမိမော်တော်

ဘုတ်ကလေးဆီသို့ ကူး၍လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရေမှာဆွဲအားများသဖြင့် မနည်းကူးရသည်။ နောက်ဆုံး၌ အင်းနစ်မှာ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ၍ လာခဲ့လေပြီ။ ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ဖိအားမှာလည်း များသည်ထက်များလာခဲ့လေပြီ။ အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်မျောနေသည့် အကာသယာဉ်၏အရိပ်ကြီးကို မြင်ရသည်။ အင်းနစ်သည် အသက်ရှူရကျပ်လာ၏။ သူ့အဆုပ်သည် လေကိုငတ်မွတ်လျက်ရှိ၏။ အင်းနစ်သည် ယာဉ်ပျက်ကြီးအောက် ရေနက်ထဲတွင် ကူးခတ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် တတ်နိုင်စွမ်းရှိသမျှအားကို ညှစ်ထုတ်၍ ကူးခတ်၏။ အကာသယာဉ်ကြီး ဆီသို့ကူးရသည်မှာ ဝေးလံလွန်းလှချေဟု စိတ်တွင်ထင်မိသည်။

သို့ရာတွင် အင်းနစ်မနားရဲပါ။ အကာသယာဉ်ကြီး ရန်သူတို့လက်သို့ ပါမသွားမီ လေ့လာစရာရှိသည်တို့ကို လေ့လာရလေမိမ့်မည်။ အင်းနစ်သည် အကာသယာဉ်ပျက်ကြီး ဘေးတစ်လျှောက်တွင် ကူးခတ်ကာ အပေါက်ကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် လက်လှမ်းမီသည့်နေရာတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်မျှမတွေ့။ ထို့ကြောင့် လက်ချောင်းပုတိုတိုကလေးများဖြင့် နံရံကို ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်သည်။

လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာလောက်အောင် ချဲ့လိုက်ပြီးနောက် အထဲသို့ဝင်ခဲ့ရာ အောက်ထပ်မှ စက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် စက်ခန်းထဲမှထွက်၍ စင်္ကြံတစ်ခုအတိုင်းလာခဲ့ရာ ပဲ့ထိန်းခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ပဲ့ထိန်းခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိသည့်တိုင် အပေါ်မှခြေသံများကို ကြားရသည့်အတွက် မာရတ်တို့သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြပြန်ကြောင်းကို သိရ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မိမိထားပစ်ခဲ့သောသေနတ်ကို နဂိုနေရာမှာပင် တွေ့ရ၏။ သည်လက်နက်ကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးမသွားသည့်အတွက် သူ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အပေါ်မှ ဆင်းလာသောမာရတ်လူမျိုးများသည် ပဲ့ထိန်းခန်းအတွင်း သူရောက်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ ညာသံပေးလိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူ့ကိုကြည့်၍ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြဟန် တူသည်။ ခပ်စောစောက ပင်လယ်ထဲသို့ သူကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ပါလျက် ယခု အကာသယာဉ်ပျက်ထဲသို့ အဘယ့်ကြောင့် ပြန်ရောက်နေသည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်

အောင် ဖြစ်နေကြပုံရ၏။ သူတို့တစ်တွေ ထိုသို့ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် အင်းနစ်သည် ကြမ်းပြင်တွင်ကျနေသည့် လက်နက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

အင်းနစ်သည် ချက်ချင်းစဉ်းစားကာ ထိုလက်နက်ကိုသုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သည်လက်နက်ကို သူ မသုံးဖူးသေး။ မိမိ မသိသောလက်နက်ကိုပင် သုံးတော့မည်။ ထိုလက်နက်သည် အဏုမြူလက်နက်ဆိုလျှင် အဏုမြူစွမ်းအင်သည် တော်တော်များလိမ့်မည်။ ယာဉ်ကြီးတစ်စင်းလုံးနှင့်တကွ မိမိပါပျက်သွားနိုင်သည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ သည်လက်နက်ကို အကာသယာဉ်ထဲတွင် မသုံးချင်။ ရှက်ဒန်လာအောင်စောင့်ပြီး သုံးသင့်မှသုံးရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ရန်သူများမှာ မိမိအပါးသို့ ဝိုင်းအံ့ချဉ်းကပ်လာနေကြလေပြီ။

အင်းနစ်သည် မောင်းတံကို ဆွဲချလိုက်၏။ ပြောင်းဝမှ မျက်စိကန်းမတတ်တောက်ပပြုံးပြက်သော အလင်းရောင်သည် ပေါ်ထွက်လာကာ အလင်းရောင်၏မြန်နှုန်းဖြင့် ရန်သူများဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ခဏကြာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုနေရာတွင် ဘာမျှမရှိတော့။ အားလုံးသည် တစ်မဟုတ်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

အင်းနစ်သည် မိမိလက်တွင်ကိုင်ထားသည့် လက်နက်မှ အပူရှိန်ကိုသတိမထားမိဘဲ လက်နက်ကို ရန်သူတိုက်ရေယာဉ်ဘက်သို့ ဦးလှည့်ချိန်ကာ မောင်းကိုဆွဲချလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ကား လေသည် ခေတ္တမျှရပ်သွားသည်။ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး စသည့်သဘာဝဓာတ်အစုအဝေးတို့သည် အဏုမြူမှုန်များ ပြိုကွဲရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့်အရှိန်ကို ကြောက်လန့်နေကြသည့်နယ်။ ထို့နောက်တွင် လေမုန်တိုင်းကြီးသည် တဝီဝီမြည်၍ပေါ်လာကာ တိုက်ရေယာဉ်ကြီးရှိသည့်နေရာတွင် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။

အဝေးတစ်နေရာတွင် လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် အရာတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် စက်မဲ့လေယာဉ်ကလေးတစ်စင်းဖြင့် လာနေသည့် ရှက်ဒန်ကို မြင်ရသည်။

ရှက်ဒန်ရောက်လာလျှင် အရေးကြီးသည့်အလုပ်ကို စတင်တော့မည်။ ရှက်ဒန်သည် စက်ယန္တရားကြီးကိုဖြုတ်ကြည့်ကာ ထိုယန္တရားကြီး အလုပ်လုပ်ပုံကို စစ်ဆေးတော့မည်။

သမိုင်းသည် ထိုအချက်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားလိမ့်မည်။

(အမေရိကန် သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Milton A. Rothman ၏ Heavy Planet ကို ဘာသာပြန်သည်)

(ဤဝတ္ထုကို တည်မြဲစိတ်သူ သိပ္ပံရေးဆရာ အိုင်းဇက်အက်သီးဟောက ဤသို့အမှာရေးထားသည်။

“သာမန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဆွဲငင်အားနှင့် လေထုအားကို ကြုံတွေ့နေကျဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဘာမျှအဆန်းမဟုတ်တော့။

သို့ရာတွင် သိပ္ပံဝတ္ထုများတွင် ဆွဲငင်အားနှင့် လေထုအားတို့သည် အလွန်အရေးကြီးသော အရာများဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်ခုနှင့်တစ်ခု၊ ဂြိုဟ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုတို့သည် ဆွဲငင်အားရော လေထုအားပါမဟုတ်၊ ခြားနားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာထက် ဆွဲအားနှင့် ဖိအားများသော နေရာများတွင် နေရှိရပါ။ နေပူလွှဲ၍ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးထက် ဆွဲငင်အားစက်ကွင်းနှင့် လေထုအားကြီးမားသည့် ဂြိုဟ်ဟူ၍ လေထုအားရှိပါသည်။ ယင်းတို့မှာ ကြာသတေးဂြိုဟ်၊ ဓနေဂြိုဟ်၊ ယူရေးနတ်ဂြိုဟ်နှင့် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုဂြိုဟ်များထက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဆင်းသက်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးပါ။

ထိုဂြိုဟ်ကြီးများပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေမှာထက် လေထုအားများစွာ သိပ်သည်းကြီးမားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်နိုင်သော ကမ္ဘာများမှာ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးထက် လေထုအားနှင့် ဆွဲငင်အား နည်းသည့်နေရာများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ လူ၏မျက်နှာပြင်သည် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေပြင်ထက် မြောက်ပိုတစ်ပုံဆွဲငင်အား နည်းပါသည်။ လေထုအားမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ထက် အပိုတစ်ပုံတစ်ခုတစ်ပုံသာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သိပ္ပံဝတ္ထုများတွင် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေပြင်ထက် ဆွဲအားလည်းနည်း၊ လေထုအားလည်းနည်းသော အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် လကမ္ဘာအကြောင်းတို့ကိုသာ ရေးလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့စာပတ်ပတ်သတ် နားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ဆွဲငင်အားလည်းများ၊ လေထုအားလည်းများသည့် ဂြိုဟ်မှာသာ သည့်ရန်သူများနှင့် တိုက်ခိုက်ရုံအကြောင်းကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူသည် နောင်တွင် သုတေသနပစ္စည်းအပေါ်ရုဏ်းတစ်ခု ပြစ်လာပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က အကျိုးပြုစေရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ခုခု ရှိ...

‘ခက်ကြာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုနေရာ၌ ဘာမျှမရှိတော့။ အရာအားလုံးသည် တစ်ပုဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ’ ဟု ရေးထားရာ အကျိုးပြုစေရန် ကြိုးပမ်းသည့်အခါတွင် ထိုအတိုင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က သိပ္ပံပညာရှင်တိုင်း ထိုသို့ပေးအကြံပေးပါ” ဟု အိုင်းဇက် အက်သီးဟောက သူ့အမှာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မြန်မာပြန်ဆိုသူ

ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၃၉ အမှတ် ၄၆၇ ၁၉၆၈ ခု ဧပြီလ

ကွန်ပျူတာ၏လူမှုအခွင့်အရေး

ဒီ၊ အိတ်ချ်၊ အက်စ်၊ အက်စ် အဆောက်အအုံသစ်ကြီးသည် လန်ဒန်မြို့တွင် အကြီးဆုံးသော နေရောင်ခြည်စွမ်းအင်ဖြင့် မောင်းနှင်သည့် လေအေးစက်ကြီးတပ်ဆင်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်၏။ ဟေသာလီရောက်သွားသည့်နေ့ကမူ ထိုလေအေးစက်ကြီးမှ အော်တိုမက်တစ်လတ်သည် မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ။ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နိုင်ရီဇီလေဆိပ်တွင် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရသည့်နယ် ပူလောင်အိုက်စပ်လျက်ရှိ၏။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ်ထပ်သို့ တက်လာရင်း အပေါ်စကြိုများသို့ ရောက်လျှင် အမြင့်သို့ ရောက်သွားသည့်အတွက် အောက်ထပ်ထက်ပို၍ အေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးမျှသာ။

စုံစမ်းရေးဌာနမှ ခပ်ဝဝစာရေးမတစ်ဦးက သူ့ကို အယ်လ်ဒန်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်ပို့၏။ စာရေးမမှာ နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းချိန်က မိတ်ကပ်လိမ်းကာ ထပ်မံပြင်ဆင်ထားပုံရ၏။ အပူပိုင်းဇုန်ရာသီဥတုလောက် ပြင်းနေသောရုံးခန်းထဲတွင် ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ် အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်သူဆို၍ အယ်လ်ဒန်တစ်ယောက်သာ ရှိမည်ထင်သည်။

အယ်လ်ဒန်က ကျင့်သားရပြီးသောလက်ဖြင့် သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် ခင်ဗျာ၊ လုပ်ငန်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးပါပြီ၊ သိဆို ကျွန်တော်တို့ စာရေးသုံးယောက်ကောင် ပါမောက္ခကြီးတို့ဌာန

က သင်တန်းဆင်းလာပြီပဲ၊ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းဟာ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အသက်သွေးကြောပဲ၊ ဒီနေ့ခေတ် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ပထမတန်းစား အပျော့ထည်တွေသာမရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ခဲ့တာ ကြာလှပြီ”

ဟေသာလီသည် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုက်မည်ပြုသော်လည်း စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားလိုက်၏။ အယ်လ်ဒန်က သူ့ကို သားရေအုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် အသာထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ခပ်စောစောက ရွန်းရွန်းဝေအောင် လောကဝတ်တွေ ပျူငှာသောဝန်ကြီးဌာနအတွင်းဝန်၏ မျက်နှာသည် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည့်ပမာ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

အတွင်းဝန် အယ်လ်ဒန်က . . .

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး ပါမောက္ခကြီး၊ ပါမောက္ခကြီးကိုတော့ ရှင်းရှင်းပြောရမှာပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို တွေ့ဆုံခွင့်ပေးလေ့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပါမောက္ခကြီးရဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းတဲ့စာက နည်းနည်းထူးဆန်းတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ်ထားပြီး တွေ့ခွင့်ပြုတာပဲ၊ ပါမောက္ခကြီးရဲ့စာကို ကျွန်တော် သိပ်တော့မရှင်းဘူး၊ ကျွန်တော်နားလည်သလောက် ပြောရရင်တော့ ကွန်ပျူတာတွေကို လူမှုလုံခြုံရေးခံစားခွင့်ပေးဖို့တောင်းထားတာပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်တယ်”

ဟေသာလီက ခပ်သဲ့သဲ့မျှသာ ပြုံးကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမှန်အားဖြင့် ဟေသာလီသည် ကွန်ပျူတာဟု သုံးနှုန်းသွားသည်ကို မကြိုက်လှ။ သို့ရာတွင် အသုံးအနှုန်းကို အငြင်းပွားနေ၍ အကျိုးမရှိကြောင်းကို အတွေ့အကြုံအရ သိခဲ့ပြီးလေပြီ။ ကွန်ပျူတာများအား လူမှုလုံခြုံရေးခံစားခွင့်များပေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အတွင်းဝန် အယ်လ်ဒန်သည် နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ အယ်လ်ဒန်သည် နောက်ပြောင်တတ်သူမဟုတ်။ သူ့တွင် ဟာသဉာဏ်မရှိ။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်ရှင်းပြပါဦး” အတွင်းဝန် အယ်လ်ဒန်က ပြော

သည်။

ဟေသာလီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အသေးစိတ်ကတော့ စာထဲမှာ ရေးလိုက်ပြီးပြီခင်ဗျ၊ လူလုပ်တဲ့အသိဉာဏ်တစ်မျိုး တီထွင်ထုတ်လုပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အစိုးရက ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတုန်းက စီမံချက်တွေ ချခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အဲဒီစီမံချက်အရ လူလုပ်တဲ့အသိဉာဏ်တွေကို ထုတ်လုပ်ပေးရတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပါ၊ လူလုပ်တဲ့ အသိဉာဏ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေလိုပဲ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ စက်တွေကို ဆိုလိုတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ အဲဒီစက်တွေကို ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့စက်တွေအတွက် အမာထည်တွေကိုတော့ ကယ်လီဖိုးနီးယားနဲ့ ပါရီမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက ပေးသွင်းပါတယ်၊ လက်ရှိလူလုပ်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးဆက်တွေ အသုံးပြုဖို့အတွက် အာရုံခံစားတဲ့ စက်ကိရိယာတွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ထက်တောင် သာနေပါပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မနောပိညာဉ်ကို လူတွေ အကိုင်ရ၊ အသုံးချရအလွယ်ဆုံးတစ်နည်းနဲ့ ထုတ်လုပ်လို့ရအောင် စီစဉ်နေပါတယ်၊ ဒီမနောပိညာဉ်ဟာ လူတွေလိုပဲ အတွေးအခေါ်အမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားနိုင်တဲ့သိစိတ်မျိုးပါ။

“ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီမံချက်တော်တော်များများဟာ အောင်မြင်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတွင်းဝန်မင်းတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေကို အရေးတကြီးမထားဘဲ သတင်းစာတွေထဲမှာ သတင်းဦးဦးဖျားဖျားပါဖို့ လောက်ကိုသာ စိတ်စောနေကြပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ သတင်းစာတွေထဲမှာ လိုတာထက်တောင် ပါနေပါပြီ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မက်စ်ဟာ ပြိုင်ပွဲမှာ နောက်ကျနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ တကယ့်ကိစ္စက တခြားတစ်ခုပါ”

အတွင်းဝန် အယ်လ်ဒန်က . . .

“ဘာ . . . မက်စ်အကြောင်းလား၊ မက်စ်ဆိုတာ ပါမောက္ခတို့တီထွင်ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ စက်ရုပ်အမျိုးအစားတွေရဲ့ နာမည်မဟုတ်လား၊ အမ်အေဖီတ်ချီအက်စ်ဆိုတဲ့ စာလုံးရဲ့အရှည်ကောက်က ဘာလဲဗျ”

“အဲဒီစာလုံးက စက်ရုပ်အမျိုးအစားကို အတိုကောက်ခေါ်ထားတဲ့အမည်

မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ အဲဒီစက်ရုပ်ရဲ့ နာမည်။ စက်ရုပ်တွေကို အတိုကောက်ပေးထားတဲ့ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်တစ်ခုရဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး။”

အတွင်းဝန်အယ်လ်ဒန်သည် သူ့ကို တအံ့တသြနှင့် ကြည့်နေ၏။
ဟေသာလီက ဆက်၍ပြောသည်။

“တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မက်စ်တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ပြီးသွားပြီခင်ဗျ။ သူ့ကိုတည်ဆောက်ဖို့ လုပ်ခဲ့တုန်းက ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အယူအဆဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေဟာလည်း ရှင်းပြီးသလောက်ရှိသွားပြီ။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ်စက်အသစ်တစ်ခုကို တီထွင်တော့မယ်။ နောက်ထပ်တီထွင်မယ့် စက်သစ်ဟာ အသိဉာဏ်ပညာအရာမှာ အရင်စက်တွေထက် သာလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အတွက် မက်စ်ဟာ သူ့အရည်အချင်းတွေကို တိုးတက်အောင်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ရုပ်ဆိုင်းသွားပြီလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မက်စ်ကလည်း သူ့ဘာသာသူ နောက်ထပ်အသိဉာဏ်တွေတိုးအောင်၊ အရည်အချင်းတွေကောင်းလာအောင် ကြံဆနေမှာပဲ။ သူဟာလည်း လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ်က ရပ်စဲသွားမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုမွေးထုတ်ခဲ့ရာက ရခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး အသုံးပြုနေရဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မက်စ်ဟာ လူလားမြောက်ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကိုမွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိဘဝတ္တရားကုန်ပြီလို့ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ။”

“ခုအချိန်ကစပြီး မက်စ်ဟာ သူ့ကံကြမ္မာကို သူ ဖန်တီးရတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခွင့်ပြုရင်ပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အတွင်းဝန်မင်းနဲ့ လာဆွေးနွေးတာပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူ့အတွက် ပိုက်ဆံတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ပြောနေတာ။”

အယ်လ်ဒန်သည် သူ့ကို နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟေသာလီတစ်ယောက် စိတ်မှန့်ပါ၏လောဆိုသည် သံသယဖြင့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြည့်မျိုးကို ယခင်ကလည်း ဟေသာလီ တွေ့ခဲ့ဖူးလေပြီ။ လူအများကလည်း သိပ္ပံပညာရှင်ဆိုသည်မှာ အစစ်အမှန်လောကနှင့် ကင်းဝေးနေတတ်သည်ဟု ယူဆကြသည်မဟုတ်လော။

“ပါမောက္ခကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ခင်ဗျာ။”

“ရှင်းပါတယ်။ တခြားလူတွေမှာ ရပိုင်ခွင့်တွေရှိသလို ကျွန်တော်လည်း မက်စ်အတွက် တရားဥပဒေအရ ရရှိသင့်တဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကို တောင်းနေတာပါ။ မက်စ်ရဲ့ ကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ စက်ခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ခြင်းဟာ လူသတ်မှုမြောက်စေရမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ။ သူ သဘောမတူဘဲ သူ့ ကိုယ်ထဲကို ပရိုဂရမ်တွေထည့်နေခြင်းဟာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ကို ချိုးဖောက်ခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေတာပါ။”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ” ဟု အယ်လ်ဒန်က မေးသည်။

ပါမောက္ခ ဟေသာလီက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် . . .

“အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို သူတို့ကိစ္စဟာ တရားရုံးတော်ကို ရောက်လာတော့မယ် ခင်ဗျ။ မက်စ်နဲ့ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများဟာ ခုအချိန်ထိတော့ လုံခြုံနေပါသေးတယ်။ သူတို့ဟာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမပြုသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အသစ်ပေါ်ထွန်းလာတဲ့ မျိုးနွယ်သစ်တစ်ရပ်ဖြစ်လေတော့ သူတို့ဟာ တစ်နေ့မှာ အန္တရာယ်ပေးလာကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတဲ့လူတချို့ရှိနေတယ် ခင်ဗျ။ အချိန်တစ်ချိန်ကိုရောက်လာရင် သူတို့လူသားသစ်တွေမှာ ဘယ်လိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူတို့ပေါ်မှာ ဘယ်လိုတာဝန်ဝတ္တရားတွေရှိတယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်လာရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပြဿနာတွေပေါ်ပေါက်မလာခင်မှာ မက်စ်ကို တရားဥပဒေအရ ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ အကာအကွယ်ပေးမလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်တော် တင်ပြနေရတာ။”

“ဒီတော့ အတွင်းဝန်မင်းတို့ဌာနလို အစိုးရဌာနတစ်ခုက မက်စ်ကို လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြိုတင်အသိအမှတ်ပြုထားလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တင်ပြထားတဲ့အတိုင်း မက်စ်ကို တရားဥပဒေအရပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ၊ ခံစားခွင့်ပေးဖို့ ကိစ္စ ချောချောမောမောဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ဘဝတည်မြဲရေးအတွက် အတွင်းဝန်မင်းတို့ဆီကို ကျွန်တော်တင်ပြခြင်းဖြစ်တယ်။ ခုဆိုရင် မက်စ်ဟာ တခြားကို ငှားရမ်းတော့မယ့်တက္ကသိုလ်တစ်ခုရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ သူ့နေရာနဲ့ သူ့ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ နောင်မှာ သူ့ကို ဒီအတိုင်းဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပြု

ဖို့၊ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ နေပိုင်ခွင့်ရှိဖို့၊ အခြားသောစက်များအပြင် သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးနှစ်ယောက်နဲ့လည်း တယ်လီဖုန်းတို့ ဘာတို့ ဆက်သွယ်ခွင့်ပြုထားဖို့ ကျွန်တော် တင်ပြနေတာ”

“သူတို့ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို တက္ကသိုလ်က မခံဘူးလား။”

“လောလောဆယ်မှာတော့ တက္ကသိုလ်ကပဲ ကျခံပါတယ်။ တချို့ကိုလည်း အများပြည်သူရန်ပုံငွေထဲက ကျခံပါတယ်။ တချို့ကိုလည်း ကျွန်တော် လုပ်ငန်းကို ထောက်ပံ့ခဲ့ကြတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များက ဆက်လက်ကျခံနေပါတယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့မှာလည်း ဒီလောက်ငွေကြေးအသုံးမလိုဘူးမဟုတ်လား။ သူဟာ လူစင်စစ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့ဆီက ငွေကြေးအကူအညီ တော့ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ သူဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကတော့ နောင်မှာ တရားရုံးတော်က ဆုံးဖြတ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဌာနအနေနဲ့တော့ သူ့အတွက် သုံးစရာခေါင်းစဉ်လည်းမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။”

ဟေသာလီက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်ပင် . . .

“အတွင်းဝန်မင်းတို့ဌာနက လူမှုလုံခြုံရေးအာမခံနံပါတ်ထုတ်ပေးခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ အသုံးစရိတ်ခေါင်းစဉ်ကတော့ လူကြီးမင်းတို့ဌာနက ကွန်ပျူတာ ထိန်းသိမ်းရေးကုန်ကျငွေ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာပဲ ထည့်ရမှာပေါ့။ လူမှုလုံခြုံရေး အာမခံချက် ပေးလိုက်ရင် သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြု ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။”

အတွင်းအယ်လ်ဒန်ကလည်း သူ့လို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်ပင် . . .

“ခင်ဗျားဟာ နွားရှေ့ထွန်ကျူးနေတာကိုးဗျာ။ တရားရုံးတော်က မက်စ်ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဌာနအနေနဲ့လည်း လူမှုလုံခြုံရေးအာမခံချက်နံပါတ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထုတ်ပေးလိုက်မှာပါပဲ။ အဲ . . . တရားရုံးတော်က ဘာမှအဆုံးအဖြတ်မရသေး ခင်မှာတော့ မဖြစ်ဘူးဗျာ။ တရားရုံးတော်ရဲ့ ရှေ့က ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထားသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။”

ဟေသာလီက . . .

“ကျွန်တော်တို့မှာ အကူအညီလိုနေပါတယ်။ မက်စ်ကို လူသားတစ်

ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုလာအောင် လုပ်ရတဲ့ကိစ္စဟာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုပ်တော့လုပ်ရမှာပဲ။ ခုဆိုရင် တက္ကသိုလ်က မက်စ်ကို စမ်းသပ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ တက္ကသိုလ်အမှုထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လခစားခန့်လိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အတွင်းဝန်မင်းတို့ဌာနက လူမှုလုံခြုံရေး နံပါတ်ထုတ်ပေးရင် တက္ကသိုလ်ကလည်း သူ့ကို တရားဝင်ခန့်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

“ဒီတော့ မက်စ်ကို လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ။ မက်စ်ကတော့ စိတ်ရှည်ပါတယ်။ အဆင်ပြေသွားရင် မက်စ်ဟာ မသေမပျောက်နိုင်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်လာလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ လူမှုလုံခြုံရေးနံပါတ်ထွက်ဖို့က သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။”

အယ်လ်ဒန်က အေးစက်စက်ဖြင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ။ ပါမောက္ခကြီး ဒီလောက်တောင်ပြောနေရင် ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဆီကို တင်ပြပါဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိလှဘူး ခင်ဗျာ။”

ဟေသာလီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ကြီးစားကြည့်ပါဦး အတွင်းဝန်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ မက်စ်ကို လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရရေးကိစ္စဟာ တော်တော်အရေးကြီးပါတယ်။ အတွင်းဝန်မင်းရဲ့ အကူအညီလာလည်း အများကြီးတာသွားပါတယ်။ အသိအမှတ်ပြုခံရမယ်တော့ မထင်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုတန်ဖိုးထားဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်လို့ မနေ့ကတင် ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။”

အတွင်းဝန်မင်း အယ်လ်ဒန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ပါမောက္ခကြီးကို တံခါးဆီသို့ ပို့လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် အတွင်းဝန်မင်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ အရာရှိကြီးဟန်ပန်အမူအရာတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ စက်ရုပ်ဆန်သော တိကျမှုနေရာတွင် ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေသောအမူအရာသို့ ရောက်လာလေပြီ။

အတွင်းဝန်မင်းသည် ပြုံးလိုက်လျက် . . .

“ပါမောက္ခကြီးရဲ့ ပြက်လုံးက သိမ်မွေ့လွန်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီပြက်လုံးကို ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီပါဘူး။”

“ခင်ဗျားကသာ ဉာဏ်မမီပေမယ့် သူ (မက်စ်) ကတော့ ဒီပြက်လုံးကို နား လည်တယ် ခင်ဗျ” ဟု ဟောသာလီက ပြောလိုက်လေ၏။

(အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Brian M. Stable ford ၏ Security ကို ပြန်ဆိုသည်)
ဗူယူဂ္ဂလင်း အတွဲ ၄၀ အမှတ် ၄၇၃ ၁၉၈၆ အောက်တိုဘာလ

ပျောက်ဆုံးသွားသော တွေ့ရှိချက်ကြီးများ

ကိုယ်ပျောက်အတတ်ပညာ

နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်အတွင်းတွင် ကြီးမားသောတွေ့ရှိချက်ကြီး သုံးခုပေါ် ပေါက်ခဲ့ပြီး ထိုတွေ့ရှိချက်ကြီးသုံးခုစလုံးသည် ကြေကွဲဖွယ်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ ကြသည်။ ပထမတွေ့ရှိချက်မှာ ကိုယ်ပျောက်ရှိန်းဆာယာအတတ်ပညာဖြစ်၏။

ကိုယ်ပျောက်အတတ်ပညာကို ၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင် အာချီဘောပရေတာဆို သူက တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ပရေတာသည် အော်တိုမင်အင်ပိုင်ယာထဲသို့ ပူးပေါင်း ထားသည့်ပြည်နယ်ကလေးတစ်နယ်၏ အုပ်စိုးသူဖြစ်သော စူလတန်အဗ္ဗဒူ ကရင်၏ နန်းတော်သို့ စေလွှတ်လိုက်သော သတ္တမမြောက်ဧဒွက်ဘုရင်၏ သံ တမန်တစ်ဦးဖြစ်၏။

ပရေတာသည် စိတ်အားထက်သန်သော အပျော်တမ်းဇီဝဗေဒပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပရေတာသည် မျိုးပွားရေးအတွက် ထိုးဆေးတစ်မျိုးကို ထုတ် လုပ်ရန် သားငန်ရည်အမျိုးမျိုးတို့ကို ထုတ်ယူကာ ကြွက်များကို စမ်းသပ်ဆေး ထိုးကြည့်သည်။ ၃၀၁၉ ကောင်မြောက် ကြွက်ငယ်ကို သူ့ဆေးထိုးပေးလိုက် သည့်အခါ ထိုကြွက်သည် ကိုယ်ပျောက်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် ကြွက်ငယ် ကို ဆုပ်ကိုင်စမ်းသပ်၍ရသည့်တိုင် ကြွက်ကို မမြင်ရတော့ပြီ။ ကြွက်မွေးကို လည်းကောင်း၊ ကြွက်ခြေများကိုလည်းကောင်း မမြင်ရတော့ပြီ။ ပရေတာသည် ကြွက်ကို လှောင်အိမ်တစ်ခုထဲသို့ သေချာစွာထည့်ထား၏။ နောက်နှစ်နာရီခန့်

ကြာသည့်အခါတွင် ကြွက်သည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် အကောင်အထည်ပြန်ပေါ်လာသည်။

ပရေတာသည် သူ့ထိုးဆေးကို အရေအတွက်ပို၍ထိုးပေးရာ ကြွက်တစ်ကောင်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး ကိုယ်ပျောက်သွားသည်အထိ ထိုးဆေးထိုးပေးသည့်အခါတွင် ကြွက်သည် မမာမကျန်းဖြစ်လာတတ်၏။ သို့မဟုတ်လည်း မေ့မျောသွားတတ်၏။ ကိုယ်ပျောက်နေစဉ် ကြွက်ကို သတ်ပစ်လိုက်လျှင် ထိုကြွက်သည် သေခါနီးတွင် ချက်ချင်းပြန်၍ ကိုယ်ရောင်ပေါ်လာ၏။

သူ့တွေ့ရှိချက်သည် အရေးကြီးသော တွေ့ရှိချက်ကြီးဖြစ်ကြောင်းသိသဖြင့် ပရေတာသည် သံတမန်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ကာ သူ့နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ကိုလည်း ပြန်လွှတ်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်လျက် ထိုကိုယ်ပျောက်ဆေးကို သူ့ကိုယ်သူ ထိုးကြည့်သည်။ အစတွင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကိုယ်ပျောက်ရုံ ထိုးဆေးအနည်းငယ်ကို ထိုးကြည့်၏။ ထို့နောက် ကြွက်ကိုထိုးသည့်အရေအတွက်အတိုင်းထိုးကြည့်သည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကိုယ်ပျောက်အောင် ထိုးကြည့်အခါတွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆေးထိုးလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပျောက်သွား၏။ ထိုးနေစဉ် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လျှင် သွားတုတပ်ထားသည့် အံကပ်ကိုလည်း မမြင်ရတော့။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ပျောက်ဆေးထိုးစဉ် လူတွင် အဝတ်အစားဗလာဖြစ်နေဖို့အရေးကြီးသည်။ အဝတ်အစားများဝတ်ထားလျှင် ကိုယ်ပျောက်သွားသည့်တိုင် အဝတ်အစားများ ကျန်နေတတ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ပရေတာသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုဆေးကို ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးမပြုလို။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်သို့ပြန်၍ သူ့နည်းကို စစ်သူလျှို့များအတွက် အသုံးပြုရန် ဘုရင့်အစိုးရထံ တင်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလန်သို့မပြန်မီ ပရေတာသည် ထိုဆေးကို အသုံးပြု၍ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သော အရာတစ်ခုရှိ၏။ ပရေတာသည် အစောင့်အကြပ်တို့ထူထပ်စွာချထားသော စုလတန်၏ မိန်းမဆောင်မှ မောင်းမမိသံတို့အကြောင်းကို သိချင်နေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကိုယ်ပျောက်ဆေးကိုသုံးကာ မိန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရလျှင် မကောင်းပါသလော။

သို့ရာတွင် ပရေတာသည် သူ့တွေ့ရှိချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်နေသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ မိမိသည် အကယ်၍ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်လျှင် . . .။ ပရေတာသည် ထိုကိစ္စကို ပြတ်ပြတ်သားသားမဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်များမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

ပရေတာသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်၏။ အကြာနိုင်ဆုံးကိုယ်ပျောက်ရန် ဆေးများထိုး၏။ လက်နက်ကိုင်မိန်းမစိုးများရှေ့မှနေ၍ မိန်းမဆောင်ထဲသို့ အလွယ်တကူဝင်လာနိုင်ခဲ့၏။ ပရေတာသည် တစ်ညနေလုံး မိန်းမဆောင်ထဲတွင်ရောက်နေကာ အလှမယ်ငါးဆယ်ခန့်တို့ အလှပြင်ကြ၊ ရေချိုးကြ၊ အမွှေးနံ့သာလိမ်းကျံကြသည်ကို စောင့်ကြည့်၏။

အလှမယ်တစ်ဦးကိုမူ ပရေတာ တော်တော်သဘောကျသည်။ ယောက်ျားတို့ထိုးစံ မိမိသည် အဆောင်ထဲတွင် တစ်ညလောက်နေရလျှင် မည်သူမျှသိမည်မဟုတ်ဟု အကြံရကာ ထိုအလှမယ်နေသောခန်းဆောင်ကို စောင့်ကြည့်မယ်၊ မီးတွေငြိမ်းသွားသည့်အခါတွင် ထိုအလှမယ်၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးရ၏။ အလှမယ်ကမူ မိမိထံသို့ စုလတန်ဆောင်တော်ကူးလာသည်ဟု ထင်ပေလိမ့်မည်။

ပရေတာသည် ထိုအလှမယ်ကို စောင့်ကြည့်ကာ သူ့ခန်းဆောင်ကို မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ခန်းဆောင်ရှေ့တွင် လက်နက်ကိုင်မိန်းမစိုးတစ်ယောက် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိပြီး အခြားသောခန်းဆောင်များရှေ့တွင်လည်း လက်နက်ကိုင်မိန်းမစိုးများ အသီးသီးစောင့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။ ပရေတာသည် ထိုအလှမယ်အိပ်ပျော်မည့်အချိန်ထိစောင့်ကာ ကြာခြည်လှုပ်သွားသည်ကို အစောင့်မမြင်ရအောင် အစောင့်ကအခြားဘက်သို့လှည့်ကြည့်နေစဉ် ခန်းဆောင်ထဲသို့ အသာဝင်လာခဲ့သည်။

ခန်းဆောင်အပြင်ဘက်တွင် မီးမှိန်မှိန်လင်းနေသည့်တိုင် ခန်းဆောင်ထဲတွင်မူ မည်းမှောင်လျက်ရှိ၏။ ပရေတာသည် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်လာခဲ့ကာ အလှမယ်အိပ်နေသည့်စက်ရာကို ရှာတွေ့၏။ ပရေတာသည် သတိကြီးစွာဖြင့် လက်ကမ်းကာ အလှမယ်ကိုစမ်းသည်။ အလှမယ်သည်လန်၍ စူးစူးဝါးဝါးအော်၏။ (စုလတန်သည် ညအချိန်တွင် ဆောင်တော်ကူးခြင်းမရှိဘဲ အလိုတော်ရှိလျှင် သူ့မောင်းမများကို သူ့ခန်းစက်ရာသို့သာ

ခေါ်ယူလေ့ရှိကြောင်းကို ပရေတာ မသိခဲ့ချေ။)

အော်သံကိုကြားသည့်အတွက် အပြင်တွင် အစောင့်ကျနေသော မိန်းမစိုးသည် ချက်ချင်းရောက်လာကာ သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် ကိုယ်ပျောက်ခြင်းနှင့် ကိုယ်မပျောက်ခြင်းသည် ဘာမျှထူးခြားခြင်းမရှိကြောင်းကို ထိုအခါကျမှ ပရေတာ သိလိုက်၏။ အမှောင်ကြီးထဲတွင် ကိုယ်ပျောက်၍လည်း ဘာအကျိုးထူးဦးမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိလည်ပင်းပေါ်သို့ ဓားသွားကြီးရွှီးခနဲကျလာသည်ကိုသာ ပရေတာသိလိုက်တော့သည်။

***

ကိုယ်ခံသိခွဲပြီး အတတ်ပညာ

ပျောက်ဆုံးသွားသော ဒုတိယတွေ့ရှိချက်ကြီးတစ်ခုမှာ ကိုယ်ခံသိခွဲပြီးသော အတတ်ပညာဖြစ်၏။ ထိုတွေ့ရှိချက်ကို အမေရိကန်ရေတပ်မှရေဒါအရာရှိ ဗိုလ်ပေါလ်ဟစ်ကင်ဒေါက ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိရိယာမှာ အီလက်ထရွန်းနစ်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အိတ်ကပ်ထံသို့ထည့်နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်သည့်သေတ္တာကလေးတစ်လုံးဖြစ်၏။ သေတ္တာကလေးမှ ခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုကိရိယာကို ကိုင်ထားသူ၏ပတ်ပတ်လည်၌ ရုပ်ခြပ်စွမ်းအင်အနှုတ်နှင့်ညီမျှသော အားစက်ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုရုပ်ခြပ်စွမ်းအင်သည် မည်မျှအတိုင်းအတာကြီးမားကြောင်းကိုမူ ဟစ်ကင်ဒေါ၏ သင်္ချာစွမ်းရည်ဖြင့်သာတွက်၍ ရနိုင်၏။

ထိုအားစက်ကွင်းပြင်ကြီးကို မည်သည့်အပူစွမ်းအင်၊ မည်သည့်ဓာတ်ရောင်ခြည်ဖြာထွက်မှုစွမ်းအင်ကမျှ ဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက်၊ ခွေးတစ်ကောင်စသည်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုအားစက်ကွင်းပြင်ကြီးဝန်းရံထားလျှင် အနီးတွင်ကပ်၍ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကြီး ဖောက်ခွဲသည့်တိုင်

မည်သို့မျှမဖြစ်ဘဲ အကောင်းပကတိရှိသည်အထိ ကိုယ်ခံသိခွဲပြီးသည်ဟု ဟစ်ကင်ဒေါ ယူဆ၏။

ထိုအချိန်အထိ ကမ္ဘာတွင် မည်သည့်ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကိုမျှ စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲခြင်း မပြုကြသေးချေ။ ထိုကိရိယာကို ပြုလုပ်ပြီးသွားသည့်အချိန်၌ ဗိုလ်ဟစ်ကင်ဒေါသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲရှိ အင်နီဝက်တော့ဟုခေါ်သော သန္တာကျောက်တန်းတစ်ခုဆီသို့ သွားနေသော ကရူဇာသင်္ဘောကြီးတစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ သူတို့သင်္ဘောသည် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကို ပထမဆုံးအကြိမ် စမ်းသပ်ဖောက်ခွဲရာတွင် ကူညီရန်အတွက် သွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွား၏။

ဗိုလ်ဟစ်ကင်ဒေါသည် သူ့ကိရိယာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ဗုံးစမ်းသပ်ဖောက်ခွဲမည့်နေရာသို့ ရောက်အောင်သွားမည်။ ဗုံးဖောက်ခွဲသည့်အခါတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုအနီးတွင် နေပြမည်။ သို့ဖြင့် မိမိ၏တွေ့ရှိချက်ကြီးသည် မည်မျှအောင်မြင်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးသော လက်နက်ကြီး၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြောင်းပြသမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အစောင့်အကြပ်များကြားတွင် ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားယူရ၏။ သူသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗုံးဖောက်ခွဲမည့်နေရာအနီးသို့ ကပ်၍လာခဲ့၏။ အမှတ်ကို ရေတွက်နေစဉ် သူသည် ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲကာ လူမသိအောင် အနီးသို့ကပ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ အချိန်ကိုက်ပင် အနီးသို့ရောက်သွားကာ ဗုံးကို ဖောက်ခွဲလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ဟစ်ကင်ဒေါ၏ တွက်ချက်မှုသည် လုံးဝမှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ အနားတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကြီးပေါက်ကွဲသွားသည့်တိုင် သူ့တွင် ဘာမျှမဖြစ်။ ခြစ်ရာရှရာကလေးပင် မရှိ။ လောင်ရာကျွမ်းရာကလေးပင် မထင်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ဟစ်ကင်ဒေါသည် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသော အချက်တစ်ချက်ကို မတွက်မိဘဲ မေ့သွား၏။ ထိုဖြစ်ချက်သည် တကယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဗုံးပေါက်ကြောင့် ဟစ်ကင်ဒေါသည် စွမ်းအင်ဖြေလွှတ်မှုအရှိန်ထက် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် မြေမျက်နှာပြင်အထက်သို့ လွင့်ပါသွား၏။

အထက်သို့တည့်တည့်ကြီးလွင့်ပါသွားရာ ကမ္ဘာပတ်လမ်းကြောင်းကိုပင် ကျော်သွား၏။ လေးဆယ့်ကိုးရက်မြောက်နေ့တွင် သူသည် နေထဲသို့ကျသွား

၏။ ဒဏ်ရာဟူ၍ကား မရှိ။ သို့ရာတွင် အားစက်ကွင်းပြင်သည် နာရီအနည်းငယ်မျှသာ ရှူရှိုက်နိုင်သည့်လေကိုသာ သယ်ဆောင်လာခဲ့သဖြင့် နေထဲသို့ကျသွားသည့်အချိန်တွင် အသက်မရှိတော့ပြီ။ သို့ဖြင့် သူ့တွေ့ရှိချက်ကြီးသည် (အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်ကာလအတွင်းတွင်) ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ဟူ၏။

***

မသေဆေး

နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်အတွင်းတွေ့ရှိပြီး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော တတိယတွေ့ရှိချက်ကြီးတစ်ခုမှာ မသေအောင်လုပ်သည့်အတတ်ပညာ ဖြစ်၏။ အိုင်ဗန်စမီတာကိုစကီးအမည်ရှိ မော်စကိုမှထင်ရှားသောစာတုဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးက ထိုတွေ့ရှိချက်ကို ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတွေ့ရှိချက်ကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိခဲ့သည်။ မည်သို့မည်ပုံစမ်းသပ်ခဲ့သည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍မူမှတ်တမ်းများ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိချေ။ ထိုသို့မထားခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို မူတည်၍ သေမတတ်ကြောက်လန့်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စမီတာကိုစကီးသည် ထိုနည်းကို သိသွားမည်ကိုကြောက်၏။ မိမိ၏ အစိုးရကို ပေးလိုက်လျှင်ပင် ထိုနည်းသည် သူတို့နိုင်ငံအပြင်သို့ပေါက်သွားကာ ကမ္ဘာကြီး ကသောင်းကနင်းဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၏။ မိမိတို့နိုင်ငံတွင်းဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သေး။ အစိုးရသည် ပြဿနာတိုင်းကို နိုင်ငံနင်းစွာကိုင်တွယ်နိုင်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ရိုင်းစိုင်း၍ စည်းကမ်းမဲ့သောတိုင်းပြည်များလက်သို့ ရောက်သွားခဲ့လျှင် သူ့မသေဆေးကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ် လူဦးရေပေါက်ကွဲမှုကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့၏တိုင်းပြည်ကို တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။

စမီတာကိုစကီးသည် ထိုဆေးကို သူကိုယ်တိုင်လည်း စားရမှာကြောက်နေသည်။ မိမိသည် မသေမပျောက်သော ကိုယ်ဖြစ်လိုခြင်းရှိ မရှိကို သူကိုယ်တိုင်လည်း မပြောနိုင်သေး။ အခြားတိုင်းပြည်များကို မဆိုထားနှင့်၊ မိမိတို့တိုင်းပြည်လိုနေရာမျိုးမှာပင်လျှင် အကန့်အသတ်မရှိ အသက်ရှင်နေထိုက်ပါ၏လော

ဆိုသည်ကို သူ ဝေခွဲ၍ မရသေး။

ထို့ကြောင့် စမီတာကိုစကီးသည် ထိုဆေးကို သူများကိုလည်းမပေးချင်။ သူကိုယ်တိုင်လည်းမစားသေးဘဲ မိမိဆုံးဖြတ်ချက် မကျမချင်း ထိုအတိုင်းပင် ထားလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ စမီတာကိုစကီးသည် ထိုမသေဆေးကို သူတစ်ယောက်စာအတွက်သာဖော်စပ်ပြီး သွားလေရာသို့အမြဲယူသွား၏။ ထိုဆေးမှာ ဆေးတောင့်ကလေးထဲတွင် မံ၍ထည့်ထားရပြီး နှမ်းစေ့သာသာမျှလောက်သာ ရှိသည်။ အရည်မပျော်နိုင်သည့်အတွက် စမီတာကိုစကီးသည် ထိုဆေးကို ပါးစောင်ထဲတွင် အမြင့်ထားသည်။ သူသည် ထိုဆေးတောင့်ကလေးကို အံကပ်နှင့်ပါးစောင်ကြားတွင် ကပ်၍ချည်ထား၏။ မတော်တဆမျိုးမိမှာကိုလည်း မစိုးရိမ်ရတော့ပြီ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီးဆိုလျှင် ဘာမျှမခက်တော့။ ဆေးတောင့်ကို လက်သည်းကလေးဖြင့်ခွာကာ မျိုချလိုက်ရုံမျှသာ။ ထိုအခါတွင် သူသည် မသေမပျောက်နိုင်တော့ပြီ။

တစ်နေ့သ၌ စမီတာကိုစကီးသည် နျူမိုးနီးယားရောဂါဖြင့် မော်စကိုဆေးရုံတစ်ရုံသို့ ရောက်သွားသည်တွင် သူ အိပ်ပျော်နေပြီအထင်ဖြင့် သူ့အနားတွင် ပြောနေကြသော ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမတို့၏စကားပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူတို့စကားအရ မိမိသည် မကြာမီအတွင်းတွင် ထိုရောဂါဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ရတော့မည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါကျမှ စမီတာကိုစကီးသည် ထိုဆေးကိုအသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မသေမပျောက်သည့်အခါတွင် မည်သို့ရှိမည်မသိသော်လည်း စမီတာကိုစကီးသည် ထာဝစဉ်မသေရမှာထက် သေရမှာကို ပို၍ကြောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမတို့ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဆေးတောင့်ကလေးကိုခွာကာ မသေဆေးကို မျိုချလိုက်လေသည်။

သူတို့စကားအရ မိမိမှာ မကြာမီသေတော့မည်ဖြစ်ရာ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုဆေးသည် အချိန်မီတန်ခိုးပြုလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်၏။ အချိန်မီလည်း တန်ခိုးပြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆေးတန်ခိုးပြသည့်အချိန်၌ စမီတာကိုစကီးမှာ ငန်းဖမ်းလျက်ရှိလေပြီ။

နောင်သုံးနှစ်ကြာ၍ ၁၉၈၁ ခုနှစ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း စမိတာကိုစကီးသည် သတိလစ်ဆဲရှိသေး၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်တို့သည် သူ့ရောဂါကို စစ်တမ်းထုတ်ပြီးကြပြီဖြစ်၍ မည်သည့်ရောဂါဖြစ်ကြောင်းကို အငြင်းမပွားကြတော့ပြီ။

မှန်ပါ၏။ စမိတာကိုစကီးသည် မသေဆေးကိုစားပြီးဖြစ်ပါ၏။ (ထိုမသေဆေးအကြောင်းကိုမူ ဆရာဝန်များ မသိကြချေ။) ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စမိတာကိုစကီးသည် မသေသေးဘဲအသက်ရှင်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ နောင်တွင်လည်း ထာဝရမဟုတ်သည့်တိုင် ကာလအကန့်အသတ်မရှိ အသက်ရှင်နေပေလိမ့်ဦးမည်။

သို့ရာတွင် ကံဆိုးသည်မှာ ထိုမသေဆေးသည် သူ့ကိုယ်ထဲမှ ညှို့မိုးနီးယားကိုဖြစ်စေသော ဘက်တီးရီးယားဖြစ်သည့် (Diplococci pneumoniae) ပိုးကိုလည်း မသေအောင် လုပ်ထားသဖြင့် ထိုပိုးသည် သူနှင့်အတူ ကာလအကန့်အသတ်မရှိ အသက်ရှင်နေဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား သူ့ကား ကာလအကန့်အသတ်မရှိ ပြုစုကုသနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမဲ့ခြင်း၏အဖြစ်ကိုမြင်သည့်နောက်၌ လက်တွေ့သမားများဖြစ်သော ဆရာဝန်တို့သည် သူ့ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသတည်း။

(အမေရိကန်သိပ္ပံဟာသ စာရေးဆရာ Fredric Brown ၏ Great Lost Discoveries ကို ဘာသာပြန်သည်)

(သိပ္ပံဟာသဝတ္ထုစာရေးဆရာ ဖရက်ဒရစ်ဗီလျစ်ဘရောင်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ စင်စင်နတ်ပြည်နယ်၊ အိုတိုင်ယိုမြို့တွင် ၁၉၀၉ ခုနှစ်၌မွေးသည်။ ငယ်စဉ်က စက်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် ရုံးလုပ်ငန်းဖြစ်ပြီးနောက်တွင် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်တိုက်၌ စာပြင်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘရောင်းသည် သိပ္ပံဝတ္ထုများနှင့် စုံထောက်ဝတ္ထုများကို အများအပြားရေးခဲ့ပြီး လှည့်ကွက်ကလေးများနှင့် အဆုံးသတ်လေ့ရှိသော သူ့ဝတ္ထုတိုများကြောင့် လူကြိုက်များသည်။ 'ဂျူးသွပ်နေသောစကြာဝဠာ' အမည်ရှိ ဝတ္ထုသည် သိပ္ပံ စာရေးဆရာများနှင့် သိပ္ပံဝတ္ထုဖတ်သူများကို လှောင်ထားသည်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး သူ၏အကောင်းဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၊ အင်္ဂါနိုင်းနားပြည်နယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ယခုတော်ပြုပါဝတ္ထုတိုမှာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဟာသဝတ္ထုတို စာပျက်နာအနည်းငယ်ပျံ့ဖြင့် ရေးပြောသည့်ကို ထောက်၍ သူ၏ဟာသဉာဏ်ကို အကဲခတ်နိုင်ရမည်။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာတွင် အတိုဆုံးသော သိပ္ပံဝတ္ထုတိုလည်းရေးခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုအပြည့်အစုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

'နောက်ဆုံးအကျိုး စစ်ပွဲကြီး ပြီးသွားသည့်နောက်တွင် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် သေဆုံးသွား၏။ မည်သည့်အပင်မျှပင်ပေါက်။ မည်သည့်သတ္တဝါမျှ မသက်မရှင်၊ နောက်ဆုံးလူသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းတိုင်နေ၏။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာလေ၏။

မြန်မာပြန်ဆိုသူ

ရှုမဝ ပုဂ္ဂလင်း အတွဲ ၄၀၊ အမှတ် ၄၇၅၊ ၁၉၈၆ ခု နိုဝင်ဘာလ

သစ္စာဖောက်... တဲ့

ထုံးစံအတိုင်းပင် မနက်ခြောက်နာရီတိတိ ထိုးသည်နှင့် ဗိုးလိမင်း၏ဖော သွပ်နေသောမျက်နှာကြီးသည် တန်းလျားအမှတ် ၉ ရှိ နံပါတ်ပိတ်ကားချပ် ကြီးပေါ်တွင်ပေါ်လာပြီး လူ ၂၅ ယောက်တို့ကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးတတ်သည်။ ယင်းတို့မှာ အက်စရန်ဂိုးဒေသ တောင်ရိုးများကြားထဲတွင်ရှိသည့် ကက်စဗိုး သတ္တုတွင်းတွင် နေထိုင်အလုပ်လုပ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . ခွေးမသားတွေ၊ မင်းတို့ကို ဖိမိခံဖို့ ဒီကိုခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီမှာ တစ်ပတ်ကို ပီပါနှစ်ဆယ်ထွက်ရမယ်လို့ လျာထားတယ်။ ခု စံနှုန်းတွေလျော့နေလို့ဌာနချုပ်က ကြိမ်းနေတယ်။ နောင်ဆိုရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းအတိုင်း အပြည့်ထွက်အောင်လုပ်ပါ။ မင်းတို့ဘာသာ ဘယ်နှစ်နာရီပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူး။”

ရုပ်သံပိတ်ကားကြီးပေါ်မှ ဗိုးလိမင်း၏မျက်နှာကြီးသည် ဒေါသကြောင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိကာ အသံကြီးကလည်း အဆိပ်တွေလွှတ်ထားသည့်နယ် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

ထို့နောက် ဗိုးလိမင်းသည် ထိုနေ့လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြောသည်။ အချို့သူများကို သီးခြားတာဝန်ပေးသည်။ ညွှန်ကြားချက်များ၊ အမိန့်များကို အသံကွဲကြီးဖြင့် ပြောသည်။

အလုပ်သမားများသည် သူတို့အလုပ်ရုံများကို မုန်းတီးကြသည့်တိုင် ထိုအသံကြီးကို ကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှလူးလဲထကြရသည်။ နောက်ထပ်နာရီပို

လုပ်ရမည်ဆိုသည့်အတွက် ဒေါသလည်း ထွက်နေကြသည်။ လူကိုယ်တိုင် မမြင်ရသော သူတို့အလုပ်ရုံများကြီး၏အမိန့်ကို မည်သူမျှ မငြင်းဆန်ရ။

ဇေဗီဟာဂါရင်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြံ့ခိုင်၍ ထိုဒေသတွင် သတ္တုတွင်းစဖွင့်စဉ်ကတည်းက အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည့် သက်လတ်ပိုင်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဟာဂါရင်သည် သတ္တုတွင်းကြီးထဲသို့ဆင်းလာရင်း

“ဒီကျင်းကြီးထဲဆင်းရတာကို ငါ စက်ဆုပ်လှပြီကွာ၊ ဒီကျင်းထဲကထွက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါတယ်။ ခွေးသားဗိုးလိမင်းဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီး စက်တိုင်တက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း တက်ပါတယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

ဟာဂါရင်တို့ အလုပ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာရှိသေးသည့် ပီထရန်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ပီထရန်သည် ခပ်မိုန်မိုန်လင်းနေသော လိုဏ်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးနံရံကို ပေါက်တူးဖြင့် ပေါက်လိုက်ရင်း ပဲ့ကျလာသော သတ္တုခဲကလေးတစ်ခဲကို ကောက်ယူလိုက်ရာမှ

“ဒါတွေ တွေးနေလို့လည်း ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ကယ်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ မတရားခိုင်းတာတွေ ဘာတွေကို စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မေ့ထားလိုက်၊ ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့တွေးနေမှာလဲ၊ အဆိုးထဲက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။”

ပီထရန်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာယမ်းနေသည်။

“တို့ဘဝက အကျဉ်းစခန်းထဲက အကျဉ်းသမားတွေနဲ့ ဘာခြားသေးလို့လဲကွ” ဟု ဟာဂါရင်သည် ညည်းသည်။ အခြားသူများက အကြံပေးနေကြသည်ကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဟာဂါရင်သည် ဥမင်နံရံကို ပေါက်တူးဖြင့်တူးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသတွေ ဆူပွက်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးရွေးတွေ ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသည်။

“ငါ ဒီသတ္တုတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီကွ၊ တစ်ခါမှလည်း အနားမရဖူးဘူး၊ တခြားထွက်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း ခွင့်မပြုဘူး၊ မမူးမသားတွေ၊ ဒီဥမင်နံရံကြီးသာ ဗိုးလိမင်းရဲ့မျက်နှာကြီးဖြစ်ရင်လည်း အကောင်းသား။”

ခါတိုင်းထက် အချိန်ပို၍အလုပ်လုပ်ရပြီးသည့်နောက် ညနေမိုးချုပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုနေ့အတွက် တူးဖော်ရရှိသော သတ္တုခဲများကို သတ္တုတွင်းစခန်းအလယ်ရှိ ကုန်လှောင်ရုံသို့ ပို့ပေးရသည်။ ကြီးမားသောရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်စင်းသည် သူတို့စခန်းသို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ရောက်လာလေ့ရှိရာ ထိုအခါတွင် အလုပ်သမားများသည် သတ္တုခဲများ ထည့်ထားသည့်စည်ကြီးများကို ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ပေးကြရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမားများသည် သူတို့စခန်းထဲမှနေ၍ အလုပ်သမားများပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို မဆိုင်သည့်နယ် ကြည့်နေကြသည်။ စကားလည်းမပြောကြ။ ပီပီများကိုတင်ပြီးသည်နှင့် လေးလံသောရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားတတ်သည်။

“ဒီရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်ကို ခိုးလိုက်သွားရရင်ကောင်းမှာကွ၊ ဒီတော့မှပဲ တို့လည်း ဒီသတ္တုတွင်းစခန်းကြီးထဲနေရတဲ့ဝဋ်က ကျွတ်တော့မှာ”

လုပ်သက်ရင့်နေပြီဖြစ်သည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ညည်းသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ ရဟတ်ယာဉ်မောင်းသမားတွေက မင်းကိုမတွေ့ရင်လည်း ဗိုးလ်မဲင်းကတော့ တွေ့မှာပဲ၊ ဒီနေ့ကြီးက သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တို့ကို အမြဲလိုက်ကြည့်နေတာ”

ဟာဂါရင်က ပြောသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် စခန်းအလယ်ကောင်တွင်ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော အုတ်တိုက်အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုအုတ်တိုက်မှာ စခန်းအပြင်ဘက် စည်းရိုးနားတွင်ရှိပြီး မည်သည့်အလုပ်သမားကိုမျှ သွားခွင့်မပြုသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာ ဗိုးလ်မဲင်းနေသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ဗိုးလ်မဲင်းသည် သူတို့ကို ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဖြင့်စောင့်ကြည့်ကာ အသံချဲ့စက်ဖြင့် အမိန့်ပေးလေ့ရှိသည်။ အုတ်တိုင်၏တစ်ပေါက်တည်းသော ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဗိုးလ်မဲင်း၏မျက်လုံးများသည် သူတို့ကိုယ်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းကြည့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိကြသည်။

ထိုစဉ် အသံချဲ့စက်မှနေ၍ ဗိုးလ်မဲင်း၏အသံကြီးပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ဒီနားမှာ စာခြောက်ရပ်တွေလို ဘာလို့ရပ်ကြည့်နေ

ရတာလဲ၊ ကိုယ့်တန်းလျားကိုယ်ပြန်”

***

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားများသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့တန်းလျားရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကားပေါ်တွင် ဗိုးလ်မဲင်း၏မျက်နှာကြီးသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပေါ်မလာဘဲ ပျောက်ကွယ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အလုပ်သမားများသည် ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ တထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြသည်။ ဗိုးလ်မဲင်း၏အမိန့်ပေးသံကို မကြားရဘဲ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမည်ကို သူတို့မသိကြ။ သူတို့ကို အလုပ်တာဝန်ခွဲပေးသူမှာ ဗိုးလ်မဲင်းဖြစ်ရာ ဗိုးလ်မဲင်းမရှိလျှင် အလုပ်ခွင်သို့ မည်သို့မည်ပုံလူစုခွဲ၍ ဝင်ရမည်ကိုလည်း မသိ။

“ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး၊ ဗိုးလ်မဲင်းမျက်နှာလည်း ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပေါ်မလာပါကလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

သို့ဖြင့် အချိန်တွေကုန်သွားသည်။

ဟာဂါရင်သည် သူ့အိပ်စင်မှထကာ အနီးဆုံးတွင်ရှိသည့် ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကားပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ ပိတ်ကားက ဟာလာဟင်းလင်း။

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်၊ ဗိုးလ်မဲင်းဟာ မတော်တဆထိခိုက်မှုဖြစ်သလား၊ နေထိုင်မကောင်းလို့လား၊ သေများ သေပြီလား၊ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီထင်တယ်”

ဟာဂါရင်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောနေသည်။ အခြာသူများက မဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ခြောက်ကြသည်။ ဟာဂါရင်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိရာမှ . . .

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ကျုပ်တို့ထွက်ပြေးကြမလား၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်ကောင်းပဲ၊ သူ့သေပြီဆိုရင် သံဆူးကြီးတွေကိုလည်း လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစခန်းထဲကထွက်သွားပြီး ဟိုတောင်ရိုးကတော့တွေ့ထဲရောက်ရင် ပျောက်သွားမှာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မှ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အရမ်းတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ တို့ကိုစမ်းကြည့်တာလားမှ မသိတာ၊

တို့ ဘာလုပ်မလဲလို့ သိချင်လို့ ထောင်ထားတာထင်တယ်။ တို့လှုပ်ရှားမှုကို ရုပ်မြင်သံကြားထဲက ထိုင်ကြည့်နေရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု အလုပ် သမားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

အလုပ်သမားများမှာ ကြောက်ရွံ့ကာ ဘာမျှမလုပ်ရဲမကိုင်ရဲဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးကပင် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မင်းသေပြီ ဟု သေသေချာချာမသိသေးဘဲနှင့် မည်သူမျှ ထွက်မပြေးရဲကြ။

ပီထရန်သည် အိပ်စင်မှ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ရုပ်သံပိတ်ကား ကြီးနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ ကျန်လူများသည် သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

“ဗျို၊ ပီထရန်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“ဗိုလ်မင်း ရှိ မရှိ ကြည့်ရအောင်လို့”

အလုပ်သမားများသို့ ပြုံး၍ပြောလိုက်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကားကြီး ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက်

“ဟေ့ . . . ဗိုလ်မင်း၊ မင်းဟာ အလကားကောင်၊ မင်းကို တို့ သောက် မြင်ကပ်နေတာတာ ကြာပြီကွသိရဲ့လား၊ တို့အားလုံးက မင်းကို သောက်မြင် ကပ်နေကြတာ၊ မင်းဟာ အညစ်အကြေးမြောင်းထဲက တက်လာတဲ့ကောင်၊ သိရဲ့လား”

ပီထရန်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိ၏။ အား လုံးမှာ ထိတ်လန့်လျက်ရှိနေလေပြီ။ အချို့မှာ ကြောက်ကြောက်ဖြင့်ညည်းနေ ကြသည်။ ဗိုလ်မင်း၏မျက်နှာကြီးသည် ရုပ်ပိတ်ကားပေါ် ချက်ချင်းပေါ်လာ ကာ သူတို့အား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြီး ပြစ်ဒဏ်ပေးလေမည်လောဟု ထင် နေကြသည်။ ပီထရန်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေပြီ။

သို့ရာတွင် ဘာမျှမဖြစ်။

ပီထရန်သည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားကာ သက်ပြင်းချ လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူတို့ ဗိုလ်မင်းသာ အဲဒီအထဲမှာ တကယ်ရှိရင် ခု ကျုပ်တို့ ဒီလောက်စော်ကားမော်ကားပြောတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီငနဲကြီးသေပြီဗျ၊ လောင်းကြေးစားကြေးတောင် လုပ်ချင်သေး

တယ်။ ကျုပ်တို့ကို သတ္တုတွေ တိုးထုတ်ဖို့ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခု ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်သေးဘဲနဲ့နေတာကို စောင့်ကြည့်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုကြည့်နေရင် ထုတ်လုပ်မှုစံချိန်မမီလို့ သူလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ပြောနေကြာတယ်၊ စခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြစို့။”

အလုပ်သမားများမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ခုန်ပေါက်နေကြပြီ။ ထို သို့ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြပုံကို တန်းလျားအမှတ် ၉ တွင် ယခင်က တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

အလုပ်သမားများသည် မိမိတို့၏အဝတ်အစားများ၊ ရိက္ခာများကို ထုတ် ပိုးပြင်ဆင်ကြသည်။

ဟာဂါရင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် . . .

“တောထဲမှာ ကျုပ်တို့ဘာသာကျုပ်တို့ ကမ္ဘာကလေးတစ်ခု ထူထောင် ကြမယ်၊ အစတော့ နည်းနည်းခက်ခဲမှာပေါ့ဗျာ၊ နောင်ကျရင်တော့ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် ဘယ်လိုအသက်ရှင်အောင်နေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်သွားမှာ ပေါ့၊ ရဲဘော်တို့ တို့လွတ်လပ်ပြီ၊ ဒီလူဆိုးရဲ့လက်ထဲက လွတ်မြောက်ပြီ၊ ဒီအ မှိုက်ပုံကြီးထဲက လွတ်မြောက်ပြီ၊ ငါတို့ဘဝကို ငါတို့ဘာသာဖန်တီးနိုင်တော့ မယ်၊ ကဲ . . . သွားကြစို့၊ ထွက်ကြစို့။”

နှစ်နာရီအတွင်းတွင် သူတို့တစ်သိုက်သည် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့်ဖြစ် နေကြလေပြီ။ အလုပ်သမားများသည် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ကာ စခန်းရှိ တစ်ခု တည်းသော ထွက်ပေါက်ကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ညအချိန်တွင် အလုပ်သ မားများ ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလွှတ်ထားသည့်တိုင် ကိုယ် လုံးတောင့်တင်းသည့် ဟာဂါရင်က ဝင်းတံခါးကြီးကို တစ်ချက်ဆောင့်ကန် လိုက်သည်တွင် တံခါးသော့သည် ပြုတ်ထွက်သွား၏။

ဟာဂါရင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ အားလုံးတိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“ကိုယ့်လူတို့ . . . ကျုပ်တို့ထွက်မသွားခင် ဗိုလ်မင်းရဲ့ရုံးခန်းကို ဝင် ကြည့်လိုက်ကြရအောင်၊ ဒီငနဲကြီးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေနဲ့ ကြည့်ပြီး သေနေတာကို မျက်စိ စားပွဲထိုင် သွားကြဦးစို့။”

အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။

ကန့်ကွက်သူဟူ၍ ပီထရန်တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။

“ဗိုးလ်မင်းနဲ့ ဒီစခန်းကြီးအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့ အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးက အချိန်ရှိတုန်း အပြင်ကို မြန်မြန်ရောက်ဖို့လိုတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လွတ်မြောက်ဖို့ ခြေတစ်လှမ်းပဲ လိုတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အလဟဿ စွန့်ပြီး သွားကြည့်နေဦးမှာလဲ”

ပီထရန်၏အသံသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံ ပါနေ၏။

သို့ရာတွင် အနားသို့ကပ်ခွင့်ပင်မရသော ထိုနေရာကို သွားကြည့်ချင်ကြသည်။ ပီထရန်မှာ အများဆန္ဒကိုလိုက်လျောလိုက်ရ၏။ သို့ဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩလျက်ရှိသော အလုပ်သမားတစ်သိုက်သည် အမိုးပြားကြီးမိုးထားသည့် ခပ်နိမ့်နိမ့်အုတ်တိုက်ကလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ အုတ်တိုက်နောက်ဖေး ခြံစည်းရိုးနှင့် မိတာအနည်းငယ်ခန့်အကွာတွင် တိုက်ထဲသို့ဝင်သည့်တံခါးပေါက်ကို တွေ့သည်။

“ဖွင့်ဗျာ အထဲကို ကြည့်ရအောင်” ဟု အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဟာဂါရင်ကို ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

ဟာဂါရင်သည် တံခါးကိုဖွင့်ကြည့်ချင်သော်လည်း ကြောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ဗိုးလ်မင်းအား ကြောက်လာရသဖြင့် ထိုအကြောက်သည် သူ့အသည်းတွင် စွဲနေလေပြီ။ ဟာဂါရင်သည် အားတင်းလိုက်ကာ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်၍ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက်ရှိပြီး နံရံတစ်လျှောက်တွင် ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်သော အီလက်ထရွန်းနစ်ကိရိယာများ၊ ခုံများ တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမားများသည် မရဲတရဲဖြင့်ဝင်လာကြကာ အသက်ကင်း၍ ရှုပ်ထွေးသောစက်ယန္တရားကြီးများကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဟင် ဗိုးလ်မင်းကော၊ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ” ဟု အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးမေး၏။

ကြမ်းပေါ်တွင် ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ စက်ခုံများပေါ်တွင် တပ်ထားသော အခြားသော

ပစ္စည်းများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဟာဂါရင်သည် ထိုပစ္စည်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။ စက်ခုံတစ်ခုခုတွင် ပလပ်ပေါက်တစ်ခုလွတ်နေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်နေသည်။ ဟာဂါရင်သည် စက်ခုံအနီးသို့ကပ်လာကာ ထိုပစ္စည်းနှင့် ပလပ်ပေါက်တို့ကို မကိုက် ကြည့်နေသည်။

ပီထရန်မှာ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သဖြင့်

“ဗျို့ ဟာဂါရင် ပလပ်ပေါက်ထဲကို သွားပြီးမထိုးလိုက်နဲ့နော်၊ မလုပ်နဲ့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်” ဟု လှမ်းအော်၏။

သို့ရာတွင် နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံးသည် မြည့်ဟည်းစပြုလာကာ မီးရောင်များသည် ထိန်လင်းလာကြသည်။ နံရံရှိ ရုပ်သံပိတ်ကားကြီးပေါ်တွင် ဗိုးလ်မင်း၏ မျက်နှာကြီးပေါ်လာသဖြင့် အလုပ်သမားများမှာ အလန့်တကြားအော်ဟစ်မိကြသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ဒေါသကြောင့် ရှုံ့မဲ့လျက်။

“ဟေ့ ခွေးမသားတွေ၊ သွား . . . ဒီနေရာက ထွက်သွားကြ၊ အလုပ်ခွင်ကို ပြန်ဝင်ကြ၊ မင်းတို့ကို အချိန်ပိုခိုင်းရမယ်၊ ရိက္ခာကိုလည်း တစ်ဝက်ဖြတ်မယ်၊ သွား . . . ခု ထွက်သွားကြ”

အလုပ်သမားများသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် စက်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးကာ တန်းလျားဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။

ပီထရန်တစ်ယောက်သာလျှင် အခြေအနေကို နားလည်သည်။ ပီထရန်က သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို လှမ်းအော်နေသည်။

“ဟေ့ လူတွေ ဒီလောက်မှ နားမလည်ကြဘူးလား၊ ဗိုးလ်မင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဒီနေရာကို ကွန်ပျူတာနဲ့အုပ်ချုပ်နေတာ၊ ဗိုးလ်မင်းဟာ တကယ့်လူမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုညာပြီး ခိုင်းနေတာ၊ လာ . . . ဒီနေရာက ထွက်ကြမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ”

သို့ရာတွင် သူ့စကားများကို မည်သူမျှ နားမဝင်ကြတော့ပြီ။

ဗိုးလ်မင်း၏ ဖောသွပ်သွပ်မျက်နှာကြီးသည် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ရုပ်သံပိတ်ကားပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသောအလုပ်သမားများကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလျက်

“ဟေ့ အလုပ်သမားတွေ၊ ပီထရန်ဟာ သစ္စာဖောက်၊ ဒီကောင်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး အကျဉ်းခန်းထဲချုပ်ထား၊ ပြီးတော့ ကြိမ်ဒဏ်ပေး၊ ဟာဂါရင် မင်းကိုယ်တိုင် ဒီကောင်ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေး”

ခဏအကြာတွင် အလုပ်သမားများသည် ပီထရန်ကို ဖမ်းသွားကြသည်။ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသော်လည်း မည်သူမျှနားမထောင်တော့ပြီ။ မိမိတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအိပ်မက်သည်လည်း အဆုံးသတ်လေပြီ။

နောင်တွင် ဘယ်တော့မျှလွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

(အင်္ဂလိပ်သံပွဲဝတ္ထုရေးဆရာ Philip Dunn ၏ The Day Volman Died ကို ပြန်ဆိုသည်)
ဗူယူဂျင်း အတွဲ ၄၀ အမှတ် ၄၅၅ ဘုဂ်း ဒိုင်ဘာလ

ခြောက်အိပ်မက် ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်

ဘောလုံးသည် ဂိုးတိုင်နောက်တွင် ခံထားသည့် ပိုက်ထဲသို့ တန်းဝင်သွား၏။ ဂျော့သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လေတစ်ချက်ချွန်သည်။ သည်ဘောပွဲတိပ်ခွေကို ဘယ်နှစ်ခါပြန်ကြည့်ကြည့် သူ့တွင် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ဆဲ။ သွေးခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာဆဲ။

“ဟေ့ကောင်ကြီး . . . ပရင့်စ်၊ ဒီဂိုးသွင်းထားတဲ့အခန်းကလေးကို တစ်ချီလောက် ထပ်ကြည့်ကြဦးစို့ကွာ၊ ဟုတ်လား”

ဂျော့က ဗီဒီယိုရုပ်သံလွှင့်စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ တိပ်ခွေကို ပြန်ရစ်နေစဉ် ပရင့်စ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော မျက်လုံးကြီးတစ်ဖက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“သားကြီးရေ . . . ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ရလောက်ပြီထင်တယ်ကွ၊ ရီကာဒိုဗီလာ သွင်းလိုက်တဲ့ဂိုးတစ်လုံးက တော်တော်ကို လှတာ၊ မင်းက နားမလည်တော့ ခက်တာပဲကွာ”

ဂျော့သည် ပြန်ရစ်နေသောတိပ်ခွေကို ရုပ်လိုက်ကာ အစမှပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ယခုနှစ်ဘောလုံးရာသီတွင် အကောင်းဆုံးပွဲဖြစ်သည့်ဘောပွဲကို အရသာခံ၍ကြည့်ရန် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အကျပြန်ထိုင်သည်။ တိပ်ခွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် နောက်ဆုံးဖိုလ်လုပွဲအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ဂိုးသွင်းခါနီးအခန်းနှင့် ကိုက်နေသည်။ ပရင့်စ်သည် သူ တစ်ညနေလုံးကြည့်ခဲ့ရသည့် အရပ်များကို လှမ်းကြည့်၏။

ရုပ်မြင်သံကြားစက်သည် အသက်ပြန်ဝင်လာ၏။ ဂျောသည် ကုလား ထိုင်တွင် မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့လှုပ်ရှားသံကြောင့် သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်နေသည့်လက်ဖရေခိုးခွေးကြီး ပရင့်စံသည် တစ်ချက်ညည်းလိုက်၏။ ဂျောသည် အနီးတွင်ဝပ်နေသည့်ခွေးကြီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပြီ။ ဗီဒီယိုကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ၌ သူမြင်ရသည်ရှုခင်းမှာ ဝင်ဗလေအားကစားကွင်းကြီးထဲရှိ မြသားလိုစိမ်းမြနေသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးမဟုတ်။ အဝေးတွင် သပ်ရပ်စွာတန်းနေကြသော လှပသည့်အိမ်တန်းကလေးများကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူ အံ့ဩနေခြင်းဖြစ်သည်။ စိမ်းမြညိုမှောင်သည့် အုတ်နံရံ၊ ဖြူဖွေးသည့်ပြတင်းပေါင်များနှင့် မီးခိုးရောင် အိမ်မိုးလေးများ မိုးထားသည့်အိမ်ကလေးတွေ၊ အုတ်လှေကားထစ်ကလေးတွေကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ တံခါးပေါင်၊ အခန်းဆီးရောင်တို့ကမူ အိမ်ရှင်အကြိုက်ကိုလိုက်၍ ကွဲပြားကြသည်။

ရှုခင်းထဲတွင် အိမ်တံခါးပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးနေသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်။ ဦးထုပ်ကို ခေါင်းတွင် တစောင်းဆောင်းလျက်၊ လက်ထဲတွင် အညိုရောင်စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို ကိုင်လျက်၊ ခြေဖျားထောက်၍ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖွင့်မည်ပြုစဉ် တံခါးဖွင့်လာသည်။ ခါးတွင် ရေခဲစည်းထားသည့် ခပ်ဝဝမိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ဆီးကြိုကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသည့် စာအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ စာအိတ်ထဲတွင်ပါသည့်စာကို လျင်မြန်စွာဖတ်ပြီးနောက် ထိုမိန်းမသည် သူငယ်ကလေးကို ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်၏။

အတန်းထဲတွင် ပထမရသည့်နေ့က မြင်ခဲ့ရသောသူ့ရုပ်ပုံနှင့် သူ့အမေ၏ ရုပ်ပုံတို့ကိုကြည့်ရင်း ဂျောသည် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ သူ့အမေဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ အမေဝမ်းသာသည်ကိုကြည့်၍ သူကြည့်နူးအားရဖြစ်ပုံမှာလည်း ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ ထိုသို့ ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားကိုကြည့်ရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်ကို တွေးနေစဉ် ရှုခင်းသည် ပြောင်းသွား၏။ ခပ်စောစောက သူမြင်ခဲ့ရသည့် ဂိုးသွင်းသည့်ရုပ်ပုံသည် ပြန်ပေါ်လာကာ ဘောလုံးသည် ပိုက်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။

ဂျောသည် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကုန်းကာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်ပစ်

လိုက်ပြီးနောက် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားကို ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ဆောက်တည်ရာမရ။ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည့် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို သူ ကြည့်၏။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်နေသော ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သူ ကြည့်၏။ သူ့ခွေးကြီး ပရင့်စံသည် ကုလားထိုင်ဘေးတွင် လှဲရင်း အညောင်းဆန်၍ သမ်းဝနေသည်။ သူ့ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် ဝီစကီနှင့် ရေရောထားသည့် ဖန်ခွက်ရှိသည်။ အရာအားလုံးသည် ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ သို့တိုင်အောင် ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ၌ သူ့လက်များသည် တုန်ယင်နေကြသည်။

ဂျောသည် စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ဝီစကီကို ခပ်များများမော့ချလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ထင်နေခြင်းလော။ ငယ်ငယ်က သူ့စိတ်ထဲတွင် နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သော သတိရစရာကလေးတစ်ခုသည် ပစ္စုပ္ပန်အတွေးများနှင့် လှုပ်ရှားမှုများကို ကျော်ဖြတ်ကာ တိပ်ခွေထဲသို့ရောက်လာသလော။ ယခုတလောတွင် သူ အလုပ်တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့သည်။ အလုပ်ပင်ပန်းရသည့်အထဲတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဖရန်ဆက်အတွက်လည်း စိတ်ညစ်ရသည်။ သူ သက်ပြင်းချ၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပျော်စရာကောင်းနေလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ ယခုအခါတွင်လည်း အမြဲစိတ်ညစ်နေရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ပျော်စရာအချိန်များ ရှိပါသေးသည်။

ဂျောသည် ဘောလုံးပွဲကိုဆက်ကြည့်ရန် ရုပ်မြင်သံကြားခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ဖန်သားပေါ်တွင် အစက်အပြောက်ကလေးများဖြစ်ကာ အရုပ်တွေပေါ်လာကြ၏။ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဝင်ဗလီကစားကွင်းကြီးထဲက မြက်ခင်းလိုစိမ်းနေသော်လည်း ကစားနေသည့်အသင်းများမှာ ဖလန်နယ်အင်္ကျီကလေးများကို ဝတ်ထားကြသည့် ကျောင်းသားကလေးများ ဖြစ်နေသည်။ အလယ်တန်းတွင်ကစားနေသည့် ခပ်သွယ်သွယ်လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဂျောသည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ တစ်ယောက်လက်မှ ဘောလုံးလွှတ်သွားသည်နှင့် ထိုဘောလုံးသွားမည့်နေရာကို မိမိသိလိုက်လေပြီ။ ဘောလုံးသည် သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်တံဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးလိမ့်လာ၏။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲလှုပ်၍ ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်သည်တွင် ဘောလုံးသည် စည်းဘက်သို့လိမ့်သွားသည်။ တစ်ခဲနက်ဩဘာပေးနေကြ

သော မိမိတို့ကျောင်းသားများရှိရာ မဏ္ဍပ်ဘက်သို့ပြေးနေသော မိမိရုပ်ပုံကို ဂျော့ မြင်ရသည်။ ထိုရိုက်ချက်ကြောင့် မိမိတို့ကျောင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဗိုလ်စွဲကာ ဒိုင်းကြီးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။

ဂျော့သည် ဗီဒီယိုခလုတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ နောက် ဝီစကီတစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြန်သည်။ ခပ်မြန်မြန်မော့ချလိုက်သည့်အတွက် လည်ချောင်းထဲတွင် ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ ဗီဒီယိုစက်ထဲမှ တိပ်ခွေကို ထုတ်ယူပြီး နောက် မီးရောင်အောက်သို့ယူလာပြီး တိပ်ခွေကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ မမှား။ လွန်ခဲ့သည့် ကြာသပတေးနေ့က သူ သွင်းလာခဲ့သည့်တိပ်ခွေဖြစ်သည်။ တိပ်ခွေပေါ်တွင် 'နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲ ဘောပွဲ' ဟု သူ့လက်ရေးဖြင့် သေသေချာချာရေးထားသည့်စာကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုတိပ်ခွေပေါ်တွင် မိမိငယ်စဉ်ဘဝက ရှုခင်းနှစ်ခုအဘယ့်ကြောင့်ပါနေရသနည်း။ နောက်ထပ်ရှုခင်းများကို မြင်ရဦးမည်လော။ မြင်ရသည်ဆိုလျှင် သူ ကြည့်ချင်သည့်ရှုခင်းများ ပါပါ၏လော။

ဂျော့သည် တွေ့နေသည်။ ထို့နောက် တိပ်ခွေကို စက်ထဲသို့ထည့်၍ ပြန်ဖွင့်သည်။ ဂျော့သည် မိနစ်အတန်ကြာမျှကျော်၍ ရပ်နေပြီးနောက် သူလိုချင်သည့်နေရာလောက်ရောက်မှ ရပ်လိုက်သည်။ ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ပထမနာရီဝက်ပိုင်းပြီးခါနီး ဘောပွဲကိုမြင်ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ဝီစီကို မှုတ်လိုက်လေပြီ။ ဘောသမားများ နားနေခန်းသို့ပြေးသွားကြသည့်အခါတွင် ကင်မရာက သူတို့နောက်က လိုက်ရိုက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးဘောသမားက ထိုင်ခုံတွေအောက်မှ ဥမင်ပေါက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါတွင် ဥမင်အမှောင်ထဲမှ သဏ္ဍာန်နှစ်ခုပေါ်လာကြသည်။ သဏ္ဍာန်နှစ်ခုသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲလျက်။ သူ့ဇနီး၏မင်္ဂလာဝတ်စုံက ဖြူဖွေးလျက်။ သူ့မင်္ဂလာဝတ်စုံက အနက်ရောင်ဝတ်စုံ။ သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် လက်ထပ်အခမ်းအနားပြီးသည့်နောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။

"ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မိန်းမဟာ တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမပဲ" ဟု ဂျော့ပြောသံကို သူ့ဘာသာသူ့ကြားယောင်နေသည်။ စောစောက ဘောလုံးပွဲကို မေ့သွားလေပြီ။ သူ့ခွေးကြီးကိုကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းများတုန်ယင်လျက်ရှိသဖြင့်

ခွေးကြီးမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။ ဂျော့သည် ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူက ငဲ့၍နမ်း၏။ နှုတ်ခင်းချင်းအထိတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် နွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ဂျော့သည် ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားပြင်ကိုကြည့်ကာ လက်ထပ်ပြီးခါက မင်္ဂလာဦးအရသာကို တွေးနေသည်။ ထိုအရပ်များသည် အဘယ့်ကြောင့် လာ၍ပေါ်နေရသနည်း။ ဗီဒီယိုစက်သည် ထိုရှုခင်းက လေးများကို ဘယ်အချိန်က ရိုက်ထားလိုက်ပြီး သူ့ကို ဖွင့်ပြနေရသနည်း။

တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းသည့် ဗီဒီယိုတိပ်ခွေပါကလား။

ဂျော့သည် ကိုယ်ကို မတ်၍ထိုင်သည်။ ကုပ်တွင် အေးစက်သောခွေးစေးကြီးတွေ ပြန်လာ၏။ ဂျော့သည် တိပ်ခွေကို ဆက်ဖွင့်နေသည်။ ထိုအခါ၌ကား ဝင်ဗလေကစားကွင်းက ဘောလုံးပွဲရှုခင်းတွေ လုံးဝမပေါ်လာကြတော့ဘဲ သူ့ဘဝရုပ်ပုံကားချပ်သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာကြသည်။ ဗီဒီယိုတိပ်ခွေသည် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြနေလေပြီ။ ဂျော့သည် တိပ်ခွေကို မရပ်ချင်တော့။

သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့ ပထမဆုံးရန်ဖြစ်ကြသည့် ရှုခင်းပေါ်လာသည်။ ဒေါသတကြီးအော်ကြသည်။ မျက်ရည်ကျကြသည်။ ထို့နောက် ရန်ဖြစ်ရကျိုးနပ်စေသော သင့်မြတ်မှု။ ထို့နောက် သူ့ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပုံ။ တစ်နှစ်လုံးလုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ကြရပုံ။ ဇနီးဖြစ်သူထွက်၍ အလုပ်လုပ်ရပုံ။ ဇနီးအိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင် မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်ကာ လင်မယားရန်ဖြစ်ကြပုံ။ သူ့ဇနီးတွင် နောက်ထပ်စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ့ခဲ့ပုံ။ ထိုစဉ်က အသည်းကို ဓားနှင့်မွန်းသလို နာကြည်းခဲ့ပုံတို့ကို ယခုတိုင်ခံစားနေဆဲ ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စတို့သည် ပြီးခဲ့လေပြီ။ အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ ဂျော့သည် ကုန်း၍ ဗီဒီယိုစက်ခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်နေသည့် သူ့ခွေးကြီးသည် အကြောအခြင်တွေ တောင့်တင်းကာ အကြောက်ကြောက်အလန့်လန့်ဖြင့် ညည်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

"ဘာလဲ . . . ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းရော ကြောက်နေသလား"

ဂျော့သည် သူ့ခွေးကြီး၏ မီးခိုးရောင်အမွှေးများကို ပွတ်နေသည်။ ဆက်ဖွင့်သင့် မဖွင့်သင့်ကို စဉ်းစား၍မရသေး။ ဗီဒီယိုစက်သည် ခလုတ်ပြန်ကျသွားကာ သူ့ဘဝတွင် စိတ်ညစ်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်က ရှုခင်းများကို ပြန်ဖွင့်ပြဦးမည်လောမသိ။ အခန်းတစ်ခုလုံးသည် ကျက်သရေမင်္ဂလာကင်းမဲ့ကာ

ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေသည်။ မိမိက အပျင်းပြေဖွင့်သော ဗီဒီယိုစက်သည် ယခု မိမိကို ပြန်၍ခြောက်လှန့်နေလေပြီ။ မိမိထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ သော စက်ယန္တရားတစ်ခုသည် မိမိကို ပြန်၍ခြောက်လှန့်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် သူ့ဘဝမှတ်တမ်းသည် တိပ်ခွေပေါ်တွင်ရှိသည်ဆိုလျှင် သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့ ပျော်ရွှင်နေကြသည့် အခန်းလည်းရှိနေရမည်။ နောင်တွင် သူစိတ် ညစ်အောင်မလုပ်တော့ပါဟု သူ့ဇနီးက ကတိပေးပြီးနောက် သူတို့လင်မယား ပျော်ရွှင်သည့်အခန်းလည်း တိပ်ခွေပေါ်တွင် ရှိနေရမည်။

ထိုအခန်းများကို သူ ကြည့်ချင်သည်။

ဂျော့သည် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်၏။

သူ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ထိုအခန်းများလည်း ပါသည်။ ယနေ့ညနေ ရုပ်ရှင်သွားမည်ဟုဆိုကာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးပိတ်၍ထွက်သွားသည့် အချိန်အထိ အပြည့်အစုံမြင်ရသည်။ သည်အခန်းရောက်လျှင်မူ တိပ်ခွေပေါ်က သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းသည် ဆုံးလောက်ပြီဟု သူ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ခလုတ် ကို လှမ်းပိတ်မည်ပြု၏။ ခလုတ်ဆီသို့မရောက်ခင် လက်သည် ခုလတ်တွင် ရပ်သွား၏။

မပြီးသေး။ ရုပ်ပုံများသည် ဆက်၍ပေါ်နေဆဲ။ ဧည့်ခန်းတံခါးသည် ပွင့် နေသည်။ သူ့ဇနီး ဖရန်ဆက်နှင့် သူမြင်ဖူးနေသောလူတစ်ယောက်ကို မြင်ရ သည်။ ထိုလူ၏မျက်နှာကို သူမြင်ဖူးသည်ဟု ထင်သည်။ ဧည့်ခန်းတံခါး ပေါက်ကြီးသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ပေါင်ခတ်ပေးထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထိုသူကို သူဘယ်မှာ မြင်ဖူးသလဲဟု စဉ်းစားသည်။ ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဂျက်ဖလင်း ပါလား။

သူနှင့်မရခင်တုန်းက သူ့ဇနီးဖရန်ဆက်သည် ဂျက်ဖလင်းဆိုသူနှင့် သံသ မဲမဲကြိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ဖရန်ဆက်ကို ဂျက်ဖလင်းလက်မှ မိမိလူယူခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ ထိုင်ရာမှထကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ရောက်နေသူ နှစ်ဦးထံသို့ လျှောက်သွား နေသော မိမိရုပ်ပုံကို မြင်နေရသည်။ သူ့ဆီသို့ပြေးလာနေသော သူတို့နှစ် ယောက်ကိုမြင်သဖြင့် ဂျော့သည် အံ့အားသင့်နေသည်။ ဂျော့၏လက်ထဲမှ လက်နက်သည် သူ့ခေါင်းကိုသွားထိပြီး ဂျက်ဖလင်းသည် ကြမ်းပေါ်သို့လဲကျ သွားသည်။ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် ဧည့်ခန်းကော်စောပေါ်တွင်

အိုင်ထွန်းလျက်နေ၏။

တိပ်ခွေပေါ်မှ အရပ်များသည် မှေးမှိန်သွားကြသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားကို စိုက်ကြည့်နေ သည့် သူ့ပုံကို သူမြင်ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လျက်။ ထိတ် လန့်လျက်။ သူ့ခွေးကြီးသည် အခန်းထောင့်သို့ထကာ ထောင့်ထဲတွင်ရပ်ရင်း ခေါင်းကိုမော့၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အူနေသည်။

ဂျော့သည် နဖူးတွင်သီးနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ကို လက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။ ဗီဒီယိုပြစက်မှာ အလိုလိုရပ်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် ခွေးအူ သံနှင့် သူ့အသက်ရှူသံတို့သည် အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလျက် ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီမှ ချောက်ခနဲမြည်သော သော့ဖွင့်သံသည် ဂျော့ ၏ဦးနှောက်ကို နောက်ထပ်ရှော့တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့ဇနီးဖရန်ဆက်ကို မြင်ရလျှင် စောစောကမြင်ခဲ့ရသည့် ခြောက်အိပ်မက်တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ တ ကယ်လို့ သူ့တွင် အတွဲမပါခဲ့ရင်ပေါ့လေ။ အခန်းမီးကို ဖျောက်ခနဲဖွင့်လိုက်သ နှင့်အတူ လန့်၍အော်လိုက်သော သူ့ဇနီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် မောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မောင်မျက်နှာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူ ရော်နဲ့၊ ဒီခွေးကကော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း... မောင် သရဲကား တွေ ကြည့်ပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ ခင်ကိုပြောတော့ ဘောပွဲကြည့်မလို့ဆို”

ဂျော့ သူ့ဇနီးကို စိုက်ကြည့် ကြည့်နေသည်။ ဇနီးတစ်ယောက်တည်းပြန် လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ တစ်ဆိုနေသောအလုံးကြီး ကျသွား ၏။ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားနေသောကြောင့် မဟုတ်တရုတ်တွေကို မြင်နေ ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

“ဟင်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ မောင် နည်းနည်းပင်ပန်းနေလို့ ပါ၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

ဇနီးသည်မှာ တော်တော်စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်များက စက်ရုပ်ဆန်ဆန်။ မည်သည့်ခံစားချက်မျှ မပါ။

“ကဲ... လာ လာ၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး၊ ခင် ကော်ဖီကျကျလေးတစ်ခွက်

သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ကုလားထိုင်တွင် သူ ပြန်ထိုင်သည်။ ဂျောသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန် ရှက်နေသည်။ တိပ်ခွေပေါ်တွင် သူမြင်ရသည့်အကြောင်းများကို ဇနီးသည်အား ပြန်ပြော၍မဖြစ်။ ပြောလျှင် သူ့ကို စိတ္တဇဖြစ်သည်ဟု ထင်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ရန်ရှာချင်၍ လုပ်ကြံပြောသည်ဟု ထင်လိမ့်မည်။ မီးဖိုထဲမှလှမ်း၍စကားပြော နေသော ဇနီးသည်၏အသံကို ကြားရ၏။ သူ ကြည့်ခဲ့ရသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားအကြောင်း ထင်သည်။ ရုတ်တရက် နားစွင့်လိုက်သည့်အခါတွင်မှ သူဇနီး သည်၏ စကားများကို သေချာစွာကြားရ၏။

“ကြိကြိဖန်ဖန် မောင်ရယ်၊ ဒီနေ့ရုပ်ရှင်သွားတော့ ဘယ်သူနဲ့သွားတိုး တယ် ထင်သလဲ၊ ဂျက်ဖလင်းနဲ့ သွားတွေ့တယ်မောင်ရေ၊ သူ့ကို မောင်မှတ်မိ သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ခင် ငယ်ငယ်က ခင့်အဆက်ဟောင်းကြီးလေ၊ တစ်ည နေလောက်လာပြီး မောင်နဲ့ အရက်သောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို ပြောရဦးမယ်တဲ့၊ သူလာရင် မောင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ ဒါတွေက ကြာလှပါ ပြီကွာ၊ မောင်ကလည်း လိမ္မာသားနဲ့ နော် . . . နော်”

(အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Richard Quarrie ၏ Action Replay ကို ပြန်ဆိုသည်)

နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင်မောင်ရယ်

(စက်မှုထွန်းကားသောနိုင်ငံများတွင် သိပ္ပံဝတ္ထုများ ခေတ်စားလျက်ရှိပြီး လူကြီးလူငယ်မရွေး ဖတ်နေကြသည်။ သိပ္ပံဝတ္ထုများကိုရေးသူများမှာလည်း သိပ္ပံပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သိပ္ပံဝတ္ထုကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် သိပ္ပံနှင့်စက်မှုသိပ္ပံနယ်ပယ်တွင် နောက်ဆုံးတွေ့ရှိချက်များကို သိနိုင်သည်။ သိပ္ပံပညာ၏ အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။ စောစောပိုင်းက သိပ္ပံဝတ္ထုများတွင် အချက်အလက်များကို အသားပေးဖော်ပြလေ့ရှိကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းသိပ္ပံဝတ္ထုများတွင်မူ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကိုလည်း အသားပေးဖော်ပြလာသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ယခုဝတ္ထုတွင် ‘ဖျူးရှင်းနစ်’ ခေါ် နျူကလီးယားစွမ်းအင် ဗေဒပညာရှင်များ ဘဝင်မြင့်မားပုံ၊ မာနကြီးပုံ၊ သာမန်လူတို့ကို အထင်သေးတတ်ပုံ စသည်တို့ကို သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

စာရေးဆရာ အိုင်းဇက်အက်ဆီးမော့သည် အမေရိကန်လူမျိုး ဇီဝဓာတုဗေဒပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သိပ္ပံဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုများစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။ ဝတ္ထုများကို ရုရှား၊ တရုတ်၊ ဂျာမန်၊ ဂျပန်၊ ပြင်သစ်နှင့် စကင်ဒီနေဗီယန်တိုင်းပြည်များမှာ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့်သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။)

***

ဟင်းလင်းမြင်ကြီးသည် မည်းမှောင်လျက်။ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် မှောင်အတိ။ ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ ကြယ်ပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကိုပင် မမြင်ရ။

ကြယ်ပွင့်တွေမရှိ၍ မမြင်ရခြင်းမဟုတ်။ ကြယ်ပွင့်တွေ အများကြီးရှိပါသည်။

ဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် ကြယ်ပွင့်တွေမရှိဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ဟန်ဆင်၏ ကျောသည် စိမ့်သွားကာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာတတ်သည်။ ဟင်းလင်းပြင်နက်ရှိုင်းထဲသို့ သွားသည့် ယာဉ်မှူးများအဖို့ ဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် ကြယ်ပွင့်များကို မမြင်ရခြင်းလောက် ကြောက်စရာကောင်းသောအရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။

အာကာသယာဉ်ဖြင့် 'တက်ဗီယွန်စကြဝဠာ' (တစ်စက္ကန့်လျှင် မိုင်ပေါင်း ၁၈၆,၃၀၀ နှုန်းဖြင့်သွားနေသည့် အလင်းရောင်၏မြန်နှုန်းဖြင့် ရွေ့လျားနေသော စကြဝဠာ) ကို ဖြတ်သန်း၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်လျှင် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်သွားပြီး မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ တက်ဗီယွန်စကြဝဠာမှအပြင်သို့ထွက်လျှင် အချိန်ကိုက်ဖြစ်ဖို့လိုသည်။ ယာဉ်၏စွမ်းအင်သုံးစွဲမှုကို ညှိနှိုင်းထိန်းချုပ်ပေးဖို့လိုသည်။ အချိန်ကိုက်မဖြစ်လျှင်၊ စွမ်းအင်ပိုသွားလျှင်၊ သို့မဟုတ် လျော့နေလျှင် ယာဉ်မီးလောင်ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကိုယ်လိုချင်ရာသို့မရောက်ဘဲ နေရာလွဲသွားနိုင်သည်။ နျူကလီးယားစွမ်းအင်ပါရဂူသည် အာကာသထဲတွင် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ စွမ်းအင်အတိုးအလျှော့ကိုထိန်းရာတွင် သူ့အတွက်မှားလိုက်သည်နှင့်အားလုံး ဒုက္ခများသွားနိုင်သည်။ နျူကလီးယားစွမ်းအင်ပါရဂူများသည် အတွက်အချက်တွင် တော်ကြသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မည်မျှတော်သော နျူကလီးယားစွမ်းအင်ပါရဂူဖြစ်စေ၊ ဆယ်ရေးတစ်ရေး၊ ကိုးရေးတစ်ရာဆိုသကဲ့သို့ အနေကန်နိယာမ သဘောတရားအရ အတွက်အချက်လွဲနိုင်သည်သာ။

'တက်ဗီယွန်စကြဝဠာ' ထဲတွင် စက္ကန့်ချုပ်ကလေးတစ်ချပ်စာလောက်လွဲသွားသည်နှင့် အကွာအဝေးအားဖြင့် အလင်းနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်ကွာဝေးသွားနိုင်သည်။

သို့လွဲသွားပြီဆိုလျှင် သူတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် အာကာသယာဉ်သည် ရောက်ချင်ရာသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် လိုရာခရီးနှင့် အဝေးကြီးရောက်သွားပြီး ကိုယ်ဘယ်ရောက်၍ရောက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်နေလျှင် ကိုယ်ပြန်ဆင်းရမည့်ကမ္ဘာကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့။ လမ်းညွှန်

မည့်အရာလည်း ရှာ၍တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

သိပ္ပံပုရောဟိတ်တို့ကမူ ဤသို့မဖြစ်နိုင်ဟုဆိုကောင်း ဆိုကြမည်။ စကြဝဠာထဲတွင် ဘယ်နေရာသို့ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ကွာဆာများ (ကွာဆီစတယ်လာ ရေဒီယိုဆိုးဇက် (ခေါ်) ရေဒီယိုဖရီကွင်စီ ရောင်ခြည်ဖြာထွက်မှုပစ္စည်းများ)ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ ထိုကွာဆာများကိုကြည့်၍ အာကာသထဲတွင် ကိုယ်ရောက်နေသည့်နေရာကိုသိနိုင်သည်ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နဂါးငွေ့တန်းစကြဝဠာထဲမှ အပြင်သို့ထွက်သွားဖို့ဆိုသည်မှာ အပုံတစ်ကုဋေပုံလျှင် တစ်ပုံလောက်သာဖြစ်နိုင်သည့် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စကြဝဠာကြီးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်၊ တွေး၍ကြောက်နေစရာမလိုဟု သူတို့က ပြောကြသည်။ အင်ဒရီမီဒါ နဂါးငွေ့တန်း (သို့မဟုတ်) မက်ဇေး-၁ နဂါးငွေ့တန်းကို ရောက်သွားဖို့ဆိုသည်မှာကား အပုံကုဋေလေးသိန်းပုံလျှင် တစ်ပုံမျှပင် ရောက်စရာအခွင့်အလမ်းမရှိဟု ပြောကြသည်။

အာကာသယာဉ်တစ်စင်းသည် 'တက်ဗီယွန်စကြဝဠာ' မှ ပုံမှန်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ 'တာဒီယွန်စကြဝဠာ' (ဖြည်းညင်းစွာရွေ့လျားနေသောစကြဝဠာ) သို့ ထွက်လာသည်ဆိုလျှင် ကြယ်တို့ကိုမြင်ရမည်မူ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှပူစရာမလို။ အကယ်၍ ကြယ်တို့ကို မမြင်ရလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ အမှုန် တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားခြင်းကြောင့် ခဏတဖြုတ်မမြင်ရခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟုလည်း သူတို့က ပြောကြသည်။ တစ်ခါတုန်းက ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် အမှုန်တိုဖုံးအုပ်နေသောရပ်ဝန်းများ ရှိခဲ့သည့်နည်းတူ နဂါးငွေ့တန်းစကြဝဠာထဲတွင်လည်း အမှုန်တိမ်တိုက်များရှိစမြဲသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှပူပင်စရာမလိုဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်မှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ဖြစ်ပြီး သူ့အသားအရေသည် သားရေကဲ့သို့ ပြောင်ချောတင်းမာနေသည်။ သူ့အာကာသယာဉ်ကြီးသည် နဂါးငွေ့တန်းစကြဝဠာထဲတွင် စက်ပိတ်၍ မျောနေသည်။ ယခုတိုင် အပြင်သို့မထွက်နိုင်သေး။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်နေသည် သူမသိ။ ဟန်ဆင်သည် ယာဉ်မှူး၏ အခန်းကလေးထဲတွင်ထိုင်ရင်း တွေးနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ယာဉ်ထဲတွင်လိုက်ပါလာသူတို့နှင့် စကားပြောနိုင်

သော ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ အစုံအလင်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာကို မည်သူမျှ မမြင်ရသဖြင့် သူ ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာပျက်နေသည်ကို မြင်လျှင် ယာဉ်ပေါ်တွင်လိုက်ပါလာသူတို့ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်။

ဟန်ဆင်သည် သံကြားခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ . . .

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ” ဟု နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် စထရောက်စ်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟင်းလင်းကြယ်စုတွေထဲမှာ ရောက်နေတယ်”

ဟန်ဆင်သည် အမူအရာပျက်နေသော သူ့မျက်နှာကို အာကာသခရီးသည်များ မမြင်စေလိုသဖြင့် မြင်ကွင်းခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“အေးလေ ဟင်းလင်းပြင်ကြယ်စုတွေထဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ အနီအောက်ရောင်ခြည်ဖြာထွက်မှုနဲ့ မိုက်ကရိုလှိုင်းတိုင်းတဲ့ကိရိယာတွေကိုကြည့်ပြီး ပြောရတာ၊ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နားရောက်နေသလဲဆိုတာကို သေသေချာချာပြောလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး”

“အလင်းရောင်ဆိုလို့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ အနီရောင်အောက် ကိရိယာထဲမှာတောင် ဘာမှ လာမထင်ဘူး၊ အမှန်တိမ်တိုက်ကြီးက သိပ်ထူနေတယ်”

“အဲဒီ တိမ်တိုက်က ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“အနီးဆုံးထွက်ပေါက်ကိုကော မှန်းကြည့်လို့ မရဘူးလား၊ ဘယ်လောက်တောင် ဝေးမယ်ထင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အလင်းမဂ္ဂနီကျူတစ်ခုတောင် တိုင်းလို့မရဘူးလား၊ အလင်းပတ်တစ်ပတ်လောက် ဝေးချင်လည်းဝေးမယ်၊ အလင်းနှစ် (တစ်စက္ကန့် ၁၈၆,၃၀၀ မိုင်နှုန်းဖြင့် အလင်းရောင်တစ်နှစ်သွားသောခရီး) ဆယ်နှစ်လောက် ဝေးချင်လည်းဝေးမယ်၊ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး”

“ဗီလူးကစ်ကိုကော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“ပြောပြီးပြီ”

“သူက ဘာပြောသလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး၊ မျက်နှာကြီးမုန်နေတယ်၊ သူ့ကိုစော်ကားတယ်လို့များ ထင်သလား မသိဘူး”

“အင်း . . . ထင်ချင် ထင်နိုင်ဇာယ်”

ဟန်ဆင်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ နျူကလီးယားစွမ်းအင်ဗေဒပညာရှင်များသည် ကလေးများလိုပင် အလွန်ကလေးဆန်ကြသည်။ သူတို့ကလည်း အာကာသထဲတွင် အရေးကြီးပေသကဲ့သို့။ သူတို့မရှိလျှင်မဖြစ်။ အစစအရာရာ သူတို့မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူတို့အကြိုက်ကို လိုက်နေရသည်။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ မထင်ဘဲနဲ့ တစ်ခါတလေဖြစ်တတ်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားက မပြောဘူးလား”

“ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သူထိန်းတဲ့ယာဉ်မှာ ဒါမျိုး မဖြစ်ရဘူးတဲ့”

“အေးလေ . . . သူထိန်းရင် မဖြစ်ရဘူးလို့သာ ပြောတာ၊ ဖြစ်နေတာက အထင်အရှားပဲ၊ ကျွန်တော်သွားပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောရင် သူ့ကိုလာပြီး ပရုံးချင်းယှဉ်တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်နေဦးမှာ၊ အဲဒီတော့မှ ပိုဆိုးမှာ၊ ကျွန်တော်မေးလို့တော့ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခု လောင်စာချက်ဖို့ အဏုမြူကော်တဲ့ ဂေါ်ပြားကို မသုံးသေးဘူးလား”

“မသုံးနိုင်ဘူးတဲ့၊ သံလိုက်စက်ကွင်းပြင် ပျက်စီးသွားမယ်တဲ့”

“သံလိုက်စက်ကွင်းပြင်တစ်ခုဟာ ဘယ်နှယ့်လုပ် ပျက်စီးနိုင်မလဲဗျာ” စထရောက်စ်က . . .

“သူ့သွား ဆရာလုပ်မနေနဲ့ဗျာ၊ သံလိုက်စက်ကွင်းပြင် ပျက်စီးသွားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ လောင်စာညှိတဲ့ ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ပျက်သွားရင် ပိုဆိုးမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ သွားပြောရင် သူ့ကို နှိမ်တယ်လို့ ထင်နေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ အနီးဆုံးထွက်ပေါက်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ၊ အဲဒီထွက်ပေါက်ဟာ ဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာတော့ သိဖို့လို့ လိမ့်မယ်”

ဟန်ဆင်သည် စကားပြော အဆက်အသွယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

အနီးဆုံး ထွက်ပေါက် . . . တဲ့။ သူတို့နေသွားသည့် လမ်းကြောင်းကြီး တစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားရန်အတွက် စွမ်းအင်ကို ပိုလွတ်ဖို့လိုသည်။ စွမ်းအင်ပို လွတ်လျှင် အာကာသယာဉ်၏ မြန်နှုန်း (မြန်နှုန်းဆိုသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အာကာသထဲတွင် ရှိနေသည့် အရာဝတ္ထုများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ပို၍မြန်သောနှုန်း ကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။) ကို ပိုမြင့်ရလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့်သည်ဆိုလျှင် စွမ်းအင်ကို ပိုလွတ်ရလိမ့်မည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် စွမ်းအင်ပိုလွတ်၍ ဖြစ်မဖြစ်ကိုတွက်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ စွမ်းအင်ပိုလွတ်၍ အနည်းငယ် လမ်းလွဲသွားသည်ဆို လျှင် မခက်ပါလော။

သူတို့သည် 'တာဒီယွန်စကြဝဠာ' အကျမြူမှုန်များ၏ ရွေ့လျားမှုနှင့် နှိုင်း ယှဉ်လျှင် အလင်းရောင်၏ မြန်နှုန်းတစ်ဝက်ရှိသောနှုန်းဖြင့် ပထမအကြိမ်စက် ဖွင့် 'ခန့်ပျံ' လာခဲ့ကြပြီး ထိုမြန်နှုန်းဖြင့်ပင် အမှုန်တိမ်တိုက်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြတ်သန်းရသည့် ကိစ္စမှာလည်း အန္တရာယ်များသည်။ အကယ်၍ ပြန်အထွက်တွင် အနီးရှိကြယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိလျှင် အားလုံး လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

နက္ခတ္တပညာရှင်တို့ကမူ ထိုအချက်ကို ငြင်းကြသည်။ အမှုန်တိမ်တိုက်ထဲ မှ အထွက်တွင်ခြံပုံထုကြီးမားသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ဟုပြောကြသည်။ အမှုန်တိမ်တိုက်ထဲတွင် ဆွဲငင်ခြံပုံထုများရှိသည်။ 'တာဒီယွန်စကြဝဠာ' မှ 'တက်ဗီယွန်စကြဝဠာ' သို့အကူး၊ တစ်ဖန် 'တက်ဗီယွန် စကြဝဠာ' မှ 'တာဒီယွန်စကြဝဠာ' သို့ပြန်အထွက်တွင် ဆွဲငင်ခြံပုံထုများရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် အထွက်တွင် ကြယ်ပွင့်စသည့်ခြံပုံထုကြီးမားသောပစ္စည်း များနှင့် ဝင်တိုက်စရာအကြောင်းမရှိဟု ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ ဆွဲငင်ခြင်းခြံပုံထု၏ ရလဒ်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပုံမှန်မဖြစ်။ ဆွဲငင်ခြင်း ခြံပုံထုရှိနေလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ထိုခြံပုံထုမရှိလျှင် အာကာသယာဉ်သည် အနီးရှိပစ္စည်းတစ်ခုခုနှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မည်မှာ သေချာသည်။

ထိုမျှမက ဧူကလီးယားစွမ်းအင်ပါရဂူတို့၏ ပကတိဉာဏ်ကို အားကိုးရ မည်။ စွမ်းအင်ဗေဒပါ ရုဂ္ဂများသည် ဘယ်တော့မျှမမှားနိုင်။ သူတို့ကိုစိတ်ချယုံ ကြည်နိုင်သည်ဟု ပုရောဟိတ်တို့က ဆိုကြသည်။

ယခုမူ စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂစွမ်းအင်လွတ်ရာတွင် ညှိနှိုင်းချိန်ဆမှုမှားသွား သောကြောင့် အမှုန်တိမ်တိုက်ကြီးထဲသို့ ရောက်နေလေပြီ။

“ဪ . . . ဒါလား၊ ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါ။ တိမ်ဆို တာ ဘယ်လောက်ပဲများတယ်ပြောပြော တကယ်ကျတော့ ထုခပ်ပါးပါး ကလေးရယ်ပါ။ တစ်ခါတလေများ ပါးလွန်းလို့ တိမ်ထဲရောက်နေတာတောင် မသိလိုက်ရပါဘူး” ဟု ပုရောဟိတ်တို့က ပြောတတ်ကြပြန်ပါသည်။

(ခု တိမ်တိုက်ကတော့ ပုရောဟိတ်ကြီးတို့ပြောသလို တိမ်တိုက်ပါးပါး မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ)

“တိမ်တိုက်တွေရှိရင် သာတောင်ကောင်းသေးတယ်၊ တိမ်ထုထဲကို ရောက်ရင် လောင်စာများများလွတ်စရာမလို၊ လောင်စာကို များများမလွတ်ရလို့ စွမ်းအင်ကိုချွေတာပြီးသား ဖြစ်စေတယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

(ခု တိမ်တိုက်ကြီးရှိနေတာကတော့ မကောင်းဘူး ပုရောဟိတ်ကြီးတို့ရဲ့)

“သည်လိုဆိုရင်လည်း စွမ်းအင်ဗေဒပညာရှင်ကို အားကိုးပေါ့၊ ထွက် ပေါက်ကို သူ စဉ်းစားပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောကြပြန်သည်။

(ရှာလို့မတွေ့ရင်ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ)

အာကာသယာဉ်မှူး ဟန်ဆင်သည် ထိုအတွေးကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက် သည်။ ထိုအတွေးကို သူ မတွေးချင်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲပေါ် နေသောအတွေးကို မည်သို့ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်နည်း။

အာကာသယာဉ်၏ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ဟင်နရီစထရောက်စ်သည်လည်း စိတ်ညစ်နေသည်။ ယခု သူတို့တွေ့ကြုံနေရသည့် ဘေးဒုက္ခသည် ဖြေရှင်း ရှောင်လွှဲ၍မရတော့ဟုဆိုလျှင် ထိုဘေးကိုရင်ဆိုင်ရုံမှအပ ဘာမျှမတတ်နိုင် တော့။ အာကာသယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်လာပြီဆိုကတည်းက ထိုသို့သော ဘေးအန္တရာယ်မျိုး အချိန်မရွေးတွေ့သွားနိုင်သည်ကို လူတိုင်းသိပြီးသားဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားရသည်။ သို့မဟုတ် လျှင်လည်း ရင်ဆိုင်နိုင်အောင်ကြိုးစားရသည်။ အာကာသယာဉ်ခရီးသည်များ မှာ သူတို့ထက်ပင် ပို၍ဆိုးလိမ့်မည်။

စထရောက်စ်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်၏။

စထရောက်စ်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြွေခိုင်သူဖြစ်သည်။ တောက်ပသည့်မျက်ကပ်မှန်ကို တပ်ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည် ထူးထူးခြားခြား တောက်ပနေကြ၏။ ထိုမျက်လုံးသာ တောက်ပခြင်းမရှိလျှင် စထရောက်စ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမျှထူးခြားချက်မရှိ။ သာမန် ကိုယ့်လိုသူ့လိုလူတစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ရသည်။

အမူနိတိမ်တိုက်ကြီးထဲက ထွက်နိုင်ဖို့အတွက် အာကာသယာဉ်မှူးသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ယာဉ်မှူးတစ်ယောက်သည် ယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သည့် အာကာသယာဉ်မှူးသည်လည်း စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူတည်းဟူသော တရားဥပဒေကို မလွန်ဆန်နိုင်။ သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာရသည်။ အာကာသယာဉ်နှင့်လိုက်ပါလာသူများအတွက်လည်း စွမ်းအင်ပါရဂူသည် အာကာသဓရီးတစ်ခုလုံး၏သက်ဦးဆံပိုင်ဖြစ်နေပြီး သူနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် ကျန်အဖွဲ့သားများသည် ပါမွားများသာ ဖြစ်နေရသည်ဟု ယာဉ်မှူး ဟန်ဆင်က စက်ဆုတ်ရွံရှာစွာ တွေးနေသည်။

အမူနိကမူ ဘာမျှခက်ခဲသည့်ကိစ္စမဟုတ်။ ဘောဂဗေဒတွင် ဝယ်လိုအားနှင့် ရောင်းလိုအားဟူ၍ရှိသည့်နည်းတူ ယခုကိစ္စတွင်လည်း လောင်စာဖြည့်တင်းမှုနှင့် စားသုံးမှုပြဿနာမျှသာ ဖြစ်၏။ အာကာသယာဉ်တွင် လိုအပ်သည့် လောင်စာစွမ်းအင် အရေအတွက်နှင့် စွမ်းအင်ဖြည့်တင်းမှုနှင့် အာကာသယာဉ်ရောက်နေသည့်နေရာဒေသနှင့် ဦးတည်တူရုံနေသောအရပ် (ဤသည်မှာ 'တာဒီယွန်စကြဝဠာ' နှင့် 'တက်ခီယွန်စကြဝဠာ' နှစ်ခုတို့ကြားတွင် ဦးတည်တူရုံသည့်ဒေသရှိသည်ဟု ယာယီလက်ခံပြီး ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။) စသည်တို့ကို ကွန်ပျူတာက တွက်ချက်ပေးရုံသာရှိ၏။ ယခုမူ မည်သည့်နေရာတွင် အတွက်အချက် မှားလာခဲ့သည်မသိ၊ လောင်စာစွမ်းအင်အသွင်းအထုတ် စသည်ကိစ္စတွင် ကွာခြားချက်တွေ တွေ့နေပြီ။ မည်သည့်နေရာဒေသသို့ ရောက်နေသည်ကို မှန်း၍မရဘဲဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးရန်အတွက် စွမ်းအင်ပါရဂူကိုသာ အားကိုးရတော့မည်ဖြစ်၏။ စွမ်းအင်ပါရဂူများသည် ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်သော ပကတိဉာဏ်မျိုး မွေးကတည်းကပါလာသည်ဟု ပြောကြသည်။ (တကယ် ပါ၊မပါကိုမူ မည်သူမျှမပြောနိုင်ပါ။) စွမ်း

အင်ဗေဒပါရဂူများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုသို့ပါရမီထူးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်ဟု တကယ်ပင်ယုံကြည်နေကြသည်။ သူတို့တွင် ထိုဉာဏ်မျိုး မရှိဟု ပြိုင်ငြင်းရဲသူလည်း မပေါ်ဖူးသေးသည့်အတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဟုတ်ထင်နေကြသည်။

ဗီလူးကစ်သည် အရည်အချင်းရှိသည့် စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။

ဗီလူးကစ်သည် အခြားသောစွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူများလောက် ဘဝင်မမြင့်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ ဗီလူးကစ်သည် နက္ခတ္တပညာရှင် စထရောက်စ်တွေ့လာခဲ့သည့် အာကာသဓရီးသည် ခပ်ချောချောမိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို မောင်ပိုင်စီးထားခဲ့သည်။ (ဤသည်မှာလည်း သူတို့က အာကာသယာဉ်ပေါ်တွင် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေပေသကဲ့သို့။) သို့တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခင်အမင် မပျက်ကြသေး၊ မေးထူး ခေါ်ပြောအဆင့်တွင်မူ ရှိကြသေးသည်။

စထရောက်စ်သည် ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာမှတစ်ဆင့် ဗီလူးကစ်ထံသို့ အဆက်အသွယ်လုပ်လုပ်ကြည့်သည်။ တော်တော်နှင့်အဆက်အသွယ်မရ။ ဗီလူးကစ်၏မျက်နှာမှာ မသာမယာဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“လောင်စာပေးတဲ့ ဖျူးရှင်းကျူ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော်ပိတ်ထားလိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်တော့ ဘာမှ အပျက်အစီးမရှိပါဘူး၊ ခု အဲဒီ ကျူကို ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိဘူးပေါ့”

“ပျက်တော့မပျက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ သုံးလို့မဖြစ်သေးဘူး”

“မသုံးလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ အမူနိတိမ်တိုက်ကြီးရဲ့အပြင်ဘက်ကို ရောက်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ တကယ်လို့ ဖျူးရှင်းကျူတွေမပျက်ခဲ့ရင်တော့ အပြင်ဘက်ရောက်သွားလည်း သိပ်ကိစ္စမရှိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ခုအတိုင်း တိမ်တိုက်အပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားခဲ့ရင် . . .”

“တကယ်လို့တွေ ဘာတွေသိပ်ပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ 'တကယ်လို့' ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းပဲရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ယောင်တိယောင်ကန်းနက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်တွေသာ စောစောက ဒီအမူနိတိမ်တိုက်ကြီး

ရှိတယ်ဆိုတာသိခဲ့ရင် ရှောင်လို့ရတာပေါ့။”

အမှန်ကမူ ဘာမျှမဆို။ သို့ရာတွင် စထရောက်စ်သည် စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်သည်။

“ခဏနေရင်တော့ ဒီအမှုန်တိမ်တိုက်ကြီး ရှင်းသွားတော့မှာပါ။”

“ဒီအမှုန်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ဘယ်ဒြပ်စင်တွေပါသလဲ၊ ဓာတ်ခွဲကြည့်ပြီးပြီလား။”

“သိပ်တော့ မနိပ်ဘူးဗျ၊ ခုထိ တွေ့သမျှထဲမှာတော့ အထူထပ်ဆုံးဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းတိမ်တိုက်ကြီးပဲ၊ နဂါးငွေ့တန်းထဲမှာ ဒီလောက်ထူထပ်တဲ့ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းတိမ်တိုက်ရယ်လို့ တစ်ခုမှမရှိဘူး။”

“ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်ကော မပါဘူးလား။”

“နည်းနည်းတော့ပါတယ်၊ ငါးရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲရှိမယ်။”

“ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ် ဒီလောက်ကလေးပါရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်သေးဘူးဗျ၊ ဒီအမှုန်တိမ်တိုက်ထဲမှာ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းတင်မကဘူးဗျ၊ တခြား တစ်ခုခုတော့ ရှိရဦးမယ်၊ ခု ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတာက ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တခြားပစ္စည်းရယ်၊ ခင်ဗျား ရှာလို့တွေ့ပြီလား။”

“ဪ ဟုတ်ပြီဗျို့ တွေ့ပြီ၊ ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်တွေရယ်၊ ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်က ဟိုက်ဒရိုဂျင်ထက် များနေတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် အာကာသထဲမှာ အောက်စီဂျင်နဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်တွေဟာ သိပ်များနေတယ်၊ အရင်တုန်းက ဒီလောက်တစ်ခါမှ မများဖူးဘူး၊ ဘယ်လောက်တောင်များနေသလဲဆိုရင် အာကာသထဲမှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်ဟာ ကုဗအလင်းနှစ်တော်တော်များများသုံးရင်တောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်များလာပြီး စုစည်းနေသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အကြောင်းရှာလို့လည်းမရသေးဘူး။”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က အာကာသထဲမှာ ဒီလိုတိမ်တိုက်ဟာ ဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီတိမ်တိုက်ထဲကို ဆင်းနားရမယ်ပေါ့၊ ဒီလိုပြောချင်တာလား။”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာနားထောင်ပါဦးလေ၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့၊ ဒီမှာ ဗီလူးကစ်

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီအမှုန်တိမ်တိုက်ကြီးရဲ့ အပြင်ကိုရောက်ရေး မရောက်ရေးဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကိုလှမ်းပြီးအကူအညီတောင်းလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေမှန်းမှ မသိတာ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးဆီကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ‘ဟိုက်ပါရောင်ခြည်’ လွှတ်ပြီး သတင်းပို့လို့ရမှာလဲ၊ ကြယ်ဆိုလို့ တစ်လုံးမှမမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေသလဲဆိုတာကိုလည်း ရှာလို့မရဘဲဖြစ်နေတယ်။”

“ဒါ ကျွန်တော့်တာဝန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖျူးရှင်းကျူကိုမှ သုံးလို့မရတာ၊ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားကော ခင်ဗျားအလုပ်ကို လုပ်လို့ရလို့လား၊ ခင်ဗျားတို့က တစ်ဆိတ်ရှိရင် စွမ်းအင်ပါရဂူတွေကိုပဲ အပြစ်ဖို့ချင်ကြတာပဲ၊ ဒီမှာ စထရောက်စ်၊ ခု ခင်ဗျားအလုပ်လောပြီ၊ ကဲ . . . ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်တွေ ဘယ်နားမှာရှိသလဲ ပြောစမ်း၊ အဲဒီနေရာကို ယာဉ်မောင်းမယ်၊ တိမ်တိုက်ထဲက ထွက်ပေါက်ကော ဘယ်နားမှာရှိသလဲ၊ ခင်ဗျားပြော၊ အဲဒီကိုရောက်အောင် မမောင်းတော့ ကျွန်တော့်အပြစ်ပေါ့၊ ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ အမှုန်တိမ်တိုက်ထဲက ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့ချင်ရင်နေပါစေ၊ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းအမှုန်တွေထဲက ထွက်ရမယ့်နေရာကိုပဲပြပါ။”

“ကျွန်တော်လည်း ပြချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုအထိတော့ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းဒြပ်တွေနဲ့ ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်တွေကိုချည်း တွေ့နေရတယ်။”

“အဲဒီဒြပ်တွေက လောင်စာအဖြစ် ညှိလို့မရဘူးဗျ။”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်။”

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့၊ အစိုးရကလည်း အာကာသယာဉ်လွှတ်တင်လို့ရှိရင် စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူတွေရဲ့ လက်ထဲကိုအပ်ရမယ့်အစား အထူးလုံခြုံရေးဥပဒေတွေ ဘာတွေလုပ်ထားတော့ ခက်တာပေါ့၊ ဖြစ်သမျှဒဏ်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ချည်းပဲ ပုံချတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အခွင့်အာဏာအပြည့်ပေးသလားဆိုတော့ ဒီလိုလည်းပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ နှစ်ဆင့်ခုန်ပျံပြီး စက်ဖွင့်နိုင်လောက်အောင် လောင်စာပါလာရင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခက်တာပဲ။”

ဗီလူးကစ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောနေသည်။

ဗီလူးကစ်ဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို စထရောက်စ်ကောင်းစွာနားလည်

သည်။ အာကာသယာဉ်ကို စက်မပိတ်ဘဲ ဆက်တိုက်နှစ်ဆင့်ခုန်ပျံသွားနိုင်သည်ဆိုလျှင် အချိန်လည်းတိုမည်။ လူလည်း သက်သာမည်။ သို့ရာတွင် ပထမတစ်ဆင့်တွင် အခက်အခဲတွေ့ပြီဆိုလျှင် နောက်တစ်ဆင့်တွင်လည်း အခက်အခဲတွေ့မည်မှာ မှချ။ သို့ဆိုလျှင် မည်မျှတော်သည့်စွမ်းအင်ဗေဒပါရူပင်ဖြစ်စေ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ခရီးနှစ်ဆင့်စလုံးတွင် အမှားတွေ့ပြီဆိုလျှင် အချိန်အများကြီး ကျန်တော့မည်။

'ဟိုက်ပါနေဗီဂေးရှင်း' ခေါ် နက်ရှိုင်းသည့်အာကာသထဲသို့ ခရီးသွားသည့်အခါတွင် အထူးသတိထားလိုက်နာရမည့်အချက်မှာ စက်ဖွင့်ချိန်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြားတွင် တစ်ရက်တော့ စက်ပိတ်မျှောနေရမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သုံးရက်အချိန်ယူရမည်။ သို့မှသာလျှင် နောင်တစ်ခါစက်အဖွင့်တွင် လိုအပ်သည့်ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ချိန်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုစည်းမျဉ်းကို ချိုးဖောက်ကာ အလျင်မြန်မြန်နှင့် စက်ဖွင့်ဆင်းမည်စိုးသည့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာတို့သည် လောင်စာကို 'တစ်ခုနှစ်စာ' အတွက်သာ ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ်စက်ဖွင့် ဤခုန်ပျံလိုလျှင် အာကာသထဲတွင်တွေ့ရသည့် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်များကို လောင်စာအဖြစ် ထည့်၍သွားရန် ဖြစ်သည်။ ဖျူးရှင်းကျူတွင်ပါသည့်စက်များသည် အာကာသထဲတွင် တွေ့ရသည့် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်များကို စုစည်း၍ သိပ်သည်း အောင်ဖိနှိပ်ပေးခြင်းဖြင့် လမ်းတွင် လောင်စာအလိုလို ရရှိသွားသည်။ သို့ဖြင့် အာကာသထဲတွင် နောက်တစ်ကြိမ်အတွက် လောင်စာထုတ်ယူရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ လောင်စာထုတ်ယူသည့်လုပ်ငန်းမှာ အနည်းဆုံးတစ်ရက်လောက် အချိန်ယူရသည်။

“ခင်ဗျား ဖျူးရှင်းကျူထဲမှာ လောင်စာဘယ်လောက်လောက်ကျန်သေးသလဲ”

စထရောက်စ်က ဗီလူးကစ်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။
 “သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတော့တယ်”
 ဗီလူးကစ်က လက်ညှိုးကိုထောင်ပြကာ လက်တစ်ဆစ်လောက်ပိုင်းပြလိုက်၏။

“ဟာ . . . အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ” ဟု စထရောက်စ်က အော်လိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့် လောင်စာမည်မျှရှိသည်ကို ဒိုက်ခွက်ပေါ်တွင် ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်

သည်။ သို့ရာတွင် စွမ်းအင်ဗေဒပညာရှင်များသည် လောင်စာဒိုင်ခွက်အား သူများလာကြည့်သည်ကို မကြိုက်ကြ။ သူတို့ချည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားချင်ကြသည်။

“နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်၊ လောင်စာသက်သာအောင် မီးတွေအားလုံးမှိတ်ထားလိုက်မယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အရေးပေါ်ဂျင်နရေတာတွေကို ဖွင့်သုံးမယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊ လေစက်နဲ့ ဟိုက်ဒရိုပွန်းနှစ်ကိရိယာတွေအားလုံးကိုလည်း ပိတ်၊ ခင်ဗျား ဒါပြောမလို့ မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကိုယ့်လူဘာတွေ ဘယ်လောက်ချွေတာချွေတာ လောင်စာမလောက်ဘူး၊ ကျွန်တော်အားလုံးတွက်ပြီးပြီ၊ စက်ကို ဆက်တိုက်မဖွင့်ရဘူးဆိုတဲ့ဥပဒေရှိနေတော့ စက်တာပေါ့ဗျာ၊ အချိန်တွေကုန်တာပေါ့”

စထရောက်စ်သည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့။ စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ အမှန်က 'ခုန်ပျံမှုနှစ်ခုကို ဆက်တိုက်မလုပ်ရ' ဟု အစိုးရဥပဒေထုတ်ခဲ့ရသည်မှာ သူတို့စွမ်းအင်ပါရဂူများ အတင်းတိုက်ဘွန်း၍ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အာကာသယာဉ်မှူးများက သွားနိုင်သည်ဆိုသည့်တိုင် သူတို့တစ်တွေက ပင်ပန်းသလေး ဘာလေးဟု အကြောင်းပြသဖြင့် အစိုးရက ထိုဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ဖျူးရှင်းကျူထဲက အညစ်အကြေးတွေကိုထုတ်ပစ်ပြီး လောင်စာရဲ့လို့မရတော့ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှ ဒီအညစ်အကြေးတွေကို ထုတ်ပစ်လို့မရတော့ဘူးဗျာ၊ ဖျူးရှင်းကျူထဲမှာ အဲဒီဒြပ်တွေနဲ့ချည်း ပြည့်နေပြီ၊ အသုံးဝင်တဲ့ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်က နည်းနည်းလေးပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ လောင်စာရအောင်လို့ ကာဗွန်နဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်အဏုမြူတွေကို ပူးပေးရင် အပူဒီဂရီကုဏ္ဍငါးဆယ်လောက်အထိ မြင့်ပေးရမယ်၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ ကုဏ္ဍတစ်ရာအပြည့်ပေးနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်များတဲ့အပူရှိန်ကို ကျွန်တော်ပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ပေးကြည့်လို့ဖြစ်ရင် တော်ပါသေးရဲ့၊ မဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ကျမှာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ကျွန်တော့်ကို ဟိုက်ဒရိုဂျင်အဏုမြူတွေ များများရှိတဲ့

နေရာကို လမ်းပြပါ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင် ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကောင်းလာမှာပဲ”

စထရောက်စ်က . . .

“အမှုန်တိမ်တိုက်ကြီး သိပ်ထူနေတယ် ဗီလူးကစ်၊ ဒီထက်ပိုပြီးမြန်တဲ့ မြန်နှုန်းနဲ့သွားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အလင်းရောင်သွားနှုန်းရဲ့ တစ်ဝက်မြန်နှုန်းနဲ့သွားရင်တောင် အဲဒီနေရာကို နှစ်နှစ်လောက်သွားချင်သွားရ မှာ၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်ဦးဗျာ၊ ယာဉ်မှူးက ကော ဘာပြောသလဲ”

စထရောက်စ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စကားပြောဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂများနှင့် စကားပြောရသည် မှာ အပေါက်အလမ်းမတည့်ချင်။ အာကာသထဲတွင် ခရီးသွားသည့်အခါ မကြာခဏပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်သွားရသည်မှာ (အာကာသယာဉ်အခေါ်တွင်မူ ထိုသို့ စက်ဖွင့်၍သွားရခြင်းကို ‘ခုန်ပျံမှု’ ဟု ခေါ်သည်။) ဦးနှောက်ကို ထိခိုက် သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ စက်ကိုဖွင့်၍ ခုန်ပျံလိုက်သည်နှင့် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ အပါအဝင် ရုပ်ပစ္စည်းများထဲတွင်ရှိသည့် ‘တာဒီယွန်’ ဓာတ်များသည် ‘တက်ဒီယွန်’ ဓာတ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ ‘တာဒီ ယွန်’ ဓာတ်များအဖြစ်သို့ ပြန်ပြောင်းကာ ပုံမှန်ဖြစ်လာကြသည်။ ဦးနှောက် သည် အလွန်ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်သည့်ပစ္စည်းဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ‘တာဒီယွန်’၊ ‘တက်ဒီယွန်’၊ ‘တက်ဒီယွန်’ မှ ‘တာဒီယွန်’ သို့ မကြာခဏပြောင်းနေသည်ဆို လျှင် ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်နိုင်သည်။ မြန်ရာမှနှေးသွားသဖြင့် (သို့မဟုတ်) နှေးသွားရာမှမြန်လာသဖြင့် လိုက်ပါလာသူများတွင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့် သွားနိုင်သည်ဟု သီအိုရီထုတ်ထားကြသည်။ သူတို့စွမ်းအင်ပညာရှင်များမှာ အလွန်ဦးနှောက်ကောင်းသူများဖြစ်သည့်အတွက် သူတို့ဦးနှောက်ကို မထိခိုက် နိုင်ဟုထင်ကြသည့်တိုင် ဦးနှောက်သည် အကောင်းဆုံးသော ကွန်ပျူတာများ ထက် ရှုပ်လွေးသောပစ္စည်းဖြစ်ရာ သူတို့လည်း ဘာသားမို့ ခံနိုင်မည်နည်း။

“အင်း . . . လူတွေကလည်း စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂတွေကို မြှောက်စားလွန်း ကြတာကိုး၊ ဒီတော့ သူတို့ကလည်း ဘဝင်မြင့်ပေမှာပေါ့” ဟု စထရောက်စ်

တွေ့နေမိသည်။

စထရောက်စ်သည် အတန်ကြာမျှတွေ့နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ယာဉ်ပေါ် တွင်လိုက်ပါလာသည့် မိန်းမချောကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ရှာရယ်ကို ပြောပြရ မည်လော။ သူ့ကိုချဉ်းကပ်ကာ ဘဝင်မြင့်၍ခေါင်းမာလှသော စွမ်းအင်ဗေဒ ပညာရှင် ဗီလူးကစ်ကို ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ များဖွင့်ပေးအောင် တိုက်တွန်းနားချရလျှင် ရမည်လော။

ဗီလူးကစ်သည် နောက်ထပ်လောင်စာပြည့်အောင် လုပ်နိုင်ပါဦးမည် လော။ မိမိတို့သည် ထိုယာဉ်ကြီးဖြင့် အာကာသထဲတွင် နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ မျောပါနေရတော့မည်လော။ နက်ရှိုင်းသည့် အာကာသထဲသို့သွားသည့် ‘ဟိုက် ပါရစ်ပဲ’ ခေါ် အထူးယာဉ်များတွင် ထိုသို့လောင်စာကုန်ခန်းသွားလျှင် မည်သို့ မည်ပုံလုပ်ရမည်ဆိုတာကို သဘောတရားအားဖြင့် ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်ထိ ထိုအဖြစ်မျိုးတစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးသေး။ ထိုအဖြစ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ရန် ယာဉ်မှူးနှင့်အဖွဲ့တွင်လည်းကောင်း၊ ခရီးသည်များတွင်လည်းကောင်း အဆင် သင့်မဖြစ်ကြသေး။

အကယ်၍ ရှာရယ်မှတစ်ဆင့် သူ့ကို နားပေါက်အောင်ပြောသည်ဆိုလျှင် သူက ကြိုက်မှကြိုက်ပါမည်လော။ သူ့ကို မိန်းကလေးဖြင့် မြူဆွယ်၍ခိုင်း သည်ဟုပြောလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ ယခု ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ပိတ်ထားပြီး မျောနေသည်မှာ တစ်ရက်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကိစ္စမရှိသေး။ အချိန်တွေ ရှိသေးသည်။ သူ စိတ်ပြောင်း မပြောင်း စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

***

ဗီလူးကစ်သည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။ ရေချိုးလိုက်ရသဖြင့် လန်း ဆန်းသွားသည်။ စထရောက်စ်ကို ငြင်းခုံအနိုင်ယူလိုက်ရသည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်နေသည်။ စထရောက်စ်က သိပ်တော့မဆိုးလှ။ သို့ရာတွင် သူသည် လည်း သူတို့တစ်တွေနှင့်အတူတူဟု သူ တွက်လိုက်သည်။ (သူတို့ဆိုသည်မှာ ‘အာကာသယာဉ်မှူး၊ ယာဉ်အဖွဲ့သားများနှင့် စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂများမဟုတ် သော ကျန်စကြဝဠာရှိ နလပိန်းတုံးများကို ဆိုလိုသည်။) စထရောက်စ်သည်

လည်း သူတို့တစ်တွေလိုပင် အပြစ်ဟူသမျှကို စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူများအပေါ်တွင် ပုံချလိုဟန်တူသည်။ သူတို့သည် သီချင်းဟောင်းကြီးကိုသာ ထပ်၍ထပ်၍ ဖွင့်နေကြသည်။ အပြစ်ရှိလျှင် စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူကိုသာ အပြစ်ဖို့ကြသည်။ တခြားပါရဂူများကို အပြစ်ဆိုလျှင် ခံချင်မှခံမည်။ ဗီလူးကစ်ကိုမူ သည်လိုလုပ်၍ ရနိုင်ရိုးလား။

လောင်စာပြတ်သွားလျှင် အာကာသထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လွင့်မျောနေနိုင်သည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူတို့တွေလန့်အောင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ သူတို့စဉ်းစားတတ်မည်ဆိုလျှင် ဤအမှုန်တိမ်တိုက်ကြီးသည် အဆုံးမရှိ တည်ရှိနေသည်မဟုတ်။ တစ်နေရာရာတွင် ထွက်ပေါက် ရှိရမည်ကို သူတို့သိဖို့ကောင်းသည်။ ထိုထွက်ပေါက်ကိုတွေ့၍ ထွက်ပြီးမှ နောက်တိမ်တိုက်တစ်ခုတွေ့သည်ဆိုလျှင်မူ . . .။

ဗီလူးကစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်များကိုဆန့်ကာ အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ သူ့အရပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်ပြီး မျက်ခွံများသည် မျက်နှာကြက်များသဖွယ် မျက်လုံးများပေါ်သို့ တွဲကျနေကြ၏။

အကယ်၍များ သူတို့အာကာသယာဉ်သည် သူပြောလိုက်သည့်အတိုင်း အာကာသထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လွင့်မျောနေသည်ဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ ယခုအချိန်အထိမူ မည်သည့်အာကာသယာဉ်မျှ နှစ်ပြည့်အောင် မနေဖူးသေး။ အာကာသထဲတွင် အချိန်အကြာဆုံး ပျံသွားသည့်ယာဉ်မှာ ရစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်နှင့် ဆယ့်သုံးနာရီသာ ကြာဖူးသေးသည်။

တစ်စင်းမှာ ပြိုကွဲကာ မိမိတို့ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသော ကြယ်တစ်လုံးကိုတွေ့သဖြင့် ၀.၉ အလင်းရောင်သွားနှုန်းဖြင့် ပြန်ဆင်းသက်လာခဲ့ဖူးသည်။

ယခု သူတို့မှာမူ ဘာမျှမဖြစ်သေး။ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ သုံးလကြာမျှ အာကာသထဲတွင်နေရန် စိတ်ကူး၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင်မူ အာကာသထဲတွင် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့မည်ကိန်း ဆိုက်နေသည်။

မဖြစ်။ အာကာသထဲတွင် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးနေဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်။

ရှေ့မှ အချက်ပြမီးက သုံးကြိမ်လင်းလာသည်။ သို့ရာတွင် သူ သတိမပြု

မိသေး။ သူ့ကို အာကာသယာဉ်မှူးများ လာတွေ့လေသလော။ အာကာသယာဉ်မှူးဆိုလျှင်မူ သူလာသည်ထက်ပင်မြန်သောနှုန်းဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားအောင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

“ဗီလူးကစ်”

အသံက ချိုသာသည်။ ပျော့ပျောင်းသည်။ နူးညံ့သည်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်မှုတွေပျောက်သွား၏။ သူက တံခါးခလုတ်ကို ထိလိုက်သည့်အခါ၌ တံခါးအလိုလိုပွင့်သွားကာ ရှာရယ်ဝင်လာသည်။ တံခါးသည် သူ့နောက်တွင် အလိုလိုပြန်ပိတ်သွား၏။

ရှာရယ်မှာ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိလေပြီ။ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ ခိုင်ခံ့သော မေးရိုးနှင့် နီရဲသောဆံပင်တို့ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သည် အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

“ဗီလူးကစ် . . . ကျွန်မတို့ယာဉ်ကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

ဗီလူးကစ်သည် သူမေးသည့်သဘောကို သိလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက်အဖြေမပေးသေး။ မိမိသည် စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူမဟုတ်လော။ ခရီးသည်တွေ အလန့်တကြားဖြစ်အောင် စကားကို မဆင်မခြင်ပြော၍မဖြစ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“မသိပါဘူး၊ မာတန်းဆိုတဲ့ခရီးသည်တစ်ယောက်က ပြောလိုပါ။ ယာဉ်ကြီးများ တစ်ခုခုဖြစ်သလားမသိဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူ . . .၊ မာတန်း . . . ဟုတ်လား၊ သူက ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဒီမှာ ရှာရယ်၊ ခရီးသည်ထဲက နားမလည်ပါးမလည်တဲ့လူတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်နေရတာလဲ၊ အဲဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ”

ရှာရယ်က ပြုံးလိုက်လျက်။

“နားနေခန်းထဲမှာ စကားစပ်လို့ပြောတာပါ။ အဘိုးကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ခပ်အေးအေး ရည်ရည်မွန်မွန်ထဲကပါပဲ။ သူပြောတာ ထားပါတော့လေ၊ ခု ကျွန်မတို့ ကြယ်ပွင့်တွေကို မမြင်ရတာ တော်တော်ကြာနေပြီနော်၊ မာတန်းကလည်း ပြောတယ်၊ ကြယ်ပွင့်တွေကို မမြင်ရတာ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သူက အဲဒီလို ပြောသလား၊ ဘယ်မြင်ရမလဲ၊ ခု ကိုယ်တို့

က အမှုန်တိမ်တိုက်ကြီးထဲကို ဖြတ်နေတာကိုး၊ နဂါးငွေ့တန်းထဲမှာ တိမ်တိုက်တွေရှိတယ်၊ ဘယ်အာကာသယာဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိမ်တွေထဲကိုတော့ ဖြတ်ရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မာတန်းက ပြောတော့ ဘယ်လောက်ထူတဲ့ တိမ်တိုက်ကိုပဲဖြတ်ဖြတ် ကြယ်တွေကိုတော့ မြင်ရတာပဲတဲ့”

“သူက ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဘာလဲ၊ သူက အာကာသထဲကို မကြာခဏ ခရီးသွားဖူးလို့လား”

“ဟင်းအင်း၊ မသွားဖူးပါဘူး၊ ခုတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးသွားဖူးတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးကိုကြည့်ရတာ တော်တော်ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုံပဲ”

“သွား . . . အဲဒီအဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီစကားမျိုးကို နောက်ထပ်မပြောပါနဲ့လို့၊ နောက်ထပ်ပြောရင် သူ့ကို အလုံခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပိတ်လှောင်ထားမယ်လို့၊ ရှာရယ်လည်း ဒီစကားမျိုးတွေကို နောက် သိပ်မပြောပါနဲ့”

ရှာရယ်က ခေါင်းကို စောင်းငဲ့လိုက်ရင်း . . .

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချင်တယ် ဗီလူးကစ်၊ ရှင့်စကားထဲမှာ တစ်ခုခု အန္တရာယ်ရှိတဲ့အသံ ပေါ်နေတယ်၊ မာတန်းဆိုတဲ့အဘိုးကြီးပြောတ တော်တော်တော့စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်၊ အလုပ်ကတော့ ကျောင်းဆရာပါ၊ ရှစ်တန်းမှာ အထွေထွေသိပ္ပံပြတာ”

“ဘာ . . . ရှစ်တန်းပြတဲ့ဆရာ၊ အလယ်တန်းပြ ဆရာပေါ့၊ ကြားသားမိုးကြိုးဗျာ . . . သူကများ”

“ဒါပေမဲ့ သူပြောတဲ့စကားက ယုတ္တိရှိတယ် ဗီလူးကစ်၊ ကလေးတွေကို စာပြရတဲ့ဆရာဆိုတာ အကုန်လုံးကို နည်းနည်း နည်းနည်းတော့ သိထားရတယ်တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကလေးတွေက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမေးတတ်ပြီး မှားတာဆိုရင် ချက်ချင်းသိတတ်လို့တဲ့”

“အေး . . . ရှာရယ်ကလည်း မဟုတ်တာတွေကို ရှာရှာဖွေဖွေမေးတတ်တော့ ခက်နေတာပေါ့၊ သွား . . . အဲဒီအဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီစကားမျိုးတွေကို ရပ်တန်းကရပ်ပါလို့၊ ရှာရယ် မပြောရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကျွန်မ သွားပြောပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမေးပါရစေဦး၊ ခု ကျွန်မတို့ အာကာသယာဉ်ဟာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်အောက်ဇိုင်းတိမ်တိုက်ကြီးထဲကိုရောက်နေပြီး အာကာသယာဉ်စွမ်းအင်လွှတ်တဲ့ ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ကို ပိတ်ထားလိုက်ရတယ်ဆိုတာကော တကယ်ပဲလားဟင်”

ဗီလူးကစ်၏ပါးစပ်သည် အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ပြန်စေ့သွားသည်။

“ဒါ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မာတန်းက ပြောတာပါ၊ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မ သူ့ကို သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“နေဦး . . . မသွားနဲ့ဦး၊ မာတန်းက ဒီစကားမျိုးတွေကို လူဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ကို လျှောက်ပြောပြီးပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးပါဘူး၊ ခရီးသည်တွေ အထိတ်တလန့်မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်မကိုသာ စကားကြုံလို့ပြောလိုက်တာပါ၊ ဒီအကြောင်းကိုတွေးနေတုန်း ကျွန်မရောက်သွားတော့ မအောင့်နိုင်တာနဲ့ ပြောလိုက်တာ ထင်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သိတယ်ဆိုတာကော သူသိသလား”

ရှာရယ်၏နဖူးသည် မသိမသာရှုံ့သွား၏။

“အင်း၊ သိတယ်လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်မိသလားမသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကြီးက သူတတ်တယ်၊ သူ သိတယ်ဆိုတာကို မင်းကို ကြွားလိုက်တာပေါ့၊ တကယ်ပြောချင်တာက မင်းကို ပြောချင်တာဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဆီကို ဒီစကားရောက်အောင် ပြောလိုက်တာပါ၊ သေချာပါတယ်”

ဗီလူးကစ်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့လို့တောင် ကျွန်မကို သေသေချာချာမှာလိုက်သေးတယ်”

“ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ဆီကို သွားပြောမှာပဲဆိုတာ သူ သိမှာပေါ့”

“သူက ရှင့်ဆီကို ဒီစကား ဘာဖြစ်လို့ ရောက်စေချင်တာလဲ”

“သူသိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုကြွားချင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ရှာရယ်၊ စွမ်းအင်ဗေဒပညာရှင်ဆိုတဲ့လူမျိုးတွေကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေအောက်မေ့နေ

သလဲ၊ အာကာသယာဉ်သွားလာရေးမှာ ဒီလူတွေဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့လူတွေ၊ ဒီတော့ သူတို့ကို လူတိုင်းကမနာလိုကြဘူး၊ သွားပုံပဲလေလွင့်ပြောချင်ကြတယ်၊ အသရေပျက်ချင်ကြတယ်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ သူတို့မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ ရှင်၊ နောက်ပြီးတော့ မာတန်းပြောတဲ့စကားတွေဟာ မဟုတ်တရုတ်တွေဆိုရင် သူကြွားဝါသမျှတွေဟာ အလကားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ သူပြောတာတွေမှန်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ သူ ပြောတာတွေက တကယ်ကော မှန်သလားဟင်”

‘နေပါဦး၊ သူက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ၊ သေသေချာချာပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူ ပြောတုန်းက ကျွန်မတို့က ပထမအကြိမ် စက်ရုပ်မျောလာပြီး မကြာခင်မှာပြောတာ၊ အဲဒီတုန်းက ယာဉ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့လူတိုင်းက ဟင် ကြယ်တွေဘာတွေကိုလည်း တစ်လုံးမှ မတွေ့ရပါလား၊ နောက်တစ်ခါလောက် စက်ဖွင့်ပြီးစီးချင်သေးတယ်၊ အာကာသကြီးထဲသွားပြီး ဘာမှမမြင်ရဘဲ ဒီအတိုင်းကြီးမျောနေလို့တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ ဘာလဲနဲ့၊ နားနေခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြတယ်၊ နောက်တစ်ရက် ခရီးလောက်တော့မျောနေဦးမှာပဲလို့ ပြောနေကြတုန်း မာတန်းရောက်လာပြီးပြောတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ အဘိုးကြီးက ကျွန်မကို သဘောကျနေပုံရတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒီဒေသကြီးကို သဘောမကျဘူး၊ အင်း . . . ပြောစမ်းပါဦး”

“ခုလို မြင်ကွင်းမရှိ ဘာမရှိ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ သွားနေရတာ ပျင်းစရာကြီးနော်လို့ ကျွန်မက ပြောတော့ သူက ဒီလိုတော်တော်ကြာကြာသွားရလိမ့်ဦးမယ်တဲ့၊ သူကြည့်ရတာလည်း တော်တော်စိတ်ပူနေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲလို့မေးတော့ သူက ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ တွေ ပိတ်ထားတယ်တဲ့”

“ဖျူးရှင်းကျူတွေ ပိတ်ထားတယ်လို့ သူ့ကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲတဲ့”

“အမျိုးသားတွေနေတဲ့အခန်းဘက်ဆီက စကားပြောသံတွေကို သဲ့သဲ့ကြားနေရတယ်တဲ့၊ ခပ်စောစောတုန်းက မကြားရဘူးတဲ့၊ အခုမှ စကားပြောသံတွေကို ကြားရတာတဲ့၊ ပြီးတော့ စစ်တုရင်ရုပ်တွေထားတဲ့ ကစားခန်းထဲမှာ

အခန်းငယ်လေးတွေရှိတယ်တဲ့၊ ဟိုတုန်းက ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ တွေဖွင့်ထားတဲ့ အတွက် အဲဒီအခန်းနံရံတွေဟာ နွေးနေတယ်တဲ့၊ ခု မနွေးတော့ဘူးတဲ့”

“သူပြောတဲ့ သက်သေခံအထောက်အထားက ဒါ အကုန်ပဲလား”

ရှာရယ်က သူမေးသည့်မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြယ်ပွင့်တွေကို မမြင်ရတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါကို ကြည့်ရင် အမှန်တိမ်တိုက်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေလို့ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ကလည်း ပိတ်ထားတယ်တဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်အဏုမြူတွေမရှိတော့ လောင်စာစွမ်းအင်အဖြစ် ညှိစရာမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ နောက်တစ်ခါ စက်ဖွင့်ဖို့တောင် လောင်စာစွမ်းအင်ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်တဲ့၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်အဏုမြူတွေကိုတွေ့ဖို့ ဒီအမှန်တိမ်တိုက်ကြီးထဲမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာဖြစ်သန်းနေရဦးမယ်တဲ့”

ဗီလူးကစ်မှာ မျက်နှာကြီးမည်းသည်ထက် မည်းလာခဲ့လေပြီ။

“ဒီဒေသကြီးဟာ လူတွေကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လိုက်ပြောနေတာ၊ ဒီလိုလျှောက်ပြောနေရင် သူ့ကို . . .”

“အို . . . ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့၊ ပြောရင် လူတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်မယ်လို့ ကျွန်မကို သေသေချာချာ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီအဖြစ်မျိုးအထိ ရောက်ချင်မှရောက်မှာပါလို့လည်း ပြောလိုက်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မကို ပြောလိုက်တာကတော့ သူ့ဘာသာသူတွေ့မိပြီး မအောင့်နိုင်တာနဲ့ ပြောလိုက်ဟန်တူပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း ထွက်ပေါက်တွေ၊ နည်းလမ်းတွေ ရှိပါတယ်တဲ့၊ ဒါကို စွမ်းအင်ဗေဒပညာရှင်တွေ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်တဲ့၊ ဒီလောက်စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူးတဲ့၊ ရှင်က စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဏ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း အမှန်တိမ်တိုက်ကြီးထဲကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ ရှင်ကော သတိထားမိသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဒီမှာ ရှာရယ်၊ မင်းအထင်ကြီးနေတဲ့ အလယ်တန်းပြဆရာဟာ ဘာမှမသိဘူးကွ၊ ဘာဆိုဘာမျှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူနဲ့သိပ်အဆက်အဆံမလုပ်ပါနဲ့၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေပါ၊ နေပါဦး၊ သူပြောတဲ့ ထွက်ပေါက်တွေ၊

နည်းလမ်းတွေဆိုတာကကော ဘာတွေတဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ဒါတော့ ကျွန်မကို မပြောလိုက်ဘူး၊ ဘာလဲ၊ သွားမေးပေးရမလား။”

‘မမေးပါနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့မေးရမှာလဲ၊ မေးတော့ကော သူ ဘာသိမှာလဲ၊ အေးလေ . . . မေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားမေးကြည့်ပေါ့၊ ဒီအရူးကြီး ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့”

ရှာရယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်မ သွားမေးကြည့်မယ်၊ ခုထိတော့ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ရပါဘူးနော်”

ဗီလူးကစစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါက ကိုယ့်တာဝန်ထားစမ်းပါ ရှာရယ်၊ အန္တရာယ်ရှိပြီလို့ ကိုယ်က မပြောမချင်း ဘာမှအန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

ရှာရယ်ထွက်သွားသည့်အခါတွင် တံခါးသည် အလိုလိုပြန်ပိတ်သွား၏။ ဗီလူးကစစ်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တံခါးကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြက်ကန်းဆန်းအိုးတိုးမိသလို စွတ်မှန်သွားသော မာတန်းဆိုသည့် အလယ်တန်းကျောင်းဆရာအဘိုးကြီးသည် ဘာတွေများလုပ်နေသနည်း။

ထိုအတိုင်းဖြစ်လာခဲ့လျှင် မိမိယာဉ်သည် အချိန်အတော်ကြာမျှ အာကာသထဲတွင် လွင့်မျောနေပေလိမ့်မည်။ ထိုသတင်းကို ခရီးသည်များအား သတိကြီးစွာထား၍ ပြောရလိမ့်မည်။ သူတို့အားလုံးသည် မီးလောင်ပျက်စီး၍သော်လည်းကောင်း၊ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း သေကြေပျက်စီးသွားနိုင်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို မာတန်းက အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် လျှောက်ပြောနေလျှင် ဒုက္ခ။

ဗီလူးကစစ်သည် ဒေါပုပ္ဖဖြင့် ခလုတ်တစ်ခုကို ချောက်ခနဲနှိပ်လိုက်သည်။ အာကာသယာဉ်မှူး ဟန်ဆင်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ချက်ချင်းပေါ်လာ၏။

***

အလယ်တန်းကျောင်းဆရာ မာတန်းမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး ကြည်လင်

သန့်ရှင်းသောရုပ်လက္ခဏာရှိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြုံးသည် အမြဲရစ်ဝဲလျက်။ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ဟန်အမူအရာမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရုံမျှမက တည်ကြည်လေးနက်သောကြောင့် ထူးခြားလျက်ရှိ၏။ သူ့အမူအရာသည် အရေးကြီးသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောလိုသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ရှာရယ်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာကာ . . .

“ဆရာပြောခဲ့တာတွေအားလုံးကို ဗီလူးကစစ်ကို ပြောပြခဲ့တယ် ဆရာ၊ ဪ . . . ဗီလူးကစစ်က ယာဉ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူပါဆရာ”

မာတန်းသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောရတာလဲ ကလေးမရယ်၊ အမှန်က သူ့ကိုပြောဖို့ မကောင်းဘူး”

“သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူဆိုတဲ့လူတွေဟာ အထူးပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်လား၊ အခြားလူတွေ ဝင်ပြောတာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးတဲ့”

မာတန်းက ရှာရယ်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် ကိုင်ထားရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်တော့စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ လွယ်ကူတဲ့နည်းလမ်းတွေ၊ ထွက်ပေါက်တွေရှိတယ်လို့ ဆရာပြောသားပဲ၊ ခုလောက်ဆို သူလည်း ဒီနည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားမိမှာပေါ့၊ ခု မစဉ်းစားမိရင်လည်း နောက်မကြာခင် သူ စဉ်းစားမိမှာပါ”

“သူ စဉ်းစားနေရင် ကြာချင်ကြာနေဦးမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာက စဉ်းစားပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို ပြောလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့”

“သူတို့က ပါရဂူတွေမဟုတ်လား ကလေးမရဲ့၊ ပါရဂူဆိုတာ ပါရဂူနည်းနဲ့ပဲ စဉ်းစားတတ်ကြတယ်၊ တခြားနည်းတွေနဲ့ မစဉ်းစားတတ်ကြဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့အထဲမှာ ဝင်မပြောရဲပါဘူးကွယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာ ရှစ်တန်းက ကလေး

တွေကို အထွေထွေသိပ္ပံလက်တွေ့ပြရင်း ပစ္စည်းမစုံလင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထွင်ဉာဏ်သုံးပြီး ပြရတယ်။ အီလက်ထရွန် မိုက်ကရိုပိုင်းလ်တို့ ဘာတို့ ရှိတဲ့ကျောင်းမျိုးမှာ ဆရာ တစ်ခါမှ စာမသင်ခဲ့ရဘူး။ ဒီတော့ ကလေးတွေနဲ့ ကွင်းဆင်းပြီး လက်တွေ့လုပ်ရလို့ရှိရင် ရေနံဆီသုံး သာမိုမိတာအီလက်ထရစ် ဂျင်နရေတာတွေကိုပဲ သုံးရတယ်”

“ရေနံဆီဆိုတာဘာလဲ ဆရာ”

ဆရာ မာတန်းက ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အမေးကြောင့် ဝမ်းသာသွားပုံ လည်း ရ၏။

“ဟော ကြည့်၊ ရေနံဆီကို မင်း မသိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်၊ ခုခေတ်မှာ ရေနံဆီကို လူတွေမေ့ကုန်ကြပြီ၊ ရေနံဆီဆိုတာ မီးတောက်လောင် စေတဲ့အရည်တစ်မျိုးကွဲ့၊ ဆရာတော့ ဒီထက်တောင် ရှေးကျတဲ့စွမ်းအင်ထုတ် လုပ်ပေးတဲ့နည်းကို မကြာခဏသုံးခဲ့ဖူးပြီ၊ အဲဒါကတော့ ထင်းမီးကွဲ့၊ ထင်းစ တွေကို ပွတ်တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် မီးရလာတာ၊ ကလေးမကော အဲဒီနည်းကို မသုံးဖူးဘူးလား၊ မီးခြစ်ဆိုပါတော့ကွယ်”

ရှာရယ်သည် နားမလည်သလို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ မာတန်းက စိတ် ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် . . .

“ထားပါတော့ကွယ်၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခု တို့မှာ စွမ်းအင်လိုနေ တယ်ဆိုရင် မင်းတို့ရဲ့ စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူဟာ အဏုမြူတွေကိုစုစည်းပြီး ထုတ် ယူတဲ့စွမ်းအင်ကို မသုံးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီထက်ရှေးကျတဲ့နည်းကို သုံးရတော့ မှာပေါ့၊ ဆရာသာဆိုရင် အဲဒီနည်းကို သုံးမှာပဲ၊ ဥပမာကွယ် . . . အပြင်ဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း”

“တိမ်တိုက်တစ်ခုပါ ဆရာ၊ အမှုန်တိမ်တိုက်ပါ”

“ဒီအမှုန်တိမ်တိုက်ဟာ ဘယ်လိုတိမ်တိုက်အမျိုးအစားလဲ၊ စကြဝဠာထဲ မှာ ဘယ်နေရာသွားသွား တွေ့နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကတော့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင် ပဲ၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်ဟာ စကြဝဠာကြီးရဲ့ မူလပစ္စည်းဖြစ်တယ်၊ ‘ဟိုက်ပါ ရှစ်ပဲ’ လို့ခေါ်တဲ့ အာကာသယာဉ်ကြီးဟာ အဲဒီအပေါ်မှာ အမှီပြုနေရတယ်၊ အာကာသယာဉ်တွေဟာ အာကာသနက်ရှိုင်းထဲကို ပျံသန်းတဲ့အခါမှာ စကြ ဝဠာတစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ကူးချည်သန်းချည် လုပ်တဲ့အခါမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်

အလင်းရောင်ရဲ့မြန်နှုန်းနီးပါးနဲ့ ပျံသန်းတဲ့အခါမှာ လိုအပ်တဲ့လောင်စာတွေကို အကုန်သယ်မသွားနိုင်ဘူး၊ သယ်သွားလောက်အောင် နေရာလည်းမရှိဘူး၊ ဒီတော့ လိုတဲ့လောင်စာကို အာကာသထဲကနေပြီး ထုတ်ယူရတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ကျွန်မလည်း ဒါကို စဉ်းစားနေတာ၊ အရင်တုန်းက ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာက အာကာသကြီးဟာ ဘာမှမရှိတဲ့ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“အင်း . . . ဘာမှတော့ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ မင်းဟာ အာကာသထဲမှာ တစ်စက္ကန့်ကို မိုင်တစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ သွားလို့ရှိရင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်တွေကို ယူပြီး ပီပေးလို့ရတယ်၊ ကျူးဗစ်မိတာ တစ်မိတာမှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်နည်း နည်းလေးပဲရှိဦး၊ အဲဒါတွေကို ယူဖို့လို့ရတယ်၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင် နည်းနည်း လေးကို မှန်မှန်ရှိ ပေးသွားရင် လိုအပ်တဲ့လောင်စာကို ရနိုင်တယ်၊ တိမ်တိုက် တွေထဲမှာဆိုရင်တော့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဒြပ်စင်တွေ သိပ်ပေါတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခု တို့များ တွေ့ရတဲ့ တိမ်တိုက်ထဲမှာတော့ အညစ်အကြေးတွေ ပါလာနိုင်တယ်”

“ခု တိမ်တိုက်ထဲမှာ အညစ်အကြေးတွေ ပါလာတယ်ဆိုတာ ဆရာ ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“အညစ်အကြေးတွေပါလာတဲ့အတွက် စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူ ဗီလူးကစ်က ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ကို ပိတ်ထားတာပေါ့၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ပြီးလို့ရှိရင် စကြဝဠာထဲမှာ အများဆုံးဒြပ်စင်တွေကတော့ ဟယ်လီယမ်ရယ်၊ အောက်ဆီဂျင်ရယ်၊ ကာဗွန် ရယ်၊ တကယ်လို့ အာကာသယာဉ်တစ်ခုရဲ့ ဖျူးရှင်းကျူပိုက်တွေကို ပိတ်သွား တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ လောင်စာနည်းသွားလို့ပဲ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဟိုက်ဒရို ဂျင်ဒြပ်စင်နည်းသွားလို့ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဖျူးရှင်းလုပ်တဲ့ကိရိယာတွေ ထဲကို အညစ်အကြေးတွေ ဝင်ကပ်နေလို့ပဲ၊ ခု ဆရာတို့ယာဉ်ရဲ့ ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ ထဲမှာ အညစ်အကြေးရှိနေပြီဆိုရင် ဒါဟာ ဟယ်လီယမ်မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဟယ် လီယမ်ဒြပ်စင်ဟာ ဘာမှဒုက္ခပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်-အောက် ဆီဂျင်ပေါင်းထားတဲ့ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆီဒ်ဒြပ်စင်မျိုးမျိုးပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်တယ်လို့ ထင်တာပဲ ဆရာ၊ ကောလိပ်တုန်းက ကျွန်မ သိပ္ပံယူခဲ့ပါတယ်၊ ခုတော့ ကျောင်းတုန်းကစာတွေ ပြန်ရောက်လာပါပြီ၊

အဏုမြူလုံးကလေးတွေပေါ်မှာ ကပ်နေတဲ့အမှုန်တွေဟာ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်း ခြပ်ပေါ့ မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အငွေ့ထဲမှာဆိုရင် အဲဒီဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းခြပ်တွေ မရှိ သေးဘူး၊ ပြောလိုသာပြောရတာ ယာဉ်ထဲက ‘ဖျူးရှင်းကျူ’ တွေအဖို့ဆိုရင် ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်းအစုထဲက ခြပ်တွေတောင် ဒီလောက်အန္တရာယ်မပေးနိုင် သေးဘူး၊ အခု အန္တရာယ်ပေးနေတာက ကာဗွန်ခြပ်ပေါင်းထဲက ခြပ်တွေက ဒုက္ခပေးနေတာ၊ အထူးသဖြင့် ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်တွေပေါ့၊ ဆရာ ထင်ပါ တယ်၊ ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဟာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်အောက်ဆိုင်း အစုဝင်ခြပ်တွေထဲမှာ လေးဆလောက်များနေတယ်၊ သဘောပေါက်ပြီလား”

“သဘောမပေါက်သေးဘူး ဆရာ” ဟု ရှာရယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော သည်။

“ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်ပေါင်းတွေဟာ လောင်စာညှိလို့မရဘူး၊ သူတို့ကို အပူရှိန်ဒီဂရီတစ်သန်းကျော်ကျော်လောက်ပေးလိုက်ရင် သီးခြားအဏုမြူမှုန်တွေ အဖြစ် ကွဲထွက်သွားတယ်၊ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ကာဗွန်ဓာတ်တွေဖြစ်သွားပြီး ဖျူးရှင်းလုပ်တဲ့ကိရိယာကို ပျက်စီးသွားစေတယ်၊ ဒီလိုအပူရှိန်များတဲ့အတွက် အဏုမြူတွေ ကွဲထွက်သွားရင် သာမန်အပူရှိန်လောက်ပေးရင်ကော မဖြစ်ဘူး လားလို့မေးစရာရှိတယ်၊ အပူဖိအားပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဟိုက်ဒရိုအောက်ဆိုင်း ခြပ်နဲ့ ဖော်မယ်ဒီဟိုက်ဒြပ်နှစ်ခုဟာ ဓာတုဓာတ်ပြုမှုဖြစ်စဉ်အရ တစ်ခုကိုတစ်ခု တုံ့ပြန်ကြတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ဖျူးရှင်းကျူကို ဘာမှအန္တရာယ်ပေးစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ တကယ်တော်တဲ့ စွမ်းအင်ဗေဒပါရဂူ တစ်ယောက်ဟာ သာမန်အပူရှိန်လောက်နဲ့ ဒီခြပ်စင်တွေရဲ့ ဓာတ်ပြုမှုကိုရ အောင် ဖျူးရှင်းကျူကိုပြင်ပြီး ကိုင်တွယ်လို့ရတယ်၊ အဲဒီကပေါ်ထွက်လာတဲ့ စွမ်းအင်ကို သိုလှောင်ထားပြီး သုံးနိုင်တယ်၊ ခဏနေရင် စက်ကိုဖွင့်ပြီး ပျံသန်း လို့ရသွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မတော့ သဘောမပေါက်သေးဘူးဆရာ၊ ဓာတုဓာတ်ပြုမှုတစ်ခုဟာ စွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ ဖျူးရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ စုစည်းမှုနဲ့သာ စွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ စွမ်းအင်သိပ်မလိုတော့ဘူး

လေ၊ တစ်ခါစက်ဖွင့်ပြီးပျံရင် နောက်တစ်ခါအတွက် စွမ်းအင်နည်းနည်းချန် ထားရဦးမယ်လို့ ဥပဒေက ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဆရာတို့ရဲ့ယာဉ် ထဲမှာ လောင်စာဟာ ကျန်သင့်သလောက် ကျန်နေသေးတယ်၊ မီးဖွင့်ပြီး စက် လည်သွားရုံကတော့ စွမ်းအင်သိပ်များများစားစား မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလောက်က တော့ သာမန်ဓာတ်ပြုမှုနဲ့ ရနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဆရာတို့က ဒီတိမ်တိုက်ထဲက စက်ဖွင့်ပြီးမောင်းထွက်လိုက်လို့ အပြင်ရောက်သွားပြီး တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် လောက်ရှိသွားရင် ယာဉ်ရဲ့လောင်စာကန်တွေထဲမှာ လောင်စာတွေပြည့်ပြီး သားဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဒီလိုပြည့်သွားပြီဆိုရင် ဘာပြဿနာရှိတော့မှာလဲ၊ ကိုယ်လို ရာပျံသန်းနိုင်ပြီပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ”

ဆရာမာတန်းသည် မျက်ခုံးများကို ပင့်လိုက်ပြီးနောက် ပခုံးကိုတွန့်ပြ လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဆရာ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ စွမ်းအင်ပါရဂူ ဗီလူးကစ်က အကြောင်း တစ်ခုတစ်ခုကြောင့် စက်ကိုဖွင့်ဖို့နှောင့်နှေးနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာတို့ ဒုက္ခ တွေမှာပဲ၊ ဒီတိမ်တိုက်ထဲကို မဝင်ခင်တုန်းက စက်ကို ဖွင့်မောင်းခဲ့လို့ စွမ်းအင် က ကုန်သလောက်ရှိနေပြီ၊ ဒီတော့ စက်ကို ကြာကြာပိတ်ပြီး ဒီအတိုင်းသွား မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်မီးပွင့်ပြီး စက်နိုးအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ ဓာတုဓာတ် ပြုမှုတွေနဲ့လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ပါရဂူကြီးတွေဟာ ကြာကြာ တော့ အချိန်ဆွဲမယ်-မထင်ပါဘူး၊ စက်ဖွင့်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒါဖြင့် စက်ဖွင့်ဖို့ ဆရာ သူ့ကို သွားပြောပါလားဟင်”

ဆရာ မာတန်းက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး . . .

“ကြားသားမိုးကြိုးကွယ်၊ ပါရဂူတစ်ယောက်ကို ဆရာသွားလုပ်လို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ သွားပြောလိုက်မယ်လေ”

“အို... မပြောနဲ့လေ၊ ခဏနေရင် သူ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမိလာမှာပါ၊ မင်း သွားပြောလို့ရှိရင် သူလည်း ဒါကို စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ခုဆို ဖျူးရှင်းကျူကို တောင် ဖွင့်ပြီးပြီလို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့၊ ဒီလိုမပြောရင် ဆရာကို ပြောချင်တိုင်း ပြော၊ လောင်းကြေးစားကြေးတောင်လုပ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဆရာနိုင်ရင်...”

ဆရာမာတန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ရှာရယ်ကလည်း ပြုံးလိုက်၏။

“စိန်လိုက်ဆရာ”

ဆရာမာတန်းသည် သူ့အပါးမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသော ရှာရယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဗီလူးကစ်ကမူ မည်သို့ သဘောထားလေမည်မသိ။

ထိုစဉ် အာကာသယာဉ်ပေါ်မှ အစောင့်တစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့သို့ ဗြန်းခနဲ ရောက်လာကာ . . .

“ဆရာ မာတန်း . . . ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ခေါ်သွားသည်။ မာတန်း အံ့သြခြင်းမဖြစ်မိ။

“စကားပြောပြီးအောင် စောင့်နေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က စကားပြောလို့မပြီးခင်မှာ လာပြီးခေါ်မလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

မာတန်းက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

***

နောက်ထပ် ခြောက်နာရီလောက်ကြာသည့်အခါတွင်မှ မာတန်းကို အာကာသယာဉ်မှူးနှင့် တွေ့ခွင့်ပြုသည်။ သူ့အား တစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲ၍ အကျဉ်းချထားလိုက်သည့်တိုင် မည်သို့မျှပြုလုပ်ခြင်းမရှိ။ (မာတန်းကမူ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခြင်းသည် အကျဉ်းချထားခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် ယူဆလိုက်သည်။) ယာဉ်မှူးသည် သူနှင့်တွေ့သည့်အခါတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ သူ့ကိုမူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ဆက်ဆံ၏။

ယာဉ်မှူး ဟန်ဆင်က . . .

“အာကာသခရီးသည်တွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် ကောလာဟလတွေကို လိုက်ဖြန့်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို သတင်းရောက်တယ် ဆရာ၊ ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ ပြစ်ချက်ကြီးတယ်နော”

“ခရီးသည်တွေကို လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသည်တစ်ယောက်တည်းကို ပြောတာပါ။ ဒါလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲ သိတာပေါ့၊ ယာဉ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့ ရှာရယ်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကလေးနဲ့ ဆရာနဲ့ ပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်တော်တို့ဆီ အကုန်ရောက်ပြီးပါပြီ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂဖြစ်တဲ့ ဗီလူးကစ်ဆီကို ဒီစကားရောက်စေချင်လို့ သူ့ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောရင် လက်ခံမယ် မထင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါလား”

“ခင်ဗျားကတော့ လက်ခံချင် လက်ခံမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း ဗီလူးကစ်ဆီကို ဒီစကားရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြောမှာလဲ၊ ရှာရယ်ကိုပဲ အပြောခိုင်းရမှာ မဟုတ်လား၊ သူတို့ပါရုဂ္ဂဆိုတဲ့လူမျိုးတွေက တော်တော်လူ့စကားကို နားထောင်တာမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် သိတာပေါ့”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်က မသိမသာ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒီစကားကို ရှာရယ်က သူ့ကိုသွားပြောလို့ရှိရင် သူ ဘယ်လိုသဘောထားမယ်လို့ ဆရာ ထင်သလဲ”

“တခြားလူ သွားပြောလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာနားလည်လို့လဲ ဘာလဲနဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါးလုပ်မှာပဲ၊ ရှာရယ် သွားပြောရင်တော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ရှာရယ် သွားပြောရင် ရယ်ပြီး ကိုယ်လည်း စဉ်းစားပြီးသားပါကွာ၊ ဒီလောက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းနဲ့ လောင်စာရအောင် စက်တွေကို ဖွင့်ထားပြီးပါပြီလို့ ပြောမှာပဲ၊ ရှာရယ်လည်းထွက်သွားရော သူလည်း စက်ကိုဖွင့်ပြီး လောင်စာညှိဖို့လုပ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုရော၊ ရှာရယ်နာမည်ကိုရောမပြောဘဲ သူ့ဘာသာသူ သဘောပေါက်လာတဲ့အတွက် စက်ကိုဖွင့်ပြီး လောင်စာညှိဖို့လုပ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားဆီကို သတင်းပို့မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းနဲ့ လောင်စာညှိဖို့ကိစ္စဟာ

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး သူက ငြင်းမယ်လို့ကော မထင်ဘူးလား”

“ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ငြင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မငြင်းတော့ဘဲ သူလက်ခံလိုက်ပါပြီ”

“သူလက်ခံတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ ချုပ်ထားပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အခန်းကလေးထဲကမီးဟာ သိသိသာသာကြီးမိုက်သွားပြီး ပြန်မလင်းလာတော့ဘူး၊ ဒါကိုထောက်ရင် ယာဉ်ထဲမှာ အသုံးပြုနေတဲ့ စွမ်းအင်အားလုံးကို ဖြတ်ချလိုက်ပြီး အဲဒီစွမ်းအင်တွေကို မျူးရှင်းကျွတ် ထည့်ပေါင်းဟန်တူတယ်၊ ဒီလိုပေါင်းလိုက်ရင် ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းအရ စွမ်းအင်ပြည့်လာပြီး စက်ဖွင့်နိုင်အောင် လောင်စာအားကောင်းလာမယ် မဟုတ်လား”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်သည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား သည်လိုပြောလိုက်ရင် ဗီလူးကစ်လက်ခံမယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ၊ ခင်ဗျားက စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂတွေနဲ့ ဆက်ဆံဖူးလို့လား”

“မဆက်ဆံဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရှစ်တန်းမှာသင်တဲ့ အလယ်တန်းပြဆရာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တခြားကလေးတွေနဲ့ ခပ်များများဆက်ဆံဖူးတာပေါ့”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်၏ မျက်နှာသည် အတန်ကြာမျှသုန်မှုန်နေသေး၏။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်သမ်းလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဆရာမာတန်း၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအတွက်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်သိသလောက်ဆိုရင် ခု ဗီလူးကစ်ဟာ ခင်ဗျားတွက်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်တော့လုပ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ထင်သလဲ၊ သိရဲ့လား”

“ဒါတော့ ပြောမှ သိတော့မှာပေါ့ ခင်ဗျ”

“ဗီလူးကစ်ဟာ ဆရာပြောလိုက်တဲ့အချက်တွေကို ချက်ချင်းစဉ်းစားပြီး လက်တွေ့ကောက်လုပ်ကြည့်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းအရ လောင်စာညှိလို့ရအောင် စက်ကိုချိန်တယ်၊ ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းအရ ဘယ်အဆင့်လောက်အထိမြင့်လို့ရတယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်တယ်၊ စွမ်းအင်ဘယ်လောက်ထွက်မလဲဆိုတာကို စဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ မီးပွင့်ပြီး စက်နီး

လာမယ်ဆိုတာကို တွက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ နောက်ထပ် စွမ်းအင်ဘယ်လောက် ထွက်လာမယ်ဆိုတာကို တွက်ကြည့်တယ်ဗျ၊ ဒီလိုလုပ်နိုင်တာကလည်း စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂတွေမှ လုပ်နိုင်တာ၊ ပါရဂူတောင်မှ လူတိုင်းလုပ်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူမို့လို့ လုပ်နိုင်တာ၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့ပါတယ်”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်သည် နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် အချိန်ပြက်ရီယာကို ကြည့်ပြီးနောက် မြင်ကွင်းကြည့်ကိရီယာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်ကကဲ့သို့ပင် ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ မှောင်အတိကျလျက်။

“စက်ဖွင့်မယ့်အချိန်ကို အကြောင်းကြားမယ်လို့ ဗီလူးကစ်က ပြောတယ်၊ ဖွင့်လို့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်တဲ့၊ သူပြောရင်တော့ လွဲခဲ့ပါတယ်၊ စက်နီးမှာပါ”

“အကယ်၍မနီးခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အရင်အတိုင်းပဲ မျောနေဦးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရှိသမျှလောင်စာကလေးတွေ ဘာမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဗျ”

“ဒါပေါ့၊ ဒီအကြိဟာ ဆရာပေးတဲ့အကြံဖြစ်လေတော့ ဆရာလည်း ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲဟဲ့၊ စက်မှန်းပါ့မလားလို့ဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်တော့ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့တွင်ရှိသည့် ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကားကို ကြည့်နေကြသည်။ စက္ကန့်များ၊ မိနစ်များ ကုန်လွန်သွားကြသည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် စက်ဖွင့်မည်ဟု ဟန်ဆင်က ပြောမထားသည့်အတွက် စက်ဖွင့်ချိန်နီးပြီလော၊ ကျော်သွားပြီလောဆိုသည်ကို မာတန်းလည်း မသိ။ ရုပ်သံပိတ်ကားကိုတစ်လှည့်၊ မထုံတက်သေးဖြစ်နေသော ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့်သာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး တုန်ခါသွားသည်ကို သူတို့သိလိုက်ကြသည်။ စက်ဖွင့်သွားလေပြီ။

“ဟော . . . ဟော၊ ကြယ်တွေ . . . ကြယ်တွေ” ဟု ဟန်ဆင်ကအားရဝမ်းသာပြောလိုက်သည်။ မြင်ကွင်းကြည့်ကိရီယာထဲတွင် ကြယ်ရောင်တို့ ပြူးပြီးပြက်ပြက်ဖြစ်နေကြသည်။ မာတန်းသည် သူ့တစ်သက်တွင် အချို့သာဆုံးရှုံးရသာအရှိဆုံး သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ချလိုက်၏။

ဟန်ဆင်က . . .

“ဒုတိယအကြိမ်တော့ ခုန်လိုက်ပြန်ပြီဗျ၊ ဗီလူးကစလုပ်လိုက်တာကလေး ဗျာ၊ တကယ့်ကို တော်ပါပေတယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့မှာ စွမ်းအင်ကုန်သွားပြီ လေ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပြန်ပြည့်သွားမှာပါ။ အဲဒီအခါကျ တော့ ခရီးသည်တွေလည်း သူတို့မြင်ချင်တဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို စိတ်ချလက်ချ ကြည့်နိုင်ပြီပေါ့”

မာတန်းမှာ ကျေနပ်လွန်းသဖြင့် စကားကိုပင် မပြောနိုင်၊ ယာဉ်မှူး ဟန်ဆင်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . . ဆရာမာတန်း၊ ခင်ဗျားစိတ်ကူးအတွက် ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပါ တယ်ဗျာ၊ ဒီစိတ်ကူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ခရီးသည် အားလုံး ချမ်းသာရာရတယ်ဆိုတာ တချို့ကတော့ လက်ခံချင်မှ လက်ခံကြ မယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ကူးမဟုတ်ဘဲ ဗီလူးကစက သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကူးရပြီး ဓာတုဓာတ်ပြုနည်းနဲ့ လောင်စာညှိဖို့စိတ်ကူးရသွားတာလို့ တချို့ကလည်း ပြောကောင်းပြောကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစိတ်ကူးဟာ ခင်ဗျား စိတ်ကူးဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားအကူအညီဟာ အများကြီးအဖိုးတန်တယ်ဆိုတာကို တော့ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လုပ်တဲ့လူက ဗီလူးကစကိုး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားခေါင်းထဲကပေါ်လာတဲ့စိတ်ကူးပဲ ဖြစ်သည်ထား၊ ဒီလိုလက်တွေ့ အကောင်အထည်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကြောင့် ကမ္ဘာမြေကို ပြန်ရောက်ရင် သူ့ကိုပဲ သြဘာပေးကြပြီး ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူး တွေ အပ်နှင်းကြမှာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး”

မာတန်းသည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ စွမ်းအင်ဗေဒပါ ရုဂ္ဂိုလ်က သိပ် အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မရှိမဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ကျွန်တော်က အလကားပါမွားပါ၊ သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်အပျက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က လည်း သူ့ကို ဘယ်အဆုံးရှုံးခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာအရေးကြီး တာမှတ်လို့၊ ဒီတော့ ယာဉ်မှူးတို့ ကြိုက်သလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကဲ . . . ကောင်းသောနေ့ပါ ယာဉ်မှူး”

“နေဦး ခင်ဗျ၊ သိပ်မကောင်းသေးဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ မယုံဘူး”

“ကျွန်တော် နောက် ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး”

“အင်း . . . ခင်ဗျားကတော့ ပြောဖို့စိတ်မကူးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလားတူ ကိစ္စတွေ နောက်တစ်ခါဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ပြော မိချင်ပြောမိဦးမှာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ယာဉ်ပေါ်မှာ ဒီလိုအထိတ်တလန့်ဖြစ်တာ မျိုးတွေ အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်ဗျားကို အကျယ်ချုပ်နဲ့ ထားရလိမ့်မယ်”

မာတန်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဘာကြောင့် ဖမ်းရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုရော၊ ခင်ဗျားတို့ယာဉ်ကြီးကိုရော၊ စွမ်းအင်ဗေဒပါရုဂ္ဂိုလ်ရော ကျွန်တော် ကယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့်ကိုပဲ ဖမ်းရလိမ့်မယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး လေ၊ အဖြစ်က ဒီလိုဖြစ်လာတာကိုး”

“ဒါဖြင့် တရားမျှတမှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဗျ”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ မာတန်း၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ တရားမျှတ မှုဆိုတာ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုပါ၊ တစ်ခါတလေများ ဈေး ကြီးလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ မသုံးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာမာတန်း ကိုယ့်အ ခန်းကို ပြန်မသွားပါနဲ့တော့၊ ဒီအခန်းထဲမှာပဲနေပါ၊ ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက်လုံး မှာလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

မာတန်းသည် သူ့ပါးစောင်တစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ပွတ်ရင်း . . .

“တကယ်ပြောတာလား ယာဉ်မှူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာမာတန်း၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ယာဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်မပြောရင်လည်း ပြောမယ့်သူတစ် ယောက် ကျန်သေးတယ် ခင်ဗျ၊ မတော်တဆ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ပြောမိမယ့်သူ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ ရှာရယ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ အကျယ် ချုပ်ထားပေါ့”

“မတရားမှုကို နှစ်ခါလုပ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်တုန်းမှာ အပေါင်းအဖော်လိုပါတယ် ယာဉ်မှူး”

“အေးလေ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

ယာဉ်မှူးဟန်ဆင်သည် ပြုံးနေလေ၏။

Issac Asimov ၏ Take A Match ကို ပြန်ဆိုသည်။
ရှုထုတ်ပုံအတွဲ ၃၈ အမှတ် ၄၅၀ ၁၉၈၄ ခုနှစ်

လူတစ်ယောက်နှင့် မျောက်တစ်ကောင်

(စာရေးဆရာ မာရေလိန်းစတားသည် အမေရိကန်လူမျိုး ဇီဝဓာတုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သိပ္ပံဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များစွာ ရေးသားခဲ့သည်။)

ယခုဝတ္ထု၌ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်စု လပေါ်သို့သွားရာတွင် လမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံ မျိုးနွယ်တစ်ခုကို သွားတွေ့ပုံကို ရေးထားသည်။ လပေါ်တွင်တွေ့ရသည့် ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံမျိုးနွယ် များသည် မည်သို့အသက်ရှင်နေထိုင်ကြသနည်း။ လပေါ်တွင် ရေလည်းမရှိ၊ လေလည်းမရှိ၊ သစ်ပင်သစ်သီးလည်းမရှိဘဲနှင့် မည်သည့်အစားအစာကိုစား၍ အသက်ရှင်နေနိုင်ကြသနည်း။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သူတို့ အသိဉာဏ်သည် မြင့်မားနေရသနည်း စသည်ပြဿနာများကို တင်ပြထားသည်။

ယခုထက်တိုင် လပေါ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါများကို မတွေ့ရသေးသော်လည်း တွေ့ရလေဟန် ရေးသားထားပုံမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာစိတ်ကူးနှင့် သိပ္ပံအချက်အလက်တို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပေါင်းစပ်ထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။)

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိ၏။ တစ်ခါက စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံမျိုးတို့၏ အသိဉာဏ်ကို လေ့လာလိုသဖြင့် ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံကို ကလေးကစားစရာတွေ အပြည့်ထည့်ထား သည့်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှောင်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲတွင် ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံ ဘာလုပ်နေသည်ကိုသိလိုသဖြင့် သော့ပေါက်မှာချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိမျက်လုံးနှင့် လက်မအနည်း ငယ်အကွာတွင် မိမိအား တစ်ဖက်မှချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးညိုညိုတစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံသည် စိတ်ပညာရှင်ဘာလုပ်နေသည်ကို သိလိုသဖြင့် သော့ပေါက်မှ

ချောင်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သတည်း။

***

ဘွတ်ချ်အမည်ရှိ ချင်ပန်စီမောက်ဝံကြီးကို တိုင်လာချိုင့်ဝှမ်းရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ခေါ်လာသည့်အခါတွင် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ဂရာဗတီကျိုးခေါ် ဆွဲငင်အား ဝါယာကြိုးခွေများသို့ ဆွဲငင်အားလွှတ်လိုက်သည့်အတွက် မျောက်ဝံကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှုံ့တွသေးငယ်သွားသည် ထင်ရ၏။ မျောက်ဝံ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သေးငယ်သွားကာ မျက်လုံးများနှင့် အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော ခြေလက်များသာ ကျန်တော့သည်။ ဖမ်းလာသူများက မျောက်ဝံကြီးကို မိမိလက်သို့ အပ်လိုက်သည့်အခါတွင် မျောက်ဝံဟု ဝေါဒင် မထင်မိသေး။ အမွှေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထနေသည့် အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ဝေါဒင်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရူးနေကြသလား၊ မျောက်ဝံပေါက်စနဟာ လေးကို ဒီအခန်းထဲကို ဒီအတိုင်းယူလာရသလား၊ အခန်းထဲမှာ ဆွဲငင်အားရှစ်ဆတင်ပြီး လွှတ်ထားတယ်ဗျ၊ ဒီအတိုင်းခေါ်လာရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့၊ သွားကြဗျာ . . . ဒီအတိုင်း ခေါ်မလာကြနဲ့”

ဝေါဒင်သည် ဘွတ်ချ်တို့လို မျောက်ဝံများကိုထားရန် အထူးပြင်ဆင်ထားသည့် မျောက်ရုံကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတစ်ဖက်တွင် လိုဏ်ဂူသဏ္ဍာန်ဆောက်ထားသည့် နေရာကလေးတစ်ခုရှိပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ကျောင်းစာသင်ခန်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအခန်းကလေးထဲတွင် ဆွဲငင်အားလွှတ်သည့် ဝါယာကြိုးခွေများကို ခလုတ်ပိတ်ထားသဖြင့် အခန်းထဲရှိပစ္စည်းများ၏ အလေးချိန်မှာ လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်ရှိသည့် အလေးချိန်မျှ လောက်သာ ရှိကြသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲရှိ အခြားနေရာများတွင်လည်း ဆွဲငင်အားသည် ကမ္ဘာမြေကြီးတွင်ရှိသည့် ပုံမှန်ဆွဲအားအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဆွဲငင်အားကို ပုံမှန်လွှတ်ထားခြင်းမပြုလျှင်လည်း အခန်းထဲတွင်ရှိနေသူတို့သည် ဟိုဟိုသည်သည်မျောပါကာ ပင်လယ်လှိုင်းမှူးသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်။ ဘွတ်ချ်ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူ့ကို မြေကြီးဆွဲအားရှိသည့်အခန်းထဲသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။

မျောက်ရုံထဲတွင်မူ ဆွဲငင်အားဝါယာကြိုးခွေများကို ပိတ်ထားသည့်အတွက် ပေါ့နေသည်။ ဝေါဒင်သည် ချင်ပန်စီမောက်ဝံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချလိုက်သည်။ ဝေါဒင်ကိုယ်တိုင် နေရထိုင်ရသည်မှာလည်း မသက်သာလှ။ သူ့ကိုယ်၏ ပုံမှန်အလေးချိန်သည် ပေါင်တစ်ရာခြောက်ဆယ်ရှိသည့်တိုင် ဆွဲငင်အားလျှော့ထားသည့် မျောက်ရုံထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ပေါင်နှစ်ဆယ်လောက်သာ လေးတော့သည်။ လပေါ်သို့ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ဆွဲငင်အားကြိုးခွေများကို မသုံးသည့်အခါတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသကဲ့သို့ ယခုလည်း ဝေါဒင်သည် မျောက်ရုံထဲတွင် ဟန်ချက်မညီဘဲ ဟိုသည်ယိမ်းထိုးနေသည်။

သို့ရာတွင် ချင်ပန်စီမောက်ဝံအဖို့ကား ထိုနေရာသည် ပုံမှန်ဖြစ်နေ၏။ ဘွတ်ချ်သည် စောစောက ဆွဲငင်အားများသဖြင့် ကိုယ်ကို ခွေနေရာမှ ဆန့်တန်းလိုက်ကာ ဂူသဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသည့် အဆောက်အဦးဆီသို့ ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဂူမှာ တကယ့်သဘာဝဂူအတိုင်းပင်။ ဘွတ်ချ်တို့မျိုးနွယ်များ တစ်လျှောက်လုံးနေထိုင်ခဲ့ကြသည့်ဂူများအတိုင်း ကျောက်ဆောင်အချွန်အတက်တွေဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည်။ အောက်ခံကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် လိုမ့်၍ရသည့်ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိပြီး ကျောက်လက်နက်များကိုမူ ဂူအမိုးတွင် ဝါယာကြိုးများဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဘွတ်ချ်စိတ်ကူးရလျှင် သုံးစွဲနိုင်ရန် အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ချင်ပန်စီမောက်ဝံကလေးဘွတ်ချ်သည် သူတို့မျိုးနွယ်များသုံးသော ကျောက်လက်နက်များနှင့် သူတို့မျိုးနွယ်များနေထိုင်ခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတွေ့လိုက်သည့်အခါတွင် အတော်ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ဘွတ်ချ်သည် အမိုးတွဲလောင်းကျနေသည့် ကျောက်တုံးချွန်ချွန်ကြီးများကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ချင်ပန်စီမောက်ဝံကလေးသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို သေချာစွာစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် မျောက်ဝံကလေးသည် ခေါင်းကိုလှုပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ဝေါဒင်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ကြောက်ရွံ့သည့်အကြည့်လော၊ တောင်းပန်အသနားခံသော မကြည့်လောဆိုသည်ကိုမူ ဝေါဒင် မပြောနိုင်။

“အင်း . . . အဲဒီကျောက်တုံးကြီးတွေက မင်းတို့အမျိုးတွေ နားနေရတဲ့

ကျောက်တုံးကြီးတွေလား၊ အိပ်တဲ့နေရာတွေလား၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ ဟေ့ ကောင်ကြီး . . . မင်းတို့အကြောင်းကို လေ့လာနေတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပဲ ကွာ၊ မတတ်နိုင်ဘူး”

ဝေါဒင် စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။

မျောက်ဝံကလေးသည် သူ့စကားကို နားမလည်ကြောင်း ဝေါဒင်သိသည်။ သို့ရာတွင် ဝေါဒင်သည် ခွေးတစ်ကောင်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို စကားပြောနေသကဲ့သို့ မျောက်ဝံကြီးကိုကြည့်၍ ပြောနေမိသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်တိုင် ပြောစရာရှိသည်တို့ကိုမူ ပြောရတော့မည်။

“မင်းကို မင်းအမျိုးတွေကို သစ္စာဖောက်အောင် တို့မွေးကြည့်မလို့ကွ၊ ငါလည်း ဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်ရတော့မှာပဲ။ လုပ်ရပေမယ့် မင်းအပေါ်မှာတော့ ငါ ရက်ရက်စက်စက်မလုပ်ရက်ပါဘူးကွာ၊ သက်သက်ညာညာလုပ်မှာပါ။ အမှန်ကတော့ မင်းကို သနားရင် ဒီအလုပ်ခိုင်းမနေဘဲ တစ်ခါတည်းသတ်ပစ်လိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကျတော့လည်း ငါ မလုပ်ရက်ပြန်ဘူး”

ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံကလေး ဘွတ်ချ်သည် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျောက်ဝံကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာမြေပြင်မှ သာမန်မျောက်တစ်ကောင်နှင့်တူသည်။

“ကဲ . . . ဘွတ်ချ်ရေ၊ မင်းနေရမယ့်အခန်းထဲကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ ကြိုက်သလိုသာ နေပေတော့”

ဝေါဒင်သည် အပြင်သို့ထွက်လာကာ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။ အပြင်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် အခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားမှုများကို လေးဖက်လေးတန်မှရိုက်ထားသည့် ဗီဒီယိုပိတ်ကားများပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျောက်ဝံကလေးသည် အတန်ကြာမျှငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်၏။ ခပ်စောစောက သူနေခဲ့သည့် ဝူကို ဂရုမစိုက်တော့။ အပြင်တွင် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည့် လူ့ယဉ်ကျေးမှုအသုံးအဆောင်များကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။

မျောက်ဝံကလေးသည် ပြူးကျယ်နူးညံ့သော မျက်လုံးများဖြင့် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ကိုင်ကြည့်၏။

ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်စွန်းများဆီသို့သွားကာ ကုတ်တွယ်တက်နေသည်။ အပေါ်သို့ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်လုပ်နေပြီးနောက် အိပ်မည်ပြုသည်။ အတန်ကြာလျှင် မျောက်ဝံကလေးသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍အိပ်ပျော်သွားလေရာ ဝေါဒင်မှာလည်း စောင့်ကြည့်ရသည်ကိုပျင်းလာသည့်အတွက် ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့လုပ်နေသည့်အလုပ်သည် ရယ်စရာလည်း ကောင်း၏။ စိတ်ဆိုးစရာလည်း ကောင်း၏။ လကမ္ဘာသို့ လူသားများ ပထမဆုံးရောက်ခဲ့စဉ်က လေ့လာကြည့်ခဲ့သည့်အခါတွင် လသည် ပျက်သုဉ်းနေသောကမ္ဘာကြီးတစ်ခုဟု သိခဲ့ကြ၏။ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်များကလည်း အနစ်တစ်ရာလုံးလုံး ထိုအတိုင်းပြောခဲ့ကြသည်။ လကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည့် ပထမအဖွဲ့နှင့် ဒုတိယအဖွဲ့များကလည်း ထိုအဆို မှန်ကြောင်းကို ထောက်ခံအတည်ပြုခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် လကမ္ဘာသို့ တတိယအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထွက်သွားသည့်အခါ၌ကား ထိုအဖွဲ့ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်ထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်ကြို ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် လျှောက်သွားရင်း မျောက်ဝံတစ်ကောင်ကို တွေ့လာခဲ့ကာ ထိုမျောက်ဝံကို ပစ်ယူလာခဲ့သည်။ ဤတွင် လမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ဘွတ်ချ်တို့မျိုးနွယ်ဝင် ချင်ပန်ဇီမျောက်များနေထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ရေလည်းမရှိ၊ လေလည်းမရှိသည့် လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါတို့ အသက်ရှင်နေနိုင်သည်ဆိုသည့်အချက်မှာ စင်စစ်ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိ။ သို့ရာတွင် ယခုမှ ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံမျိုးနွယ်တစ်မျိုးသည် ထိုသို့ ရေမရှိ၊ လေမရှိသည့်နေရာမျိုးတွင် နေထိုင်လျက် အသက်ရှင်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့နေရပြီ။

လပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် သက်ရှိသတ္တဝါကို ပစ်သတ်ပြီးနောက် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ဇီဝဗေဒပညာရှင်များမှာ စိတ်ဆိုး၍မဆုံးတော့။ လမျက်နှာပေါ်မှ ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံအသေကောင်ကြီးကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြထားသည့်တိုင် လပေါ်တွင် ထိုသို့သောသတ္တဝါမျိုးမရှိနိုင်ဟု အင်တင်တင်လုပ်ကြသည်။ ဤတွင် လမျက်နှာပြင်သို့လာသည့် စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမနှင့် ဆဋ္ဌမအဖွဲ့များသည် သိပ္ပံပညာရပ်၏တိုးတက်မှုအတွက် ထိုလမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ချင်ပန်ဇီမျောက်ဝံများကို လိုက်လံပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

ဆဋ္ဌမအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးမှာ လက်နက်ဟုထင်ရသည့် အရာနှစ်ခုကြောင့် အာကာသဝတ်စုံများ ပေါက်ပြဲသွားသည့်အတွက် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးသေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ သတ္တမအဖွဲ့ဝင်အားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ လမ္ဗက်နာပြင်ပေါ်ရှိ ချင်ပန်ဖီမောက်ဝံမျိုးနွယ်များသည် ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ ရှာဖွေမှုအတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အစတေးခံရသည့်အဖြစ်ကို နှစ်သက်ဟန်မရှိကြချေ။

ဒသမအဖွဲ့ကို အာကာသယာဉ်လေးစင်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအဖွဲ့သည် လပေါ်ရှိ တိုင်ချိုကရိတ်တားဟုခေါ်သော တိုင်ချိုချိုင့်ဝှမ်းကြီးထဲတွင် အခြေစိုစခန်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် လမ္ဗက်နာပြင်ပေါ်သို့ လူသားတို့ကောင်းစွာ ဆင်းသက်နိုင်ပြီး ဘေးမသိရန်မပြန်ဆင်းနိုင်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့စခန်းသည် လပေါ်တွင် ရန်သူအပိုင်းခံနေရသကဲ့သို့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့်နေခဲ့ကြရသည်။

ဂေါ်ဒင်သည် သတင်းအပြည့်အစုံကို မြေပြင်သို့ ပို့လိုက်သည်။ လမ္ဗက်နာပြင်ပေါ်သို့ ထရက်တာဖြင့် ဆင်းသွားသည့်အဖွဲ့သည် သတ္တဝါပေါက်စကလေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကာ တိုင်ချိုချိုင့်ဝှမ်းထဲရှိ စခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ထိုမျောက်ဝံကလေးအတွက် အထူးခန်းတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးထားသဖြင့် ဆက်လက်အသက်ရှင်လျက်ရှိ၏။ မျောက်ဝံကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိ။ သူ့အတွက်အသုံးမလိုသော ရှူရိုက်နိုင်သည့်လေရှိသည့်တိုင် ထိုလေရှိသည်ကိုလည်း သတိထားမိဟန်မတူ။ ခါတိုင်း သူနေထိုင်နေကျပတ်ဝန်းတွင်နေရသကဲ့သို့ မျတ်လတ်တက်ကြွလျက်ရှိပြီး သူ့အသိဉာဏ်မှာလည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလျော့ပါးသွားခြင်းမရှိကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုမျောက်ဝံသည် မည်သည့်အစာမျိုးကို စားသနည်း။ သူ့တွင် အခြားသောသတ္တဝါများကဲ့သို့ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ရှိပြီး အခြားသတ္တဝါများကဲ့သို့ပင် သွားနှင့်ဆင်သော အရိုးတန်းများရှိသည်တိုင် အစားအစာကိုကော စားသလော။

ဂေါ်ဒင်သည် ထိုအချက်များကိုလေ့လာကာ တွေ့ရှိချက်မှန်သမျှကို မြေ

ပြင်သို့ ဆက်လက်သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်၏။ ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ မျောက်ဝံကလေးအား သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် အသားကျသည်အထိ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

ဂေါ်ဒင်သည် အပန်းဖြေရိပ်သာထဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မြေပြင်မှ ရေခါဖရီကွင်စီဖြင့် လွင့်နေသည့် သတင်းတွေ ရောက်နေသည့်တိုင် သူ သတိမထားမိ။ မိမိ၏ အဖော်သိပ္ပံပညာရှင်များကိုသာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ စင်စစ် ဂေါ်ဒင်သည် သူ့အလုပ်ကို သူ ပျော်ပိုက်နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် မပျော်ပိုက်၍ကော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ တာဝန်ကျသမျှကို လုပ်ရတော့မည်။ ဂေါ်ဒင်သည် မျောက်ဝံကလေးကို ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ရမည်။ သူသည်လည်း မိမိတို့လူသားများနှင့်အတူတူဟု မျောက်ဝံကလေးမှတ်မိလာအောင် လုပ်ရတော့မည်။ သို့မှသာလျှင် လူသားများသည် ထိုမျောက်ဝံမျိုးနွယ်တို့ကို မည်သို့မည်ပုံ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရမည်ကို သိလာကြမည်မဟုတ်လော။

မြေပြင်ပေါ်တုန်းက ကြောင်ကလေးများကိုမွေးစကတည်းက ခွေးကလေးများနှင့်အတူ ရောထားလိုက်လျှင် ခွေးဇာတ်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဘဲများပင်လျှင် ယဉ်ပါးအောင် သင်ကြားပေးလျှင် ဘဲအုပ်နှင့်နေရသည်ထက် လူနှင့်နေရသည်ကို ပို၍နှစ်ခြိုက်ကြောင်းကို တွေ့ရသည် မဟုတ်လော။ စကားပြောတတ်သောသတ္တဝါများမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူသတ္တဝါဟု ထင်တတ်ကြပြီး လူလိုကျင့်ကြံတတ်ကြသည်။ အကယ်၍ သူတို့မိလာသည့်ချင်ပန်ဖီမျောက်ဝံတွတ်ချိသည် ထိုသို့တုံ့ပြန်မည်ဆိုလျှင် လူ့လောက၏ အကျိုးအတွက် သူတို့အမျိုးကို သစ္စာဖောက်သည့်နယ် ရှိလိမ့်မည်။ ယခုပင်လျှင် သူတို့သည် ဘွတ်ချိအား သူတို့အမျိုးကို သစ္စာဖောက်အောင် သိမ်းသွင်းရတော့မည်။

လူသည် လကို အောင်နိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့၏။ ယခု လပေါ်သို့ရောက်နေလေပြီ။ လပေါ်တွင် ဆွဲငင်မှုသည် မြေကြီးပေါ်ထက် ရှစ်ပုံတစ်ပုံမျှသာရှိ၏။ အာကာသယာဉ်တစ်စင်းသည် လပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် မြေကြီးထက် မလေးချိန်ရှစ်ပုံတစ်ပုံမျှသာ ရှိတော့သည်။ ဒုံးပျံယာဉ်တစ်စင်းသည် လသို့ လျောက်အောင် လောင်စာများကို သယ်လာနိုင်၏။ သို့ရာတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်

သောကြာဂြိုဟ် စသည့်နေရာများဆီရောက်အောင် လောင်စာသယ်နိုင်မည့် ခုံးပျံကိုမူ မဆောက်နိုင်သေး။

လပေါ်တွင်သာ လောင်စာဆီစခန်းများကို ဆောက်နိုင်လျှင် အင်္ဂါဂြိုဟ် နှင့် သောကြာဂြိုဟ်များသို့သွားရန် မခက်တော့။ လပေါ်တွင်ဆိုလျှင် လောင်စာ ဆီ ရှစ်လုံးသည် မြေပြင်မှတစ်လုံးစာသာ လေးလိမ့်မည်။ ခုံးပျံ၏အလေးချိန် သည်လည်း မြေပြင်မှာထက် ရှစ်ပုံတစ်ပုံသာရှိလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လောင်စာ ဆီ ဆယ်လုံးကို တင်ဆောင်လာသည့်ခုံးပျံတစ်စင်းသည် လပေါ်ရှိ စခန်းတစ် ခုသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုစခန်းမှ လောင်စာဆီပေါင်း နှစ်ရာကျော်ကျော် ကိုသယ်၍ ပျံသန်းနိုင်သည်။

လကို စခန်းထောက်အဖြစ်ထားနိုင်လျှင် လူသည် ထိုစခန်းတွင်ရပ်နား ကာ လိုအပ်သည့်လောင်စာဆီတို့ကိုထည့်ပြီးနောက် အခြားသော စကြဝဠာ များကို အောင်မြင်နိုင်သည်။ အကယ်၍ လမရှိခဲ့လျှင် လူသည် မြေကြီးမှ ဘယ် ကိုမျှ သွားနိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူသည် ပထမအားဖြင့် လကို အောင် နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

သို့ရာတွင် ချင်ပန်စီမံကိန်းအဖွဲ့က နှစ်ပတ်လည် ဘွတ်ချ်၏မျိုးနွယ်များ သည် လမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ လူမရောက်စေရန် အမျိုးမျိုးတားဆီးကာကွယ် လျက်ရှိ၏။ လမျက်နှာပြင်သည် အပူအအေးလွန်ကဲ၍ လေလုံးဝမရှိသည့် ကန္တာရကြီးတစ်ခုဖြစ်ရာ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မည် သည့်သတ္တဝါမျှ အသက်ရှင်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။ ယခုမူ လမျက်နှာပြင်ပေါ် တွင် သက်ရှိသတ္တဝါတို့ကို တွေ့နေရပြီ။ ဘွတ်ချ်၏အမျိုးအနွယ်များသည် အောက်ဆီဂျင်ကို ရှူရှိုက်ခြင်းမပြုကြ။ အစားအစာအလိုငှာလည်း ဓာတ်သတ္တု မျိုးစုံကို စားကြပြီး ထိုသို့စားသုံးခြင်းဖြင့် ဓာတ်သတ္တုများသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တွင် ဓာတ်ပြုကာ တေဇောဓာတ်နှင့် စွမ်းအင်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနေကြသည်။

လူများသည် စကွစ် (ခေါ်) ပင်လယ်မျှောတစ်မျိုးကိုကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ စကွစ် (ခေါ်) ပင်လယ်မျှော၏ သွေးစီးကြောင်းထဲတွင် သံဓာတ် အစား ကြေးနီဓာတ်များကို သွားတွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဘွတ်ချ်နှင့် သူ၏ မျောက်ခုံးမျိုးနွယ်များ၏ သွေးကြောများထဲတွင်မူ သံဓာတ်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ကြေးနီဓာတ်ကိုလည်း မတွေ့ရဘဲ ကာဗွန်ဒြပ်ပေါင်းများကို သွားတွေ့ရသည်။

သို့တိုင် မျောက်ခုံးများကိုကြည့်ရသည်မှာ အသိဉာဏ်တစ်မျိုးရှိကြောင်း ထင် ရှားသည်။ ချင်ပန်စီမံကိန်းအဖွဲ့သည် လက်နက်ကိရိယာများကို သုံးစွဲတတ် ကြသည်။ ကျောက်တုံးများကို ဖြတ်ကြသည်။ ကျောက်လက်နက်အချွန်များကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

မီးကို အသုံးမပြုတတ်သေးသည့်အတွက် သတ္တုများကို သုံးစွဲနိုင်ခြင်း ကား မရှိသေး။ လေမရှိသည့်နေရာဖြစ်သည့်အတွက် မီးလည်းမရှိ၊ မည်သို့ရှိ နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သို့ရာတွင် ရှေးတုန်းကမူ သတ္တုအချို့ကို ကျိုချက်၍ သုံးစွဲ ခဲ့ကြောင်း ဝေါဒင်တွေ့ရသည်။ သူတို့တွင် မီးကိုတွေ့ရှိခြင်း မရှိသေးသည့်တိုင် ကြေးမုံများဖြင့် နေ၏အပူရှိန်ကိုယူကာ စွမ်းအင်အဖြစ်သုံးစွဲခဲ့ကြောင်းကို တွေ့ ရသည်။ လ၏မျက်နှာပြင်မှာ လေလည်းမရှိ၊ တိမ်လည်းမရှိသည့်အလျောက် နေရောင်ခြည်ကို တိုက်ရိုက်ရနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘွတ်ချ်တို့အမျိုးအနွယ် မျောက်ခုံးများသည် မှန်ကြေးမုံကိုသာ အသုံးပြုတတ်ခဲ့လျှင် နေအပူရှိန်ဖြင့် သတ္တုများကိုလည်း အရည်ကျိုနိုင်မည်ဟု ဝေါဒင် ယူဆသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားနေစဉ် ဝေါဒင်သည် ထူးခြားသည့်ခံစားချက်တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိအနီးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ထင်သ ဖြင့် ဝေါဒင်သည် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ပိတ် ကားပေါ်တွင် လူ့ပြည်မှလူရွှင်တော်တစ်ယောက် ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုးရီး ကားရားဆောင်းကာ ပြက်လုံးထုတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ အခြားသူများ အားလုံးသည် ဗီဒီယိုရုပ်သံပိတ်ကားကို စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝေါဒင်သည် ပိတ်ကားကိုကြည့်နေစဉ် လူရွှင်တော်သည် ဆပ်ပြာပူ ဖောင်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး မိမိတို့နှင့် မိုင် နှစ်သိန်းသုံးသောင်းကွာ သည့် လူ့ပြည်မှ ပရိသတ်များသည် လူရွှင်တော်၏ပြက်လုံးကို သဘောကျကာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြသည်။ သို့ရာတွင် လမျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ တိုင်ချိုချိုနှင့် ဂုမ်းစခန်းမှ လူများအဖို့မူ ထိုပြက်လုံးသည် ထိုမျှ ရယ်ဖွယ်မကောင်းလှ။

ဝေါဒင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့ကာ မျောက်ခုံးကိုလှမ်းမြင်ရသည့် ဗီဒီ

ယိုပိတ်ကားခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘွတ်ချိမှာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်၊ မျက်လုံးများက မှိတ်လျက်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် သိုးမွေးလုံးကြီးတစ်လုံးကို လွှင့်ပစ်ထားသည်နှင့်တူနေသည်။ လေမရှိသော လမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ လေရှိရာအခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့ခမျာ အနေရ အထိုင်ရခက်ရှာလိမ့်မည်။ သူ့အမျိုးကို သစ္စာဖောက်ရန် သူ့ကိုမွေးမြူသင်ကြားပေးဖို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့အတွက် ဝေါဒင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဝေါဒင်သည် သူ့အခန်းကလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။ အိပ်မပျော်ခင် ဟိုအကြောင်းသည် အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း မျောက်ဝံကလေး ဘွတ်ချိအကြောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင်မူ မျောက်ဝံကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည်။ ယခုအချိန်အထိ မျောက်ဝံကလေး၏ မက်တာဗိုလစ်စင်း (ခေါ်) ခန္ဓာကိုယ်ယန္တရားအလုပ် လုပ်ပုံကို မည်သူမျှ ကောင်းကောင်းမသိကြသေး။ မည်သည့်အစားအစာကို စားသည်ဟု မည်သူမျှမသိကြသေး။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ဘွတ်ချိသည် အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်၍ သေတော့မည်လော။ သေသွားလျှင် သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဝေါဒင်၏ တာဝန်မှာ ထိုမျောက်ဝံကလေး အသက်ရှင်အောင်လုပ်ရေးဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

ဘွတ်ချိ၏မျိုးနွယ်များသည် လမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ရောက်လာသည့်လူများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြသည်။ စခန်းထဲမှ ထရက်တာကြီးများကို ဆွဲယူသွားသည့်အခါတွင် (ဆွဲအားနည်းသည့် လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထရက်တာများသည် အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာပြေးနေကြသည်) မျောက်ဝံများသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်မှနေ၍ ထရက်တာများကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ အပ်များကဲ့သို့ချွန်ထက်သော ကျောက်တုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ကျလာကြသည်။ ကျောက်လက်နက်များသည် ထရက်တာများကို ထိမှန်ပြီးနောက် ကျိုးပဲ့သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောက်တုံးများသည် ထရက်တာစက်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်သွားကြသဖြင့် စက်ညပ်ပြီးစက်တွေ ရပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထရက်တာပေါ်မှဆင်းပြီး

ပြင်ရသည့်အခါမျိုးတွေလည်း ရှိသည်။ ထိုအခါတွင် ကျောက်လက်နက်များသည် အပြင်သို့ထွက်လာသူ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ စုပြုံရောက်လာတတ်ကြသည်။

လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေတစ်ရာနှုန်းဖြင့်လာနေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးသည် ထိမှန်လိုက်သည်ဆိုလျှင် မြေပေါ်မှာကဲ့သို့ပင် ပြင်းစွာနာကျင်တတ်သည်။ ထိုမျှမက အရှိန်လည်းပြင်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အာကာသဝတ်စုံများပေါက်ပြဲကုန်တတ်သည်။ အာကာသဝတ်စုံပေါက်ပြဲသွားသည်နှင့် ဝတ်ဆင်သူမှာလည်း လေမရှိတော့သဖြင့် သေရတော့သည်။ ယခုမူ သူတို့ရန်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် ထရက်တာများကို သံချပ်တပ်ဆင်ရသည်။ ထရက်တာပေါ်မှ ဆင်း၍ပြင်ရသည့် မကြွင်းနစ်များအတွက် အထူးဝတ်စုံများကို အလွန်မာသည့် သံမဏိများဖြင့် ချုပ်လုပ်ရသည်။

လမျက်နှာပြင်သို့ သွားသူများသည် ထိုမျောက်ဝံများ၏အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးရန်အတွက် ရွေးစစ်သူရဲများကဲ့သို့ သံချပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ရလေပြီ။ မဝတ်ဘဲနေ၍ဖြစ်မည်လော။ လပေါ်တွင် ရောက်သွားသည့်လူသားများသည် ဌာနေဖြစ်သောမျောက်ဝံများနှင့် စစ်ပွဲကြီး ခင်းနေကြရသည်မဟုတ်လော။ ရန်သူများထဲမှ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်ရလိမ့်မည်။ ဤတွင် သူတို့သည် သစ္စာဖောက်လုပ်ရန် ဘွတ်ချိကို ရွေးထုတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မျောက်ရုံထဲသို့ ဝေါဒင် ဝင်သွားသည့်အခါတွင် ဘွတ်ချိသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားသို့ ပြေးတက်သွားသည်။ လမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် နှစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှသာ နေ့နှင့်ညဟူ၍ ကျရောက်တတ်သဖြင့် လမျက်နှာပြင်သို့တက်သည့် လူသားသည် နေ့ညရွေးမနေနိုင်တော့။ ဘွတ်ချိသည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ရှိ လှုပ်ယမ်းနေသောကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကိုင်၍လှုပ်နေသည်။ ဝေါဒင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း ကျောက်တုံးထိပ်ဖျားသို့ ရောက်အောင်တက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“မင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်လို့ တို့မှာ ဘယ်လောက်ထူးခြားချက်တွေ တွေ့ရမလဲတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းကို လာထိရင်ကော မင်းက ငါ့ကို ပြန်ခုခံဦးမှာလားဟင်၊ အေး . . . ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ” ဟု ပြောကာ ဝေါဒင်သည် အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်လာခဲ့သည်။

ဝေါဒင်သည် လက်ကိုဆန့်တန်း၍ မျောက်ဝံကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၏။

မျောက်ရံထဲတွင်မူ ထူး၍ပူခြင်းလည်းမရှိ၊ အေးခြင်းလည်းမရှိဘဲ စခန်းထဲတွင် ရှိသည့်လေထု၏အပူချိန်လောက်သာရှိသည်။ ဘွတ်ချိသည် သူ့ကို လာကိုင် သည့် ဝေါဒင်၏လက်ကို ပုတ်ချပြီး အကြောက်အကန်ခံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘွတ်ချိမှာ မျောက်ဝံကလေးမျှသာဖြစ်သည့်အတွက် ဝေါဒင်သည် သူ့ကို အတင်းပေးချီလာကာ စာသင်ခန်းပစ္စည်းများထားရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘွတ်ချိသည် သူ့ကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ရင်း ကုတ်၍လိုက်ပါလာ၏။

“မင်းကို ချောပြီး တို့လုပ်စေချင်တာကို အလုပ်ခိုင်းတဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ရော့ . . . ရော့ . . . ဟောဒီကစားစရာကလေးနဲ့ ကစား ကြည့်စမ်း။”

ဝေါဒင်ပြောသည်။

ဘွတ်ချိသည် သူ့လက်ထဲတွင် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လျက်။ ဝေါဒင်သည် သူ့ကို အောက်သို့ချကာ ကစားစ ရာစက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ပေးသည်။ သံပတ်ပေးလိုက်သည့်အတွက် စက် ရုပ်ကလေးသည် လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘွတ်ချိသည် စက်ရုပ်ကို မျက်တောင်မ ခတ် ကြည့်နေ၏။ စက်ရုပ်ရုပ်သွားသည့်အခါတွင် မျောက်ဝံကလေးသည် ဝေါဒင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝေါဒင်သည် စက်ရုပ်ကို သံပတ်ပေးပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် ဘွတ်ချိကလည်း စက်ရုပ်ကိုကြည့်ပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် ရုပ်သွားသည့်အခါတွင် မျောက်ဝံသည် သေးငယ်သောလက်ကလေးတစ်ဖက် ဖြင့် စက်ရုပ်ကို လှမ်းကိုင်၏။

ဘွတ်ချိသည် မလုပ်တတ်လုပ်တတ်ဖြင့် စက်ရုပ်ကလေးကို သော့ပေး သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက်များက သန်မာခြင်းမရှိ။ ခဏကြာလျှင် မျောက်ဝံ ကလေးသည် သူ့ဂူဆီသို့ပြန်သွားသည်။ စက်ရုပ်ကို သံပတ်ပေးသည့် သော့က လေးမှာ သတ္တုဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် သော့ ဖြစ်၏။ ဘွတ်ချိသည် သော့ကို ကျောက်ကြားတွင်ညှပ်ကာ စက်ရုပ်ကလေးကို လှည့်သည်။ သံပတ်တင်းသွား သည့်အခါတွင် ဘွတ်ချိသည် စက်ရုပ်ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချလိုက်ပြီး ပြေးသွားနေသောစက်ရုပ်ကလေးကို ကြည့်နေသည်။ ဝေါဒင်သည် ပါးစပ်အ ဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“အတော်လာတဲ့ ကောင်ပါကလားဟေ့၊ ဟေ့ . . . ဘွတ်ချိ၊ မင်း ဘယ်

ဆိုးလိုတုံး၊ လီဗာရဲ့သဘောကို ကောင်းကောင်းနားလည်တာပဲ၊ မင်းမှာ လူ ရှစ်နှစ်သားကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်မျိုးလောက်ရှိတာပဲ၊ အင်း . . . မင်းတော့ ကံဆိုးပြီလို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့”

မြေပြင်နှင့် ဆက်သွယ်နေကျအချိန်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ ဝေါဒင်သည် သူ့တွေ့ရှိချက်ကို မြေပြင်သို့ သတင်းပို့လိုက်သည်။ မျောက်ဝံကလေးသည် သင်ကြား၍ရကြောင်း၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ခါကြည့်ရုံ၊ အများဆုံးနှစ်ခါကြည့် ရုံဖြင့် ထိုပစ္စည်းကို ကိုင်တွယ်အောင်လုပ်တတ်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။

“ပြီးတော့ ခုအချိန်မှာဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း မကြောက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့အပေါ်မှာ မိတ်ဆွေလိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ နားလည် သွားပုံပဲ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပေးချီလာရင်း စကားပြောတော့ ကျွန်တော့်စကား ပြောသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်ရင်ခုန်တာကို သူ ကြားဟန်တူတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မပြန်ခင်မှာ သူ့ကို ကောက်ချီပြီး စကားပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့လက်နဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့် တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို အကိုင်ခိုင်း တယ်၊ လည်ပင်းလှုပ်တာကတော့ ပိုပြီးသိသာတာပေါ့လေ၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး တော်တော်သဘောကျသွားပုံပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ သူ့အသိဉာဏ်ကို ဘယ်လို သတ်မှတ်မလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်လောက်ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

ထို့နောက် ဝေါဒင်က ဥပေက္ခာလေသံပေါက်အောင် ကြိုးစား၍ . . .

“ကျွန်တော်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဒီလိုသတ္တဝါမျိုးကိုသတ်ပြီး စမ်း သပ်မှုမလုပ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ သူတို့မှာ လက်နက်ကိရိယာရှိတယ်၊ အသိ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကိုသတ်ဖြတ်ပြီး စမ်းသပ်မှုပြုလုပ်မယ့်အစား တစ်နည်းနည်းနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး သူတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့သင့်တယ်ထင်တာပဲ”

မြေပြင်နှင့် လကမ္ဘာကိုဆက်သွယ်ရာတွင် သူထံမှ အသံရောက်ဖို့အတွက် စက္ကန့်ခွဲကြားပြီး မြေပြင်မှ ပြန်လာဖို့အတွက် တစ်စက္ကန့်ခွဲကြား၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာသည် အတန်ကြာမျှတိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ မစ္စတာဝေါဒင်၊ ခင်ဗျားအသံကို ကောင်းကောင်းကြား ရတယ်” ဟု အောက်မှ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ပြန်ပြောသည်။

ဝေါဒင်သည် ပခံနစ်ဖက်ကို ချိုလိုက်၏။ လကမ္ဘာရှိ တိုင်ချိုချိုငှာမ်းစခန်းသည် အလွန်အရေးကြီးသည့် အစိုးရဌာနလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ လကမ္ဘာပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေသူများသည် အရည်အချင်းပြည့်သူများသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာမြေပြင်ရှိ အာကာသစူးစမ်းလေ့လာရေးဗျူရီမှ လူများမှာမူ ဝတ်ကျောတမ်းကျောသာ လုပ်နေကြသည်။ ဝေါဒင်သည် ဘွတ်ချီအတွက်လည်းကောင်း၊ ဘွတ်ချီ၏ဆွေမျိုးများအတွက်လည်းကောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

* * *

နောက်တစ်ကြိမ် ကျောင်းသင်ခန်းစာတွင်မူ ဝေါဒင်သည် ကော်ဖီဘူးလွတ်တစ်ဘူးကို ယူလာခဲ့သည်။ ကော်ဖီဘူးထဲသို့ စကားပြောကြည့်သည့်အခါတွင် ကော်ဖီဘူးအောက်ခံသံပြားသည် တုန်ခါသွားတတ်ကြောင်းကို ဘွတ်ချီအားပြ၏။ ဘွတ်ချီကလည်း သူ့ဘာသာသူ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ဘွတ်ချီသည် ကော်ဖီဘူးအောက်ခံသံပြား တုန်ခါခြင်း ရှိ မရှိကို ဝေါဒင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အစမ်းခိုင်းကြည့်သည်။

ဝေါဒင်သည် အကြီးအကျယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ဘွတ်ချီသည် အသိဉာဏ်မရှိသောသတ္တဝါဖြစ်လျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု တွေးကြည့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဝေါဒင်သည် သံပြားပါးပါးတစ်ချပ်ကို ယူလာခဲ့ကာ ကွင်းတစ်ခုတွင် ဗုံကျက်ပေးသလို တပ်ပေးပြီး လက်ဖြင့်အဖိခိုင်းကြည့်သည်။ ဤတွင်လည်း သံပြားသည် တုန်ခါသွား၏။ ဘွတ်ချီသည် ဝေါဒင်ပြသည့်သဘောကို နားလည်သွားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မြေမြင်သို့သတင်းပို့သည့်အခါတွင် ဝေါဒင်သည် အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့မြေပြင်က သတ္တဝါတွေလို သူ့အသံကိုတော့ မကြားဖူးသေးဘူးပေါ့၊ ဘယ်မှာအသံကို ကြားဖူးပါဦးမလဲ၊ လပေါ်မှာ လေမှ မရှိတာ၊ အသံမကြားနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အသံဟာ ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲမှာ သွားတယ်ဗျ၊ ဂီတကို ကျယ်ကျယ်တီးလို့ရှိရင် နာပင်းသူတစ်ယောက်ဟာ

ကြမ်းပြင်ရဲ့တုန်ခါမှုကိုသိသလို ဒီမျောက်ဝံကလေးကည်း ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲမှာ တုန်ခါမှုရှိတယ်ဆိုတာကိုသိတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ထင်တာက ဘွတ်ချီတို့အမျိုးအနွယ်တွေဟာ အောက်ခြေကျောက်ဆောင်ကြမ်းပြင်ကလာတဲ့ အသံတွေရဲ့သင်္ကေတတွေကို နားလည်မယ်တာပဲ၊ သူတို့အချင်းချင်းဆက်သွယ်ရင် ဒီနည်းနဲ့ပဲဆက်သွယ်ကြမှာပဲလို့ ယူဆရတယ်၊ သူတို့မှာဦးနှောက်ရယ်၊ ဆက်သွယ်ရေးနည်းလမ်းတွေရယ် ရှိတယ်ဆိုရင် သူတို့တစ်တွေဟာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုအဟိတ်တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက် သူတို့ကို ဖျက်ဆီးမပစ်သင့်ဘူး”

ဝေါဒင်သည် စကားကိုရပ်၍ မြေပြင်မှတုံ့ပြန်မှုကို နားစွင့်နေသည်။ အာကာသစူးစမ်းလေ့လာရေးဗျူရီမှ ဇီဝဗေဒဌာနခေါင်းဆောင်သည် ထိုနေ့က ဆက်သွယ်ရေးမြေပြင်ရှိ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာရှေ့တွင် တာဝန်ကျနေသည်။ အဝေးမှပြောနေရခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်တွင် သူ့အသံပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ ဝေါဒင်၊ ခင်ဗျားတွေ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရေရှည်ကိုကြည့်ရမယ်လေ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမှာ လူတွေက အင်္ဂါဂြိုဟ်နဲ့ သောကြာဂြိုဟ်တွေပေါ်ကိုလွှတ်ပြီး လေ့လာစူးစမ်းဖို့စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရန်ပုံငွေကောင်းကောင်းရှိရင် (ဒါလည်း ရှိတော့မှာပါ၊ ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။) ကျွန်တော်တို့ ဒီပြင်ဂြိုဟ်တွေကို တက်ကြည့်ချင်တယ်၊ လူထုကလည်း လိုလားနေကြတယ်၊ လပေါ်မှာ လောင်စာဖြည့်ဖို့ စခန်းတစ်ခုကို မထားနိုင်ရင် လူထုကလည်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားမှုလျော့နည်းသွားလိမ့်မယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် လူထုထောက်ခံမှုမရဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီက မျောက်ဝံကလေးရဲ့ဓာတ်ပုံကိုရိုက်ပို့ရင် ကော ဘယ်နှယ်နေမလဲ၊ မျောက်ဝံကလေးက လူနဲ့တော်တော်တူတယ်၊ ချစ်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ ပင်ကိုလည်းရှိတယ်၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးပို့ရင်တော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားကြမယ် ထင်တာပဲ”

သူ့အသံသည် အလင်းရောင်၏ မြန်နှုန်းဖြင့် မိုင်ပေါင်းတစ်သန်း၏လေးပုံတစ်ပုံလောက် သွားနေရသည့်အတွက် တစ်ဖက်မှအသံကို စောင့်နေရပြန်

သည်။

ဇီဝဗေဒအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က စိတ်မကောင်းသည့်အသံမျိုးဖြင့် . . .

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လကမ္ဘာက သတ္တဝါတွေက ကျွန်တော်တို့လူတော် တော်များများကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ သေသွားတဲ့လူတွေကို သိပ္ပံပညာအတွက် အသက်စွန့်သွားတဲ့ အာဇာနည်တွေအဖြစ် ကျွန်တော်တို့က ဂုဏ်ပြုချီးကျူးထားပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လူတွေကို သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်ဂုဏ်တင်နေလို့ဖြစ်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်မှာ တိုးတက်မှု ရှိပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဆက်သာလုပ်ပါ။”

ဇီဝဗေဒအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ ရုပ်ပုံသည် ဗီဒီယိုပိတ်ကားပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်းမှိန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဝေါဒင်သည် ဗီဒီယိုကိတ်လိုက်ရင်းကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ဝေါဒင်သည် ဘွတ်ချ်ကို သဘောကျနေလေပြီ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဘွတ်ချ်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ဘွတ်ချ်၏ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာက ခပ်သေးသေးပင်။ အရပ်မှာ ဆယ့်ရှစ်လက်မလောက်သာရှိမည်။ သူနေသည့် မျောက်ရုံထဲတွင် လမျက်နှာပြင်ရှိ ဆွဲငင်အားလောက်သာ လွှတ်ထားသည့်အတွက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တကယ်ပေါ့ပေါ့ကလေး။ မျောက်ဝံကလေးသည် စိတ်အားထက်သန်သည့် သတ္တဝါကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ဝေါဒင် သင်ပြသမျှကို စူးစိုက်မှတ်သားတတ်သည်။

ဘွတ်ချ်သည် အသံကိုမူ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဟန်ရှိ၏။ ဝေါဒင်သည် သီချင်းဆိုညည်းပြတတ်သည့်အခါမျိုးတွင် သဘောကျနေတတ်သည်။ ဝေါဒင်နှုတ်ခမ်းလှုပ်သည်ကိုမြင်သည်နှင့် သံဖြူပြားကလေးကို ကောက်တိုင်ကာ ဝေါဒင်၏အသံတုန်ခါမှုကို စမ်းကြည့်သည့်ဟန် လုပ်တတ်သည်။

ဝေါဒင် ပြောပြသည့်အခါမျိုးတွင် နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် အမြီးကိုတယမ်းယမ်းလုပ်တတ်သည်။ ဘွတ်ချ်သည် လူနှင့်ပို၍ဆက်ဆံလာရတိုင်း သူ့လှုပ်ရှားမှုများသည် လူနှင့်ပို၍တူသည်ထက် တူလာခဲ့၏။ တစ်ခါတွင်မူ ဘွတ်ချ်၏လှုပ်ရှားမှုများကို မှတ်တမ်းတင်သည့်အနေဖြင့် ဗီဒီယိုရိုက်ထားရာ ဘွတ်ချ်သည် သူ့တစ်ကောင်တည်းနေသည့်အခါများတွင် ဝေါဒင် လှုပ်ရှားပြုမှု

လေ့ရှိသကဲ့သို့ ပြုမူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝေါဒင်စကားပြောသည့်အခါတွင် ခြေလက်တို့ကို လှုပ်ယမ်းသကဲ့သို့ ဘွတ်ချ်သည်လည်း သူ့တစ်ကောင်တည်းနေရင်း စကားပြောသည့်ဟန် ခြေလက်တို့ကို လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘွတ်ချ်သည် ဝေါဒင်၏အတုကို ခိုးနေလေပြီ။

ဝေါဒင်သည် ထိုအကြောင်းများကိုတွေးလိုက်တိုင်း လည်ချောင်းထဲတွင် အလုံးကြီးဆိုလာသည်။ မိမိသည် မျောက်ဝံကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိနေလေပြီ။ ကျောက်ဆောင်များတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသောတုန်ခါမှုကို အသံအဖြစ် ဖမ်းရန်အတွက် ဗိုက်ဘရေတာမိုက်ကရီဖုန်း တည်ဆောက်ရန်တာဝန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည့်အခါတွင် ဘွတ်ချ်ကိုထားပစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

ဗိုက်ဘရေတာမိုက်ကရီဖုန်း တည်ဆောက်ပြီးသွားခဲ့လျှင် ဘွတ်ချ်တို့မျိုး နွယ်အချင်းချင်း ကျောက်ဆောင်ကိုတီးခေါက်၍ အဆက်အသွယ်ပြုသည့် တုန်ခါမှုများကို အသံအဖြစ် မိမိတို့ ခိုးယူနားထောင်နိုင်ပေတော့မည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူတို့တစ်တွေ မည်သည့်နေရာတွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ မိမိတို့အား မည်သည့်နေရာမှ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ကြောင်းကို ကြိုတင်သိရှိကာ လိုအပ်သည့်ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို ပြုလုပ်နိုင်တော့မည်။

ဗိုက်ဘရေတာမိုက်ကရီဖုန်း တည်ဆောက်မှု အောင်မြင်ခြင်းမရှိပါစေနှင့် ဟု ဝေါဒင် ဆုတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့။ တည်ဆောက်မှုသည် အောင်မြင်သွား၏။ ဝေါဒင်က မိုက်ကရီဖုန်းကို ကျောက်ဆောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချပြီး မိုက်ကရီဖုန်းဖြင့်စကားပြောကြည့်သည့်အခါတွင် ဘွတ်ချ်သည် တုန်ခါမှုကိုတွေ့သွားကာ ဝမ်းသာသဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလှုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ခြေသည်များဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို တဂျစ်ဂျစ်ကုတ်ခြစ်နေသည်။ သူကုတ်ခြစ်လိုက်သည့်အခါ မိုက်ကရီဖုန်းထဲတွင် ဂျစ်ဂျစ်မြည်သောအသံများ ပေါ်လာသည်။ ဘွတ်ချ်သည် ဝေါဒင်၏မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

“အင်း . . . ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး မျောက်ဝံကလေးရေ၊ မင်းကတော့ မင်းအမျိုးအနွယ်တွေကို သစ္စာဖောက်တဲ့လုပ်ငန်းကို စလုပ်နေပြီ၊ မင်း ဒီအတိုင်းလုပ်နေပုံနဲ့ဆိုရင်တော့ မင်းအမျိုးတွေ ပြုန်းကုန်တော့မှာ”

ဝေါဒင်သည် ပါးစပ်မှ ထုတ်၍သည်းနေသည်။

***

ဝေါဒင်သည် အကျိုးအကြောင်းကို စခန်းမှူးထံ သတင်းပို့သည်။ သို့ဖြင့် မိုက်ကရိုဖုန်းများကို စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် တပ်ဆင်ထားလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှာဖွေရေးထွက်သည့်အဖွဲ့များအတွက်လည်း ဤဖုန်းများကို အသင့်ပြင်ထား၏။ ထို မိုက်ကရိုဖုန်းထဲမှ လာကာ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို အလွယ်တကူသိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ စခန်းအနီးတွင် မိုက်ကရိုဖုန်းများကို တပ်ဆင်ထားခဲ့သည့်အတွက် ထူးခြားချက်များရှိလာခဲ့သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်၏။ ဘွတ်ချ်ကိုဖမ်းမိခဲ့သည့် အချိန်မှာ နာရီပေါင်း သုံးရာသုံးဆယ့်လေးနာရီရှိသည့် လကမ္ဘာ၏ တစ်နေ့တာအချိန်ရှိသွားလေပြီ။ ထိုတစ်နေ့တာ၏ နာရီများအတွင်း၌ (လူပုဂ္ဂိုလ် ဟစ်ရက်ရှိနာရီသည် မြေပြင်တွင် တစ်ပတ်ရှိနာရီများနှင့် ညီသည်။) ဘွတ်ချ်မှာ အစာဆို၍ ဘာမျှမစားရသေး။ ဝေါဒင်သည် စခန်းတွင်ရှိသည့် စားနိုင်သောပစ္စည်းနှင့် စား၍မရသောပစ္စည်းများကို ဘွတ်ချ်အား ကျွေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် မိမိတို့ စခန်းတွင် ရှာဖွေစုဆောင်းထားသည့် ဓာတ်သတ္တုများ၊ နမူနာများကို နည်းနည်းစီကျွေးကြည့်သည်။

ဘွတ်ချ်သည် ထိုပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်၏။ သို့ရာတွင် စားသောက်ခြင်းမပြုချေ။ ဘွတ်ချ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီဖြစ်သည့် ဝေါဒင်မှာ သူ့ကို သတ်ဖြတ်ပစ်ရမည့်အတူတူ အစာငတ်၍သေသွားလျှင် တော်သေးသည်ဟုသာ ဆုတောင်းနေတော့သည်။ သူတို့မျိုးနွယ်တစ်ခုလုံး ပြုတ်ပြတ်ပြုန်းသွားသည်နှင့်စာလျှင် သူ တစ်ကောင်တည်းသေသည်က တော်သေးသည်မဟုတ်လော။ ဘွတ်ချ်သည် တဖြည်းဖြည်းလေးကန်နှေးကွေးလာခဲ့ကာ ခွန်အားယုတ်လျော့စပြုလာသည်ကို ဝေါဒင် သတိပြုမိသည်။ အစာငတ်သောကြောင့် ခွန်အားနည်းလာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်၏။

နေလုံးသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်လာခဲ့လေပြီ။ လမျက်နှာပြင်ရှိ တိုင်ချိုချိုင့်ဝှမ်းကို ကာရံထားသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၏ အရိပ်သည် တစ်ကိုက်ထက်တစ်ကိုက်၊ တစ်မိုင်ထက်တစ်မိုင် ရှည်လျားခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက်တွင်မူ အလယ်ကောင်ရှိ အမြင့်ဆုံးကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင်သာ နေရောင်ခြည်တို့ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် နေရောင်သည် အရှေ့ဘက်ရှိ ကျောက်

ဆောင်ကြီးများပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူတို့စခန်းချထားသည့် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ဝေါဒင်သည် နောက်ဆုံးကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နေခြည်အကြွင်းအကျန်ကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ စံတော်ချိန်နှင့် ဆိုလျှင် နေရောင်ကို နှစ်ပတ်လုံးလုံးမြင်ရတော့မည်မဟုတ်။ ထိုစဉ်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ အသံသည် ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းလျက်ရှိ၏။ တံခါးများသည် တချိုးချိုးမြည်၍ ပိတ်သွားကြသဖြင့် စခန်းတစ်ခုလုံးသည် လေလုံခန်းကလေးများ ဖြစ်သွားကြသည်။

အသံချဲ့စက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“အပြင်ဘက် ကျောက်ဆောင်ပေါ်က အသံတွေကြားရတယ်။ လကမ္ဘာမှာ ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ စကားပြောနေတဲ့အသံတွေလို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုဝင်ပြီး တိုက်ချင်တိုက်နိုင်တယ်။ အားလုံး အာကာသဝတ်စုံတွေကိုဝတ်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားကြပါ။”

ထိုစဉ် နောက်ဆုံး နေခြည်မျှင်မျှင်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဝေါဒင်သည် ဘွတ်ချ်ကို ပြေး၍အမှတ်ရလိုက်၏။ ဘွတ်ချ်နှင့်ကိုက်သည့် အာကာသဝတ်စုံ သူ့တွင် မရှိ။ အတန်ကြာ ဝေါဒင် ကိုယ့်အစိုးရိမ်ကြီးပုံကို သတိရသွားကာ မျက်နှာကို မှဲလိုက်သည်။ ဘွတ်ချ်အတွက် မည်သည့်အာကာသဝတ်စုံမျှ ဝတ်ရန်မလိုပါတကား။

ဝေါဒင်သည် အာကာသဝတ်စုံ ကိုးရိုးကားရားကြီးကိုဝတ်သည်။ အလင်းရောင်များမှာ မှုန်ရီသွားကြ၏။ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်း၍ လေမရှိသောအပြင်လောကတွင် အလင်းရောင်တွေ လင်းထိန်နေသည်။ လမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ညအချိန်တွင် ခုံးပျံများဆင်းနိုင်ရန် ထွန်းညှိလိုက်သည်။ သန်းပေါင်းများစွာ သောဝပ်အားရှိသော လူမင်ရောင်ခြည်များကို လွှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အလင်းရောင်သည် မည်းမှောင်၍အပြောကျယ်လှသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲတွင် မီးရောင်အစက်ကလေးတစ်စက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။

အသံချဲ့စက်မှ အသံပေါ်လာပြန်သည်။

“လကမ္ဘာက သတ္တဝါတွေ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။ သူတို့သွားပုံက ကွေ့

ကောက်သွားနေကြတယ်။ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ချင်ရင် . . .”

အသံသည် ရပ်သွား၏။ ရပ်သွား၍လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ အာကာသဝတ်စုံကြီးတွေနှင့် သေနတ်ပစ်ရသည်မှာ ခက်ခဲဘိခြင်း။

“ပစ္စည်းတစ်ခု ထားပစ်ခဲ့တယ်။ သတိထားကြပါ” ဟု အသံချဲ့စက်မှ အသံပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်မယ်” ဟု ဝေါဒင်က ပြောလိုက်သည်။ ဝေါဒင်သည် သူ့အသံကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လန်သွားသည်။

ခဏကြာလျှင် ဝေါဒင်သည် လေအိတ်ထဲမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားသည့်တိုင် ဝေါဒင် လှုပ်ရှားပုံက ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သည်။ သူနှင့်အတူ အခြားအဖွဲ့သားနှစ်ယောက်လည်း ပါလာကြသည်။ အားလုံးလက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်မည်စိုးသဖြင့် ရောင်ခြည်များဖြင့် အမှောင်ထုကြီးကို ထိုးလာခဲ့ကြ၏။

သန်းသိန်းပေါင်းများစွာသော ကြယ်များသည် လမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေကြသည့်နယ်ရှိ၏။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော ရောင်စုံမျိုးစုံတို့ ဝင်းလက်နေကြသည်။ မြေကြီးမှမြင်နေကျ ဖြစ်သော နက္ခတ်တို့သည် မြေကြီးကမြင်ရသည်ထက် ဆယ်ဆပိုလင်းနေကြသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးမှာမူ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် တွဲလဲချိတ်ဆွဲလျက်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာလုံးကြီးကို အပြည့်မမြင်ရ။ လေးပုံသုံးပုံသာ မြင်ရသည်။ လ၏ အချင်းဝက်ထက် လေးဆမျှကြီးသည့် ကမ္ဘာလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်တွင် ပြာလဲလဲအရောင်သမ်းကာ တွဲလဲချိတ်နေသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှ နင်းတောင်များနှင့် ပထဝီတိုက်ကြီးများကမူ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေကြ၏။

ဝေါဒင်သည် ဘွတ်ချီ၏အမျိုးအနွယ်များ ထားပစ်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းဆီသို့ သတိကြီးစွာထား၍ လာခဲ့၏။ ပစ္စည်းကိုမြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မူကား ဝေါဒင် အံ့သြခြင်းမဖြစ်တော့။ အခြားပစ္စည်းမဟုတ်၊ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးမျှသာ။ အောက်တွင် ကျောက်ပြားကြီးတစ်ခုခံပြီး ကျောက်ပြားပေါ်တွင် အမှုန်နုနုကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကြီးကိုတင်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိတ်ထားသည့်ဟန်ရှိ၏။

ဝေါဒင်က သံခမောက် ရေဒီယိုမှနေ၍ ပြောသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘွတ်ချီအတွက် သူ့မျိုးနွယ်တွေက လက်ဆောင်လာပေးသွားတာ၊ ဘွတ်ချီကို ဖမ်းမိသွားတာကို သိပုံရတယ်။ အရှင်ဖမ်းမိသွားရင် အစာငတ်မှာပဲလို့ တွေးမိပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ စားစရာလုပ်ဖို့ ပစ္စည်းပေးခဲ့တာ”

မိမိတို့သည် မျောက်ဝံငယ်ကလေးကို သူ့မျိုးနွယ်များထံမှ လုယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မျောက်ဝံကလေးသည် သူတို့လက်ထဲတွင် အကျဉ်းသားဖြစ်လျက်ရှိရာ သူ့ကိုကျွေးရန် ဘာမျှမရှိ။ ဤတွင် သူတို့မျိုးနွယ်ထံမှ အတင့်ရသူတစ်ဦး အရဲစွန့်ကာ မျောက်ဝံငယ်ကလေး အစားအသောက် ရှာဖွေစားသောက်ရန် ကျောက်ပြားနှင့်ကျောက်တုံးကိုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ဘွတ်ချီ၏မိခင်သော်လည်းကောင်း၊ ဖခင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“အင်း . . . တို့လုပ်ပုံက ရှက်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ၊ အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် ပေးပစ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ငါ ယူလာခဲ့မယ်” ဟု ဝေါဒင်တွေးသည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ကြိတ်ထားသည့် အမျိုးအမည်မသိသော အမှုန်များကိုမြင်၍ ဘွတ်ချီ စိတ်အားထက်သန်နေပုံကိုမြင်သည့်အခါတွင် ဝေါဒင် ပို၍ရှက်လာသည်။ ဘွတ်ချီသည် ထိုအမှုန်များကို တစ်တို့ပြီးတစ်တို့ယူကာ ကုန်အောင်စားပစ်လိုက်၏။

“အင်း မင်းကို တို့ ခုလိုလုပ်ထားရတဲ့အတွက် စိတ်တော့မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ခု မင်းဆီက တို့လေ့လာလိုရတာတွေကို အခြေပြုပြီး တို့ဟာ ရာပေါင်းများစွာသော မင်းအမျိုးအနွယ်တွေကို သတ်ဖြတ်ကြရတော့မယ်၊ ဒါတောင်မှပဲ သူတို့ဟာ မင်းကိုလာပြီး အစားအစာတွေ ကျွေးကြသေးတယ်နော်၊ ခု မင်းကို မင်းတို့အမျိုးပေါ်မှာ ပြန်ပြီးသစ္စာဖောက်အောင် ငါ လုပ်ရတော့မယ် သိရဲ့လား”

ဘွတ်ချီသည် ကြမ်းပြင်တွင်ပေါ်လာသည့် တုန်ခါမှုများကို နားထောင်ရန်အတွက် သံပြားဝိုင်းကလေးဖြင့် လုပ်ထားသည့် အဝိုင်းကလေးကို ကောက်ကိုင်ကြည့်၏။ ဘွတ်ချီက အမွေးပွပွနှင့် တကယ့်သေးသေးသတ္တဝါ ကလေး။

ကျောက်ဆောင်အောက်မှလာသော တုန်ခါမှုများကို ပို၍ဖမ်းနိုင်ဟန် တူသည်။ မျောက်ဝံကလေးသည် အသံဖမ်းကိရိယာကို ဝေါဒင်၏ကိုယ်တွင် ကပ်ကာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့အမျိုးဟာ လူတွေလိုပဲ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့အမျိုးပါ။ ဒီတော့ မင်းတို့အကြောင်းကို နောက်ထပ်မသိပါရစေနဲ့တော့၊ ဒီလောက်နဲ့ပဲ တော်ပါရစေတော့၊ မင်း အကြောင်းကို ငါ များများသိရင် မကောင်းပါဘူး။”

သို့ရာတွင် မျောက်ဝံကလေးသည် သူ့ အသိဉာဏ်ရှိကြောင်းကို ပြသနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ မျောက်ဝံကလေးကို အသံဖမ်းတတ်ရန် သင်ကြားပေးသဖြင့် မျောက်ဝံကလေးသည် တုန်ခါမှုမှ ပေါ်ထွက်လာသောအသံများကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ စခန်းအနီးတစ်ဝိုက် ကျောက်ဆောင်များတွင် တုန်ခါမှုကိုဖမ်းယူကာ အချက်ပေးသည့်ကိရိယာများ တပ်ဆင်ထားသည့်တိုင် ဘာသံမျှမကြားရတော့။ ဘွတ်ချီ၏ဆွေမျိုးများသည် စခန်းအနီးမှ ဆုတ်ခွာသွားကြဟန်တူသည်။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် လပေါ်တွင် လောင်စာဆီလှောင်သည့်ကန်များ မကြာမီတည်ဆောက်ပြီးနောက် လပေါ်ရှိ ဘွတ်ချီတို့အမျိုးအနွယ်များကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ကြပေတော့မည်။

“လမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မင်းအမျိုးအနွယ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားရင် မင်းကို ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားမှာ နေတတ်သွားအောင် လေ့ကျင့်ပေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ကမ္ဘာမြေပြင်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံတစ်ရုံကို ပို့ရဦးမယ်။ တကယ်လို့ ကမ္ဘာမြေမှာ မင်းနေရတာဟာ ဘာပြဿနာမှမရှိတော့ဘဲ အောင်မြင်သွားခဲ့ရင် နောက်ထပ်အဖွဲ့တွေကိုလွှတ်ပြီး မင်းတို့အမျိုးတွေကိုဖမ်း၊ ဖမ်းပြီးတော့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့တိရစ္ဆာန်ရုံတွေကို ပို့ကြဦးတော့မယ်။”

မျောက်ဝံကလေးသည် ဝေါဒင်ကို မလှုပ်မယှက်ကြည့်နေသည်။

“နောက်တစ်ခါ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လာလို့ရှိရင် ခုံးပျံတွေနဲ့အတူ လပေါ်မှာသတ္တုတူးဖော်တဲ့ကိရိယာတွေ ပါလာကြမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းကိုလည်း အဲဒီကိရိယာတွေ သုံးစွဲတတ်အောင် သင်ပေးရဦးမယ်။”

ဘွတ်ချီက ကြမ်းပြင်တွင် တဂျစ်ဂျစ်မြည်အောင် ကုတ်ခြစ်ပြသည်။ အသံကို ကောင်းကောင်းဖမ်း၍မရသည့်တိုင် မျောက်ဝံကလေးသည် သူ့ပြောသည့်စကားများကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း သိနိုင်၏။ ခွေးတစ်ကောင်သည် သူ့သခင်

စကားပြောသံကို နှစ်သက်စွာနားထောင်နေသကဲ့သို့ ဘွတ်ချီသည်လည်း ဝေါဒင်ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည်။

“ဘွတ်ချီရေ . . . တို့လူသားတွေကတော့ မင်းတို့တစ်တွေကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေလို သတ်မှတ်ထားကြတာပဲ။ ငါတို့လူသားတွေဟာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်လောကကိုအောင်နိုင်ပြီး တို့လက်အောက်မှာထားရမယ်လို့ တို့အချင်းချင်းပြောမိကြတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တို့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရမယ်။ တကယ်လို့ မင်းကို စမ်းကြည့်လို့ ဟန်ကျရင် လပေါ်မှာရှိတဲ့ မင်းတို့အမျိုးအနွယ်တွေအားလုံးကို လိုက်ဖမ်းပြီး လမျက်နှာပြင်မှာ ဓာတ်သတ္တုတွေ တူးဖော်ခိုင်းမယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့နဲ့အတူ မင်းလည်း အလုပ်လုပ်ရတော့မှာပဲ။ မင်းကို သတ္တုတွင်းကြီးမှာ အလုပ်လုပ်မခိုင်းရက်ပါဘူးကွာ၊ တို့တစ်တွေလုပ်တာဟာ မှားနေတယ်လို့ ငါ ထင်တာပဲ။”

ဘွတ်ချီမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မတုန်မလှုပ်။ လ၏အေးစက်သောမြေအောက်ရှိ သတ္တုတွင်းများထဲတွင် သေးငယ်သည့်အမွှေးစုတ်ဖွားသတ္တဝါကလေးများအား ရက်ရက်စက်စက်ခိုင်းကြတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိတိုင်း ဝေါဒင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သတ္တုတွင်းဝတွင် အာကာသဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသည့်အစောင့်များက သူတို့ထွက်မပြေးအောင် စောင့်ကြပ်နေကြတော့မည်။ မျောက်ဝံတွေ သူပုန်မထအောင် သေနတ်ကြီးတွေ၊ အမြောက်ကြီးတွေဆင်၍ စောင့်ကြပ်နေတော့မည်။ ပင်ပန်း၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်သူ၊ ပုန်ကန်သူတို့ကို အပြစ်ပေးကြတော့မည်။

ကမ္ဘာတွင် အလားတူသာခကတွေ အများကြီး။ ကျူးဘားသို့ စပိန်လူမျိုးတွေရောက်ခဲ့စဉ်က ဌာနေတိုင်းရင်းသားများကို ဤသို့လုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လော။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ငွေဝယ်ကျွန်လူမည်းများကို ဤသို့လုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လော။ စစ်အတွင်းက ညဉ့်ပန်းရေးစခန်းများတွင် ဤသို့လုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လော။

မျောက်ဝံကလေးဘွတ်ချီသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ အမွှေးအမျှင်တို့ ဖုံးအုပ်နေသောလက်ကို ဝေါဒင်၏ ခူးပေါ်သို့တင်လိုက်၏။ ဝေါဒင်က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်သည်။

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ် မတွယ်တာပဲကောင်းပါ။”

တယ်၊ မင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့တစ်မျိုးလုံးကတော့ ပျက်စီးကြရတော့မယ်၊ မင်းတို့က ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ခုထွန်းကားအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့လေတော့ ခက်တာပေါ့ကွာ၊ အေးလေ . . . တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ မင်းတို့ယဉ်ကျေးမှုကြီးရယ်လို့ ထွန်းကားခဲ့ရင်လည်း လူသားတွေက မျက်ဆီးပစ်ကြမှာပါ၊ တို့လူသားတွေဟာ မင်းတို့ထင်သလို ချစ်စရာမကောင်းဘူးနော်”

ဘွတ်ချ်သည် သင်ပုန်းကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ပွပ္ဖတစ်ခဲဖြင့် သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် သင်္ကေတအချို့ကို ရေးခြစ်လျက်ရှိ၏။ လမျက်နှာပြင် ဆွဲငင်အားပေါ်ရှိ သူ့ကြွက်သားများမှာ ပျော့ပျော်လျက်ရှိသဖြင့် သာမန်မြေဖြူကိုသုံး၍ မရချေ။ သာမန်မြေဖြူမှာ သူ့အတွက် မာလွန်းနေသည်။ သူ့ရေးသည့်သင်္ကေတများမှာ စာများဖြစ်သည်။ စာသည် စကားလုံးကိုဖြစ်စေသည်။ စကားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ညွှန်းသည်။

ဘွတ်ချ်ရေးပြသောစာမှာ ‘သင် ကောင်းသောမိတ်ဆွေ’ ဆိုသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်၏။

မျောက်ဝံကလေးသည် စာရေးပြီးနောက် ဝေါဒင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝေါဒင်သည် တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ငါ ဒီစာလုံးတွေလည်း မသင်ခဲ့ရပါကလားဟင်၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြီးသိတာလဲ”

သူပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများသည် ဘွတ်ချ်အဖို့ ကြမ်းပြင်တွင်ပေါ်ပေါက်လာသောတုန်ခါမှုများသာ ဖြစ်နေသည်ကို ဝေါဒင်မေ့သွားသည်။ ထိုတုန်ခါမှုသည် မျောက်ဝံကလေးအဖို့ ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း မေ့သွားသည်။ ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ့အဖြစ်ကို သူမေ့သွားကာ သင်ပုန်းပေါ်တွင် နောက်ထပ်အမှတ်အသားတချို့ကို ရေးပြပြန်သည်။

‘အာကာသဝတ်စုံ ရှာပေးပါ’ ဟူသော စာလုံးများပေါ်လာသဖြင့် ဝေါဒင်အံ့ဩရပြန်သည်။ မျောက်ဝံကလေးက နောက်ထပ်ရေးပြပြန်သည်။

‘ခေါ်သွားပါ၊ လိုက်မည်’

မျောက်ဝံကလေးသည် ကြီးမားပြူးကျယ်၍ နူးညံ့သောမျက်လုံးများဖြင့် ဝေါဒင်ကို အသနားခံသည့်နှယ် ကြည့်နေသည်။ ဝေါဒင်၏ဦးနှောက်မှာ ချာချာလည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အတန်ကြာလျှင် မျောက်ဝံကလေးက ‘ခေါ်

မယ်မဟုတ်လား’ ဟု ရေးပြပြန်သည်။

ဝေါဒင်သည် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိသည်။ မျောက်ရုံထဲတွင် လမျက်နှာပြင်ဆွဲငင်အားလောက်သာရှိသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်မှာထက် အလေးချိန်ရှစ်ပုံတစ်ပုံသာရှိသည့်တိုင် ကြီးမားသည့်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ထမ်းရသည့်နှယ် လေးလံပင်ပန်းနေသည်။ ဝေါဒင်သည် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“မင်းအတွက် ငါဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးထင်တယ် ဘွတ်ချ်ရေ၊ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးရဲ့ဆွဲငင်အားရှိတဲ့လေအိတ်ထဲကို မင်းကိုငါ ခေါ်သွားမယ်လေ”

ဝေါဒင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ဘွတ်ချ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ဘွတ်ချ်သည် ရင်ခွင်ထဲတွင် ခွေနေရာမှ ဝေါဒင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေါဒင်က အပြင်သို့ထွက်မည်အပြုတွင် မျောက်ဝံကလေးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝေါဒင်၏ပါးကို ပွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိ၏။

“ကဲ . . . သွားကြစို့၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ မင်းတို့အမျိုးတွေအပေါ်မှာ မင်း သစ္စာဖောက်ရတော့မယ်နော်”

ဘွတ်ချ်မှာမူ သေးငယ်သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကလေးမျှသာ ရှိသည့်တိုင် မြေကြီးဆွဲငင်အားလွှတ်ထားသည့်လေအိတ်ထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် လေးလံလျက်ရှိလေပြီ။ ဝေါဒင်သည် အာကာသဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်လုဆဲအချိန်ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို လေးပုံတစ်ပုံမျှသာ မြင်ရတော့သည်။ လမျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိချိုင့်ဝှမ်းကြီးများကို ကာရံထားသည့် တောင်စောင်းကြီးများမှာ အလင်းရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိကြ၏။ ကောင်းကင်တွင် ရွှန်းလင်းစွာတောက်ပနေသော ကြယ်ရောင်များကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ဝေါဒင်သည် မျောက်ရုံအပြင်သို့ထွက်လာကာ ကမ္ဘာမြေကြီးရောင် (လရောင်မဟုတ်) ဖြင့် သူ့စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သုံးနာရီခန့်ကြာ၍ ဝေါဒင်ပြန်လာသည့်အခါ၌ ဘွတ်ချ်သည် သူ ဝတ်ဆင်ရမည့် အာကာသဝတ်စုံကိုကြည့်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဝေါဒင်၏နှောက်တွင်လည်း လူနှစ်ယောက်လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဝေါဒင်လောက် ကိုယ်ခန္ဓာမကြီးသည့်တိုင် ဘွတ်ချ်ထက် မူ ထွားကျိုင်း၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အမွေးတွေထူထပ်လျက်ရှိပြီး ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်

ခုကို ထမ်းလာကြသည်။ စခန်းမှ တစ်မိုင်ခန့်သို့အရောက်တွင် အာကာသဝတ်စုံတွင်တပ်ဆင်ထားသည့် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးကိရိယာကို ဖွင့်လိုက်၏။ လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အခါတွင် အလန်တကြားပြန်ထူးလိုက်သည့်အသံကို နားကြပ်တွင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ပါ။ ဝေါဒင် စကားပြောနေတယ်၊ ကျွန်တော် မျောက်ဝံကလေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ သူတို့ဆွေမျိုးနှစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အလည်လာပြီး လက်ဆောင်ကလေး ဘာလေးပေးချင်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့က ဆီးပစ်မှာလား။”

တစ်ဖက်စွန်းမှ အာမေဇိုတ်သံ၊ အချင်းချင်းစကားပြောနေသံများ ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဝေါဒင်သည် စခန်းသို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အလင်းရောင်တွေထိန်နေသော တောင်ထိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်တောင်ထိပ်တစ်ခုမှာ လုံးဝလင်းထိန်နေလေပြီ။ လကမ္ဘာတွင် အရက်ပျိုလာလေပြီ။

သူတို့စခန်းရှိ လေအိတ်တံခါးသည် ပွင့်လာ၏။ လေမရှိသော လမျက်နှာပြင်မှ လျှောက်လာခဲ့ကြသူများသည် စခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လေအိတ်ထဲသို့ လေသွင်းပြီး မြေကြီး၏ဆွဲငင်အားကို လွှတ်လိုက်သည့်အခါတွင် ဘွတ်ချီနှင့် သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် မသက်မသာဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ကို မျောက်ရုံထဲသို့ ပို့ရတော့မည်။ ဘွတ်ချီတို့တစ်သိုက်သည် မိမိတို့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်လူများကို မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဝေါဒင်က . . .

“ခင်ဗျားတို့ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်ဗျ၊ ဘွတ်ချီနဲ့ သူတို့ဆွေမျိုးတွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ချင်တယ်တဲ့။ ခု ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်သည့်အတွက် ဒီလိုလိုလာကြတယ်။ အမှန်ကတော့ သူတို့သုံးကောင်ကို သတ်ချင်ရင်သတ်လိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ လာတာ”

“နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက သူတို့စကားကို နားလည်လို့လား” ဟု အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မေး၏။

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့စကားကို

နားလည်တယ်။ သူတို့ဦးနှောက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ လူဦးနှောက်နဲ့အတူတူပဲ။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ သူတို့ကို တိရစ္ဆာန်တွေလို သဘောထားပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့က ခံတိုက်ခဲ့ကြတာတဲ့။ အေးလေ ဒါတော့လည်း ပြန်တိုက်မှာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်တဲ့။ လူတွေဟာ အာကာသဝတ်စုံကို မဝတ်ဘဲနဲ့ လမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးမှ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့အဖို့ကလည်း မြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားလွှတ်ထားတဲ့ ဒီစခန်းထဲမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူတို့ ရန်သူဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံချင်တယ်တဲ့”

“အင်း သူတို့ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အမိန့်မရှိဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အမိန့်အတိုင်းလုပ်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ရှင်းမပြဘူးလား။”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

“သူတို့ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အရေးရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ခုခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်တဲ့။ သတ္တုကျိုတ်မီးဖိုကြီးတွေ တည်ဆောက်ပြီးပြီတဲ့။ နေရဲ့ ရောင်ခြည်ကိုမှန်တွေနဲ့ခံ၊ အဲဒီရောင်ခြည်နဲ့ အရည်ကျိုမယ်တဲ့။ ပြီး စည်ကြီးတွေနဲ့ လျှောင်ထားတဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေလည်း ရှိနေတယ်။ သူတို့မှာ အီလက်ထရွန်းနစ်ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှမသိကြသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သဘောတရားကိုတော့ နားလည်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က လေဟာနယ်ထဲမှာလည်း နေနိုင်တော့ ကျွန်တော်တို့က တိုက်ရင် လေဟာပြန်ကြီးတွေထဲကို ဆင်းနေကြမယ်တဲ့”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ခပ်အေးအေးဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်လည်း မျောက်ဝံကလေးကို စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ ဝေါဒင်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းလည်း ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို မြေပြင်က စစ်တပ်တွေသိသွားရင်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးနော်။ ခုတောင် လက်နက်တင်ဒုံးပျံတွေ လွှတ်တင်ဖို့တောင်းဆိုနေကြတာ။ ခင်ဗျားပြောသလို သူတို့က စစ်တိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ မြေပြင်ကလည်း လက်နက်တင်ဒုံးပျံတွေကို လွှတ်မှာပဲ”

ဝေါဒင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ဒုံးပျံတွေက ဒီလောက် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ လပေါ်မှာ လောင်စာထားတဲ့ကန်တွေ တည် ဆောက်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ လောက်နီးပါး ယဉ်ကျေးနေတော့ ခက်တာပေါ့၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ရင် ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ယဉ်ကျေးလာကြတော့မှာပဲ”

“ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး၊ ယဉ်ကျေးလာနိုင်မှာလဲ ဗျ၊ သူတို့က ဘယ်သူ့ဆီက ယဉ်ကျေးမှုကို ဆက်ခံမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ယဉ်ကျေးမှုကိုပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက သံရည်ကျိုတဲ့နည်း ကို ရသွားကြတယ်၊ သတ္တုဗေဒနဲ့ အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကိုတော့ ထရက်တာ ပြင်တဲ့ မက္ကင်းနစ်တွေဆီက ရသွားကြတယ်၊ ဘူမိဗေဒ (လပေါ်မှာဆိုရင် စန္ဒ ဗေဒပေါ့လေ) ကိုတော့ ခင်ဗျားဆီက တတ်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျ” ဟု အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

“မယုံရင် ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးထားတာကို ဘွတ်ချိုကို လုပ်ခိုင်း ကြည့်လေ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် မျောက်ဝံကလေးဘွတ်ချိုကို စူးစမ်းကြည့်နေ ၏။ ဘွတ်ချိုက မတ်တပ်ရပ်ကာ ခါးတစ်ဝက်အထိ ညွတ်ပြသည်။ လက်တစ် ဖက်ကို ရင်ဘတ်တွင် ပိုက်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြ၏။ ထို့နောက် ဘွတ်ချိုသည် ပြန်သွားကာ ဝေါဒင်၏ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်နေ သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို စိတ်ကူးလိုက်ရုံနဲ့ ဒီ ကောင်က လုပ်ပြတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ဘွတ်ချိုရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်များဟာ လေမရှိတဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့အတွက် စကားပြောလို့မရကြဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ ဟာ တယ်လီပသီအတတ်ပညာကို အလိုလိုတတ်လာခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ဆို ရင် ကျောက်ဆောင်တွေကို တီးခေါက်ကြည့်ရင်းကနေပြီး ဂီတတို့ဘာတို့ကို တီထွင်လာကြတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဂီတလိုတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က စိတ်စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်နေကြတာကိုး၊ ဒီတော့ သူတို့

စကားကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆက်သွယ်မှုတွေကို တော့ သူတို့ နားလည်မှာ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်ကို သူတို့ သိတယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့မျိုးနွယ် ထဲက တစ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့က နားလည်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်တာကိုး”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်ကူးကို သိတယ်၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့စခန်းကို အချိန်မရွေးတိုက်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ သူတို့တိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့စခန်းလည်း ချက်ချင်းပျက်စီးသွားမှာပဲ၊ ကျွန် တော်တို့ကို ခုအချိန်ထိ လက်ခံနေတာကတော့ ကျွန်တော်ဆီက လေ့လာသင် ယူစရာတွေကို သင်ယူချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုထားတာ၊ ခုလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဒါကတော့ မြေပြင်ကို သတင်းပို့ပြီးမှ လုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ခု သူတို့ ပစ္စည်း နမူနာတွေကို ယူလာကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သီချင်း ဓာတ်ပြားတွေကို သူတို့ဆီကထွက်တဲ့ စိန်နဲ့လဲချင်တယ်တဲ့၊ အလေးချိန်နဲ့ လဲမယ်တဲ့၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့သီချင်းတွေကို ကြိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူတို့က စာဖတ်နိုင်နေပြီဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေကို လည်း ပတ္တမြားနဲ့ လဲချင်တယ်တဲ့၊ သူတို့ဆီမှာ အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုထောင် မှာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက ပလူတိုနီယန်သတ္တုတွေလည်း လိုချင်တယ်တဲ့၊ သူတို့ဆီက ဘာပေးမယ်ဆိုတာတော့ စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့၊ ဒီလို ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ကြမယ်ဆိုရင် စစ်ဖြစ်တာထက်တော့ ကောင်းသေးတာပေါ့”

“အင်း . . . ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်က လူတွေကလည်း သဘော ကျနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဒီအထဲမှာ အဓိကကတော့ ဘွတ်ချိုပဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဆိုပြီး ဖမ်းလာခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော်တို့စခန်း ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာတွေကို သေသေချာချာမှတ်သားပြီး သူ့အမျိုး တွေဆီကို သတင်းတွေပေးနေတယ်၊ လာတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ ဆီက သင်ယူဖို့လာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ပညာရှင်

ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပြင်ကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။

* * *

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိ၏။ တစ်ခါက စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ချင်ပန်စီမျောက်ဝံမျိုးတို့၏ အသိဉာဏ်ကို လေ့လာလိုသဖြင့် ချင်ပန်စီမျောက်ဝံကို ကလေးကစားစရာတွေ အပြည့်ထည့်ထားသည့်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှောင်ပိတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် အခန်းထဲတွင် ချင်ပန်စီမျောက်ဝံ ဘာလုပ်နေသည်ကိုသိလိုသဖြင့် သော့ပေါက်မှာ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိမျက်လုံးနှင့် လက်မအနည်းငယ်အကွာတွင် မိမိအား တစ်ဖက်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးညိုညိုတစ်စုံကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ချင်ပန်စီမျောက်ဝံသည် စိတ်ပညာရှင်ဘာလုပ်နေသည်ကို သိလိုသဖြင့် သော့ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သတည်း။

* * *

(အမေရိကန်သိပ္ပံပညာရှင်နှင့် စာရေးဆရာ Murray ၏ Keyhole ကို ပြန်ဆိုသည်)
ရွှေပတ္တမြား အတွဲ ၃၈ အပုဒ် ၅၅၁ ၁၉၈၅ ဒီဇင်ဘာ

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့

(နောက်ဆုံးထုတ် ကမ္ဘာ့ဘဏ်စာရင်းများအရ ကမ္ဘာ့လူဦးရေသည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် သန်းပေါင်း ၃၀၃၇၊ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် သန်းပေါင်း ၄၇၅၀ ဖြစ်ပြီး သက္ကရာဇ် ၂၀၂၅ ခုနှစ်တွင် သန်းပေါင်း ၈၂၉၇ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။ ယခုဝတ္ထုတိုကိုရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သိပ္ပံစာရေးဆရာနှင့် လူဦးရေဗေဒပညာရှင် ဂျိမ်းဘောလဒ်ဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုကို ကမ္ဘာ့လူဦးရေ သန်းပေါင်းနှစ်သောင်းရှိမည့်အချိန်တွင် နောက်ခံပြု ရေးထားသည်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ များပြားလွန်းသည့်အတွက် ကမ္ဘာ့ကွက်လပ်များအားလုံးကို လယ်ယာများနှင့် စက်မှုထုတ်ကုန်များထုတ်သည့် စက်ရုံကြမ်းပြင်များ အဖြစ်ပြောင်းထားရပြီး လူများမှာ မက်ဂါစီးတီးခေါ် မဟာမြို့ကြီးများတွင် စုပြုံနေကြရသည်။ ကျေးလက်ဟူ၍မရှိတော့။ မြို့ကြီးများတွင် စုပြုံနေရသည့်အတွက် မြို့များတွင် ယာဉ်များသွားစရာမရှိ။ လူတွေ လမ်းမပေါ်တွင် ခြေကျင်လျှောက်နေကြရသည်။ လူတစ်ဦးလျှင် ဆယ်ပေခန့်ရှိသည့်အကန့်ကလေးတွေဖွဲ့ပြီး နေရာချထားပေးရသည်။

ကမ္ဘာ့လူဦးရေသည် ဂဲဩဇာထိရန်အတိုင်း တိုးတက်နေသည်။ လူဦးရေသည် စားနပ်ရိက္ခာ ထုတ်လုပ်နိုင်သည်ထက် များလာနေသည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုရေး၊ စာရိတ္တရေးရာတို့ဖြင့် လူဦးရေကန့်သတ်ရေးကို လုပ်ရမည်ဟူသော အင်္ဂလိပ်ဘောဂဗေဒပညာရှင် မဲလ်သပ်စ်၏ အယူအဆကို ဘောလဒ် လက်ခံသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ဘောလဒ်သည် ထိုခေတ်တွင်ကြုံတွေ့ရမည့်ပြဿနာများ၊ လူမှုရေးကိစ္စများ၊ ပဋိပက္ခများကို တင်ပြထားသည်။

မနက်လင်းအားကြီးမှစ၍ ညမိုးချုပ်အထိ လေ့ကားတစ်လျှောက်မှ တက်

သံ ဆင်းသံတွေကို ဝါဒီ၏ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ကြားနေရသည်။ သူ့အခန်းမှာ လေးထပ်နှင့် ငါးထပ်သို့တက်သည့် လှေကားခြေရင်းအကွေ့ချောင်းကလေးထဲတွင်ရှိပြီး နံရံကို အထပ်သားပါးပါးကလေးတွေ ကာထားသည်။ လှေကားပေါ်သို့ ခြေတစ်ချက်ချလိုက်သည်နှင့် သူ့အခန်းနံရံပါးပါးကလေးသည် ကွေးညွတ်သွားကာ အိုမင်းစပြုနေသည့် လေရဟတ်ကြီးတစ်ခုမှ သစ်သားမောင်းတံကြီးများလို တကျီကျီမြည်နေကြသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အထပ်သုံးထပ်ရှိပြီး ထိုအထပ်သုံးထပ်တွင် လူတစ်ရာကျော်နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် ညဆိုလျှင် ဝါဒီခမျာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ မနက် နှစ်နာရီ သုံးနာရီအထိ ခြေသံများကို ကြားနေရသည်။ အချို့မှာ တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသည့် ညလုံးပေါက်ရပ်ရှင်မှ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရပ်ရှင်ရုံအသံချဲ့စက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ရပ်ရှင်ဇာတ်ဆောင်တို့၏စကားပြောသံများကို ဗလုံးဗထွေးကြားရတတ်သေးသည်။ ထိုနေရာမှာ အားကစားရုံလည်းဖြစ်ရာ ဘယ်တော့မျှ အားသည်ဟူ၍မရှိတော့။ နေ့လယ်ဆိုလျှင် ရပ်ရှင်ပိတ်ကားကြီးကို လိပ်တင်ထားလိုက်ပြီး အားကစားပွဲများ၊ ဘောလုံးပွဲများ တစ်နေကုန်ကျင်းပတတ်သည်။ ညဆိုလျှင် ရပ်ရှင်ပြလေ့ရှိသည်။ ကွင်းနားတွင်ကပ်နေသည့် အိမ်များမှ လူများအဖို့မူ မည်မျှဆူညံမည်ကို ဆိုဖွယ်မရှိတော့။

ဝါဒီမှာမူ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုကလေးရှိသေးသည့်အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ သည်အိမ်ကို မပြောင်းမီ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လလောက်တုန်းက ၇၅၅ လမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်အောက်ဆုံးထပ်တွင် လူခုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ရဖူးသည်။ အိမ်မှာ လမ်းမနှင့် ကပ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ့ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းနေသည်။ လမ်းတစ်ခုလုံး လူတွေပြည့်လျက်။ ခြေသံတွေက တရုပ်ရုပ်၊ စကားပြောသံတွေက တည်ညံ့။ မနက်ခြောက်နာရီခွဲ အိပ်ရာမှန်းပြီး အိမ်သာသို့သွား၍ တန်းစီသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အိမ်ဘေးက စင်္ကြံများပေါ်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ပြည့်နှက်နေလေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးရထားကုန်းကြီးပေါ်မှ မီးရထားကလည်း မိနစ်ဝက်လျှင် တစ်စင်း တဝေါဝေါအော်၍ ဖြတ်သွားသည်။ လှေကားခြေရင်းမှ အကန့်ကလေးတစ်ကန့်ငှားရန် ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အချိန်ဆွဲမနေတော့။ ဈေးကြီးသည်တိုင် ချက်ချင်းပြောင်းလာခဲ့သည်။

(အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဝါဒီ သည် အားအားရှိလျှင် သတင်းစာကြော်ငြာများကို လျှောက်ဖတ်လေ့ရှိကာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် နှစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်ကျ အခန်းပြောင်းတတ်၏။) လှေကားရင်းတွင် အခန်းကလေးတစ်ခန်းရသည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်လေပြီ။

သို့ရာတွင် လမ်းဆုံကျသဖြင့် ဧည့်များသည်။ ညနေတိုင်ဆိုလျှင် စာကြည့်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် သူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ရောက်လာတတ်ကြပြီး နားနားနေနေဝင်လာတတ်ကြသည်။ အကန့်ကလေးမှာ သိပ်မကျယ်လှ။ ကြမ်းပြင်စရိယာဖြင့်တွက်လျှင် စတုရန်းမီတာ လေးမီတာခွဲသာသာကလေးမျှသာ ရှိလိမ့်မည်။ အစိုးရက သတ်မှတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်နေရမည့်အကျယ်အဝန်းနှင့်စာလျှင် မီတာဝက်လောက်သာ ကျယ်သည်။ သည်အိမ်ကိုဆောက်စဉ်က လက်သမားများက မီးဖိုခေါင်တိုင်ဘေးနေရာကလေးကို ခိုး၍ဆောက်ထားကြသဖြင့် သည်လောက်ကျယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဒီသည် အိပ်ရာနှင့် တံခါးမကြီးကြားတွင် နောက်မိုကုလားထိုင်ခပ်သေးသေးတစ်လုံးချစရာ နေရာရသွားသည်။ ဧည့်သည်စောင်သည်လာလျှင် တခြားတစ်ယောက်ခန်းတွေမှာလို အိပ်ရာပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဧည့်ခံစရာမလိုတော့ဘဲ ကုလားထိုင်လေး ဘာလေးနှင့် ဧည့်ခံနိုင်သည်။

သူ့ဆီသို့ မကြာခဏအလည်လာလေ့ရှိသော ရိုဆီးတားက ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၍ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီအကန့်ကလေးရတာ ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတာပဲဗျာ၊ အခန်းကလည်း ကျယ်တယ်၊ ရှုခင်းမြင်ခင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ အနည်းဆုံး ငါးမီတာခြောက်မီတာလောက်တော့ ကျယ်မှာပဲနော်”

ဝါဒီက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလိုက်၏။ ရိုဆီးတားသည် သူ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သည်အကန့်ကလေးထဲတွင် သူ့အတွက် နေရာခွဲမပေးနိုင်၊ သူပြောင်းလာမည်ဆိုလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

“သိပ်မကျယ်ပါဘူးဗျာ၊ လေးမီတာခွဲပဲ ရှိတာပါ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ တိုင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ အတိပ့်”

ရိုဆီးတားက မျက်လုံးကို ပင့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီလိုဆိုရင် မျက်နှာကြက်ကြောင့်ထင်တယ်”

အချို့သောအိမ်ရှင်များသည် သူတို့အိမ်ကို ကျယ်သည်ဟုထင်ရအောင် မျက်နှာကြက်ကို တစ်မျိုးတပ်ထားလေ့ရှိကြသည်။ အများအားဖြင့် အိမ်အကျယ်အဝန်းကို ခန့်မှန်းကြသည်ဆိုလျှင် မျက်နှာကြက်ကိုပင် အလွယ်တကူ ကြည့်၍ ခန့်မှန်းကြခြင်းဖြစ်၏။ သုံးထပ်သားအကာများကို တပ်ဆင်ရာတွင် ရိုးရိုးတပ်ဆင်ခြင်းမပြုဘဲ ဇလားပုံဖြစ်အောင် အပေါ်တွင်ဘေးကားပြီး အရှင်တပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ အိမ်ငှားတွေလာကြည့်လျှင် ထိုအခန်းသည် အကျယ်ကြီးဟု ထင်ရသည်။ (သို့ဖြင့် ညားခါစဇနီးမောင်နှံတို့မှာ ထိုအခန်းမျိုးကို အကျယ်ကြီးထင်သဖြင့် တစ်ခန်းတည်းငှားသွားကြသဖြင့် ဒုက္ခရောက်ပေါင်းများလှပြီ) အိုးအိမ်ဌာနမှအရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေးလျှင် ထိုအကာများကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ပြန်၍တပ်ထားလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ငှားများမှာ ထိုအကာအရံများကို ပြန်၍တပ်သည့်အခါတွင် သူ့နေရာ ကိုယ့်နေရာကို မှတ်သားထားကြရသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာကြက်ပေါ်၌ ခဲတံအမှတ်ရာတွေ ပြည့်နေသည်။ အခွင့်အရေးမတောင်းတတ်သူ၊ စကားနည်းသူတို့မှာ သည်လိုနှင့်နယ်ချဲ့ခံရပြီး တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းလိုက်လာသော အခန်းကလေးထဲတွင် နေရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အိမ်ငှားရန်ကြော်ငြာများထဲ၌ ‘အေးချမ်းစွာနေတတ်သော အိမ်ငှားများအလိုရှိသည်’ ဟူသော ကြော်ငြာမျိုးများပါနေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“နံရံက အပေါ်ဘက်မှာ နည်းနည်းကားထွက်နေတယ်ဗျ။ အနည်းဆုံးလေးဒီဂရီလောက်တော့ ဘေးကိုကားနေတယ် ထင်တယ်။ ရေပိုက်တစ်ခုအတိုင်းကပ်ပြီး ချဲ့ထားတာ။ ဒီလောက်ကလေးချဲ့ရုံနဲ့တော့ လှေကားအတက်အဆင်းက လူတွေအဖို့ ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး”

ရိုဆီးတားက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ . . . ခင်ဗျားအခန်းကိုတော့ သဘောကျနေပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းကိုတော့ စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

ရိုဆီးတားက သူ့နေရာကို ‘အခန်း’ ဟု သုံးသွားသည်။ သို့ရာတွင် အခန်းဟုမဆိုသာ။ လှောင်အိမ်အကန့်ကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်၊ လူတွေအခန်းတွေနှင့်နေစဉ်၊ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေနှင့်

နေစဉ်၊ အခန်းစုံတွေနှင့်နေစဉ်ကာလက သုံးစွဲခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ယခုလည်း သူ့လှောင်အိမ်ကလေးကို ‘အခန်း’ ဟု နှုတ်ကျိုးခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်လုပ်သည့် စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက်ထဲမှ မိုက်ကရိုဖလင်များထဲရှိ ဗိသုကာပုံစံများထဲတွင် ကျယ်ပြန့်သောပြတိုက်ကြီးများ၊ ကပွဲခန်းမဆောင်ကြီးများ၊ အများပြည်သူဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံကြီးများကို သူ မြင်ဖူးသည်။ ကျယ်ပြန့်လိုက်သည့်အဆောက်အအုံကြီးတွေ။ လူသူ အသွားအလာကလည်း ရှင်းပါဘိခြင်း။ ခန်းမကြီးထဲတွင် လှေကားကြီးများပေါ်တွင် ယောင်လည်လည်ဖြင့် သွားလာနေသော လူနှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စကိုသာ တွေ့ရသည်။ လမ်းမကြီးများအလယ်ကောင်တွင် ယာဉ်များသည် လွတ်လပ်စွာမောင်းနှင်နေကြသည်။ လူနေအိမ်ခြေကျသော အရပ်များတွင်မူ လမ်းဘေးစင်္ကြံများမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်တစ်ပိုက်လောက်ကျမှ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကိုသာတွေ့ရသည်။

ယခုခေတ်တွင်မူ အိမ်ကြီးများကို ဖြိုချပစ်ကာ အခန်းစုံများ၊ တိုက်တန်းလျားများကို ဆောက်လုပ်နေကြလေပြီ။ မြို့တော်ခန်းမရှိ ညစာစားပွဲများကျင်းပရာ ခန်းဆောင်ကြီးမှာ လေးစိတ်ပိုင်းပြီး တစ်စိတ်တစ်စိတ်လျှင် အခန်းကျဉ်းကလေးတွေ ပြန်ဖွဲ့ထားပြီ။

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင်လည်း ယာဉ်အသွားအလာတို့ မရှိကြတော့။ မနက်အရက်တက်အချိန်၊ လမ်းဘေးစင်္ကြံများပေါ်တွင် လူတွေအသွားအလာ ရှုပ်ချိန်မှအပ ကျန်အချိန်များတွင်မူ လမ်းမကြီးများတွင်လည်း လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ခြေကျင်သွားလာနေကြပြီ။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ‘လက်ဝဲဘက်မှ ကပ်လျှောက်ပါ’ ဆိုသည့် မီးပွိုင့်ဆိုင်းဘုတ်များရေးထားသည့်တိုင် လမ်းမတစ်ခုလုံး ခြေကျင်သွားနေသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူတို့အဝတ်အစားများမှာ ဖုန်တွေအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက်။ တချို့က ရုံးသွားကြသူများဖြစ်ပြီး တချို့က အလုပ်မှပြန်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွများသို့ရောက်လျှင် လူအုပ်ကြီးမှာ ကျပ်ခဲလျက်ရှိကာ တိုးမပေါက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ထိုလမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ကျပ်ခဲနေသည့်လူအုပ်ကြီးမှာ တိုး၍မရသဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာကြာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကပင် ဝါဒီသည် အားကစားကွင်းမှ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့စဉ် အားကစားကွင်းသို့ လာသူနှင့် အားကစားကွင်းမှပြန်လာသူတို့ လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ် ထိပ်တိုက်တိုးမိနေသဖြင့် ထိုလူ

အုပ်တွင် နှစ်ရက်လုံးလုံးပိတ်မိနေခဲ့ဖူးရာ သုံးရက်မြောက်နေ့ကျမှ အိမ်ပြန် ရောက်သည်။ စတုရန်းတစ်မိုင်ခန့်ကျယ်သည့် ထိုအနီးအနား ရပ်ကွက်တစ်ခု လုံးမှာ လူတွေပိတ်နေသဖြင့် ဘယ်ကိုမှလည်း သွားလာ၍မရတော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ရှေ့မှတစ်ရွေ့ရွေ့သွားနေသော လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ညပ်ပါသွားကာ ခြေ မြေမထိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတွင်လည်း လဲကျသွားသဖြင့် လူနင်းပင် ခံလိုက်ရသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရဲများရောက်လာကာ အားကစားကွင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီးကိုရှင်းတော့မှ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ လှောင်အိမ်အခန်းမြှောင်ကလေးထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါကျမှ နှစ်ရက်စာ အတိုးချပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အစိုးရက လူတစ်ယောက်ကို အရင်ကပေးထားတဲ့နေရာထက် လျှော့ ပစ်လိုက်တော့မယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်ကို သုံးမီတာခွဲပဲ ပေးတော့မယ်တဲ့”

ရိုဆီးတားက ပြော၏။ ထိုစဉ် အပေါ်ခြောက်ထပ်မှလူတွေ လှေကားမှ ဆင်းလာသဖြင့် ဝါဒ်သည် တံခါးမင်းတုပ်ပြုတ်ထွက်မသွားအောင် တံခါးကို တွန်းထားလိုက်သည်။

“ကောလာဟလတွေဖြစ်နေတာကတော့ ကြာပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက်ကတည်းက ဒီသတင်းကို ကြားနေတာပဲ”

“ကောလာဟလမဟုတ်ဘူးဗျ . . . တကယ်၊ မလျှော့လို့လည်း မဖြစ် တော့ဘူးလေ၊ ခု ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ လူဦးရေသန်းပေါင်း သုံးဆယ်ရှိနေပြီ၊ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ လူတစ်သန်းတိုးလာတယ် မဟုတ်လား၊ ခု အိုးအိမ်ဌာနက စဉ်းစားနေပြီ”

ဝါဒ် ခေါင်းယမ်းသည်။ သူတို့စီမံကိန်းသည် မဖြစ်နိုင်။ လူတစ်ယောက် ကို သုံးမီတာမျှသာ ခွဲပေးသည်ဆိုလျှင် အားလုံးအစကနေ ပြန်စတင်တော့မည်။ ရှိနေ သည့် အဆောက်အအုံတွေ၊ အကာအရံတွေအားလုံးကို ပြန်ဖျက်ပစ်ရ မည်။ အခန်းကျဉ်းကလေးတွေ ပြန်ဖွဲ့ရမည်။ လက်တွေ့လုပ်ဖို့မပြောနှင့်၊ စီမံ ခန့်ခွဲဖို့ကိစ္စပင်လျှင် မလွယ်။ သန်းပေါင်းများစွာသော အခန်းမြှောင်ကလေးများ ကို ပြန်၍ပုံစံထုတ်ပေးရမည်။ မှန်ကန်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးရမည်။ လိုင်စင် ထုတ်ပေးရမည်။ အိမ်ထောင်စုများကို ပြန်၍နေရာချထားရဦးမည်။ ပြီးခဲ့သည့် စီမံကိန်းအရ အဆောက်အအုံများကို လူတစ်ယောက်လျှင် လေးမီတာကျဖြင့်

ပုံစံထုတ်၍ ဆောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ယခု သူတို့အထဲမှ တစ်ခန်းလျှင် မီတာဝက်စီ လျှော့၍ အသစ်ပြန်ဆောက်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ် ခက်သည်။ ထိုသို့ဆောက်လိုက်လျှင် အခန်းသစ်တွေ ပိုထွက်လာဦးမည်ဟု ဆိုင်ရာတို့က တွက်ကြသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို သုံးမီတာခွဲသာ နေရာပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာလဲဗျာ” ဟု ဝါဒ်က ရယ်၍ပြောလိုက်၏။

ရိုဆီးတားက . . .

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားထင်တာကိုးဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့စီမံကိန်းတုန်းက လူတစ် ယောက်ကို ငါးမီတာကနေပြီး လေးမီတာကိုလျှော့ချပစ်ခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ကြတာပဲ၊ ဒီလောက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ဘယ်နှယ်လုပ်နေမလဲ၊ မတ်တတ်ရပ်နေရမှာလား ဘာလားနဲ့ ပြောခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတင်က လေးတစ်လုံးနဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးချလိုက်ရင် အခန်းပြည့်သွားပြီမ ဟုတ်လား၊ အခန်းထဲဝင်ရင် တံခါးကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဖွင့်တော့မှာလဲလို့ ပြောခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရာက တံခါးတွေကို အတွင်းဖွင့် မလုပ်ရဘူး၊ အပြင်ကိုဖွင့်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်လေ၊ ဟော ... ခုတော့ဖြစ်လို့၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ လေးမီတာကျယ်တဲ့လှောင်အိမ်က လေးထဲမှာ နေနေရပြီ မဟုတ်လား”

ဝါဒ်က နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ည ခုနှစ်နာရီခွဲ။

“အင်း . . . ထမင်းစားချိန်တောင် ရောက်ပြီဗျို့၊ လမ်းတစ်ဖက်က စား သောက်ဆိုင်ကိုရောက်အောင် ဘယ်နှစ်နာရီကြာကြာများ တိုးစေ့သွားနေရဦးမ လဲ မသိဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် လှောင်အိမ်ကလေးထဲ မှ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ လှေကားပေါ်တွင်လည်း လူတွေ ပစ္စည်း တွေအပြည့်။ တက်သူ၊ ဆင်းသူနှင့် အထုပ်အပိုးတွေကြောင့် လှေကားလက်ရန်း နားတွင် နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးသာ ကျန်သည်။ အောက်ထပ်တွင်ကား လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလိုက်ပုံမှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ စကြိုများပေါ်တွင် လည်း လူတွေ။ တချို့က သစ်သားပြားတွေထောင်ပြီး ယာယီအကာအရံလုပ် ထားကြသည်။ ထိုအကာအရံများပေါ်တွင် ရေစိုအဝတ်တွေလှန်းလျက်။ လေ

က အနံ့အသက်တို့ဖြင့် မွန်လျက်။ အောက်ထပ်တွင် အခန်းငါးခန်းရှိရာ တစ်ခန်းစီတွင် လူတစ်ဒါဇင်လောက်နေရသည့်အတွက် သူတို့စကားပြောသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ ရယ်သံများသည် အကာအရံများကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ဒုတိယအထပ်တွင်မူ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် လူတွေထိုင်နေကြသည်။ မီးသတ်ဥပဒေအရ လှေကားများပေါ်တွင် ထိုင်ခွင့်မရှိသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်နားနေခန်းမရှိသည့်အတွက် လှေကားထစ်ပေါ်မှာပင် နားနားနေထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဝတ်လျှော်ခန်းတွင် ယောက်ျားများက တန်းစီလျက်။ မိန်းမများက လှေကားထစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သူတို့ယောက်ျားများကို လှမ်းစကားပြောလျက်။ ကလေးများက သူတို့အနီးတစ်ပိုက်တွင် ကျွမ်းပစ်ဆော့ကစားလျက်။ တံခါးမကြီးနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝါဒီနှင့် ရိုဆီးတားတို့သည် ထိုင်နေကြသည့်မိန်းမများ၊ အထုပ်အပိုးများနှင့် အပြင်မှဝင်လာသူများကို တိုးဝှေ့၍ မနည်းထွက်လာခဲ့ကြရသည်။

အပြင်ဘက်လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဝါဒီက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကိုချလိုက်ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ရှိစားသောက်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ လမ်းတစ်ဖက်စားသောက်ဆိုင်မှာ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ကွာသည့်တိုင် သူတို့ရှေ့တွင် ဒီရေတွေ တဝေါဝေါတက်လာသည့်မြစ်ကြီးတစ်စင်းလို လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည့် လမ်းမကြီးတစ်လမ်းခြားနေသည်။ အားကစားကွင်းမှ ရုပ်ရှင်ပထမပွဲမှာ ကိုးနာရီခွဲတွင် စပြမည်ဖြစ်သဖြင့် လက်မှတ်ရရန် ရုပ်ရှင်ရုံဆီသို့ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီပြင်နေရာမရှိတော့ဘူးလားဗျာ” ဟု ရိုဆီးတားက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်းမေးသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင်လည်း လူတွေပြည့်ကျပ်လျက်။ ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သည့်တိုင် အနည်းဆုံးနာရီဝက်လောက်တော့ စောင့်ရဦးမည်။ ထို့ပြင် ထိုဆိုင်မှ အစားအသောက်ကလည်း မကောင်းလှ။ စာကြည့်တိုက်မှ လေးပြအကွာတွင်ရှိသည့် စားသောက်ဆိုင်မှာ အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဆိုင်သို့ သွားချင်သည်။

ဝါဒီက ပခုံးကို ချီပြလိုက်ရင်း . . .

“အံမာလေး၊ အဲဒီကိုရောက်ဖို့က မနည်းသွားရမှာဗျ။ ရှေ့ကို ကိုက်နှစ်ရာလောက် လျှောက်ရဦးမှာ။ ဒီလောက် လူတွေကြားထဲမှာတော်တော်နဲ့ရောက်မှာ

မဟုတ်ဘူး”

“အင်း . . . ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ခင်ဗျားက ရုံးနဲ့အိမ်အပြင် ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ လူတောတိုးရမှာ စိတ်ညစ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျို့။ ဒီလိုပဲ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့နဲ့ သွားနေရတာပဲ”

ရိုဆီးတားက သူ့ပခုံးကို ဖက်၍ပြောသည်။

ဝါဒီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ရိုဆီးတားပြောသည့်အတိုင်း မှန်သည်။ မနက် သူ စာကြည့်တိုက်သို့ အလုပ်သွားလျှင် သူနှင့်အတူ မြို့လယ်ကောင်သို့ ခြေကျင်သွားနေကြသော လူတန်းကြီးနှင့် ပါသွားသည်။ ညနေအလုပ်က ပြန်လျှင်လည်း ထိုလူတန်းကြီးဖြင့်ပင် ပြန်ပါလာသည်။ ဝါဒီသည် သူ့အချိန်ဇယားကို ဘယ်တော့မျှမပြောင်း၊ ထိုအတိုင်း ပုံမှန်သွားသည်။ ဝါဒီသည် ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက မြို့ထဲရှိဘော်ဒါသို့လာ၍ ကျောင်းတက်ခဲ့ရာ ယခုသူ အလုပ်ရသည့်အခါတွင်လည်း မြို့အရှေ့ပိုင်းတွင်နေသော မိဘများနှင့် တဖြည်းဖြည်းအဆက်အသွယ်ပြတ်လာခဲ့သည်။ မိဘများထံသွားလည်ချင်သည့်တိုင် မလည်ဖြစ်ခဲ့။ မိဘအိမ်သို့ရောက်လျှင် ကော်ဖီကောင်းကောင်းကလေး တစ်ခွက်၊ ဟင်းကောင်းကောင်းကလေးတစ်ခွက် စားရမည်ကို သိသော်လည်း မြို့လယ်ကောင်ကို ဖြတ်သွားရမည်ကို ကြောက်သဖြင့် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ သူ့အလုပ်မှာ စာကြည့်တိုက်တွင်ဖြစ်သဖြင့် လူငယ်လူရွယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံရသည်။ သူလည်း မကြာခင်အိမ်ထောင်ကျ၊ စာကြည့်တိုက်နားတွင် အခန်းမြောင်ကလေး နှစ်ခန်းငှား၊ သားသမီးတွေ မွေးရတော့မည်။ (အများဆုံး သုံးယောက်သာ မွေးရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားသည်) ထိုအခါတွင်မူ အိမ်ခန်းငယ်ငယ်ကလေး တစ်ခုလောက်ဝယ်နိုင်မည်လား မပြောတတ်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြေကျင် လမ်းသွားလမ်းလာများထဲတွင် မျောပါလာကြသည်။ လူနည်းနည်းကျသည့်နေရာသို့ရောက်လျှင် ဘေးသို့ရှောင်ထွက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်အမိုးစွန်များအောက်မှ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့နှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြကာ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ နေရာလွတ်ရှိလျှင် ရှေ့မှလူကို ရှောင်တက်ပြီး ရှေ့တက်လာလိုက်သဖြင့် လာခဲ့ခြင်း

ဖြစ်၏။ စီးကရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကွေ့အတက်တွင် ဝါဒိက . . .

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ နောက်ဆုံး လူဦးရေစာရင်းက ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”
ရိုဆီးတားက ပြုံးသည်။

“အင်း . . . ခင်ဗျားကြားလိုက်ရင် လန့်များသွားမလားမသိဘူး၊ အေးလေ . . . ကျွန်တော်ပြောရင်လည်း ခင်ဗျား ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ”

ရိုဆီးတားမှာ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အာမခံဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သည့်အတွက် လူဦးရေစာရင်းကို သိခွင့်ရသူ ဖြစ်၏။ လူဦးရေစာရင်းကို လျှို့ဝှက်ထားသည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ကြာခဲ့လေပြီ။ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ အကြောင်းနှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ခုမှာ ကိန်းဂဏန်းများ တိကျမှုမရှိသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အဓိကအကြောင်းမှာကား လူဦးရေစာရင်းကို ထုတ်ဖော်ကြေညာလိုက်လျှင် ကလော်စထရိုဖိုးဗီးယားခေါ် အကျဉ်းကြောက်ရောဂါဖြစ်ပွားမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုပင်လျှင် အချို့လူများတွင် ထိုရောဂါခွဲကပ်နေကြလေပြီ။ သက်ဆိုင်ရာတို့၏ ခန့်မှန်းချက်အရဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့လူဦးရေသည် သန်းပေါင်း နှစ်သောင်းရှိနေပြီဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချက်ကို မည်သူကမျှ မယုံကြသေး။ တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် ကမ္ဘာ့လူဦးရေသည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်ကတည်းက တစ်နှစ်လျှင် သုံးရာနှုန်းဖြင့် တိုးလျက်ရှိရာ ယခုလည်း ထိုရာနှုန်းအတိုင်း ဆက်လက်တိုးနေဆဲဖြစ်သည်ဟု ဝါဒိ ထင်သည်။

ထိုနှုန်းအတိုင်း မည်မျှကြာကြာတိုးနေဦးမည်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ ခေတ်သစ် မဲလ်လပ်စ်ဝါဒီ (ကမ္ဘာ့လူဦးရေသည် စားနပ်ရိက္ခာထုတ်လုပ်နိုင်သည်ထက် များလာနေသည်။ ထို့ကြောင့် လူဦးရေကန့်သတ်ရေးကို လူမှုရေး၊ စာရိတ္တရေးရာများဖြင့် ပြုလုပ်ရမည်ဟု ယူဆသူ) များက ကမ္ဘာ့လူဦးရေနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးနှောက်ခြောက်နေကြသည့်တိုင် ယခုအချိန်အထိမူ ကမ္ဘာ့လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးသည် လူဦးရေတိုးတက်မှုကို အမိလိုက်နေသေးသည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို စောက်ချလုပ်ရမည်ဟု ပြောနေရခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ၏ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် မြို့ကြီးများထဲတွင် အမြဲလှောင်ပိတ်မိနေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ မြို့ကြီးများဘေးသို့ ပြန့်ကားထွက်လာခြင်းကို အချိန်မီတားဆီးထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတို့တွင် မြို့စွန့်ရပ်ကွက်ဟောင်းများမှ မြေယာများကို စိုက်ပျိုးရေးအတွက်

အသုံးပြုနေပြီ။ နောက်ထပ်တိုးလာသော လူဦးရေကို ဘေးသို့ပြန့်ကားအထွက်မခံတော့ဘဲ မြို့ကြီးများရှိ ရပ်ကွက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နေရာချထားပေးပြီးပြီ။ ထိုသို့ဖြင့် ကျေးလက်ဟူ၍မရှိတော့။ မြို့များပြင်ဘက်ရှိ မြေကွက်လပ်မှန်သမျှတွင် သီးနှံတစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး စိုက်ပျိုးနေကြပြီ။ ကမ္ဘာ့မြက်ခင်းပြင်ကြီးများနှင့် ကွက်လပ်ကြီးများသည် စက်ရုံကြမ်းပြင်ကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီး စက်မှုရပ်ကွက်ဟုသတ်မှတ်ကာ အရပ်သူအရပ်သားများအား ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။ တစ်ခါက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများအချင်းချင်း စီးပွားရေးနှင့် ဝါဒရေးနယ်ချဲ့မှုများ ရှိခဲ့ကြသော်လည်း ယခုမရှိတော့။ ယခုမူ နိုင်ငံအားလုံးသည် မြို့ကြီးများအား ပြည်တွင်းကိုလိုနီများအဖြစ် ထူထောင်ရေးဟူသော အဓိကလုပ်ငန်းကို အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ကိုင်နေကြပြီ။

စားသောက်ဆိုင်အဝသို့ရောက်သည်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့တွင်တိုးနေသည့် လူအုပ်ကြီးကြားထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဝါဒိက . . .

“ခက်တာက ကမ္ဘာမှာ လူဦးရေများတယ် များတယ်လို့သာ ပြောနေကြတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူမှ ဖြေရှင်းဖို့မကြိုးစားကြသေးဘူးဗျ၊ အဲဒါ အဆိုးဆုံးပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်တုန်းကဆိုရင် နိုင်ငံတွေမှာလည်း ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒက လွှမ်းမိုး၊ စက်မှုလုပ်ငန်းကလည်း တိုးတက်လာတဲ့အခါကျတော့ လူဦးရေဗယားမျဉ်းကွေးအထက်ကိုတက်ရင် ဂုဏ်ယူပြီး များများမွေးနိုင်တဲ့မိသားစုတွေကို ဆုတွေပေးခဲ့ကြတယ်။ အခုထိလည်း မိသားစုတိုင်းမှာ လူဦးရေ တိုးစေချင်နေကြတယ်။ လူဦးရေတိုးပြီး အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်မှ ကိုယ့်အခန်းကလေး ကိုယ့်အိပ်ရာကလေးနဲ့ နေရာမှာကိုး၊ တစ်ယောက်တည်းသမားတို့၊ အိမ်ထောင်ကလေးတို့ဆိုရင် အခန်းကျဉ်းကလေးနဲ့ နေရမယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တည်းသမားတွေကျတော့ နှစ်ယောက်ခန်းတွေမှာလည်း ထားလို့မဖြစ်၊ သုံးယောက်ခန်းတွေမှာလည်း ထားလို့မဖြစ်နဲ့ဆိုတော့ ခုဆိုရင် မြန်မြန်အိမ်ထောင်မပြုရကောင်းလားဆိုပြီး ဒဏ်ရိုက်တောင်ခံနေရသေးတယ်။ အမှန်ကတော့ လူဦးရေတိုးပွားနေပြီး နေရေးထိုင်ရေးခက်ခဲတာဟာ တစ်ယောက်တည်းသမားလူလွတ်တွေကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကိုယ့်အခန်းကျယ်ကလေးရပါစေ၊ အိမ်ရပါစေဆိုပြီး အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ

တဲ့လူတွေကြောင့် ဖြစ်နေတာ”

ရိုဆီးတား ခေါင်းညိုတံသည်။ ကောင်တာနားသို့ ရောက်ခါနီးသဖြင့် သူ မှာမည့်အစားအသောက်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ခြောက်မိတာအခန်းက လေး တစ်ခန်းလောက်ရအောင် မြန်မြန်အိမ်ထောင်ပြုမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့။”

သူတို့စကားကို ကြားသည်တွင် ရှေ့တွင်ရောက်နေသည့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦး က သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမပျိုက

“အမယ် ဘယ်သူတွေများလဲလို့၊ လတ်စသတ်တော့ ရှင်တို့ကိုး၊ ဘာလဲ ခု ခြောက်မိတာအခန်းရဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား၊ ဘာလဲ အိမ်ပွဲစားလုပ်တော့မယ် ပေါ့”

ရိုဆီးတားက ပြုံးပြပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် ဂျူးဒစ်ရေ၊ ဘာလဲ မင်းတို့လည်း တို့နဲ့ ရှယ်ယာဝင်မလား”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို မှီတွဲပြီး ကောင်တာနားသို့ လိုက်လာရင်း . . .

“လုပ်တော့ လုပ်ချင်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ဖြစ်မှ ကောင်းမှာနော်”

အခြားတစ်ယောက်မှာ သူတို့စာကြည့်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သည့် ဟယ် လင်ဆိုသည့် စာရေးမကလေးဖြစ်၏။ သူက ဝါဒီ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲ လိုက်တာ . . .

“နောက်ဆုံးသတင်းကို ကြားပြီးပြီလား ဝါဒီ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ရှင်က နှင်ချလိုက်ပြီလေ၊ ခု ကျွန်မတို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေကြပြီ”

“ဘာ လမ်းမပေါ် ရောက်နေပြီ . . . ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရိုဆီးတားက အလန့်တကြားမေး၏။ သူတို့သည် စွပ်ပြုတ်ရည်နှင့် ကော်ဖီကို ယူလာခဲ့ကြပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဟယ်လင်က . . .

“ကျွန်မတို့အခန်းလှောင်အိမ်ကျဉ်းကလေးရှေ့မှာရှိတဲ့ တံမြက်စည်းထား တဲ့ ဗီရိုကလေးကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့ ဂျူးဒစ်တို့ စာဖတ်ချင်ရင် အဲဒီဗီရိုကလေးထဲကို ခေါင်းထိုးပြီးစာဖတ်ကြတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့စာကြည့်ခန်း ဆိုပါတော့လေ၊ တံမြက်စည်းထားတဲ့ ဗီရိုကလေးကို ခေါင်းထိုးပြီး စာဖတ်ရ

တာ နည်းနည်းတော့မွန်းတာပေါ့၊ အသက်ရှူကျပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျ တော့ အကျင့်ရသွားတာပါပဲ၊ အဲဒီဗီရိုကလေးထဲ ခေါင်းထိုးစာဖတ်ရတာက အေးအေးဆေးဆေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက တွေ့ သွားပြီး ကျွန်မတို့ကို ဆူတော့တာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ အိမ်ငှားတွေလိုက်မှာ ရမည့် ဥပဒေစည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာဘူးတဲ့၊ တိုတိုပြောရရင်တော့ ကျွန်မ တို့ကို နှင်ချလိုက်တယ်ဆိုပါစို့၊ ခုတော့ အဲဒီဗီရိုကလေးကို တစ်ယောက်ကို ငှားတော့မယ်တဲ့၊ အလကားအသုံးမခံနိုင်ဘူးတဲ့”

ရိုဆီးတားက စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်ရင်း . . .

“ဘာ တံမြက်စည်းထားတဲ့ဗီရိုကလေးကို အခန်းအဖြစ် ငှားမယ်တဲ့ ဟုတ် လား၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး လူနေလို့ရမှာလဲကွ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ရာကလည်း အိမ် ခန်းငှားခွင့်လိုင်စင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ထုတ်ပေးပါ့မလဲ”

ဂျူးဒစ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“ရှင်ကသာ မရနေ၊ သူ့မှာ အိမ်ခန်းငှားခွင့်လိုင်စင် ရပြီးပြီရှင်၊ သူ့မောင် တစ်ယောက်က အိုးအိမ်ငှာနမှာ အလုပ်လုပ်သတဲ့”

“ရတော့ကော ဘယ်သူက ငှားမှာလဲ၊ တံမြက်စည်းထားတဲ့ ဗီရိုကလေး ထဲမှာ ဘယ်သူက ငှားနေမှာလဲ”

ဝါဒီက စွတ်ပြုတ်သောက်နေရင်းက ရယ်လိုက်သည်။ ဂျူးဒစ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်လျက် . . .

“မနေဘူးလို့ ရှင်ထင်လို့လား”

“အေးလေ၊ မင်းပြောတာလည်း ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ခုနေခါမှာ လူတွေက ဘယ်နေရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းနေကြမှာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ တံမြက် စည်းသိမ်းတဲ့ ဗီရိုကလေးထဲမှာနေမယ့်လူကို သနားတာပါပဲ၊ နေပါဦး၊ မင်းတို့ ကော ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြသလဲ”

“ဟို နှစ်ပြကျော်မှာရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ကလေးတစ်ခုမှာနေတဲ့လင်မယားက သူ တို့အခန်းလှောင်အိမ်ကလေးကို တစ်ဝက်ပိုင်းပြီး ကျွန်မတို့ကို ငှားမယ်တဲ့၊ တစ်ဝက်ဆို အခန်းကျဉ်းအလယ်ကောင်မှာ ကန့်လန့်ကာလေးတစ်ခု ကာ လိုက်မယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ဘက်မှာ ခုတင်ကလေးတစ်လုံးစာနေရာရတယ်၊ ဒီတော့ ဟယ်လင်နဲ့ကျွန်မတို့ အဲဒီခုတင်ကလေးပေါ်မှာ တစ်လှည့်စီအိပ်ရမှာ

ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ ခု ကျွန်မတို့ရမယ့်နေရာကလေးက နှစ်မီတာလောက်ပဲရှိတာ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီပဲ အိပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ကိုယ် ရတဲ့အခန်းကျဉ်းကလေးကိုပဲ တစ်စိတ် စိတ်ပြီး အိမ်လခနှစ်ဆနဲ့ တစ်ဆင့် ထပ်ငှားရရင် မကောင်းဘူးလားလို့တောင် ဟယ်လင့်ကိုပြောမိသေးတယ်၊ ဒီ တော့ ကျွန်မတို့ အိမ်လခကလေး ကျေတဲ့အပြင် အမြတ်တောင်ရဦးမယ် မ ဟုတ်လား”

သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဝါဒ်သည် သူတို့ကို နှုတ် ဆက်၍ မိမိအခန်းကျဉ်းလှောင်အိမ်ကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပါးစပ်တွင် ခဲထားသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးထူလပျစ်နှင့် အိမ်ခန်းမန်နေဂျာကိုတွေ့ရသည်။ မန်နေဂျာတံခါးပေါက်ကိုမို၍ ရပ်နေရင်း

“ခင်ဗျားအခန်းက လေးဒသမ ခုနှစ်မီတာရှိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေး သည်။

ဝါဒ်မှာ အိမ်ထဲသို့မဝင်နိုင်သေး၊ အိမ်ထဲသို့ဝင်မည့်လူအုပ်ကြီးကို စောင့် နေရသေးသည်။ လှေကားပေါ်တွင် မိန်းမနှစ်ယောက် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ရှေ့ချကာ ရန်ဖြစ်နေကြသဖြင့် အခြားသောအိမ်ငှားများမှာလည်း တက်မရ ဆင်းမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ လေးဒသမခုနှစ်မီတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ တိုင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ”

“လေးဒသမခုနှစ်မီတာဆိုတာ ကြမ်းပြင်ကိုပြောတာလား၊ မျက်နှာကြက် ကိုပြောတာလား”

“မျက်နှာကြက်ကိုတိုင်းတာပေါ့ဗျ၊ ကြမ်းပေါ်မှာက ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ပွစာကြံနေတာ ကျုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်တိုင်းလို့ရမှာလဲ”

အစိုးရအိမ်ငှားမန်နေဂျာသည် ကြမ်းပေါ်တွင်ကျနေသည့်စာအုပ်အချို့ကို ခြေထောက်ဖြင့် ခုတင်အောက်သို့ ကန်သွင်းလိုက်သည်။ ဝါဒ်က မမြင်ယောင် ပြုကာ . . .

“နံရံက အပေါ်မှာ နည်းနည်းကားသွားတယ်ဗျ၊ သုံးလေးဒီဂရီလောက် အပြင်ကိုစောင်းနေတယ်”

မန်နေဂျာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ . . .

“စောင်းစောင်း မစောင်းစောင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားအခန်းဟာ လေးမီတာကျော် တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ ဒီအခန်းမျိုးကို တခြားလူကိုငှားရင် လခနှစ်ဆရ နိုင်တယ်”

အပေါ်ထပ်မှ လူအချို့ဆင်းလာသည့်အတွက် ဝါဒ်သည် လှေကားလက် ရန်းကိုကပ်၍ သူတို့ကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘာ . . . လေးမီတာခွဲလောက်ရှိတဲ့အခန်းကလေးကို နှစ်ဆနဲ့ငှားလို့ရ မတဲ့လားဗျ”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်တက်လာကာ အခန်းတံခါးပေါက်မှနေ၍ ဝါဒ်၏ အခန်းကလေးကိုလှမ်းကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘာလဲ ဂျိုလူဝီ၊ လခနှစ်ဆနဲ့ ငှားမလို့လား” ဟု မေးသည်။

“လေးမီတာခွဲဆို ငါးမီတာပေါ့ဗျာ၊ ခု ဥပဒေသစ်ထွက်တယ်ဗျ၊ လေးဒသမ ငါးမီတာထက်ကျော်တဲ့အခန်းကို လခနှစ်ဆတိုးရမယ်တဲ့၊ ကဲ . . . ပြောဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆက်နေနိုင်မလား၊ မနေနိုင်ဘူးလား သိချင်တယ်၊ အခန်းကကျယ် လည်းကျယ်၊ ရှုခင်းလည်းကောင်းတယ်၊ လှေကားနဲ့နီးတော့ ဝင်ရထွက်ရတာ လည်းလွယ်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကလည်း တရတ်ကတ်တွေနဲ့ ပြီးတော့ ...”

ထိုလူသည် ခုတင်ပေါ်တွင်ပစ်လှဲကာ အားရပါးရရယ်နေသော ဝါဒ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ဟေ့လူ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီလောက် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်ရှိတဲ့ အခန်းကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် လခကောင်းကောင်းပေးရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ နောက် ထပ်လခတစ်ဝက်လိုချင်တယ်ဗျာ၊ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ပြောင်းပေါ့၊ ဒါပဲ”

ဝါဒ်က မျက်လုံးကိုပွတ်လိုက်ရင်း . . .

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဖယ်ပေးဆိုရင်လည်း ဖယ်ပေးရုံပေါ့၊ ကျွန်တော်က လည်း ပြောင်းမလို့စိတ်ကူးနေတာပါ၊ ဟောဟိုနားက တံမြက်စည်းထားတဲ့ ဗီရိုကလေးထဲကို ပြောင်းမလို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ လှေကားနဲ့နီးတော့ ဝင်ရထွက်ရ တာလည်း လွယ်တယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားစကားကို သဘောကျလှသဗျာ၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ယူရေးနပ်ဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတို့ဘာတို့ နေလို့မရဘူး

လားဗျ”

***

သူ အလုပ်လုပ်သည့် စာကြည့်တိုက်နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသည့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ဝါဒနှင့် ရိုဆီးတားတို့ သည် ထိုအိမ်အိုကြီးမှ အခန်းမြှောင်ကလေးတစ်ခုကို နှစ်ယောက်စပ်တူငှား လိုက်ကြသည်။ သူတို့အိမ်နားနီးချင်းများမှာ ညစ်ပတ်နံ့ချာလှ၏။ အနားရှိအိမ် များမှာလည်း အခန်းများဖွဲ့ကာ ထိုအခန်းများကို ခန်းမြှောင်ကလေးများ ထပ် စိတ်ပြီး အိမ်ငှားတွေအပြည့်တင်ထားသည်။ အိမ်များမှာ အဝေးရောက်အိမ်ရှင် များကသော်လည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်အဖွဲ့ကသော်လည်းကောင်း၊ ပိုင်သည့်အိမ် များဖြစ်ကြသည်။ အိမ်ငှားမန်နေဂျာများကလည်း အောက်တန်းကျလှသည်။ သူတို့အဖို့မှာ အိမ်ငှားတွေ ဘယ်လိုနေနေ အကြောင်းမဟုတ်။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်လခလာတောင်းရုံသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ပင် တစ်ခါမျှတက်မ ကြည့်ဖူးကြ။ စကြိုတွင် ပုလင်းခွဲများ၊ ဘူးခွဲများ ပြန့်ကျဲလျက်။ ရေချိုးခန်းက လည်း အညစ်အကြေးတွင်းကြီးများသဖွယ်၊ လူငယ်လူရွယ်များကလည်း အ လုပ်သွားကြပြီး အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများက ရေအိမ်သာသာ အခန်းကျဉ်း ကလေးများထဲတွင် ခွေနေရာမှ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်လှမ်း၍ စကားပြောတတ် ကြသည်။

သူတို့ခန်းမြှောင်နှစ်ခန်းတွဲမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်စကြိုတစ်ခု၏ အဆုံးတွင် ရှိ ၏။ အိမ်ပုံစံကလည်း ဘယ်တုန်းကဆွဲ၍ ဘယ်တုန်းက ဆောက်ထားခဲ့သည် မသိ။ အခန်းများကို ဖွဲ့ချင်သည့်နေရာတွင် ဖွဲ့ထားပြီး စကြိုလမ်းမှာ တစ်ဖက် ပိတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သူတို့နံရံနှင့် လေးပေအကွာတွင် သေတ္တာအလွတ်များကို ပုံထားပြီး အခန်းဖွဲ့ထားသည်။ ထိုချောင့်ကလေးထဲတွင်မှ အကာအရံကလေး တစ်ခုကာထားပြီး အိပ်ရာနှစ်ခုချသာရုံနေရာကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ သူတို့နံရံ တွင် ပြတင်းပေါက်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ထိုပြတင်းပေါက်ကြီးမှ ငဲ့ကြည့်လိုက် လျှင် တစ်ဖက်ရှိအိမ်များကို မြင်ရသည်။

ဝါဒသည် သူပစ္စည်းကလေးများကို ခေါင်းရင်းရှိစင်ကလေးတစ်ခုပေါ် တွင် စုပြုံတင်ထားလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်လှဲနေရာမှ

တစ်ဖက်ရှိစာကြည့်တိုက်အမိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ရိုဆီးတားက သူ့အထုပ်များကို ဖြေရင်း . . .

“ဒီနေရာက သိပ်တော့မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ဟိုမှာသာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ မကြာခင်ရူးသွားနိုင်တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့အနား နှစ်ပေကွာ လောက်မှာ တခွီးခွီးအသက်ရှူနေတဲ့ လူခြောက်ယောက်မရှိတော့ဘူး၊ အဲမှာ လေး ခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်”

သူတို့နှင့်အနီးဆုံးခန်းမြှောင်မှာ ခြေလှမ်းဆယ်နှစ်လှမ်းလောက်ကွာပြီး သေတ္တာကြီးများကို ကာရံဖွဲ့ထားသည့် တစ်ယောက်ခန်းကလေးဖြစ်၏။ အ ခန်းပိုင်ရှင်မှာ အသက် ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၍ နားလေးကာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေ လေပြီ။

“အင်း . . . သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ . . . နောက်ဆုံးလူဦးရေစာရင်း ကို ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာကလေးများ ကြားရလိုကြားရငြားပေါ့” ဝါဒက ပြော၏။

ရိုဆီးတားက အသံကိုနိမ့်ကာ . . .

“တစ်နှစ်ကို လေးရာနှုန်းနဲ့ တိုးနေတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ တစ်နှစ်ကို လူ သန်း ရှစ်ရာတိုးနေတယ်၊ သန်းရှစ်ရာဆိုတာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တုန်းက ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ တစ်ဝက်ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာအကျယ်အဝန်းကို သုံးမီတာအထိ လျှော့ချဦးမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ကစပြီး လူတစ်ယောက်ကို စတု ရန်း သုံးမီတာနှုန်းပဲ ပေးတော့မယ်တဲ့”

ဝါဒသည် ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကာ . . .

“ဘာ . . . လူတစ်ယောက်ကို သုံးစတုရန်းမီတာပဲ ပေးတော့မယ်၊ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကမ္ဘာကြီးတော့ ရူးနေပြီထင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြတော့မှာလားဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို သူတို့ဖြေရင်းဖို့ စိတ်မကူးကြတော့ဘူး တဲ့လား၊ နောက်ဆိုရင် အိပ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ထိုင်စရာတောင် ရှိပါ့မလားမသိဘူး”

ဝါဒသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နံရံကို လက်သီးဖြင့် ပိတ်ထိုးလိုက် ၏။ ဒုတိယတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည့်အခါတွင် စက္ကူပါးပါးလေးကပ်ထား

သည့် နံရံပေါက်ပြဲသွားသည်။

“ဟေ့လူ . . . မလုပ်နဲ့လေ၊ ဟိုမှာ နံရံကသစ်သား ကျိုးသွားပြီ”

ရိုဆီးတားက အော်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ဝမ်းလျားထိုးလိုက်ရင်း စက္ကူစကလေးကပ်ကာ တွဲလောင်းကျနေသည့် သစ်သားစကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဝါဒီကလည်း သစ်သားစကို သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲလိုက်၏။

“ဟိုဘက်က ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ တော်တော်ကြာ ပြဿနာတွေ တက်နေဦးမယ်”

ဝါဒီသည် သစ်သားပျဉ်ပြားကြားကလေး ကျိုးသွားသည့်အပေါက်ကြားမှနေ၍ တစ်ဖက်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မှောင်ရီရီဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ထို့နောက် လက်တွင်ကိုင်ထားသည့်ပျဉ်ပြားစကို လွှတ်ချလိုက်ကာ အလန်တကြားဖြင့် ရိုဆီးတားကို အိပ်ရာပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်လာရင်း

“ဟေ့လူ၊ ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း”

ကောင်းကင်ပေါက်မှကျလာသော အလင်းရောင်မှောင်ရီရီထဲ၌မူ ဆယ်ငါးမီတာစတုရန်းခန့်ကျယ်သည့် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း။ ဖုန်တွေတက်လျက်။ အခန်းထဲတွင် ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းပုဆိုးခပ်စုတ်စုတ်ကစ်ထည်ကို ခင်းထားလျက်။ နံရံတွင်လည်း ပန်းတွေရိုက်ထားသည့် နံရံကပ်စက္ကူခပ်ဟောင်းဟောင်းကပ်လျက်။ တချို့နေရာများတွင် နံရံကပ်စက္ကူတို့ကွာကျနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် မည်မျှညစ်ပတ်နေပါစေ၊ လူနေ၍ရသည့် အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်း။

ဝါဒီသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင် ကောင်းစွာမရှူနိုင်ဘဲ တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်ကာ ရိုဆီးတားဘက်သို့လှည့်၍

“ဗျိုလူ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကောင်းကင်ဘုံကြီးကို တွေ့တာဗျ၊ ကောင်းကင်ဘုံကြီးကို တွေ့နေတာ၊ သိရဲ့လား”

ရိုဆီးတားက အသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“တိုးတိုးဗျ . . . တိုးတိုး၊ ဒီပြင်လူတွေ ကြားသွားလိမ့်မယ်၊ တော်တော်ဆန်းတာဗျာ၊ ခုထိ ဒီအခန်းကို ဘယ်သူမှ မတွေ့သေးဘူးထင်တယ်၊ မကြာခင်ကများ တစ်ယောက်ယောက်နေသွားသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဘယ်သူမှနေသွားပုံမရဘူး၊ တံခါးတို့ဘာတို့မှ မရှိတာ၊

ဒီအခန်းကိုမေ့ပြီး နံရံကာသွားတာနဲ့တူတယ်၊ အခန်းထဲမှာ ဖုန်တွေတင်နေတာကို ကြည့်ပါလား၊ လူမနေတာကြာလို့ ဒီလောက်ဖုန်တွေ တက်နေတာပေါ့”

ရိုဆီးတားသည် အခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၏။ ကျယ်ပြောလှသောအခန်းကြီးကိုမြင်လိုက်သည့်အတွက် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လူနေဟန်မတူဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ရွှေ့ကြမလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တံခါးအောက်ပိုင်းကိုခွာကာ တံခါးရွက်များကို ပေါင်တစ်ခုပေါ်တွင် ကပ်ရိုက်ကြ၏။ သူတို့တွေ့ထားသည့်အခန်းကို အခြားသူများမမြင်နိုင်အောင် ရုတ်တရက်ဖုံးကွယ်ထားရန် ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း လူရှင်းချိန်၊ အိမ်ခန်းမန်နေဂျာ မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် အိပ်စက်နားနေချိန်သို့ရောက်လျှင် သူတို့တွေ့ထားသည့်အခန်းသစ်ထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ဝါဒီက အသာဝင်ကြည့်နေစဉ် ရိုဆီးတားက သူတို့နေနေကျ အခန်းမြှောင်ကလေးထဲမှနေ၍ လူစိမ်းလာလျှင် အချက်ပြရန် စောင့်ပေးနေသည်။

ဝါဒီပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင် ရိုဆီးတားက ထိုအခန်းထဲ ဝင်ပြန်သည်။ ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်းတက်နေသည့်အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လျှောက်ကြ၏။ လက်ခြေတို့ကိုဆန့်ကာ ကျယ်ပြောလှသည့်အခန်းကြီးကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရှုကြ၏။ ဟင်းလင်းပြင်တွင် လွတ်လပ်ခွင့်တည်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကြ၏။ ယခုသူတို့ရောက်နေသည့်အခန်းသည် ယခင်ခေတ်စံချိန်များနှင့်ကြည့်လျှင် ဘာမျှကျယ်သည်မဟုတ်။ ပေလေးဆယ်သာသာခန့်မျှသာကျယ်သည့် အခန်းကလေးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ကား အလွန်ကျယ်သည့်အခန်းကြီးဖြစ်နေကာ နံရံတို့မှာလည်း မိုးသို့တက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကြီးများသဖွယ် ထင်မှတ်နေကြ၏။

နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာသည့်အခါတွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏နေရာသစ်ဖြစ်သော ထိုမဟာခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးသို့ ပြောင်းခဲ့ကြလေသတည်း။

***

ပထမတစ်ပတ်၌ ထိုအခန်းထဲတွင်ကား ရှိဆီးတား အိပ်၏။ ဝါဒ်က သူတို့ တရားဝင်ငှားထားသည့်အခန်းမြှောင်ကလေးထဲတွင် အိပ်၏။ အပြင်လူ တွေသိမည်စိုးသဖြင့် စောင့်အိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ဆိုလျှင်မူ နှစ် ယောက်စလုံး ထိုအခန်းထဲတွင်နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကိုလည်း တိတ်တဆိတ်ခိုးသွင်းလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းတို့မှာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် မီးအိမ်တစ်လုံးတို့ဖြစ်၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ် ကိုမူ အခန်းမြှောင်ကလေးထဲရှိ မီးခေါင်းမှ ဆက်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များမှာ ရှေးဝိတို့ရိယခေတ်ပုံစံ ထူထူအခန်းအခန်းကြီးတွေ ဖြစ်၏။ ဈေးပေါပေါဖြင့်ရသဖြင့် ဝယ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လေးလံလှသည့်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ကြီးများသည် အခန်းကြီး၏ကျယ်ပြောခြင်းကို လေးနက်အောင် လုပ်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။ သူတို့အခန်းတွင် အခမ်းနားဆုံးပရိဘောဂမှာ ပန်း ပုထုထားသည် နတ်မိမယ်ရုပ်ကလေးများက မထားသည့်ဟန် ခြေထောက် တပ်ထားသည့် မဟော်ဂနီအဝတ်စီရိုကြီးဖြစ်သည်။ ရှေ့တွင် မှန်များလည်း တပ်ထားသည်။ ထိုစီရိုကြီးကို တစ်စစီဖြုတ်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ခိုးသွင်းလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စီရိုကြီးသည် သူတို့ခေါင်းပေါ် တွင် မိုးလျက်ရှိလေရာ စာကြည့်တိုက်မိုက်ကရီဖလင်များထဲ တွင်မြင်ဖူးသော ရှေးခေတ် ဂေါသစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှ စုလစ်မွမ်းချွန်များနှင့် တူသည်ဟု ပင် ဝါဒ်ထင်မိသေးသည်။

နောက်သုံးပတ်လောက်ရှိသည့်အခါတွင်ကား သူတို့တရားဝင်ငှားနေ သည့် ခန်းမြှောင်ကလေးထဲတွင်နေရသည်ကို ကျဉ်းကျပ်လာခဲ့လေပြီ။ ဝါဒ် သည် အခန်းသစ်တွင် လိုက်ကာကလေးတစ်ခုကာပြီး သူ့အတွက်နေရာ ကလေး တစ်နေရာလုပ်ထားသည်။ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် စာအုပ်ချထား ပြီး ကြိုက်သည့်စာကိုဖတ်ရသည်မှာ အရသာရှိပါဘိခြင်း။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် တွင် လူဦးရေ သိပ်သည်းစွာထူထပ်နေသည့် မြို့ကြီးရှိသည်ကိုပင် မေ့သွားလေ ပြီ။ စာကြည့်တိုက်သို့ အလုပ်သွားလျှင်လည်း နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ခုမှ ဖြတ်သွားနိုင်သည့်အတွက် လူတွေကျပ်ခဲနေသည့်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်စရာမလို တော့။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ရှိဆီးတားနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သာရှိသည်ဟုပင် ထင်ရတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှလွဲလျှင် အခြားသူများ

သည် မိမိတို့ကိုယ်ပွားများ၊ အုပ်မနိုင်ထိန်းမရတော့သော ပရမ်းပတာအရိပ်များ ဟုပင် စိတ်တွင် ထင်မိသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှိဆီးတားက သူတို့အခန်းသို့ သူတို့မိတ်ဆွေ မိန်းကလေး နှစ်ဦးကို နေခွင့်ပြုရန် အဆိုပြုသည်။ ရှိဆီးတားသည် ဂျူးဒစ်တစ်ယောက် အပေါင်းအသင်းမှားမည်စိုးသည့်အတွက် ထိုစကားကို ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ရှင်က နှင်ချခံရပြန်ပြီဗျာ၊ ခု ဘယ် နေရမှန်းတောင်မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ၊ အိမ်တွေကိုပြန်ပြီး အခန်းသစ်တွေဖွဲ့ရင် အိမ်ရှင်တွေကလည်း အိမ်ငှားခကို အရင်တုန်းကထက် ပိုတောင်းကြတော့မှာ၊ သူတို့တောင်းတဲ့ဈေးကို မရရင် ငှားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လို များနေကြမယ် မပြောတတ်ဘူး”

ဝါဒ်က သစ်နီသားစားပွဲဝိုင်းကို မှီ၍ထိုင်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ၏။ မီးအုပ်ဆောင်း၏ပြာလဲ့လဲ့မှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ပန်းဖွားကလေးများ ကိုလည်း လက်ဖြင့်တိုက်စားနေသည်။ မိမိသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့ ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသည့် ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် စာပေတို့ကိုလေ့လာ လိုက်စားနေသည့် ဝိတို့ရိယခေတ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။

ဝါဒ်က အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ခန့်ညားစွာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ကာ . . .

“ကောင်မလေးတွေကို အဲဒီနားမှာ ထားချင်ထားနိုင်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အခန်းမှာ နေရာတွေတစ်ပုံကြီးပါဗျာ၊ နည်းတဲ့နေရာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ထား ချင်ထားလိုက်ပေါ့၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီအခန်းရှိ ကြောင်းကိုတော့ တခြားလျှောက်မပြောမိအောင် ပိတ်ထားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုအပ်သည့်ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို ပြုလုပ် ပြီးနောက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို သူတို့အခန်းသို့ခေါ်လိုက်သည်။ မိန်းမပျို

နှစ်ယောက်မှာ စကြစဉာသစ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည့်နယ် ကျယ်ပြောလှသော သူတို့၏ပေးလေးဆယ်သာသာအခန်းကြီးကိုကြည့်၍ တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။

ရိုဆီးတားက . . .

“အလယ်ကောင်မှာ နင်တို့ဖို့ အကာတစ်ခု ကာပေးထားမယ်လေ၊ မနက်လင်းတော့ အဲဒီအကာကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့၊ ညကျမှပြန်တပ်ပေါ့၊ ဒီတော့ နင်တို့နေချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာပဲ ပြောင်းလာခဲ့ကြ”

“ဟန်ကျလိုက်တာရှင်၊ ကောင်းလိုက်တာ” ဟုဆိုကာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ဝီရိုကြီးကို တအံ့တဩကြည့်ပြီးနောက် ဝီရိုတွင်တပ်ဆင်ထားသည့် မှန်များထဲတွင် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းရေးကိစ္စ၊ သူတို့နှစ်ယောက်အပြင်ထွက်ရေးကိစ္စတို့မှာ ခက်ခဲသောကိစ္စမဟုတ်ချေ။ အိမ်ငှားများ ပြောင်းလိုက်ရွှေ့လိုက်လုပ်နေကြသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အိမ်လခများကိုပေးရာတွင်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပေးစရာမလိုဘဲ စာတိုက်ပုံးထဲတွင် ထည့်ထားရသည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်ပြောင်းလာသည်ကို မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြ။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ပြောင်းလာပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာသည့်တိုင်အောင် အထုပ်အပိုးများကို မဖြေကြသေး။

ဝါဒ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏အိပ်ရာကို စားပွဲနှင့်ဝီရိုကြားထဲက နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ရွှေ့ရင်း

“ဂျူးဒစ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဝတ်တွေ ဘာတွေမဖြေသေးဘူးလား”
“ဟို . . . ဟို”

ဂျူးဒစ်က ဝါဒ်ကိုတစ်လှည့်၊ အထပ်သားအကာကိုပြင်နေသည့် ရိုဆီးတားကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း စကားထစ်နေသည်။ ဤတွင် သွက်လက်ချက်ချာသော ဟယ်လင်က တွန့်ကျေနေသောအိပ်ရာခင်းကို ဖြန့်ရာမှ . . .

“ဂျူးဒစ် ပြောချင်တာက ဒီလိုလေ၊ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခန်းကိုပြောင်းလာတော့ နည်းနည်းခက်နေတယ်၊ ရှင်တို့လုပ်ထားတဲ့ အ

ကာအရံက . . .”

ရိုဆီးတားက အထပ်သားပါးပါးကလေးကို ပေါင်တွင်ကပ်ရိုက်နေရာမှ ခါးကိုဆန့်လိုက်ရင်း သူတို့တွင် အကျင့်ဖြစ်နေသည့် ခပ်ကျယ်ကျယ်တီးတိုးသံကလေးဖြင့် . . .

“ဪ . . . ဒါအတွက်လား၊ အံ့မာလေး ဒါအတွက်တော့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စိတ်ချလက်ချသာနေ၊ ဒီအကာအရံက ကျောက်ဆောင်ကြီးကာထားတာ ထက်တောင် ခိုင်လိမ့်ဦးမယ်”

ဟယ်လင်က . . .

“အို . . . ဒါကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ပြောချင်တာက အသက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်များ ရောက်လာရင် ရှင်တို့မှာ အနေအထိုင်များ ကျပ်တည်းသွားမလားလို့ပါ၊ ဥပမာ- ဂျူးဒစ်ရဲ့အဒေါ်ဆိုပါတော့၊ သူလာရင်လည်း နေရာဒီလောက်ကျယ်ကျယ် ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်သလိုနေနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေတာပါ၊ အမှန်ကတော့ အကာအရံကိုလည်း ညကျမှကာလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ နေ့လယ်မှာတော့ ဒီလိုပဲနေလို့ရပါတယ်”

ဝါဒ်သည် ဘယ်နယ်ရှိစဟူသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ရိုဆီးတားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရိုဆီးတားမှာ ကြမ်းပြင်ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

“ရပါတယ်၊ နင်တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ငါတို့အနေနဲ့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

ဝါဒ်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ခုတင်နှင့်စားပွဲကြားက ကွက်လပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ . . .

“ရပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်တိုးရုံနဲ့တော့ အကြောင်းမထူးပါဘူး”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ကြသည်။ ဂျူးဒစ်က ရိုဆီးတားဆီသို့သွားကာ ပါးကို ရွတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်၏။

“နောက်ယှက်တယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်၊ ရှင်လုပ်ထားတဲ့အကာအရံကလေးကလည်း ကောင်းလွန်းတောင်နေသေးတယ်၊ အဒေါ်အဖို့လည်း အခန်းကလေးတစ်ခန်းလောက်ဖွဲ့ပေးပါလားဟင်၊ အဒေါ်က အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးတော့ သီးခြားကလေးနေချင်တာပေါ့လေ၊

လုပ်ပေးမယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ရပါတယ်၊ ငါ့မှာ ပျဉ်တွေရှိပါသေးတယ်”

ဝါဒက နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ၊ နင့်အဒေါ်ကို သွားခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သွားခေါ်ချည်လေ၊ ခုအချိန်မရရင်လည်း မနက်ကျမှခေါ်ပေါ့”

“အို . . . ခုပြောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ခုပဲသွားခေါ်လိုက်မယ်၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဂျူးဒစ်သည် အပေါ်အကျိုကိုကောက်ဝတ်ပြီး ထွက်သွားရာ ငါးမိနစ်အတွင်း သူ့အဒေါ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့အဒေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ သေတ္တာကြီးသုံးလုံးအပြည့်။

နောက်သုံးလခန့်ကြာသည့်အခါ ဝါဒက ရိုဆီးတားကို ပြောပြ၏။

“တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲဗျာ၊ ဒီအခန်းကြီးကျယ်တာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တော့ ခုထိအံ့ဩနေတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီအခန်းကြီးဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ကျယ်လာနေတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်”

ရိုဆီးတားက အလယ်တွင်ကာထားသည့် အကာ၏နောက်တွင် အဝတ်အစားလဲနေသည့်မိန်းကလေးများကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးများကိုလွှဲလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ယခင်ကမူ အခန်းအလယ်ကောင်တွင် အကာအရံ ညမှာသာ ယာယီထားပြီး မနက်တွင်ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နိစ္စခုဝလုပ်ရသည့်အခါတွင် ထိုအကာကိုတပ်လိုက်ဖြုတ်လိုက် လုပ်ရသည့်ကို ငြီးငွေ့လာခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် အကာအရံကို အလယ်ကောင်တွင် အသေတပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဂျူးဒစ်အဒေါ်မှာလည်း သူ့အခန်းကို ဖြုတ်ရတပ်ရလုပ်ရသဖြင့် စိတ်မရည်နိုင်တော့၊ ထို့ကြောင့် သူ့အခန်းကိုလည်း အသေတပ်ပေးထားလိုက်ရသည်။ အပြင်ထွက်လျှင် ထိုအခန်းတွင် သူတို့နေသည်ကို အခြားသူများမသိစေရန် တံခါးဝှက်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထားကြပြီး ထိုတံခါးဝှက်ကလေးမှပင် အဝင်အထွက်လုပ်ကြသည်။ အခြားသူများ အမြင်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက် တရားဝင်ငှားနေကြသည့် အခန်းမြှောင်ကလေးထဲမှာပင်နေကြသည်ဟု ထင်ကြရ၏။

တံခါးအဝင်အထွက်ကိုမူ ဖုံးကွယ်နိုင်ပြီဆိုလျှင်မူ ဤအခန်းကျယ်ကြီး

တွင် သူတို့နေကြသည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ထိုအခန်းမှာ အိမ်ကြီးကိုဆောက်ပြီးကာမှ နောက်ထပ်စိတ်ကူးပေါ်သဖြင့် ထပ်ဆောက်ထားသော အခန်းငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ အခြားအိမ်ငှားများ စကားပြောသံ၊ ခြေသံ၊ အထုပ်အပိုးများကို ရွှေ့သံ၊ ဆွဲသံတို့က သူတို့စကားပြောသံကို ဖုံးသွားကြသည်။ သူတို့အောက်တည့်တည့်တွင် အဘွားအိုကြီးများစု၍ငှားနေသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ သူတို့ရှိရာအောက်ထပ်သို့ မိတ်ဆွေသဘောအရ အလည်သွားသည့်ဂျူးဒစ်အဒေါ်၏အဆိုအရမူ မျက်နှာကြက်ထူထူကြီးတွေ တပ်ထားသည့်အတွက် သူတို့နေရာအပေါ်ထပ်မှ အသံများကို လုံးဝမကြားဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ပြတင်းပေါက်အထက် လိပ်ပြာတောင် တံခါးမှ မီးရောင်မှာလည်း အပြင်မှနေကြည့်လျှင် အခြားသောအခန်းမှ မီးရောင်များနှင့် ရောသွားသဖြင့် ဘာမျှမသိသာဟု ဆိုသည်။

ရိုဆီးတားမှာ သူ နောက်ထပ်လုပ်နေသည့် အထပ်သားအကာကလေးတစ်ခုပြီးသွားလေပြီ။ ထိုအထပ်သားအကာကလေးမှာ သူနှင့်ဝါဒတို့၏ ခုတင်ကြားတွင် ကာထားရန်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ သူတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းလည်း သီးခြားလွတ်လပ်ခွင့်ကလေးတွေ ရရှိမည်မဟုတ်လော။

“နောက် အားရင်တော့ ဂျူးဒစ်နှင့် ဟယ်လင်တို့ ခုတင်နှစ်လုံးကို ခြားပေးဖို့ အကာကလေးတစ်ခု ထပ်လုပ်ရဦးမယ်” ဟု ရိုဆီးတားက ပြောသည်။

ဝါဒက သူ့ခေါင်းအုံးကို ပြင်ခွဲ၍မှီလိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့အခန်းသို့ လူသစ်တွေတိုးသဖြင့် စောစောကရှိနေသော ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံးကို တစ်စစ်မသိအောင်ဖြုတ်ကာ ပရိဘောဂအဟောင်းဆိုင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြပြီးပြီ။ ကုလားထိုင်မရှိ၍လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့ခုတင်များပေါ်တွင် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် စိမ်ပြေပြေလဲလျောင်းနေနိုင်ကြပြီ မဟုတ်လော။ သည်လိုနူးညံ့အေးစက်သော မွေ့ရာပေါ်တွင် မအိပ်ရသည်မှာ ကြာလှလေပြီ။

“အင်း . . . သူတို့အတွက် လုပ်ပေးလိုက်ရင်လည်း ကောင်းပါတယ်၊ နံရံပတ်လည်မှာ စင်လေးတွေ တန်းရိုက်ထားရရင် မကောင်းဘူးလား၊ ပစ္စည်းလေးဘာလေးတွေ တင်ရတာပေါ့”

စင်ရိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကို စင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့်အခါတွင် အခန်းမှာ သန့်ရှင်းသွား၊ သေသပ်သွား၏။ နေရာလည်း အများကြီးကျယ်သွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဘက်နံရံကိုကပ်၍ ခုတင်ငါးလုံးတန်းစီချလိုက်ပြီး ခြေရင်းတွင် လူသွားလမ်း ချန်ထားသည်။ ခုတင်တစ်လုံးစီကြားတွင် အကာကလေးများ ကာပြီး အကန့်ကလေးတွေ လုပ်ထားသည်။ ခုတင်တစ်လုံးစီကြားတွင် သုံး၊ လေးပေလောက်စီ ခြားနေသေးသည်။ ဗီရိုကြီးတစ်ဖက်တွင်လည်း ခြောက်ပေ ခန့်နေရာ ရှိသေးသည်။

ဝါဒီမှာ သည်လောက်နေရာကျယ်ကျယ်ကျန်သေးသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ကျေနပ်နေပြန်လေပြီ။ ဤတွင် ရိုဆီးတားက ဟယ်လင်၏မိဘမှာ ကောင်းစွာမမာကြောင်း၊ သမီး၏ပြုစုမှုကို လိုအပ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗီရိုနှင့် နံရံကြားကျန်သည့်နေရာကလေးကို ဟယ်လင်၏အမေအတွက် ခန်းမြောင်က လေးတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ဟယ်လင်ကား ဝမ်းသာ၍မဆုံးပြီ။

“အို . . . သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို တစ်ကန့်စီနေရတာ ထက် ကျွန်မဘေးမှာ ခုတင်လေးတစ်လုံးထိုးပြီးနေရရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ ဟင်”

ထို့ကြောင့် ရိုဆီးတားသည် အကာများကို ထပ်ဖြုတ်ကာ သူတို့ခုတင် များကို အနည်းငယ်ပူးပေးရသည်။ တန်းလျက်ခုတင်ခြောက်လုံးရှိသွားလေ ပြီ။ သူတို့ခုတင်များကြားတွင် နှစ်ပေခွဲမျှသာနေရာကျန်တော့သည့်အတွက် ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်သို့ တက်နိုင်ရုံနေရာ၊ ဖိနပ်ချွတ်ရုံနေရာမျှသာ ရှိတော့သည်။ ဝါဒီသည် နှစ်ပေခန့်ရှိသည့် သူ့အထက်ခေါင်းရင်းပေါ်မှ စင်ကလေးအောက်ရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် မှီထိုင်ရင်း ဗီရိုကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗီရိုနေရာတွင် ခုတင်မရှိသေး။ အလွတ်ကြီး ရှိသေးသည်။ သည်လောက်နေရာကျယ်ကျယ်ကို မြင်ရလျှင်လည်း သိပ်မဆိုးလှသေး။

ထို့နောက် ဟယ်လင်၏အဖေရောက်လာသည်။

***

ခန်းမြောင်ကလေးတံခါးကိုခေါက်လိုက်ပြီးနောက် ဝါဒီသည် သူ့ကိုအထဲ ဝင်ရန် နေရာဖယ်ပေးသော ဂျူးဒစ်၏အဒေါ်ကို လှမ်း၍ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဝါဒီ သည် အပေါက်ဝတွင် ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေသည့် ဂျူးဒစ်အဒေါ်၏ ပစ္စည်းများ ကို နေရာတကျဖြစ်အောင်ပြန်ထားပေးပြီးနောက် အထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။ အခန်း

ထဲသို့ဝင်လာသည့်အခါတွင် ဟယ်လင်၏အဖေကလည်း ခြေရင်းပေါက်မှ တံခါးကလေးကို ဖွင့်ပေးရပြန်သည်။ ဟယ်လင်၏အဖေမှာ သေးသေးညက် ညက်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်ဖြစ်ပြီး ကြီးသိုင်းဘောင်းဘီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ် ထားသည်။

ဝါဒီသည် သူ့ကိုလည်း ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်တွင် ချထားသည့်အထုပ်အပိုးများ၊ သေတ္တာများကို ကျော်လာခဲ့သည်။ ဟယ်လင်မှာ သူ့အမေ၏အကန့်ကလေးထဲတွင်ရောက်နေပြီး အမေ့ကိုစွပ်ပြုတ်တိုက်လျက်ရှိ ၏။ ရိုဆီးတားမှာ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် နံရံအနီးရှိ မဟော်ဂန်ဗီရိုကြီးကို တစ်စ စီဖြုတ်နေသည်။ အပိုင်းအစများသည် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်းကောင်း ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဒီဗီရိုကြီးကိုလည်း တစ်စစီဖြုတ်ပြီး အပြင်ကို ထုတ်ရလိမ့်ဦးမယ်ဗျို့။”

သူ့အကန့်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကာ ဗျိုင်းချိတ်တစ်ခုတပ်ကာ သွပ်နန်းကြီး ကလေးဖြင့် ချည်နေသော ဟယ်လင်၏အဖေကို ဝါဒီ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရိုဆီးတားက သူ့ကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဒီဗီရိုကြီးမရှိလို့ ဝမ်းသာတဲ့လူက ဝမ်းသာနေကြတယ်ဗျို့၊ ဒီဗီရိုကြီးရှိ တာ ရှုပ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီဗီရိုကြီးကို ဝယ် ခဲ့ကြသလဲမသိဘူး။”

ဝါဒီသည် သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ဒူးသည် နံရံနှင့်ထိ နေ၏။ မကွေးသာ၊ မဆန့်သာ။

ရိုဆီးတား အလုပ်များနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ခဲဖြင့် သူ မှတ်ထားသောနေရာကို မြင်ရကော့ အကာ၏အပြင်သို့ရောက်သွားလေပြီ။ ဝါဒီသည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရိုဆီးတားမှာ အကာကို ကြမ်းပြင်တွင် သံဖြင့်စွဲပြီးနေလေပြီ။

ထိုစဉ် အကန့်တံခါးကလေးဆီမှ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ဟယ် လင်အလုပ်မှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝါဒီသည် အလန့်တကြားဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်

“ဘယ်သူလဲ . . . ဟယ်လင်လား” ဟု မေးသည်။ ယနေ့ည သူတို့အ

ခန်းကလေးအတွက် အခန်းစောင့်တာဝန်ကျသူမှာ ဟယ်လင်၏အဖေဖြစ်သည်။

မစ္စတာဝါရင်းသည် အိပ်ရာမှ လေးတိလေးကန်ဖြင့်ထလာကာ အကန့်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ်တောက်တောက်ရေရွတ်လျက်။

“ခွီးလိုမှပဲ၊ ကောင်းကောင်းပဲ မအိပ်ရဘူး၊ လူလာတိုင်း ထပြီးဖွင့်ပေးနေရတာပဲ” ဟုဆိုကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့အသွားတွင် ကြမ်းပြင်တွင်ချထားသည့် ရိုဆီးတား၏ လက်သမားပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့်သေတ္တာကို တိုက်မိသဖြင့် ပါးစပ်မှ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြန်သည်။

“ခွီးတဲ့မှပဲ၊ ဒီလောက်လူများမှန်းသိရင် ဘယ်ပြောင်းလာမလဲကွ၊ အောက်ထပ်မှာဆိုရင် ဒီလောက်အခန်းကို လူ ခြောက်ယောက်ပဲနေရတယ်၊ ခု တို့မှာတော့ ခုနစ်ယောက်ကြီးများတောင် ရှိနေပြီ”

ဝါဒ်သည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သူ့ခုတင်ခေါင်းရင်းကို မှီလိုက်သည်။ ကံကောင်း၍ ခေါင်းရင်းတွင်ရိုက်ထားသည့်စင်နှင့် မဆောင့်မိခြင်းဖြစ်၏။ ဝါရင်းက သည်အခန်းမှပြောင်းချင်သည်ဟု ပြောနေလေပြီ။ ဂျူးဒစ်၏အဒေါ်ကလည်း အလားတူစကားမျိုးကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်လောက်က ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဝါဒ်မှာ စာကြည့်တိုက်အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် (သူက အခန်းကိုတစ်ဆင့် ငှားသဖြင့် ရသည့်ငှားခကလေးဖြင့် ထမင်းဖိုးရနေသည်။) အခန်းအောင်းနေတော့သည်။

ဝါဒ်သည် ဗီရိုဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်ခြောက်လလုံးလုံး သူမြင်နေကျဖြစ်ခဲ့သည့် ဗီရိုကြီးပေါ်ရှိ ညာဘက်ထောင့်မှအထွတ်မှာ မရှိတော့။

ဗီရိုကြီးမှာ အတော်လှသည်ဗီရိုကြီး ဖြစ်သည်။ သည်ဗီရိုသည် အလွန်လက်ရာကောင်း၍ ရှားပါးသောလက်ရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပရိဘောဂဆိုင်က သူ့ကိုပြောလိုက်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဗီရိုကြီးကို ပြန်မရောင်းချင်။ ယခု မူမတတ်နိုင်ပြီ။ သည်ဗီရိုကြောင့် နေရာကျဉ်းသည်ဟု သူ့တစ်ဆင့်ခံအခန်းငှားတွေက ငြူစုကုန်ကြပြီ။ ပြန်ရောင်းရတော့မည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်နှစ်သက်သည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို အဖေကယူပြီးလွှင့်ပစ်သည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရသည့်နည်းတူ ယခုလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရသည်။

ဝါဒ်သည် အားတင်း၍ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်၏။ မှန်သည်။ ဗီရိုမှာ အလွန်လက်ရာလှသည့် ဗီရိုကြီးဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို သူ ဘာမျှသံသယမဖြစ်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ ဗီရိုကြီးတွင် ထုတ်ပစ်ရတော့မည်။ သည်ဗီရိုကြီးမရှိတော့လျှင် အခန်းသည် ပို၍ကျယ်လာမည် မဟုတ်ပါလော။

(အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံစာရေးဆရာ၊ ဘောဂဗေဒပညာရှင်နှင့် လူဦးရေဗေဒပညာရှင် James G. Ballard ၏ Billenium တို့ ပြန်ဆိုသည်)

ရွာပုဂံလင်း အတွဲ ၃၈ အမှတ် ၅၅၂ ၁၉၇၅ ဇန်နဝါရီ

မိုးတောင်ကချွန်း

(အချိန်နှင့်ဟင်းလင်းပြင်သည် သိပ္ပံပညာနှင့် ဒဿနိကဗေဒယနယ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အငြင်းပွားခဲ့သောပြဿနာများ ဖြစ်၏။ အိုင်းစတိုင်း၏ ရီလေတီဗတီသီအိုရီပေါ်လာသည့်အခါတွင် အချိန်နှင့်ဟင်းလင်းပြင်တို့သည် အကြွင်းမဲ့တည်နေသောအရာများ ဖြစ်သည်။ အချိန်နှင့်ဟင်းလင်းပြင်တို့သည် သူ့အလိုအလျောက်တည်ရှိနေသော အရာများဖြစ်သည် . . . ဆိုသော သမားရိုးကျ ရူပဗေဒသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ အချိန်နှင့်ဟင်းလင်းပြင်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည်ဟု ယူဆလာခဲ့ကြသည်။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲတွင် ပစ္စည်းတစ်ခုသည် ရွေ့လျားမှုအလျင်ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အချိန်သည်ကျုံ့ဝင်သွားသည်။ နှေးသွားသည်ကို တွေ့လာရသည်။ ရူပဗေဒသုတေသနဌာနများတွင် အချိန်သည် ပြောင်းပြန်စီးဆင်းနိုင်ခြင်း ရှိ၊မရှိ၊ ရပ်တန့်နိုင်ခြင်း ရှိ၊မရှိကို လေ့လာစူးစမ်းနေကြသည်။

ယခုဖော်ပြသော ရေးဘရက်ဘာရီ၏ဝတ္ထု၌ အချိန်သည် နောက်ပြန်စီးဆင်းနေသည်ဟူသော ယူဆချက်ကို အခြေပြုကာ ဇာတ်ဆောင်များသည် အတိတ်သို့ပြန်သွားကြသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ရေးဘရက်ဘာရီသည် အမေရိကန်အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး 'အင်္ဂါဂြိုဟ်သွားမှတ်တမ်း များ' ဆိုသောဝတ္ထုဖြင့် ထင်ရှားသည့်သိပ္ပံစာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သိပ္ပံဝတ္ထုတိုရှည် များစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၃၀၀ ခန့်ရေးခဲ့သည့်အနက် ၁၀၀ ခန့်သာလျှင် သိပ္ပံဝတ္ထုများဖြစ်ပြီး ကျန်ဝတ္ထုများမှာ 'သိပ္ပံဝတ္ထုဟုခေါ်ရမည်ထက် လူမှုရေးဝတ္ထုများဟု ခေါ်သင့် သည်' ဟု အိုင်းဇက်အဆီးမော့က ဝေဖန်ခဲ့သည်။)

***

သူ့ရှေ့ရှိ ဆိုင်းဘုတ်မှ မီးပွင့်ကလေးများသည် မှိန်ချည်လင်းချည်ဖြစ်နေ ကြသည်။ အက်ကယ်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်၏။ မျက်လုံးကိုမှိတ် လိုက်သည့်တိုင် ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ စာတန်းများကို အာရုံထဲတွင် မြင်နေရသေး သည်။

“ကာလတောပစ်ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်း။ အတိတ်ကာလမှ မည်သည့် နှစ်သို့မဆို တောပစ်သွားနိုင်သည်။ သင်ကြိုက်ရာတောတောင်ကိုရွေးပါ။ တာဝန်ယူ၍ လိုက်ပို့မည်”

အက်ကယ်၏လည်ချောင်းထဲတွင် ပူနွေးသောသလိပ်တွေ ထလာသည်။ အက်ကယ်သည် သလိပ်ကို မျိုချလိုက်၏။ လက်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်လိုက် သည့်အခါ၌ သူ့ပါးစပ်တွင် ပြုံးရောင်သမ်းနေသည်။ အက်ကယ်သည် စားပွဲ တွင်ထိုင်နေသူအား ဒေါ်လာတစ်သောင်းတန် ချက်လက်မှတ်ကို ထောင်ပြ လိုက်ရင်း . . .

“တောပစ်သွားရင် ကျွန်တော် မသေမပျောက်ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ အာမခံသလား။”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့တော့ ဘာကိုမှ အာမ မခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျား။ အဲ ... ဟိုမှာ ခင်ဗျားပစ်တတ်ရင် ဒိုင်နိုဆော့တို့ ဘာတို့တော့ရနိုင်တယ်။ ဟောဒါက အတိတ်ကာလကို တောပစ်ထွက်ရင် ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့ပေးမယ့် လမ်းပြပဲ။ မစ္စတာထရားဗစ် . . . တဲ့။ ဟိုရောက်ရင် ဘာကောင်ကိုပစ်ရမယ်။ ဘယ်နေရာ ကို ပစ်ရမယ်ဆိုတာ သူပြောပြလိမ့်မယ်။ သူက မပစ်နဲ့လို့ပြောရင် မပစ်ပါနဲ့။ အဲ . . . သူညွှန်ကြားချက်ကိုမလိုက်နာဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ပြန်လာရင် နောက်ထပ်ငွေတစ်သောင်းဒဏ်ရိုက်ခံရမယ်။ အစိုးရကလည်း ခင်ဗျားကို ဥပ ဒေအရ အရေးယူလိမ့်မယ်”

အက်ကယ်သည် ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ စက်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ စက်ကြီးမှာ ကြီးမားသောစက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး သံမဏိ သေတ္တာများ၊ ဝါယာကြိုးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိကာ တဝီဝီမြည်လျက်ရှိ သည်။ စက်ယန္တရားကြီးထဲမှ လိမ္မော်ရောင်၊ ငွေရောင်၊ အပြာရောင်စသည့်အ ရောင်များသည် တစ်လှည့်စီလင်းလျက်ရှိကြ၏။ ကာလ၊ နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်စသည်တို့ကို လောင်ကျွမ်းနေသည့်နယ် စက်ယန္တရားကြီး

သည် တဒီးဒီးမြည်လျက်ရှိသည်။

ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် လောင်ကျွမ်းနေသည့်အရာသည် ရုပ်တန်သွားကာ စက်ယန္တရားကြီးသည် ပြောင်းပြန်လည်ပတ်သွားသည်။ အက်ကယ်သည် အတိတ်ကာလ အမဲပစ်ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းကြော်ငြာထဲမှ စာလုံးများကို သွား၍အမှတ်ရ၏။ ပြာပုံများ၊ လောင်ကျွမ်းနေသည့်အစအနများ၊ မီးသွေးတုံးများ၊ အမှုန်များထဲမှ ဟောင်းနွမ်းနေသောနှစ်ဟောင်းများနှင့် သစ်လှင်စိမ်းစိုနေသောနှစ်များသည် ခုန်ထွက်လာသည့်နယ် ထင်ရသည်။ လေသည် နှင်းဆီနဲ့ဖြင့် သင်းထုံလျက်။ ဖြူဖွေးသောဆံပင်များသည် နက်မှောင်သွားကြလျက်။ တွန့်နေသော ပါးရေနားရေများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြလျက်။ အရာအားလုံးသည် မျိုးစေ့ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ မရဏသို့ ရှောင်ပြေးသွားကြပြီးနောက် ဇာတိသို့ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ နေအစင်းများစွာသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှထွက်ပေါ်လာပြီး အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ဝင်သွားကြသည်။ လအစင်းပေါင်းများစွာသည် သူတို့အချင်းချင်း ဝါးမျိုစားသောက်ပစ်ကြသည်။ အရာအားလုံးသည် ဦးထုပ်ထဲမှ ယုန်ကိုထုတ်၍ ပြလိုက်သည့်မျက်လှည့်ပွဲတစ်ခုလို ပြောင်းသွားကြကာ ကမ္ဘာဦးမတိုင်မီကာလအစသို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ လက်ဖြင့် ခလုတ်ကလေးတစ်ချက် နှိပ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ထိုအရာများသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားကြသည်။

“အင်း . . . ကာလယန္တရားဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့” ဟု အက်ကယ် တွေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ စက်ယန္တရားမှအရောင်များသည် ရှည်လျား ပိန်ချိုးသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ အက်ကယ်သည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း . . .

“မနေ့ကသာ ကိတ်ရွေးကောက်ပွဲရုံးခုံပြီး အခြေအနေမကောင်းခဲ့ရင် ဒီယန္တရားကြီးစီးပြီး အတိတ်ကိုထွက်ပြေးလို့ရသားပဲ။ ခုတော့ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲမှာ ကိတ်နိုင်လို့ တော်သေးတာပေါ့လေ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ ကံကောင်းတာပေါ့”

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူက . . .

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာပေါ့။ ဒူးရှားသာနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အဆိုးဆုံးအာဏာရှင်စနစ် ဖြစ်မှာပဲ။ ဒူးရှားဟာ

အရာရာကိုဆန့်ကျင်တဲ့လူ၊ စစ်ဝါဒီ၊ အန္တိခရစ်၊ လူဝါဒဆန့်ကျင်ရေးသမား၊ ပညာတတ်ဆန့်ကျင်ရေးသမား၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာပြီး လက်မှတ်ဝယ်ထားကြတဲ့လူတွေကို မနည်းဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဒူးရှားနိုင်လို့ရှိရင် ၁၄၉၂ ခုနှစ်ကို ပြန်နေဖို့ ကျွန်တော်တို့ဆီလာပြီး စာရင်းသွင်းထားတဲ့လူတွေအများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က ပစ္စုပ္ပန်ကထွက်ပြေးချင်တဲ့လူတွေကို လိုက်ပို့တဲ့လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တောပစ်ထွက်ချင်တဲ့လူတွေကို လိုက်ပို့တဲ့လုပ်ငန်း၊ အေးလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ ကိတ် သမ္မတဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ သိပ်ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ပူရမှာက . . .”

“ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဒိုင်နိုဆောကိုရအောင် ပစ်နိုင်ဖို့ပဲပေါ့”

“ဒိုင်နိုဆောမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ တိုင်ရန်နိုးဆောရပ်စ်ဆိုတဲ့သတ္တဝါ၊ မိုးကြိုးကင်းလိပ်ချောလို့ခေါ်တာပေါ့။ ရာဇဝင်မှာတော့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသတ္တဝါကြီးပေါ့။ ရော့ . . . ဟောဒီစာရွက်မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်မရှိဘူးနော်၊ အင်း . . . အဲဒီသတ္တဝါကြီးတွေက တော်တော်တော့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြတယ်ဗျ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြောက်အောင်ခြောက်နေတာလား”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားကြောက်အောင် ပြောနေတာပဲဗျ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ပြောရရင်တော့ ကြောက်တတ်ရင် သိပ်မသွားစေချင်ဘူး။ မနှစ်ကဆိုရင် လမ်းပြခြောက်ယောက်နဲ့ တောပစ်လိုက်သွားတဲ့မုဆိုး ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက် သေခဲ့ပြီးပြီ။ ခုလည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ အတော်ဆုံးလမ်းပြ၊ အတော်ဆုံးမုဆိုးကို ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ခု ခင်ဗျားသွားရမယ့်ခရီးဟာ နှစ်ပေါင်း သန်းခြောက်ဆယ်ဆီကို ပြန်သွားပြီး မဟာကာလကြီးထဲမှာ အကြီးဆုံးသောသတ္တဝါကြီးကို သွားပစ်ရမှာ။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားပေးထားတဲ့ ချက်လက်မှတ်ရှိသေးတယ်။ မသွားချင်ဘူးဆိုရင် ပြန်ယူနိုင်သေးတယ်”

အက်ကယ်သည် ချက်လက်မှတ်ကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် တုန်ယင်လျက်ရှိကြ၏။

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းပြ ထရားဗစ်က ခင်ဗျားကြည့်ချင်တဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ပြပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ယန္တရားကြီး ဆီသို့တိတ်ဆိတ်စွာ လာခဲ့ကြသည်။ ငွေရောင်သတ္တုစက်ကြီးက တဒီးဒီးအော် မြည်လျက်။ အလင်းရောင်များက လင်းထိန်လျက်။

* * *

တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၊ နောက်တစ်နေ့နှင့် နောက်တစ်ည၊ ထိုနောက် နေ့ည၊ နေ့ည၊ နေ့နှင့်ည၊ ညနှင့်နေ့၊ သီတင်းတစ်ပတ်၊ တစ်လ၊ တစ်နှစ်၊ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၅၅၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၁၉၊ ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉၊ ၁၉၅၇။ ထို့နောက်တွင်ကား စက်ယန္တရားကြီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အတိတ်ဆီသို့ ပြေးနေသည်။

သူတို့သည် အောက်စီဂျင်သံခမောက်များကိုဆောင်းလိုက်ပြီးနောက် ယန္တရားပေါ်ရှိ ယာဉ်တွင်းဆက်သွယ်ရေးကိရိယာများကို စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အက်ကယ်သည် ထိုင်ဖုံပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်လျက်။ တင်းမာလျက်။ လက်မောင်းများက တုန်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လက်ချောင်းများသည် ရိုင်ဖယ်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယန္တရားပေါ်တွင် အခြားခြောက်ဦးပါသေးသည်။ ယင်းတို့မှာ တောပစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ထရားဗစ်၊ သူ့လက်ထောက် စပါးရင့်နှင့် အခြားမုဆိုးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘီးလင်းနှင့် ကရဲမားတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ နှစ်များသည် ယန္တရားနောက်တွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီသေနတ်တွေနဲ့ပစ်ရင် ဒိုင်နိုဆောသတ္တဝါကြီးတွေ ချက်ချင်းသေသွားပါ့မလား။”

သူ့ပါးစပ်က စကားပြောနေသည်ကို အက်ကယ်သိလိုက်သည်။ ထရားဗစ်က ခေါင်းပေါ်တွင်ဆောင်းထားသည့် သံခမောက်အောက်မှ ရေဒီယိုကတစ်ဆင့် ပြန်ပြောသည်။

“တည့်တည့်မှန်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒိုင်နိုဆောသတ္တဝါတွေမှာ ဦးနှောက်နှစ်ခု

ရှိတယ်၊ တစ်ခုက ခေါင်းမှာ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျောရိုးမကြီးထဲမှာ၊ ကျောရိုးကို သိပ်မပစ်ကြဘူး၊ ပထမပစ်ရင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အရင်ပစ်၊ မျက်စိမမြင်တော့မှ ဦးနှောက်ကို ထပ်ပစ်”

ကာလယန္တရားကြီးသည် တဝေါဝေါခုတ်မောင်းနေသည်။ အချိန်ကာလသည် ရုပ်ရှင်ကော်ပြားကလေးတစ်ခုကဲ့သို့ နောက်သို့ပြန်ပြေးနေသည်။ သူတို့နောက်တွင် နေအစင်းပေါင်း ဆယ်သန်းနှင့် လအစင်းပေါင်း ဆယ်သန်းတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဒီယန္တရားကြီးကို မစီးဖူးသေးတဲ့မုဆိုးတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်ကြမှာပဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့သွားနေတဲ့ တောပစ်ခရီးနဲ့စာရင် အာဖရိကတိုက်ကြီးဟာ အီလီနိုက်မြို့ကြီးလို ဖြစ်နေတယ်”

ယန္တရားကြီးသည် အရှိန်နေသွားသည်။ တဝေါဝေါအော်မြည်သံသည် ပျောက်သွားကာ ခပ်သဲ့သဲ့မျှသာမြည်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် ယန္တရားကြီးရပ်သွား၏။

ကောင်းကင်တွင် ထွန်းလင်းနေသည့် နေလုံးကြီးသည်လည်း ရပ်သွားသည်။

ယန္တရားကြီးကို ဖုံးလွှမ်းရစ်ပတ်နေသည့်မြူနင်းများသည် အဝေးသို့ရှုသွားကြကာ သူတို့အားလုံးသည် လွန်လေပြီးသောကာလတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ရောက်သွားသည့် အချိန်ကာလသည် အလွန်ရှည်ဝေးသော အတိတ်ကာလဖြစ်၏။ လမ်းပြနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးသုံးယောက်တို့သည် တင်ပျင်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

လမ်းပြဖြစ်သည့် ထရားဗစ်က . . .

“ခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့အချိန်ဟာ ခရစ်တော်လည်းမမွေးသေးဘူး၊ မောရှေဟာလည်း ထာဝရဘုရားသခင်ကိုဖူးဖို့ တောင်ထိပ်ပေါ်ကိုမသွားသေးဘူး၊ ပီရမစ်အဆောက်အအုံကြီးတွေဟာလည်း မြေကြီးထဲမှာပဲရှိသေးတယ်၊ ဘုရင် အယ်လိပ်ဇန္ဒြာတို့၊ ဆီးဇာတို့၊ နပိုလီယန်တို့၊ ဟစ်တလာတို့ဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့၊ ဘယ်ဆီတောင်ရောက်နေမှန်းမသိသေးဘူး”

သူတို့အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“ခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့ကာလဟာ သမ္မတကြီးကိတ်မတိုင်မီ လွန်

ခဲတဲ့အနှစ်သန်းပေါင်းခြောက်ဆယ်နဲ့ နှစ်ထောင့်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်က အချိန်ပဲ”

ထရားဗစ်က အငွေ့တလူလူထွက်နေသော စိမ့်တောကြီးများ၊ သစ်တောကြီးများထဲမှ သတ္တုဖြင့်ခင်းထားသောလမ်းကလေး တစ်လမ်းကို ပြသသည်။

“အဲဒီလမ်းကလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက တောပစ်မှဆိုးတွေ အတွက် ခင်းပေးထားတဲ့လမ်းပဲ။ သတ္တုလမ်းကလေးက မြေကြီးကနေပြီး ခြောက်လက်မလောက်အကွာမှာ တက်နေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်မြက်ပင်၊ ဘယ်သစ်ပင်မှ မထိဘူး။ ဆွဲငင်အားကိုလည်း တွန်းလှန်နိုင်တဲ့သတ္တုတစ်မျိုးနဲ့လုပ်ထားတာ။ လာလည်တဲ့လူတွေ ရှေးဟောင်းကာလကြီးနဲ့ မထိမိအောင် တမင်လုပ်ထားရ တာ။ ဒီတော့ အဲဒီလမ်းမပေါ်မှာပဲနေပါ။ လမ်းဘေးကို မဆင်းပါနဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်ကိုမဆင်းပါနဲ့။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ မြဲမြဲမှတ်ထားပါတယ်။ တကယ်လို့ဆင်းမိရင်တော့ ဒဏ်ရိုက်ခံရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီချက်မရဘဲနဲ့လည်း ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ မပစ်ပါနဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” ဟု အက်ကယ်က မေးသည်။

သူတို့တစ်သိုက်သည် ရှေးဟောင်းတောကြီးတစ်ခုထဲတွင် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဝေးမှငှက်မြည်သံများကို ကြားရသည်။ ကတ္တရာနဲ့၊ ပင်လယ်ဆားနံ့နှင့် စိုစွတ်သည့်မြက်ပင်နံ့တို့ကိုလည်း ရှုရှိုက်ရ၏။ ပန်းများသည် သွေးရောင်နီရဲနေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အနာဂတ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲမပစ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း အတိတ်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ကာလယန္တရားနဲ့ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အင်မတန် ကရိုက်ထဲများတဲ့ကိစ္စခင်ဗျ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ အရေးကြီးတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ပစ်မိရင်၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပိုးကောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို သတ်မိရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးမိရင်၊ မျိုးနွယ်တွေ ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်ပြန့်ပွားလာတယ်ဆိုတာကို လေ့လာတဲ့နေရာမှာ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို သိပ်မရှင်းသေးဘူးဗျာ”

အက်ကယ်က ပြောသည်။ ထရားဗစ်က . . .

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားရှင်းအောင် ပြောပြမယ်။ ဥပမာ- ခင်ဗျား

ဟာ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်မိတယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ခြေနဲ့နင်းသတ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို သတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကြွက်တစ်ခါဇင်လောက် သေသွားတယ်။ တစ်ထောင်လောက်သေသွားတယ်။ တစ်သန်းလောက်သေသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကုဋေတစ်ရာလောက် သေသွားတယ်”

“သေသွားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ထရားဗစ်က စိတ်တိုဟန်ဖြင့် . . .

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒီလောက်များတဲ့ကြွက်တွေ အသက်ရှင်ကျန်ဖို့အတွက် မြေခွေးဘယ်နှစ်ကောင်လောက် အသေခံခဲ့ရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတွက်ကြည့်ပေါ့။ ကြွက်ဆယ်ကောင် အသက်ရှင်ဖို့အတွက် မြေခွေးတစ်ကောင် အစာငတ်ခံပြီး သေပေးရတယ်။ မြေခွေးဆယ်ကောင်ကျန်ဖို့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အစာငတ်ပြီး သေရတယ်။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အသက်ရှင်ကျန်ဖို့အတွက် သန်းပေါင်းများစွာသော ပိုးမွှားတွေ၊ လင်းတတွေအများကြီးသေပေးရတယ်။ ဒီတော့ သဘောက ဘာလဲ။ နောင်နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ့်ကိုးသန်း ကြာတဲ့အခါကျတော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ဂူအောင်းလူတစ်ခါဇင်လောက်ကလေးအနက် တစ်ယောက်က အစားအစာအတွက် တောဝက်တို့၊ ကျားသစ်တို့ကို လိုက်လံပစ်ခတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အရပ်ဒေသမှာ တောဝက်တွေ၊ ကျားသစ်တွေ မျိုးပြုန်းသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဂူအောင်းလူဟာ အစာငတ်လာတယ်။ ဂူအောင်းလူဆိုတာ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီဂူအောင်းလူဟာ အနာဂတ်မျိုးဆက်ကြီးကို မွေးဖွားလာတဲ့လူမျိုးတစ်မျိုးဗျ။ သူကနေပြီး သားဆယ်ယောက်ပေါက်လာတယ်။ သူတို့ဆယ်ယောက်ကနေပြီး သားတစ်ရာ ပေါက်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လူလောကကြီးဟာ ပွားစည်းလာပြီး ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာရတာဗျ။ ဒီတော့ ဂူအောင်းလူတစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ခြင်းဟာ လူမျိုးနွယ်တစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ။ လူမျိုးတစ်မျိုးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားက မြေကြီးကို ဖန်တီးပေးတဲ့တစ်ချက်ပေါက်လိုက်တာဟာ မြေငလျင်ကြီးတစ်ခု လှုပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီလို မြေငလျင်ကြီးတစ်ခုလှုပ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့တကွ သတ္တဝါတွေရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ မဟာကာလကြီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွမ်းထိုး

မှောက်ခုံဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဂူအောင်းလူတစ်ယောက်ကိုသတ်ခြင်းဟာ မမွေး
 သေးတဲ့ ကလေးကုဋေတစ်ရာကို သတ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်။ ဒီလိုသာ သတ်ခဲ့
 ဖြတ်ခဲ့ကြရင် ရောမမြို့ကြီးကိုလည်း တောင်ခုနစ်လုံးပေါ်မှာ တည်ဆောက်နိုင်
 ခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဥရောပတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာလည်း မည်းမှောင်နေတဲ့
 တောအုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေမှာပဲ။ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို နင်းသတ်ပစ်
 လိုက်ခြင်းဟာ ပိရမစ်အဆောက်အအုံကြီးတွေကို ချေမှုန်းပစ်လိုက်တာနဲ့ အတူ
 တူပဲ။ ဒီလိုသာလုပ်ခဲ့ကြရင်တော့ ခင်ဗျားခြေရာဟာလည်း ဂရင်းကင်ယွန်ကြီး
 လောက် နက်နေမှာပဲ။ အဲလစ်ဇဘက်ဘုရင်မရယ်လို့လည်း မွေးလာတော့မှာ
 မဟုတ်တော့ဘူး။ သမ္မတဝါရှင်တန်ရယ်လို့လည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးရယ်လို့လည်း ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
 ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း သတိထားပါ။ လမ်းမပေါ်ကနေပြီး အောက်ကို လုံးဝ
 မဆင်းပါနဲ့။”

“ဒါဖြင့် မြက်ပင်ကလေးကိုတောင် မထိရတော့ဘူးပေါ့” ဟု အက်ကယ်
 က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သစ်ပင်ကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင် ပြဿနာကပို
 ပြီးတော့တောင် ရှုပ်လှာနိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာ အမှားကလေးတစ်ခုမှားလိုက်ရုံနဲ့
 နောင် အနှစ်သန်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကြာအခါမှာ ဘယ်လောက်အရှုပ်အ
 ထွေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလဲ။ ဘယ်လောက်များပြားလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
 စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အေးလေ၊ ကျွန်တော်တို့သီအိုရီဟာ မှားချင်လည်း မှားမယ်
 ပေါ့။ အချိန်ကာလဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလို့ရချင်မှလည်းရမှာပေါ့။
 ခု ဒီမှာ ကြက်ကလေးတစ်ကောင်သေသွားတဲ့အတွက် နောင်မှာ ပိုးမွှားလောက
 ကြီးဟာ မညီမမျှဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီကမှတစ်
 ဆင့် လူဦးရေမညီမျှမှုကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ နောင်မှာ ကောက်ပဲသီးနှံအထွက်
 မကောင်းတဲ့နှစ်တွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် စီးပွားရေးကပ်ကြီး
 တွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။ လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ငတ်မွတ်လာနိုင်တယ်။
 နောက်ဆုံးမှာ ဝေးလံတဲ့တိုင်းပြည်တွေမှာတောင် လူမှုရေးပြဒါးချိန်ဟာ ပြောင်း
 သွားနိုင်တယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းလေးလုပ်မိတာနဲ့
 လည်း အတာမသတ်တဲ့ရလဒ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဥပမာ- အသက်

ကလေးပြင်းပြင်းရှူလိုက်ရုံ၊ စကားကလေး တိုးတိုးပြောလိုက်မိရုံ၊ လေထဲမှာ
 ဆံချည်ကလေးတစ်မျှင်လွင့်သွားရုံ၊ ပန်းဝတ်မှုန်ကလေးတစ်မှုန် လွင့်သွားရုံနဲ့
 လည်း အပြောင်းအလွဲတွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ
 မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း တွေးတောမှန်းဆပြီး ပြောရတာ။ ခု ကျွန်တော်တို့
 အချိန်ကာလကြီးထဲကို ခရီးသွားနေကြရတာဟာ ရာဇဝင်အမြင်နဲ့ကြည့်ရင်
 အင်မတန်မြည်ဟည်းတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးလား။ ဒါမှမဟုတ် သစ်ရွက်လှုပ်တာ
 လောက်၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်တာလောက်ပဲလားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်
 တိုင် မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်သတိထားနေရ
 တာပေါ့။ ခု ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ခရီးမထွက်ခင်မှာ ဒီယန္တရား
 ကြီးကိုရော ဒီလမ်းကိုရော၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်ခန္ဓာတွေ၊ အဝတ်အစားတွေကိုရော
 ပိုးမွှားတွေသန့်စင်အောင်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခု ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ အောက်ဆီဂျင်
 ခမောက်တွေ ဆောင်းထားတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ဘက်တီးရီးယားတွေ
 ရှေးခေတ်လေထုထဲကို မရောက်အောင် ဆောင်းလာခဲ့ကြတာပဲ။”

“ဘယ်သတ္တဝါကို ကျွန်တော် ပစ်ရမယ် မပစ်ရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့
 ဘယ်နှယ်လုပ်သိမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ပစ်ရမယ့် သတ္တဝါတွေကို ဆေးနီနဲ့မှတ်ထားတယ်။ ဒီနေ့
 ကျွန်တော်တို့ တောပစ်ထွက်မလာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့လက်စပါးရင့်ကို
 ယန္တရားနဲ့လွတ်ခဲ့ကြည့်ခိုင်းခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့သွားရမယ့်ခေတ်ကို
 အသွားခိုင်းပြီး ပစ်ရမယ့်သတ္တဝါတွေကို ကြည့်ခိုင်းပြီးပြီ။”

“သူတို့ကို သွားလေ့လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”
 လက်စပါးရင့်က . . .

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီခေတ်က သတ္တဝါတွေရဲ့ ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုသမိုင်းကြီး
 တစ်ခုလုံးကို လိုက်ကြည့်ပြီး အဲဒီသတ္တဝါတွေထဲမှာ ဘယ်သတ္တဝါဟာ အသက်
 အရှည်ဆုံးလဲဆိုတာကို ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ သက်တမ်းရှည်တဲ့သတ္တဝါဟာ သိပ်နည်း
 တယ်။ သူတို့မိတ်လိုက်ကြတာဟာလည်း သိပ်အကြိမ်မများဘူးခင်ဗျ။ သက်
 တမ်းကလည်း သိပ်တိုကြတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပိကျလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ကတ္တ
 ရာတွင်းကြီးထဲကျလို့ သတ္တဝါတစ်ကောင်သေတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီနာရီ၊ မိနစ်၊
 စက္ကန့်တို့ကို သေသေချာချာမှတ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီသတ္တဝါ

တွေကို ဆေးတောင့်စုံနဲ့ ပစ်လိုက်ရတယ်။ ပစ်လိုက်တော့ အရေပေါ်မှာ ဆေးနီ မှတ်ကြီးထင်သွားတာပေါ့။ အတိတ်ကိုပြန်သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် သတ္တဝါကြီးမသေခင် နှစ်မိနစ် လောက်အလိုမှာ ရောက်သွားဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ တောပစ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်မှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် အသေကောင်ကြီးကို ပစ်သလိုဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောပစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အနာဂတ်မရှိတော့တဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ သေအံ့မူးမူးသတ္တဝါတွေ၊ မိတ်လိုက်ခြင်းမပြုတော့တဲ့သတ္တဝါ တွေကိုသာ ပစ်တယ်။ နောင်မှာ မျိုးဆက်မပြုန်းအောင်အတွက် အလွန်သတိ ထားရပါ့တယ်။”

အက်ကယ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် . . .

“မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦးဗျာ၊ ဒီနေ့မနက်တင်ပဲ ခင်ဗျားဟာ အတိတ် ကာလက ပြန်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ခု ကျွန်တော်တို့တောပစ်ထွက် လာတဲ့အဖွဲ့နဲ့ လမ်းမှာဝင်ပြီး တိုးမနေပေဘူးလား၊ ခင်ဗျားဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လည်း ပါလာတယ်။ အတိတ်ကလည်း ပြန်လာနေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနှစ် ကိုယ်ဖြစ်မနေဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကော အသက် ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ရောက်လာပါဦးမလား။”

ထရာဗစ်နှင့် လက်စပါးရင့်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒါကတော့ သညာဝိပုလ္လယသလိုခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ပေါ့ဗျာ၊ အချိန် ကာလက ဒီလိုအရှုပ်အထွေးတွေကို ဖြစ်ခွင့်မပြုဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ် နယ်လုပ် နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေ့လို့ရနိုင်ပါ့မလဲ။ အတိတ်က ပြန်လာတဲ့လူနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကလာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်သူပြန်မတွေ့ အောင် အချိန်ကာလက ဘေးကိုရှောင်ပေးလိုက်တယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ ယန္တ ရားကြီး ရပ်မသွားမသွားခင်ကလေးမှာ ခုန်သွားတာကို ခင်ဗျား သတိပြုလိုက် မိမလားမသိဘူး။ အဲဒါ အတိတ်က ပြန်လာတဲ့လူနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဝင်တိုးမိ တာဗျ။ လေယဉ်ပျံတစ်စင်းဟာ လေအိတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုးမိသလိုပေါ့ဗျ။ ဘာမှ တော့ မမြင်ရဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တောပစ်ခရီးဟာ ဘယ်လောက်အောင်မြင် မယ် မအောင်မြင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပစ်ချင်တဲ့ သတ္တဝါတွေကို တွေ့မယ် မ

တွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စုပ္ပန်ကို အသက်ရှင်လျက်ရောက်မယ် မရောက်ဘူး ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ အာမမခံနိုင်ပေဘူးပေါ့။”

အက်ကယ်သည် ဖျော့တော့စွာသာ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ ထရာဗစ်က

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါတွေကို ပြောမနေကြနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်း ကြမယ်။”

သူတို့အားလုံးသည် ယန္တရားကြီးပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ တောကြီးက ထူထပ်သလောက် ကျယ်ဝန်းသည်။ သစ်ပင်ကြီးများကလည်း မြင့်မားသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဂီတသံလို၊ ရွက်ဖျင်တံများ တဖျပ်ဖျပ်မြည်သံ လိုအသံတွေဖြင့် ဆူညံနေတော့သည်။ ထိုအသံများမှာ တာရီဒက်တိုင်းလ်ခေါ် သတ္တဝါကြီးများ၏ ပြာမ္မဲမ္မဲအရောင်ရှိသော တောင်ပံခတ်သံများနှင့် လင်းနို့ကြီး များ၏တောင်ပံခတ်သံများ ဖြစ်လေ၏။ အက်ကယ်သည် ကျဉ်းမြောင်းလှ သော သတ္တုပြားလမ်းကလေးပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုဟန်ချက်ညီအောင် ရပ်ရင်း လက်ထဲကသေနတ်ဖြင့် ပစ်မည့်ဟန်ချိန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗျိုလူ . . . မလုပ်နဲ့ . . . မပစ်နဲ့၊ နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့တောင် မချိန်နဲ့၊ မတော်လို့ သေနတ်ကျည်ဆန်ထွက်သွားရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ တော်တော်ခက်တဲ့လုပ်”

ထရာဗစ်က အော်လိုက်သည်။ အက်ကယ်က မျက်နှာနီရဲလျက်။

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ တိုင်ရန်နိုးဆောရပ်စ်သတ္တဝါကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဗျ”

လက်စပါးရင့်က နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ သူ့လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ ရမှာပါ။ သတ္တဝါကြီးကိုမြင်ရင် အနီမှတ်ပါရဲ့လားဆိုတာ သေသေချာချာကြည့် နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ပစ်လို့မပြောမချင်း မပစ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့လည်း ပြောလိုက် ဦးမယ်။ လမ်းမပေါ်မှာပဲနေပါ။ လမ်းမပေါ်က အောက်ကို လုံးဝမဆင်းပါနဲ့။”

သူတို့အဖွဲ့သည် လေတဟူးဟူးတိုက်နေသော မနက်ခင်းဆီသို့ လာခဲ့ကြ သည်။

“အင်း . . . တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှာ နှစ်သန်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ရှိနေတယ်။ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲကလည်း မနေ

ကတင်ပြီးသွားပြီလို့ ကိတ်က အနိုင်ရသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲတွေ လုပ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကတော့ နှစ်တစ် သန်းလောက် နောက်ကျကျန်ခဲ့ကြပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်ကလူတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန် တော်တို့တစ်တွေ လွန်ခဲ့တဲ့လပေါင်းများစွာက စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ တစ်သက် တာစိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတွေဟာလည်း မပေါ်လာကြသေးဘူး။ ဒါတွေပေါ် ပေါက်ဖို့ စိတ်ကူးတောင် မရကြသေးဘူး။ တော်တော်တော့ဆန်းတာပဲ”

ထရာဗစ်၏ အသံပေါ်လာသည်။

“ကဲ . . . သေနတ်ခလုတ်ထိန်းတွေ ဖြုတ်ထားပါ။ ပထမ အက်ကယ် ပစ်ပါ။ ဒုတိယ ဘီးလင်းပစ်ပါ။ တတိယ ကရဲမားပစ်ပါ”

“ကျွန်တော် ကျားလည်း ပစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ တောဝက်လည်း ပစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ကျွဲရိုင်း လည်း ပစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဆင်အုပ်လည်း ပစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ချိကျတော့ ဘာဖြစ် လို့မှန်း မသိဘူး။ လက်တွေ တုန်နေပါလား။”

အက်ကယ်က ပြော၏။

“အသာနေ . . . အသာနေ” ဟု ထရာဗစ်က ပြောသည်။ ထို့နောက် ထရာဗစ်သည် လက်ကို မြောက်ပြလိုက်ကာ

“ဟောဟိုမှာဗျို၊ နှင်းမြူတွေထဲမှာ တွေ့လား၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ်ချင်နေတဲ့ သတ္တဝါကြီး”

***

တောကြီးက ကျယ်ပြောလှသည်။ ငှက်မြည်သံ၊ ပွတ်တိုက်သံ၊ တီးတိုး သံ၊ သက်ပြင်းချသံတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်။

ထိုစဉ် တံခါးတစ်ချပ်ကို ပိတ်လိုက်သည့်နယ် ထိုအသံများသည် ရုတ် တရက် ရပ်သွားကြသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်လျက်။

မိုးချုန်းသံပေါ်လာသည်။

သူတို့ရှေ့ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ နှင်းမြူထဲမှ တိုင်ရန်နိုးဆောရပ်စ် သတ္တဝါကြီး ပေါ်လာသည်။

“ဟာ” ဟု အက်ကယ် အလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်။

“ရှူး” ဟု ထရာဗစ်က အချက်ပေးလိုက်၏။

တိုင်ရန်နိုးဆောရပ်စ်သတ္တဝါကြီးသည် ဆီသုတ်ထားသကဲ့သို့ ပြောင် လက်နေသော ခြေထောက်ကြီးများဖြင့် လှမ်း၍လာနေသည်။ သတ္တဝါကြီးမှာ သစ်ပင်တို့အထက် ပေသုံးဆယ်လောက်မြင့်နေသည့်အတွက် ကြောက်စရာ ဧရာမသတ္တဝါကြီး ဖြစ်နေသည်။ တိုင်ရန်နိုးဆောရပ်စ်သတ္တဝါကြီးသည် ဆီ ရောင်ပြောင်လက်နေသည့် တွားသွားတိရစ္ဆာန်တို့၏ ရင်ဘတ်ဖြူဖြူကြီးကို ရှည်လျားသော လက်သည်းကြီးများရှိသည့်လက်ကြီးဖြင့်ပိုက်လျက် ရှေ့သို့တိုး လာ၏။ အောက်ခြေနှစ်ချောင်းမှ ပစ္စုပ္ပန်ကြီးများကဲ့သို့ တွန်းအားပေးနေသည်။ ခြေတစ်ချောင်း တစ်ချောင်းလျှင် ပေါင်တစ်ထောင်ခန့်လေးသည့် ခြေထောက် ရိုးများသည် ကြီးကြီးများသဖွယ် အမြောင်းအမြောင်းထနေသည့်ကြွက်သား များထဲတွင် မြုပ်နေကြ၏။ ထိုကြွက်သားများပေါ်တွင်မူ ရှေးစစ်သည်တစ် ယောက်၏ သံကိုယ်ချပ်အင်္ကျီကဲ့သို့ ပြောင်လက်၍ ဗြဟ္မထနေသောအရေခွံ ကြီး ဖုံးထားသည်။ ပေါင်တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းလျှင် တစ်တန်ခန့်လေးမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းသည် အသက်ပြင်းစွာရှူလျက်ရှိသည့် လှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခုနှင့်တူနေပြီး ထိုခန္ဓာကိုယ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ပျော့ဖပ် နေသော လက်နှစ်ချောင်းသည် ရှေ့သို့တွဲလောင်းကျလျက်ရှိ၏။ လက် မောင်းများမှာ ကြီးမားလှသည့်အတွက် လူတစ်ယောက်ကို ကစားစရာအရပ် လေးတစ်ရပ်နယ် အသာကလေးကောက်ကိုပစ်လိုက်နိုင်ပုံပေါ်လျက်။ မြွေ သဏ္ဍာန်ရှိသောဦးခေါင်းသည် ခွေလျက်ရှိလေ၏။ သတ္တဝါကြီးသည် ခေါင်း ကိုခွေထားရာမှ ထောင်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ခေါင်းသည် ကောင်းကင်သို့ရောက် သွားတော့မည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲလိုက်သည့်အခါတွင် ဓားမြှောင်ကဲ့သို့ချွန်ထက်သော သွားကြီးများကို မြင်လိုက်ရ၏။ ငှက်ကုလား အုတ်ဥလောက်ရှိသည့် မျက်လုံးကြီးသည် ပြူးကျယ်လျက်ရှိကာ ငတ်မွတ်ဆာ လောင်သည့်အကြည့်ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲထားပုံမှာ သေ မင်းအပြုံးနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ပြေးသည့်အခါတွင် တင်ပါးဆုံရိုးနှင့် ပွတ်တိုက်မိ သဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်ချုံ့ဖွယ်များသည် ကြေမှုကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ ခြေသည်းတွေ ချွန်ထက်နေသည့် ခြေထောက်များဖြင့် စိုစွတ်နေသော မြေကြီးကို ကုတ်သွားသည့်အတွက် ခြောက်လမခန့်နက်သည့်အရာကြီးတွေ

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သတ္တဝါကြီး၏အလေးချိန်သည် ဆယ်တန်ခန့်ရှိသည့်တိုင် ပြေးလွှားသည့်အခါတွင်မှ ဘဲလေးကချေသည်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ချက် ညီလျက်ရှိ၏။ သတ္တဝါကြီးသည် တောထဲမှ နေရောင်လင်းလျက်ရှိသော ကွက် လက်တစ်ခုဆီသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို လေထဲသို့ မြှောက်နေ သည်။

“သောက်ကျိုးနည်းဗျာ၊ လက်ကြီးတွေကို မြှောက်လိုက်တာ လကိုများ ရောက်မလားမဆိုနိုင်ဘူး” ဟု အက်ကယ်က ပြောလိုက်၏။

“ရှူး... ရှူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်သေးဘူး၊ အသာနေ” ဟု ထရားဗစ် က လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီအကောင်ကြီးကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပစ်လိုရမှာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တော့ လာမိတာမှားတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မှ ပစ်လိုရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အက်ကယ်က ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် ကလေး ကစားစရာသေနတ်လို စွမ်းအားမဲ့နေသည်။

“ဗျို၊ ဆရာ . . . အသာနေစမ်းပါဦးဗျ”

“ကျွန်တော်တော့ ခြောက်အိပ်မက် မက်နေတယ်ထင်တာပဲ”

“ကဲ . . . ဒီလောက်ရှိရင်လည်း ပြန်လှည့်ဗျ၊ ယန္တရားပေါ်ကို ပြန်တက်၊ ခင်ဗျားငွေကို တစ်ဝက်ပြန်အမ်းမယ်”

“ကျွန်တော်က အစက ဒီလောက်ကြီးမယ်မှန်းမှ မထင်ဘဲကိုးဗျ၊ မဖြစ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ ပြန်ချင်ပြီ”

“ဟော . . . ဟော ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားပြီဗျ”

“ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဆေးနီမှတ်ကြီးနဲ့ဗျ”

မိုးကြိုးကင်းလိပ်ကြီးသည် ကိုယ်ကို ကြွလိုက်၏။ သံချပ်အင်္ကျီဝတ်ထား သည့်နှယ်ရှိသော ခန္ဓာကြီးသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ငွေပြားများကဲ့သို့ ပြီးပြန်နေကြသည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ်မှ အငွေ့များသည် တထောင်းထောင်းထွက် လျက်ရှိကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်တွင် ရွံ့စေးတွေ ပေကျဲလျက်ရှိပြီး အငွေ့များ သည် ရွံ့စေးများမှ တထောင်းထောင်းထွက်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုရွံ့စေးများထဲ တွင်ကပ်နေသည့်ပိုးမွှားများသည် တွန့်လိမ်လျက်ရှိနေကြလေရာ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးသည်တစ်ခုလုံးသည် မလှုပ်မရှားငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့်တိုင် လှုပ်ရှားတွန့်

လိမ်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။ ထိုစဉ် ထွက်သက်ကိုထုတ်လိုက်သည်တွင် ပုပ်ဟောင်သောအနံ့ကြီးသည် တစ်တောလုံးကို ဖုံးအုပ်သွားလေ၏။

“မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပေးကြပါ၊ ဒီလိုဟာကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မှာ လမ်းပြကောင်းတွေ၊ မှဆိုးကောင်းတွေ ပါလာတဲ့အတွက် အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲပြန်ရောက် မယ်လို့တွက်ထားတာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် မှားပြီ၊ လုပ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပေးကြပါ၊ ကြာကြာနေရင် ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မယ်”

အက်ကယ်သည် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လျက်ရှိ၏။

“အိုး . . . ဟိုပြေး ဒီပြေး မလုပ်နဲ့လေ၊ သွား . . . ယန္တရားကြီးပေါ် ပြန် တက်နေ” ဟု လက်စပါးရင့်က ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ပြန်တက်နေတော့မယ်ဗျာ” ဟုဆိုကာ အက်ကယ်သည် သူ့ခြေထောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခြေ ထောက်များသည် ထုံကျဉ်နေကြလေပြီ။ လှမ်း၍မရတော့သဖြင့် အက်ကယ် သည် ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်သည်။

“အက်ကယ် သတိထားလေဗျာ”

အက်ကယ်သည် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ရှေ့သို့ခြေလှမ်း အနည်းငယ်လှမ်းကြည့်သည်။

“ယန္တရားကြီးက ဒီမှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုမှာ၊ အဲဒီဘက်ကို မသွားနဲ့”

သတ္တဝါကြီးသည် တစ်ချက်မျှစူးရှစွာအော်၍ ရှေ့သို့တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာ နေလေပြီ။ လေးစက္ကန့်တွင် ကိုက်တစ်ရာခန့်ရောက်လာသည်။ ရိုင်ဖယ်သေ နတ်မောင်းတင်သံများကို ကြားလိုက်ရပြီး မီးတွေပွင့်သွား၏။ သတ္တဝါကြီး၏ ပါးစပ်မှ လေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူတို့တစ်သိုက်သည် လေဆင်နှာ မောင်းမိသကဲ့သို့ဖြစ်သွားကာ ပုပ်ဟောင်သော အနံ့ကြီးနှင့်တကွ ရွံ့နံ့၊ သွေးနံ့ တို့ကို ရလိုက်၏။ သတ္တဝါကြီးမှာ ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်အော် ဟစ်လျက်ရှိလေရာ သွားများသည် နေရောင်ထဲတွင် တလက်လက်တောက် ပြောင်လျက်ရှိလေ၏။

အက်ကယ်သည် နောက်သို့ပင် ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ သတ္တဝါပြားခင်းထား သည့်လမ်းကလေးအတိုင်း ယန္တရားဆီသို့ အားကုန်စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။

လက်ထဲက သေနတ်မှာ ဘာမျှအသုံးမဝင်တော့ပြီ။ ထို့နောက် အက်ကယ် သည် လမ်းမပေါ်ဆင်းကာ ဘေးသို့ရောက်သွားပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့လျှောက် သွားနေသည်။ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်မည်ကို မပြောနိုင်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ထူထပ်သောရေညှိတောထဲတွင် နစ်သွား ကြသည်။ ခြေထောက်များသယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်တွင် သူတို့ နှင့်တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာခဲ့သည်။

ရိုင်းဖယ်သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသေနတ် သံများသည် မိုးချုန်းသည့်နှယ် မြည်ဟည်းနေသောရောမကင်းလိပ်ချောကြီး ၏ အော်မြည်သံထဲတွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

သတ္တဝါကြီး၏အမြီးသည် ထောင်လာကာ ဟိုမှသည်မှ ဝှေ့ယမ်းနေ သည်။ သစ်ပင်များသည် ဓားနှင့်ပိုင်းလိုက်သကဲ့သို့ ပြတ်ကျကာ လဲကျကုန်ကြ သည်။ သစ်ကိုင်းများ၊ သစ်ရွက်ကလေးများသည် တိမ်တိုက်ကြီးများသဖွယ် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကုန်ကြသည်။ သတ္တဝါကြီးသည် လက်သည်းကြီး များကိုထုတ်လျက် လူများကိုဖမ်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူ့လက်ထဲသို့ရောက် သွားလျှင် တစ်ပိုင်းတစ်စိတ်ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ ကျောက်တုံးကြီးများလောက်ရှိ သည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် သူတို့ကိုစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသဖြင့် သူတို့အရိပ်များ ကို ထိုမျက်လုံးကြီးများထဲတွင် ပြန်မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် သတ္တဝါကြီး ၏မျက်လုံးကို ချိန်၍ပစ်လိုက်ကြပြန်သည်။

တိုင်ရန်နီဆောရပ်စ်သတ္တဝါကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တောင်ကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့လည်းကောင်း အုန်းခနဲမြည် ဟည်း၍ အောက်သို့လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် ကြောက်စဖွယ်အော်ဟစ်ကာ သစ်ပင်များကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲနုတ်ရာမှ တစ်ဖန် သတ္တဝါပြားလမ်းကလေးကို ဆုပ် ကိုင်ကာ ချေမှုနေသည်။ တောပစ်နေသောမှဆိုးတစ်သိုက်သည် နောက်သို့ ဆုတ်လာခဲ့ကြသည်။ အဝေးမှသေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်သည့်အခါတွင် ဆယ် တန်မျှအလေးချိန်စီးသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သွား၍ထိပြန်သည်။ သတ္တဝါကြီး သည် အမြီးကြီးဖြင့် မြေကြီးကို တဘုန်းဘုန်းရိုက်ပြီးနောက် မြွေကဲ့သို့တွန့် လိမ်နေသောခေါင်းကြီး လှုပ်ယမ်းရင်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားသည်။ ပါးစပ်မှသွေးများသည် တရဟောစီးကျလာကြ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ အရည်

အိတ်များပေါက်ကွဲထွက်ကာ နံစော်သောအရည်များသည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ စင်ကုန်ကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ကြောင်၍ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

သတ္တဝါကြီး၏အော်သံမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။

တောကြီးတစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ တောင်ကြီးပြိုလဲသွား ပြီးသည့်နောက်တွင် အားလုံးသည်တိတ်ဆိတ်လျက်။ ခြောက်အိပ်မက်ပြီး သည့်အခါတွင် မနက်ခင်းသည် ငြိမ်သက်လျက်။

ဘီးလင်းနှင့် ကရဲမားတို့သည် သတ္တဝါပြားလမ်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ချ လိုက်ကြပြီး ထရားဗစ်နှင့် လက်စပါးရင့်တို့ကမူ မီးခိုးတွေအူထွက်နေသော သေနတ်များကိုကိုင်ကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အက် ကယ်သည် သတ္တဝါပြားလမ်းကလေးကိုပြန်တွေ့ကာ ယန္တရားကြီးပေါ်တွင် မှောက်လျက်သားဖြစ်နေသည်။

ထရားဗစ်သည် ယန္တရားကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကာ မှောက်လျက်ကြီး လဲနေသော အက်ကယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သတ္တဝါသေတ္တာ တစ်လုံးထဲမှ ဝှမ်းစများကိုယူ၍ ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ရော . . . ရော၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်ပေါ်က သွေးတွေ အရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ဦး။”

ကျန်လူများသည် သံခမောက်ပေါ်မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်ကြသည်။ သူတို့လည်း ကျိန်ဆဲလျက်ရှိလေပြီ။ သတ္တဝါကြီးမှာ တောင်ပိုကြီးတစ်လုံးလို လဲကျလျက်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အသံများသည် တဖြည်းဖြည်းတိတ်ဆိတ်သွား ကြသည်။ အဆိုများ၊ လျှာခင်များ၊ ပိုက်များပိတ်သွားကာ ဗုန်းဗုန်းလဲပျက်စီး သွားသည့် မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးတစ်တွဲနှင့်ပင် တူတော့သည်။ သတ္တဝါကြီး ၏အရိုးများသည် သွင်သွင်ကျိုးသွားကြကာ နူးညံ့သည့်လက်များမှာ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးအောက်တွင် ပိနေသဖြင့် ကြေမွသွားသည်။ သို့တိုင် မသေသေး။ သူ့အသားများက တုန်ယင်နေဆဲ။

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲမြည်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးတစ် ပင်သည် သတ္တဝါကြီးကိုယ်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ သတ္တဝါကြီးမှာလည်း လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“အချိန်ကိုက်ပဲ၊ အမှန်က ကျွန်တော်တို့မပစ်ရင်လည်း ဒီသစ်ပင်ကြီးဟာ

ဒီသတ္တဝါကြီးပေါ်ကို လဲကျမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ပစ်ခဲ့တဲ့သတ္တဝါကြီးရဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသွားချင်သေးလား။”

လက်စပါးရင့်က လက်မှန်ရိုက်ဖို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း တောပစ်မှန်ဆိုးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ . . .”

“ခင်ဗျားတို့လိုချင်ရင်လည်း အလကားပဲ။ ဒီသတ္တဝါကြီးရဲ့ဓာတ်ပုံကို အနာဂတ်ကိုယူသွားလို့မရဘူးဗျ။ ဒီသတ္တဝါကြီးဟာ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပဲသေဖို့ သတ္တသဘာဝကြီးက ဖန်တီးထားပြီးသား။ တောထဲမှာရှိတဲ့ ဘက်တီးရီးယားပိုးမွှားတွေ၊ ငှက်တွေ၊ အင်းဆက်ပိုးမွှားတွေဟာ သူ့အသားကိုစားကြလိမ့်မယ်။ ဒီလိုစားခြင်းအားဖြင့်သာ သူတို့လည်း အသက်ရှင်နိုင်မယ်။ သဘာဝကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ဟန်ချက်ညီညီဖြစ်အောင် သဘာဝကြီးက ဖန်တီးပေးထားတာ။ ဒီသတ္တဝါကြီးနားရပ်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဓာတ်ပုံကိုတော့ အနာဂတ်ကို ပြန်ယူသွားလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတ္တဝါကြီးရဲ့ပုံကိုတော့ယူလို့မရဘူး။”

အနီးတွင် ရပ်နေသည့်မှန်ဆိုးနှစ်ယောက်သည် သူပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်းနေကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် သတ္တလမ်းပေါ်တွင် ရွေ့လျားနေကြပြီးနောက် စက်ယန္တရားကြီးပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ထိုင်ခုံများပေါ်၌ နှမ်းနယ်စွာထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့သည် စက်ယန္တရားကြီးပေါ်မှနေ၍ ပြုလဲပျက်စီးသွားသော သတ္တဝါကြီးကို ငေးကြည့်နေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား တွားသွားငှက်များနှင့် ပိုးကောင်အမျိုးမျိုးတို့သည် ထိုသတ္တဝါကြီးကို အောင်သေအောင်သား စားသည့်နယ် စားသောက်နေကြလေပြီ။

ယန္တရားကြီး ကြမ်းပြင်မှ အသံတစ်ခုကြောင့် သူတို့သည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အက်ကယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်ကာ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော် ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

အက်ကယ်က ပြော၏။ ထရားဗစ်က

“ဗျို့ လူ . . . ထ”

အက်ကယ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ထရားဗစ်က သူ့ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်လိုက်ရင်း . . .

“သွား . . . ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အဲဒီလမ်းပေါ်ဆင်း။ ယန္တရားပေါ်ကို ပြန်မတက်ခဲ့နဲ့။ ခင်ဗျား ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့။ ကျုပ်တို့နဲ့ ပြန်မလိုက်ခဲ့နဲ့။”

လက်စပါးရင့်က ထရားဗစ်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း . . .

“ဗျို့ . . . ဟိတ်လူ . . . နေဦးလေ”

ထရားဗစ်သည် သူ့လက်ကို လာကိုင်သည့် လက်စပါးရင့်၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဝင်မရှုတ်နဲ့။ အသာနေ။ ဒီလူကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံးသေကုန်တော့မလို့။ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်သေးတယ်။ ကျုပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်။ ခုတော့ သူ့ဖိနပ်နဲ့ တောထဲကို အကုန်လျှောက်နင်းသွားထားတယ်။ အားလုံးပျက်စီးကုန်တော့မယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခု ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ အာမခံကြေးတွေ ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာ လျော်ရတော့မယ်။ တောထဲမှာ ပစ္စုပ္ပန်က ဘက်တီးရီးယားတွေရောက်ကုန်မှာစိုးလို့ လမ်းပေါ်က ဘယ်သူမှမဆင်းပါဘူးလို့ အာမခံခဲ့ရတာ။ ခု သူ့လျှောက်သွားနေတော့ ဒီက အတိတ်ကမြေကြီးကို သူသွားထိမိပြီ။ တော်တော်ခက်တဲ့လူဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဆီ အစီရင်ခံစာတင်ရတော့မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားလိုင်စင်ကို ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းလိုက်တော့မှာ။ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ အချိန်ကာလကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်။ သမိုင်းကိုလည်း ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဗျ။ သူထိတာက နည်းနည်းကလေးပါ။ အပေါ်ယံတင်ပါ။”

“ဒါတော့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲဗျ။ သူ သိမှာပေါ့။ ရှုပ်တယ်ဗျာ။ အက်ကယ်ဆိုတဲ့လူ ဆင်း။ ဒီယန္တရားကြီးပေါ်မှာတော့ မတင်နိုင်ဘူး။”

အက်ကယ်က သူ့ရုပ်အင်္ကျီကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ချေရင်း . . .

“ကျွန်တော် လျော်ဆိုရင်လည်း လျော်ပါ့မယ်ဗျာ။ ဒေါ်လာတစ်သိန်းပေးဆိုရင်လည်း ပေးပါ့မယ်။”

ထရားဗစ်သည် အက်ကယ်၏ ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း တံတွေးထွေးလိုက်သည်။

“မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ဆင်းဆို ဆင်း... ဒါပဲ၊ ဟောဟိုသတ္တုလမ်းနားမှာ သတ္တဝါကြီးရှိတယ်၊ တံတောင်ဆစ်ရောက်သည်အထိ လက်ကို အဲဒီသတ္တဝါ ကြီးရဲ့ပါးစပ်ထဲကို သွားထည့်၊ ပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီယန္တ ရားကြီးနဲ့ ပြန်ခေါ်မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ၊ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟေ့လူ... သတ္တဝါကြီးက အသက်မရှိတော့ဘူးဗျ၊ အဲဒီသတ္တဝါကြီး ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကျည်ဆန်တွေကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီကျည်ဆန်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ လို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီကျည်ဆန်တွေဟာ အတိတ်ကပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန် က ပစ္စည်းတွေ၊ သူတို့ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် အတိတ်ကာလဟာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ရော... ဟောဒီမှာ ခေးပါတယ်၊ သတ္တဝါကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ထဲက ကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်ယူခဲ့”

ယခုအချိန်တွင် တောကြီးမှာ အသံဗလံတို့ဖြင့် ဆူညံနေလေပြီ။ ၎င်းတို့ ၏မြည်သံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်သံ၊ တောကောင်တို့ပြေးလွှားသွားသံများကို ကြားနေ ရသည်။ အက်ကယ်သည် ရှေးဟောင်းအပျက်အစီးပုံလည်းဖြစ်၍ ခြောက်အိပ် မက်များနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်တို့ကို မွှေးဖွားပေးရာလည်းဖြစ်သည့် သတ္တဝါအ သေကောင်ကြီးအနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ အက်ကယ်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် ယောင်ယမ်းလမ်းလျှောက်နေသူကဲ့သို့ သတ္တုပြားလမ်းကလေးပေါ်တွင် လျှောက် လာခဲ့၏။

ငါးမိနစ်ကြာသည့်အခါတွင် အက်ကယ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား လျက် ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့လက်မောင်းတွင်လည်း သွေးနှင့်အရည်တို့ စိုရွှံ လျက်။ လက်ကိုဖြန့်လိုက်သည့်အခါတွင် လက်ထဲတွင် သံမဏိကျည်ဆန်အ ချို့ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဗိုင်းခနဲလဲကျသွား၏။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့။

“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူးဗျာ” ဟု လက်စပါးရင့်က ပြော သည်။

ထရားဗစ်က တိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် အက်ကယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန်းထိုးလိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲဗျ၊ ကောင်း မကောင်း နောက်တော့ကြည့် ပေါ့၊ ခင်ဗျားလူ မသေပါဘူး၊ နောက်တော့ ဒီလူကို ဒီလို တောပစ်ထွက်တဲ့ဆီ

မခေါ်နဲ့တော့ဗျာ၊ ကဲ... သွားမယ်၊ စက်ဖွင့်”

ထရားဗစ်က လက်စပါးရင့်ကို လက်မထောင်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

***

ခရစ်နှစ် ၁၄၉၂၊ ခရစ်နှစ် ၁၇၇၆၊ ခရစ်နှစ် ၁၈၁၂။

သူတို့သည် လက်နှင့်မျက်နှာတို့ကိုဆေးကြောသန့်စင်လိုက်ကြသည်။ ရွံ့တွေ သွေးတွေဖြင့် မာခေါက်နေသော အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို လဲလိုက် ကြသည်။ အက်ကယ်မှာ လဲနေရာမှထကာ သူတို့ကို ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ထရားဗစ်မှာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ အက်ကယ်ကို ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ စိုက်ကြည့်နေ ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ” ဟု အက်ကယ်က ပြောသည်။

“ဒါတော့ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်က နည်းနည်းဆင်းသွားမိတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဖိနပ်မှာ ရွံ့လေးနည်းနည်းပါးပါးကပ်လာတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်စေချင်သေးလို့လဲ၊ ဘုရားဆီ ဆုတောင်းရမှာလား”

“အေးလေ... ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နောက်ကျရင် သိမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား ကိုတော့ ကျုပ် သတိပေးထားလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျားကို သတ်ချင်တယ်ဆို ရင် အချိန်မရွေး သတ်နိုင်တဲ့အနေအထားမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ရပါလား” ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၅၅။ ယန္တရားကြီးသည် ရပ်သွား၏။

“ကဲ... ဆင်း” ဟု ထရားဗစ်က ပြောသည်။

သူတို့ရောက်နေသည့် အခန်းမှာ သူတို့ထွက်လာခဲ့စဉ်က နေရာတွင်ပင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အနေအထားတို့မတူတော့၊ များစွာပြောင်းလဲလျက်ရှိနေ ပြီ။ စားပွဲတွက် ထိုင်နေသည့်လူမှာ ယခင်လူမှာပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခင်လူ

တော့မဟုတ်တော့ပြီ။

ထရားဗစ်က ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာကော အားလုံးချောချောမောမောပဲ မဟုတ်လား”

“ချော့ဇော့ပါတယ်၊ ကဲ . . . အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့လူတွေကို ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

ထရားဗစ်မှာ စိတ်အေးလက်အေးရှိပုံမရသေး။ ပြတင်းပေါက်ကြီးမှာ ကျလာသည့်နေရောင်နှင့် လေထဲတွင်လွင့်နေသည့် အဏုမြူမှုန်များကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကဲ . . . ဗျိုလူ၊ အက်ကယ် . . . သွားတော့ဗျာ၊ နောက်တော့ တောပစ်ထွက်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို မလာနဲ့တော့၊ ဒါပဲ”

အက်ကယ်မှာ မလှုပ်မယှက်။

“ဗျိုလူ . . . ကျုပ်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

အက်ကယ်သည် အခန်းအလယ်ကောင်တွင်ရပ်ရင်း လေကိုရှုနေသည်။ လေထဲတွင် ဓာတ်တစ်မျိုး၏ အနံ့ကို ရနေ၏။ အနံ့က ခပ်ပြေပြေကလေး သူ့ဂန္ဓာရုံက သိသည်ဆိုရုံမျှသာရှိသည့်အနံ့ကလေးဖြစ်သည်။ နံရံပေါ်တွင် အဖြူရောင်၊ အပြာရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်။ စားပွဲကုလားထိုင်များကလည်း ထိုအရောင်၊ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ထိုအရောင်။ ထိုအရောင် ထိုအနံ့များထဲတွင် အတွေ့တစ်ခုပါလာသည်။ အက်ကယ်၏ အသားများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာကြ၏။ အက်ကယ်သည် ထိုအရာများကို ရှိသမျှအာရုံခံ၍ ရတုဖြင့် ခံစားလျက်ရှိကြ၏။ တစ်နေရာရာမှာ ခရာမှုတ်သံလိုလို အသံတစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရသည်။ အက်ကယ်သည် ထိုအသံကို တိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်၏။ တံခါး၏အစွန်၊ အခန်း၏အစွန်တွင် ယခင်ကလူပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခင်လူမဟုတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ယခင်စားပွဲပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခင်က စားပွဲမဟုတ်သော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူနောက် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ လမ်းမပေါ်တွင် လူတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ မည်သည့်ကမ္ဘာလောကသို့ သူ ပြန်ရောက်နေသနည်း။ သူ မပြောနိုင်။ လေထဲတွင် လွင့်ပါးသွားကြသော စစ်တုရင်ရပ်ကလေး

များလို လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် လူများကိုသာ မြင်ရသည်။

အခန်းနံရံတွင် သူတို့ထွက်လာခဲ့စဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။

‘ကော့ဇော့ပြစ် ကိုယ်လယ် လုပ်ငမ်း
အင်္ဂုတ်ကော့မှ မြိသံထုန်သို့ မဆို
ဇော့ပြစ် သွားကိုင်သံ၊
သင်ကျိုက်ယော ဇော့ဇော့ကို ယွေးဘာ၊
ဇာဝံ ယုရွေ လိုက်ပို့မြို့’

အက်ကယ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ပစ်ထိုင်လိုက်မိသည်။ သူ့ဖိနပ်တွင် ပေနေသည့် ရွဲခဲတစ်လုံးကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဖုန်မှုန်များကို လက်ဖြင့်တို့ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်ကလေးနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့လက်ထဲက ရွဲခဲထဲတွင်မူ အစိမ်းရောင်၊ ရွှေရောင်နှင့် မဟူရာရောင် တို့တောက်ပလျက်ရှိသော လှပသည့်လိပ်ပြာသေကလေးတစ်ကောင်။

“ဒီလောက်ကလေးနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် သေသွားရုံနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။

လိပ်ပြာအသေကောင်ကလေးသည် သူ့လက်ထဲမှနေ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ လိပ်ပြာက လိပ်ပြာလှလှကလေး။ သို့ရာတွင် ထိုလိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်သည် သဘာဝကြီးက ဖန်တီးပေးထားသည့်ဟန်ချက်ကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်စေကာ ထိုနောက်တွင် အချိန်ကာလကြီးတစ်လျှောက်၌ သေးငယ်သောသတ္တဝါများ၊ ထိုထက်အနည်းငယ်ကြီးသောသတ္တဝါများ၊ ထိုနောက်တွင် အကြီးဆုံးသောသတ္တဝါများအထိ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်တစ်ခုလုံး ပျက်ဆီးတိမ်ကောသွားစေခဲ့ပြီ။ အက်ကယ်၏ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လျက်ရှိ၏။ မဖြစ်နိုင်။ ဤမျှသေးငယ်သော လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် သေသွားရုံဖြင့် သဘာဝကြီးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲမသွားနိုင်။ ကမောက်ကမ ဖြစ်မသွားနိုင်။ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်သည် သဘာဝကြီးထဲတွင် ထိုမျှအရေးမကြီးနိုင်။

သူ့မျက်နှာသည် အေးစက်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွတုန်နေကြသည်။

“နေ . . . နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ မနေ့က သမ္မတရွေးကောက်ပွဲမှာ ဘယ်သူ အနိုင်ရသွားသလဲဟင်”

စားပွဲတွင်ထိုင်နေသူက ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား တော်တော်နောက်တွဲလှပဲ၊ သိလျက်သားနဲ့မေးနေပြန်ပြီ၊ ဘယ်သူဖြစ်ရမလဲဗျ၊ ဒူးရှားနိုင်တာပေါ့၊

“လူပျော့ ကိတ်ကတော့ ရုံးသွားပြီလေ၊ ခုတော့ သတ္တိဗျတ္တိနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးကောက်လိုက်ကြပြီလေ၊ အလို . . . အလို . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

စားပွဲတွင်ထိုင်နေသူသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ အက်ကယ်ကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

အက်ကယ်သည် တစ်ချက်မျှသည်းလိုက်ပြီးနောက် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကျနေသည့် လိပ်ပြာလှလှကလေးကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာဗျာ၊ ဒီလိပ်ပြာကလေးကို အတိတ်ကို ပြန်ယူသွားလို့ မရဘူးလားဟင်၊ ဒီလိပ်ပြာကလေးကို အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်လို့မရတော့ဘူးလား၊ အသစ်ကနေ ပြန်စလို့မရတော့ဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လုပ်ပေးကြပါဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် . . .”

အက်ကယ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းမပြု။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်ကာ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ထားရင်း စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ထရားဗစ်၏ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သံ၊ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သံ၊ ခလုတ်ထိန်းဖြုတ်သံ၊ သေနတ်မြောက်လိုက်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် မိုးချုန်းသံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

Ray Bradbury ၏ A Sound of Thunder ကို ပြန်ဆိုသည်
ရွှေယုဂ္ဂိုလ်း အတွဲ ၃၈ အမှတ် ၄၅၃ ၂၀၀၅ ဇူလိုင်လ

မြေမှာပွင့်သောပန်း

အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကားအနီးရှိ အေးမြသောစင်္ကြံလမ်းအဆုံးတွင် ‘ဌာနဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး’ ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ချားနေ့သည် တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးမှနေ၍ တစ်ဖက်လမ်းမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အမိုးခုံးခုံးကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီး စားပွဲကြီးတွင်မူ နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တပ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူရွယ်သည် ချားနေ့ကို မနှစ်မြို့သည့်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဆို . . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော် ညွှန်ကြားရေးမှူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဆိုပါ . . . ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုအခန်းကိုဝင်သည့် တံခါးပေါက်ကြီးသည် တစ်ပေါက်မျှသာရှိပြီး သူသည် ထိုတံခါးပေါက်ကြီးမှ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ထိုအခါကျမှ ချားနေ့ သဘောပေါက်တော့သည်။

“ညွှန်ကြားရေးမှူးပါလား ခင်ဗျာ”

“ညွှန်ကြားရေးမှူး မရှိဘူးဗျာ၊ အပြင်ကို သွားတယ်၊ ဒီအချိန်က အားလပ်ရက်ယူကြတဲ့အချိန် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဒီနှစ်နေ့က သိပ်ပူတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးပါ၊ ဘူညက်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

လူရွယ်သည် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးခြင်းမရှိဘဲ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ဆိုပါ . . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

ချားနောသည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ထိုင်ပါ” ဟု ညွှန်ကြားရေးမှူး ဘုညက်က ပြောသည်။

ချားနောသည် ဧည့်သည်များအတွက်ထားသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုညက်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှ။

“ဘာလဲ အလုပ်လျှောက်မလို့လား”

ချားနောသည် သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အသက်မကြီးသေး။ ခပ်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်နေလေပြီ။ ကြည့်ရသည်မှာ ကျောင်းကထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်သူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ယခုခေတ်လူငယ်ကလေးများသည် အမြန်ကြီးပွားသည့်လမ်းကို လိုက်ကြသူများဖြစ်သူချည်း။

ဘုညက်သည် သူ့အဖြေကို စောင့်နေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အာကာသယာဉ်မှူးပါ။ ကျွန်တော်က ...”

“ဟုတ်ပြီ . . . သိပြီ၊ မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပြီ”

ဘုညက်သည် ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်ပြီးနောက် ရုပ်သံပိတ်ကားတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုပိတ်ကားကို ချားနော မမြင်ရ။

“အနာတိုလီ ချားနော၊ လူမျိုး . . . ရှေးမှ၊ မွေးသည့်နှစ် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ အလုပ်အကိုင် . . . အာကာသယာဉ်မှူး၊ သက္ကရာဇ် ၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာမြေကြီးမှ ထွက်ခွာသွား၊ လွန်ခဲ့သည့်တစ်လက ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ . . . တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘိုင်အိုစကက်ချ် (ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း) ကို ကိုယ်နဲ့တစ်ပါတည်းယူလာရမယ်လို့ ဆိုင်ရာက ညွှန်ကြားမထားဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်အိုစကက်ချ်ကို စာနဲ့ရေးပေးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂဏန်းတွေနဲ့ပဲ ရေးပေးလိုက်တာပါ၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် ဂဏန်းတွေပဲ တွေ့ရမှာပေါ့”

ဘုညက်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘိုင်အိုစကက်ချ်တွေကို ဖတ်

တဲ့စက်တွေ ဘယ်နေရာကိုသွားသွား ရှိပါတယ်၊ အဲဒီစက်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ နံပါတ်တွေကို စာရင်းသွင်းပြီး သိမ်းထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကိုသိချင်ရင် အဲသည်စက်တွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံပဲ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်က လူတွေက ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကိုသိချင်ရင် အဲဒီစက်တွေကိုဖွင့်လိုက်၊ သူတို့သိချင်တဲ့ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းတွေကို အကုန်သိနိုင်တယ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ကလူတွေအဖို့ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကိုမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ အချက်အလက်ဘဏ်တိုက်ကြီးဆိုပါတော့၊ ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီလာတာက ဒါတွေကိုသိချင်လို့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို နားထောင်ချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ချားနောက ပြောသည်။ ဘုညက်သည် သူ့စကားအဆက်ကို စောင့်နေ၏။

“ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာရတဲ့ခရီးဟာ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတဲ့ခရီးပါ၊ ကျွန်တော့်အဖို့သာ ဘယ်လောက်မှမကြာလိုက်ဘူး ထင်ရပေမယ့် ကမ္ဘာမြေပြင်မှာတော့ အနှစ် နှစ်ရာလောက် ကြာသွားပြီ၊ အာကာသထဲကို ကျွန်တော်သွားတုန်းက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်တဲ့သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူး၊ သေကုန်ကြပြီ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်” ဟု ဘုညက်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့မရှိတုန်း နောက်ဆုံးတိုးတက်နေတဲ့ စက်မှုသိပ္ပံပညာရပ်တွေကို နားလည်အောင်လို့ဆိုပြီး ဆိုင်ရာက ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းကိုပို့လိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု ဘုညက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“သင်တန်းကိုတက်လိုက်တော့ ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှ အိပ်မက်မမက်ဖူးတဲ့အရာတွေကို လုပ်နိုင်နေပြီဆိုတာ သိလာရပါတယ်”

“ဒါပေါ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ရာစုနှစ်ကြီး နှစ်ခုတောင်ကြာသွားပြီပဲ”

“ဆေးပညာမှာ တီထွင်အောင်မြင်မှုအသစ်တွေကို ရရှိနေတယ်ဆိုတာ

တွေ့နေရပြီ။ ကင်ဆာရောဂါကို ကုသနိုင်တဲ့ဆေးကို တွေ့ပြီ။ လောကမှာ ကုလို့မရနိုင်တဲ့ရောဂါရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ ခုဆိုရင် သိပ္ပံပညာဟာ သေခြင်း တရားကိုတောင် အောင်နိုင်ဖို့ကြိုးစားနေပြီ”

ဘူညက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြီးတော့ လူသေကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်တဲ့နည်းကိုလည်း တွေ့ထားပြီလို့ ကျွန်တော် သိရတယ်”

ဘူညက်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ မျက်မှန်နက်တပ်ထားသဖြင့် သူ့ မျက်လုံးများကို မမြင်ရ။

“ဝိညာဏက ဌာနမှာဆိုရင် လူသေတွေကို အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ် ပေးနေပြီဆိုတာလည်း သိရတယ်။ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်ကလာပ် အစအနတချို့ ကနေပြီး အဲဒီလူကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်သတဲ့”

ဘူညက်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပြာကျနေတဲ့ အရိုးမှန်တွေကနေပြီးတောင် အသက်ပြန် ဝင်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်နေပါပြီ။ ကိုယ်အင်္ဂါဖွဲ့စည်းမှုအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ ဆဲလ်တိုင်းကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါဖွဲ့စည်းမှုကြီးအကြောင်းကို ကျွန် တော်တို့ သိနိုင်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့နည်းကတော့ အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အဆင့် နှစ်ဆင့်ရှိပါတယ်။ အခက်ဆုံးကတော့ ဆဲလ်တွေကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒုတိယအဆင့်မှာတော့ ကိုယ်အင်္ဂါ ဖွဲ့စည်းမှုကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ယူရတယ်။ လူလည်းပင်ပန်း၊ အချိန်လည်း ကုန်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ တောင် အန္တရာတိတ်စက်ဝိုင်းမှာတွေ့တဲ့ ရှေးတုန်းက နို့တိုက်သတ္တဝါတွေရဲ့ရုပ်ကြွင်းတွေ ကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ အသက်ပြန်သွင်းခဲ့တာပဲ”

ဘူညက်သည် ဆက်၍မပြောသေးဘဲ ချားနေ့ကို အချိန်အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဗျာ . . . နို့တိုက်သတ္တဝါတွေကို အသက်ပြန်ရှင်အောင်လုပ်တယ် ဟုတ်လား၊ နေစမ်းပါဦး။ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူတို့ ထက်အဖိုးတန်တဲ့သတ္တဝါတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားပြောချင်တာကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“သူတို့ကို အသက်ပြန်သွင်းမယ့်အစား လူတွေကို အသက်ပြန်သွင်းဖို့ မကောင်းပေဘူးလားဗျာ။ ခု ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့က ရှေးတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ နို့တိုက်သတ္တဝါကြီးတွေကိုသာ အသက်ပြန်သွင်းပေးနေ တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ နို့တိုက်သတ္တဝါကြီးတွေကို အသက်ပြန်သွင်းပေးနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကတော့ တော်တော်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ။ အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထက် တောင် အံ့ဩစရာကောင်းနေပြီ”

ဘူညက်က မည်သို့မျှမပြော။ ချားနေ့က ဆက်၍ . . .

“ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတာ တစ်လလောက်ပဲရှိ သေးတယ်။ ခု ကျွန်တော် မနှစ်သက်တာတွေ၊ မကျေနပ်တာတွေ အများကြီး ကို တွေ့နေရပြီ။ ဒါကလည်း သိပ်တော့အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ သဘာဝ ကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှအသုံးမဝင်တဲ့ နို့တိုက်သတ္တဝါကြီးတွေကို အသက်ပြန် သွင်းပေးနေတယ်ဆိုတာကတော့ မကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်က ပဲ ခေတ်နောက်ကျနေလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ဘူညက်သည် နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ အရောင်မှိန်နေကြလေပြီ။ ဤသည်ကိုထောက်လျှင် အသက်သိပ်မငယ်တော့ ကြောင်းကို သိသာနိုင်၏။

“နောင်ကျရင် နေသားကျသွားမှာပါ။ ဒုတိယအဆင့်မှာ ကျွန်တော်တို့ လိုနေတဲ့ပစ္စည်းတွေကတော့ လောင်စာစွမ်းအင်ဗျာ။ လောင်စာစွမ်းအင်ကို သိပ် လိုနေတယ်။ သူမရှိရင် လူတွေကို အသက်ပြန်မသွင်းနိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ . . . အဲဒီစွမ်းအင်ကလည်း နို့တိုက်သတ္တဝါကြီးတွေ အတွက်ပဲ လား”

“သူတို့အတွက်က လွယ်ပါတယ်။ သူတို့ထဲက အထီးတွေနဲ့အမတွေဆို ပြီး အသက်သွင်းပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကျတော့ ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ အထီးအမခွဲခြားပြီး အသက်သွင်းပေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျာ။ ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ ကိစ္စတစ်ခုသက်သက် မဟုတ်တော့ဘူး။ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ ဘယ်သူ့ကို အထီးအဖြစ် အသက်သွင်းပေးပြီး ဘယ်သူ့ကို အမ အဖြစ်အသက်သွင်းပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကချည်း ဆုံးဖြတ်လို့မဖြစ်တော့

ဘူး”

ချားနော့သည် ဘူညက်၏ နောက်ကျောဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အမိုးခုံးခုံးကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဘူညက်က ဆက်၍ . . .

“အချိန်ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဆဲလ်တွေဟာ ပြောင်းလဲသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာကျတော့ တစ်မျိုးမျိုး၊ အသက် အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်သွားတယ်ဆိုရင် ပြန်ပြီးအသက်သွင်းလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီကို အသက်ပြန်သွင်းဖို့ စာရင်းသွင်းထားတဲ့လူတွေဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်သူ့ကိုရွေးရမလဲဆိုတာ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ခေါင်းကိုက်နေတယ်”

ချားနော့သည် နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

“စာရင်းသွင်းထားတဲ့ လူတွေအားလုံးကို အသက်ပြန်သွင်းဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ စွမ်းအင်နည်းနေတယ်။ ဒီပြင်လည်း အခက်အခဲတွေ ရှိသေးတယ်။ အခက်ဆုံးကတော့ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ပြဿနာပဲ။ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာအခက်အခဲက ဒီလောက်မဟုတ်လှပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုရွေးရမလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုချွန်ရမလဲဆိုတဲ့ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာပြဿနာကတော့ အရှုပ်ဆုံးပဲ။ ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးတာဟာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပြင်လူတွေလည်း မေးခဲ့ကြလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်နေရာရောက်ရင် ခင်ဗျားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားအကုန်မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ရတာ”

ချားနော့က ပြောသည်။ ဘူညက်က သူ့စကားကို နားထောင်နေသည်။

“အသွားတုန်းကတော့ နှစ်ယောက်သွားတာပဲ။ အာကာသထဲကို ကျွန်တော်တို့သွားတာ ငါးနှစ်ကြာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတဲ့ဂြိုဟ်က ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့စံချိန်နဲ့ပြောရရင် အဆိပ်ငွေ့တွေဖုံးနေတဲ့နေရာ။ ဒါပေမဲ့ ရှေးတုန်းကသတ္တဝါတွေ အသက်ရှင်နေလို့တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ အာကာသထဲကို ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့ရသလောက်တော့ ဒီ

လောက်ပဲ သိခဲ့ရတာပဲ”

ဘူညက်သည် နားစိုက်၍ နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အာကာသယာဉ်က ပထမဆုံးပေါ်တဲ့ယာဉ်တွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ယာဉ်တွေမှာ ဆင်းတဲ့ဂီယာမပါသေးဘူး။ ယာဉ်ကြီးကနေပြီး ဂြိုဟ်ပေါ်ကိုဆင်းတဲ့ဂြိုဟ်ဆင်းယာဉ်ကလည်း တစ်ယောက်စီးကလေးရယ်။ သိပ်လည်း ပစ္စည်းကိရိယာမစုံလင်ဘူး။ မူလက စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဟိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်က သူ့ဂြိုဟ်ဆင်းယာဉ်နဲ့ ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ကွဲသွားတာ နောက် တစ်ခါမှ ပြန်မတွေ့ဘူး”

ဘူညက်၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွား၏။

“သဘောကတော့ ဂြိုဟ်ဆင်းယာဉ်ပျက်သွားတယ်လို့ ယူဆရတာပဲ။ လူကတော့ မသေဘူးဗျ။ သူ စူးစမ်းတွေ့ရှိသမျှတွေကိုစုဆောင်းပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို သတင်းပို့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ဆီက သတင်းတွေဟာ အရောက်နည်းလာပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာသတင်းမှမရတော့ဘူး။ ဒါကို ထောက်ရင် ဂြိုဟ်ဆင်းယာဉ်ကို ပြင်လို့မရတော့ဘူးလို့ ယူဆရတာပဲ။ ဒီတင် ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့လာခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်လည်း မြေပြင်ကို ပြန်ဆင်းခဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် သူကကော”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ကယ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့ဂြိုဟ်ပေါ်က ဘိုင်အိုစဖီးယား (ဇီဝပတ်ဝန်းကျင်) အခြေအနေကို ကမ္ဘာမြေပြင်ကိုရောက်အောင်ပို့ဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အဲဒီအချက်က အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဘူညက်က မည်သို့မျှမပြော။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေကြတာပါ။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရတော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ထိခိုက်ပါတယ်။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မနည်းအားတင်းပြီး ချရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ တခြားနည်းမရှိတော့ ဒီနည်းကိုပဲလုပ်ရတာပေါ့။ ခုတော့ သူပေးတဲ့သတင်းအချက်အလက်တွေကို ဘာမှအရေးတကြီးမ

ထားကြတဲ့ လူတွေကြားထဲ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကူး တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဘူညက်က မည်သို့မျှမပြော၊ ချားနော့က ဆက်၍ . . .

“ခုတော့ ကျွန်တော် အမြင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီဗျ။ သူ့ကံကြမ္မာဟာ ဒီအတိုင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ သိပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ဟန်ဆောင်နေတယ် ထင်တာပဲ။ သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရတာဟာ . . .”

“ကဲပါလေ ခင်ဗျား စိတ်ထိခိုက်တာတွေ၊ ခံစားရတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့၊ ပြီးခဲ့တာ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ သူလည်း သေသွားရော ခင်ဗျားလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။”

ချားနော့က မည်သို့မျှမပြော။ ချားနော့သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ သစ်ပင်များကြားမှ ဟာလာဟင်းလင်းပေါ်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရသည်။

“ဒီတော့ ကိုယ့်မှာ အခွင့်အာဏာမဲ့နေတဲ့လူတွေဟာ လူဖြစ်အရုံးဆုံးပဲ။ ခု ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဘာအခွင့်အာဏာမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။”

ချားနော့က . . .

“လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်မပေးနိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ပို့လိုက်တဲ့ အကြောင်းပြန်ချက်ကို ကျွန်တော် ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ သဘောမတူဘူးဗျ။ ထားပါလေ။ ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့မြေပြင်အတွက် ကျွန်တော်တို့ကျေးဇူး ဘာမှမရှိဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ရဲဘော်ဟာလည်း သန်းပေါင်းများစွာ သော အညကြများထဲက တစ်ယောက်ပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်လူတွေအတွက်တော့ ခင်ဗျားတို့ အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား။”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“လောကရဲ့အကျိုးကို ဆောင်သွားတဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်ဗျ။ သူတို့တစ်တွေ တီထွင်ကြံဆခဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာလောကကြီး

ဒီလောက်စည်ပင်ဝပြောနေတာ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ မရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီး ဒီအခြေအနေကို ရောက်မလာနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကော ခင်ဗျားတို့ အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား။”

ဘူညက်က . . .

“အသက် အကန့်အသတ်ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိထားဦးလေ။ အသက်သုံးဆယ်ထက်ကျော်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်လို့ရတော့မလဲ”

“အသက် သုံးဆယ်မကျော်ခင်မှာ သေသွားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တွေ အများကြီးပါဗျာ။ ဥပမာ လာမ္ဗန်တော့စ်၊ ဂါလျိုင်း . . . ၊ အမယ်လေး ရေတွက်လို့ တောင် မကုန်ပါဘူး။”

“ဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ခက်တယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“ပြဿနာက အရေအတွက်ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လုပ်ပေးချင်ရင်ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့က ဘာကိုမှ သတိမရကြတော့ဘူး ထင်တယ်”

ဘူညက်က မည်သို့မျှ မပြောတော့။ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသောကောင်းကင်နောက်ခံတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ဟန်။ ဘူညက်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကိုမှ သတိမရကြတော့ဘူး။ လာ . . . ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဇာမျှင်တစ်တစ်ချောင်းလို အပေါက်အပေါက်တွေဖြစ်နေသည့် မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှာ ကြည့်လိုက်လျှင် သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေသည့် သစ်ပင်အုပ်များမှ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတို့ကို မြင်ရသည်။ ချားနော့သည် ထိုနေရာသို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံရောက်လာသည်ကို မမှတ်မိတော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဌာနအဆောက်အအုံထဲမှထွက်လာကာ စကြိုတစ်ခုကို လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး ဇာပေါက်လိုဖြစ်နေသည့် မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်ကိုသာ သူ မှတ်မိတော့သည်။

အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မြသမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးအလယ်တွင် ရေ

ခဲတုံးကြီးများ မျောနေသည့်နှယ်ဖြစ်နေသော အိမ်ခေါင်မိုးများကို ကွက်တိကွက် ကျားမြင်နေရသည်။ ကောင်းကင်တွင် လေခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်နေသည် အောက်တွင် လေပြည်ညင်းတိုက်လျက်ရှိသဖြင့် သစ်ပင်မှသစ်ရွက်များသည် လိုင်းထလျက်ရှိကြ၏။ သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းသည့် ပိုက်လိုင်းကြီးတစ်ခုသည် အဝေးသို့ အထိ သွယ်တန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုပိုက်လုံးပေါ်တွင် အရာတစ်ခုသည် အသံမမြည်ဘဲ လျင်မြန်သည့်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားနေသည်။

“သံလမ်းပေါ်ကိုခွသွားတဲ့ မီးရထားလေ၊ မိုနိုရေးလို့ခေါ်တယ်၊ မိုနိုလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်၊ ခု ဒီမှာတော့ မိုနိုရေးဟာ အဓိကကျတဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး စနစ်တစ်ခုပဲ”

ရှည်လျားသည့် မီးရထားကြီးသည် အရှိန်ကို အနည်းငယ်မျှလျှော့ခြင်းမရှိဘဲ လူတို့အနားမှ ရွတ်ခနဲဖြတ်သန်းသွား၏။ နောက်တွင် လေရှိန်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ” ဟု ချားနေ့က မေးသည်။ ဘူညက်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါကရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျား သိတော့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး”

နောက် မီးရထားတစ်စင်းသည် သူတို့အနီးတွင် အသံမကြားရဘဲ အသာရပ်သွား၏။ တံခါးသည် အလိုလိုပွင့်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရထားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ မီးရထားသည် ကျယ်ပြန့်သည့် အစိမ်းရောင်လွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသည်။ မြို့ထဲရှိလမ်းမများပေါ်မှ မော်တော်ကားမီးရောင်များသည် ဝက်ပါလိုကောက်ကွေ့ ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။

“ဘယ်ကို သွားနေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

ချားနေ့က ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ တချို့လူတွေကို ဘာကြောင့်အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်မပေးသလဲဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျား နားမလည်သေးဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အချို့လူတွေကို ဘာဖြစ်လို့ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်မပေးသလဲ၊ ဖွမ်းအင်တွေကို ဘယ်မှာအသုံးချနေသလဲဆိုတာကို သိရအောင် ခင်ဗျားကို ပြမလို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားနေတယ်ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး”

ချားနေ့သည် မျက်နှာမူနံကုပ်လျက်ရှိရာမှ ရထားတွဲထဲတွင် လိုက်ပါလာသူများမှာ အသက်ငယ်ပုံရသော အမျိုးသမီးများသာဖြစ်ကြ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံများ၊ ဂါဝန်တိုတိုကလေးများကို ဝတ်ထားကြ၏။ အမျိုးသမီးများသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ခြေထောက်များရှေ့တွင် ပန်းခွေများကို ချထားကြသည်။ ရထားတွဲတစ်ခုလုံးသည် သူတို့ပန်းရနံ့များဖြင့် ထုံရစ်ရီဝေလျက်ရှိ၏။ ရထားသည် သက်ဆိုင်ရာဘူတာများတွင်ရပ်ပြီး အရှိန်ပြင်စွာခုတ်မောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်၏။

ချားနေ့က . . .

“ပန်းခွေတွေကလည်း များလှချည်လားဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်များတဲ့ ပန်းခွေတွေကို ယူလာကြတာလဲ၊ လူတွေကိုကြည့်ရတာ အလုပ်ကော လုပ်ကြရဲ့လား”

ရထားသည် မြို့ပြင်ဘက် လမ်းဆုံတစ်နေရာဟုထင်ရသော ဘူတာရုံတစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်၏။ ထိုနေရာတွင်မူ မိုနိုရေးရထားလမ်းသည် မြေကြီးနှင့် သိပ်မကွာတော့။ ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည့်အမျိုးသမီးငယ်များသည် ရထားပေါ်မှဆင်းလာကြကာ သစ်တောများထဲက လမ်းကလေးတစ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ကောက်နှံတွေ မှည့်လျက်ရှိ၏။

“နွေရာသီလေဗျာ၊ ဒီအချိန်ဆိုတော့ လူတွေအလုပ်မလုပ်ကြဘူး၊ အားလပ်ရက်ယူတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

လမ်းကလေးသည် တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ဆုံးသွား၏။ နောက်ဆုံးလမ်းကွေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဘူညက်သည် ရပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမများသည် သစ်ပင်မြင့်ကြီးများအောက်တွင်ရှိသည့် ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်ဆီသို့ သွားနေကြသည်။ ထိုကျောက်တိုင်ကြီးအနီးတွင်မူ ထာဝရတောက်ပသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ဘူညက်က . . .

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ မိုနိုရေးလမ်းတွေအားလုံးဟာ ဒီနေရာလိုနေရာမျိုးတွေမှာ

လာဆုံကြတယ်။ ဒီနေရာမျိုးတိုင်းဟာ တစ်ခါတုန်းက စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေပဲဗျ။ ဒီမှာကျဆုံးသူတွေရဲ့အလောင်းဟာ မြေကြီးထဲမှာရှိနေကြတယ်။ အဲဒီက အရိုးမဲ့နီကလေးတွေကို တစ်ဆုပ်စီလောက်ရရင် ကျွန်တော်တို့ သူတို့ တစ်တွေကို အသက်ပြန်သွင်းနိုင်တယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ကျဆုံးသွားတဲ့ အာဇာနည်တွေဟာ အသိန်းအသန်းရှိတယ်။ တချို့လည်း စစ်ဒဏ်ကြောင့် သေ သွားကြရတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ကလေးငယ်တွေပဲ။ သူတို့ဟာ လူ့လော ကကြီးရဲ့ကောင်းကျိုးအတွက် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်လိုက်ရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ဦးစားပေးပြီး အသက်ပြန်သွင်းရဦးမယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် စွမ်းအင် နည်းတဲ့အတွက် လူတွေကို အသက်ပြန်ရင်လာအောင် လုပ်ပေးတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ တွေ့နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုဦးစားပေး နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်လောက်ရောပေါ့။”

ဘုညက်သည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ချားနေ့လည်း စကားမပြောနိုင် တော့။ ခေတ်ခြား၊ မျိုးဆက်ခြားနေသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ် ဤ ရပ်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ကျောက်တိုင်ကြီးခြေရင်းတွင် ပန်းခွေ များကိုချ၍ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောက်တိုင်ခြေရင်းတွင်မူ ပန်းခွေတွေ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်ကာ မြင့်သည် ထက်မြင့်လာခဲ့ပြီ။

(ဆိုဗီယက်သိပ္ပံစာရေးဆရာ Mikhail Pukhov ၏ Flowers of the Earth ကို ပြန်ဆိုသည်)

ရွှေယုဝင်း အတွဲ ၃၈ အမှတ် ၄၅၅ ၁၉၈၅ ဖတ်လ

မိုးခါးရေသောက်

ကျွန်တော်တွေ့နေရသည့် ဗိုလ်တူးစီးယန်းလူမျိုးမှာ ခြောက်သွေ့ရှုံ့တွ နေသည့် လူသားမျိုးနွယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ နီရဲသော သူ့လည်ပင်းမှ အရေပြား သည် အောက်သို့ တွဲကျလျက်ရှိကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လိုက်ပါ လာရသည့်အတွက် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေပုံရသည်။ သူ သည် ခွင်လျက်ရှိသော သူ့လက်လေးချောင်းအနက် လက်တစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်ကာ ကုန်းပေါ်သို့တက်လာရန် အချက်ပြနေသည်။

“သခင် . . . ဒီကိုလာဗျ၊ ဘုရင့်သင်္ချိုင်းဂူက ဒီပေါ်မှာ”

“လာပြီ . . . ဒိုးလ်ဗတ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောကာ ပခုံးတွင်ထမ်းထား သည့် တူရွင်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်တို့ကို အနိုင်နိုင်သယ်ဆောင်ရင်း သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒိုးလ်ဗတ်သည် မြေကြီးပေါ်မှာ မြေပုံစုနီစုနီကလေးကို ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“အဲဒါပဲဗျ၊ သခင်အတွက် ကျွန်တော် မဖျက်မဆီးချန်ထားတာ”

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲနှိုက်ရင်း မြားသဏ္ဍာန်ပိုက်ဆံပြားတစ်ဆုပ်ကို ယူ လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို တစ်ပြားလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းလူမျိုး ဒိုးလ်ဗတ်သည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ချာချာလှည့်ကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ အထုပ်အပိုးများကို အောက်သို့သယ်ချပေးနေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်မှ တူရွင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးကို ဆွဲကာ စတင်တူးဖော်ခြင်း ပြုသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်မှုတစ်ခုကို လုပ်လျှင် ဖြစ်မြဲမိမ္မတာအတိုင်း တစ်ခုခုတွေ့တော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်ထဲတွင် မြည်ဟည်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ မြေကြီးထဲသို့ တူရွင်းကိုစိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ခုခုတွေ့တော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ရခြင်းသည် ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်ရေးသမားတိုင်း၏ အရသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒိုးလ်ဗတ်ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း မြေကြီးကို အခက်အခဲမရှိ တူးဖော်လျက်ရှိ၏။

“ဟောဒီနေရာမှာခင်ဗျာ၊ လှလိုက်တဲ့နေရာခင်ဗျာ၊ သခင်ဂျရယ်အတွက်တော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ သခင်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်”

ကျွန်တော်သည် တူရွင်းရိုးပေါ်တွင် အားယူ၍ရပ်လိုက်ရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုကာ သူပြရာသို့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် နဖူးတွင်သီးနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ကို သုတ်၏။ ထရွိုင်မြို့ကြီးကို တူးဖော်ခဲ့စဉ်က နေပူကျကျကြီးတွင် မောမောပန်းပန်းတူးခဲ့ရရာသည် ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတို့၏ ဖခင်ကြီးရှာလီမန်းကို ပြေး၍အမှတ်ရသည်။ အမိမြေကြီးကို တူးဖော်ရာဖွေခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းသုတေသနသမား အကျော်အမော်တို့အနက် ရှာလီမန်းသည် ကျွန်တော်၏စံပြသူရဲကောင်းကြီးဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ထိုင်လိုက်ကာ နူးညံ့သည့်ဗိုလ်တူးစီးယန်း သဲမြေမွှေထဲတွင်ပေါ်နေသည့် တောက်တောက်ပပအရာဝတ္ထုကလေးကို ငုံ့၍ကြည့်နေသည်။ ပစ္စည်းကလေးမှာ သဲမြေတို့ ပေကျဲနေခြင်းမရှိတော့။

“ရှေးတုန်းကသုံးခဲ့တဲ့ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုဗျာ၊ ဘေးအန္တရာယ်ကို တားဆီးတဲ့သဘောနဲ့ ဒီအဆောင်ကို သုံးခဲ့ကြတာ၊ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးကျောက်ကို မြသွေးသလိုသွေးပြီး အကွက်ဖော်ထားတယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တူးဖော်တွေ့ရှိသည့် ပစ္စည်းကို အမျိုးအမည်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးနောက် ဒိုးလ်ဗတ်ကိုလို့က်လုံစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒိုးလ်ဗတ်”

ဒိုးလ်ဗတ်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး . . .

“မလိုပါဘူး သခင်၊ ဒီအဆောင်လက်ဖွဲ့ကတော့ တော်တော်ဈေးကောင်း

ရမှာပဲ ခင်ဗျာ၊ သခင်တို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုပြန်ရောက်ရင် အမျိုးသမီးတွေက ဈေးကြီးပေးပြီး ဝတ်ကြမှာပဲ”

“သူတို့ကတော့ ဝတ်ကြမှာပေါ့ကွာ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်နာနာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒိုးလ်ဗတ်သည် ကျွန်တော် စိတ်နာနာသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိဟန်တူ၏။

ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်မှုများမှာ တွေ့ရှိသည့်ပစ္စည်းအချို့ကို လူချမ်းသာအိမ်များတွင် ဂုဏ်ယူ၍ အလှအပပစ္စည်းအဖြစ်ထားခြင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမျှ မကျေနပ်။ ထိုပစ္စည်းများကို လူချမ်းသာ၏မိန်းမများက အလှအပဝတ်ဆင်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့တစ်တွေ အလှအပဖြစ် ဆင်သဖို့အတွက် ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော်တို့လုပ်ကိုင်နေခြင်းမဟုတ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ တစ်ခေါက်မျှမရောက်သေးသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာမြေပြင်မှ ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားကြီးများဖြစ်သော ရှာလီမန်းနှင့်အိဗန်တို့၏ အစဉ်အလာကို ရိုသေလေးစားသည်။ သူတို့တွေ့ရှိသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝတ်ဆင်လျှင် ဂုဏ်ရှိသည်ဟူသော လူချမ်းသာကြေးရတတ်မိန်းမတို့၏ ဆေးစုံခြယ်ထားသောရင်ညွန့်ပေါ်တွင်မရှိဘဲ ဗြိတိသျှပြတိုက်နှင့် အခြားသော ရှေးဟောင်းပြတိုက်များထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့၏အစဉ်အလာကို ကျွန်တော် လေးစားသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရေးခေတ်သို့ရောက်လာသည့်အခါတွင် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြေကြီးထဲတွင် မြုပ်နေသောရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို လူတွေ့စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည် လူ့လောကကြီး၏ အကျိုးကိုသာမက ဝါသနာပါသူတိုင်းအတွက်လည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းဖြစ်ပေသည်တကားဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်ကြည့်နူးခြင်းမက ကြည့်နူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ဘယ်လောက်များ မှားလိုက်ပါသလဲ။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့သွားရောက်လေ့လာလိုသဖြင့် ခရီးစရိတ်ကလေးဘာလေးရရန် ထိုအလုပ်ကိုဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်မအောင်မြင်ခဲ့။ ကျွန်တော်

သည် အမျိုးသမီးတွေဆင်ယင်သည့် အလှအပ၊ပစ္စည်းရောင်းသူတို့၏ အစေအပါးသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ရှိ အဖိုးတန်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တူးဖော်ရန် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းကို အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးကို မြင်ရ၏။ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး အပြစ်အနာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ ဗိုးလ်တပ်စ်ဂြိုဟ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ခါက မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် လူမျိုးကြီးတစ်မျိုး၏ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ မြေကြီးထဲတွင် နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာရှိနေသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

လက်ဖွဲ့ကလေးကိုကြည့်၍ ဒိုးလ်ဗတ်ကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်ဆုပေးမှ သင့်မည်ဟု ကျွန်တော် သဘောရသည်။ ရှုံ့တွနေသည့် ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သားသည် ကျွန်တော်ပေးသည့် ရွှေစများကို လက်ခံ၏။ သို့ရာတွင် လက်သာခံရသည် သူလည်း ကျွန်တော်လို စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ကဲ . . . ဒီနေ့တော့ တော်လောက်ရောပေါ့ ဒိုးလ်ဗတ်ရာ၊ မနက်ဖြန်မှ ဆက်တူးကြတာပေါ့၊ မင်းလည်း ထိုက်သင့်တဲ့လုပ်ခကို ရပြီပဲ”

“ရပါတယ် သခင်” ဟုဆိုကာ ဒိုးလ်ဗတ်သည် ကျွန်တော်၏အဝတ်အစားများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို သိမ်းပေးနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လွင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်သန်းကာ စခန်းဆီသို့တိတ်ဆိတ်စွာ လာခဲ့ကြ၏။ စခန်းနားသို့ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဗိုလ်တူးစီးယန်းကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာကြကာ သူတို့ကောက်ရထားသည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအတိုအစကလေးများကို လိုက်ရောင်းနေကြသည်။ အချို့လက်ရာများမှာ တော်တော်ကောင်း၏။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းလူမျိုးများသည် လက်မှုပညာအတတ်တွင် တော်တော်ကျွမ်းကျင်ကြပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဝိုင်းအုံနေကြသောကလေးငယ်များကြားမှ တိုးထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဖန်ကျည်လက်ရာတွေ မည်မျှကောင်းကြောင်း ပြောကြသည်။ သူတို့ ဆင်စွယ်ပန်းပုလက်ရာတွေ မည်မျှလှလှမဝယ်ဟု ကျွန်တော်

ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထိုလက်ရာများမှာ ယခုခေတ်လုပ်သည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့်အတွက် ကမ္ဘာမြေပြင်မှ ဈေးကွက်များတွင် ဈေးကောင်းကောင်းမရ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်လို ငွေကြေးမတတ်နိုင်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုအလှအပ၊ ပစ္စည်းများကို များများဝယ်၍ စုဆောင်းခြင်းမပြုနိုင်။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းရုံးမှာ မပိတ်သေး။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသည့်အခါတွင် လူသုံးလေးယောက်သည် ဗိုလ်တူးစီးယန်းလမ်းပြများနှင့် ရပ်၍ စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါတွင် အရပ်မြင့်မြင့်လူက ကျွန်တော်ကိုလှမ်း၍ “ဟဲလို ဂျရယ်” ဟု အသံထွက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်က ပြန်၍နှုတ်ဆက်၏။ ထိုလူမှာ ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သို့ ရောက်နေသည့်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒေးဗစ်စတားဂျက်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ရသာလျှင် ဘ၊နဖူး သိုက်တူးမည်ဆိုသည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ စကားဂျက်သည် ဂြိုဟ်ပေါ်ရှိအထွတ်အမြတ်ထားသည့် ဘုရားဝတ်ကျောင်းဟူသမျှတို့ကို ဖျက်ဆီးဝင်ရောက်ကာ ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် ဈေးကောင်းရမည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို စုဆောင်းရှာဖွေတတ်သည် ချည်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါတွင် စတားဂျက်က “ဘယ်နှယ်လဲဗျို၊ တစ်နေ့လုံး သူတို့လေထုထဲ အဆိပ်သင့်ခံပြီး လိုက်ရှာတာ၊ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရမယ့်ဟာကလေးတွေ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က မျော့တော့စွာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း . . . တတိယခေတ်တုန်းက အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုတော့ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း တခြားကို လက်လွှဲရောင်းလိုက်တော့မလို့ စိတ်ကူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလိုချင်တယ်ဆိုရင် မရောင်းသေးဘူးလေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ လိုချင်သူရှိရင် ရောင်းလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လည်ထူးထောင်ရေးခေတ်က ကြွေရည်သုတ်ထားတဲ့ ခေါင်းခွံသေတ္တာတစ်လုံးရလိုက်တယ်ဗျ၊ ကြွေရည်သုတ်တွေပေါ် ပလက်တီနမ်ပန်းထိမ်လက်ရာတွေကလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်”

စတားဂျက်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အနီးတွင်ရှိသည့်ကေဘားအမည်

ရှိ ဗိုလ်တူးစီးယန်းလမ်းပြကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော့်လမ်းပြက တော်တော်နိပ်တယ်ဗျ၊ သူ့နှာခေါင်းမှာ ရေဒါများ တပ်ထားသလားမသိဘူး၊ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာကိုတန်းပြနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်လမ်းပြကို အမွန်းတင်ပြောဆိုမည်အပြုတွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းရုံးထဲမှ ရှေးဟောင်းသုတေသနပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်သူ ဇွိတ်ထွက်လာကာ . . .

“ဆို ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ၊ ခင်ဗျားအလှည့်လား ဂျရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် တူရွင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ သူ့နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။ ဇွိတ်သည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို နှမ်းနယ်စွာ ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားဆီကကော ဘာထူးသလဲ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တွေ့ရှိလာခဲ့သည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှထုတ်ပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်အလင်းရောင်လက်နေသည့်ကို ဇွိတ်သည် သေချာစွာကြည့်နေ၏။

“အင်း . . . သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“အကောင်းစားထဲက မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ၇၅ ဒေါ်လာလောက်တော့ ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာ ၇၅ ဒေါ်လာ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၅၀၀ လောက်မှန်းထားတာ၊ ကျောက်ရဲ့အရည်အသွေးကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”

“အရည်အသွေးကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလည်း ကျောက်အကြောင်းနားလည်သားပဲ၊ ခင်ဗျားကျောက်က ဥဿဖရားဗျ၊ ဥဿဖရားဆိုတာ အမြင်သာကောင်းပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သိပ်အဖိုးတန်တဲ့ကျောက်မျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကုတ်သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားရတော့မည်။ ကျောက်ကို ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပို့သည့်ခရိတ်၊ ဟိုရောက်လျှင် ဝယ်သူ ရှိ မရှိပြဿနာ၊ ဈေးကွက်တွင် ရောင်း

ပန်း လှ မလှကိစ္စ။ သူ စကားမပြောခင် ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကဲဗျာ . . . သိပ်လည်း များများဈေးကိုင်မနေတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ရာငါးဆယ်တော့ ပေး၊ ဒါလောက်မှမရရင်လည်း မရောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်လှောင်လှောင်ပြီးကြည့်လိုက်ရင်းက . . .

“ခင်ဗျားအတွက် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာလဲ . . . ဗြိတိသျှပြတိုက်ကို လှူမလို့လား”

ကျွန်တော်မှာ သူ လှောင်သည်ကို ခံနေရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကဲဗျာ . . . ဒီလိုဆိုရင် တစ်ရာပေးမယ်”

“တစ်ရာငါးဆယ်ပဲ၊ မပေးနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ သိမ်းထားတော့မယ်”

ဇွိတ်သည် အံ့ဆွဲထဲသို့နှိုက်ကာ ဆယ်ဒေါ်လာတန် ဆယ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း . . .

“အဲဒါ ကျွန်တော် ပေးနိုင်တာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကတော့ ဒီလောက်ပဲပေးနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆယ်တန်ဆယ်ရွက်ကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ကာ လက်ဖွဲ့ကို သူ့အား ပေးလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ပစ္စည်းတစ်ခုတွေ့လာတယ်ဆိုရင်တော့ ခြောက်ပြားပဲ ပေးပါတော့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ ပေးသလောက်ပဲ ယူရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က တတ်နိုင်သမျှ ဈေးချိုချိုနဲ့ရအောင်လုပ်ဖို့ ကုမ္ပဏီက ခန့်ထားတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို အနီးတွင်ရပ်နေသော ဒိုးလ်ဗတ်အား လှမ်းပေးပြီးနောက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာ

ခဲ့၏။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တူးဖော်ရှာဖွေရောင်းရသည့် ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လာသည်။ သူတို့အလုပ်ကို ကျွန်တော်လက်ခံခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ရှစ်လရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုဆယ့်ရှစ်လအတွင်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတို့ကို သူတို့လက်သို့အပ်လိုက်ရတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သစ္စာဖောက်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်သည့်နယ် ထင်နေမိသည်။

အကယ်၍သာ ထိုပစ္စည်းများကိုမရောင်းဘဲ ဗြိတိသျှပြတိုက်ဗိုလ်တူးစီးယန်း ယဉ်ကျေးမှုခန်းမတွင်သာထားခဲ့လျှင် ကျွန်တော် တူးဖော်တွေ့ရှိသော ပစ္စည်းများသည် စင်တွေနှင့်အပြည့်ရှိနေတော့မည်။ ထိုအကြောင်းကိုတွေးမိတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲဖြစ်သွားတတ်သည်။ လက်ညှစ်အားသန်ရန် လုပ်သည့် ကိရိယာများ၊ ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်သည့် သွားကြားထိုးတံများ၊ လက်ကိုင်နှစ်ဖက်ပါသည့် သလင်းဒိုင်းကြီးများ၊ ပန်းပုထုထားသည့် နားဆွဲများ စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းများသည်မနည်းတော့ပြီ။ ထိုပစ္စည်းများသည် ရှေးဟောင်း ဗိုလ်တူးစီးယန်းယဉ်ကျေးမှုကြီး ထွန်းကားခဲ့စဉ်က ပေါ်ထွန်းခဲ့သောပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းများသည် နဂါးငွေ့တန်း စကြဝဠာထဲတွင် အဟောင်းအမြင်းပစ္စည်းများအဖြစ် ပြန်ကျလျက်ရှိသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ကလေးကိုပင်လျှင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ခဲ့ပြီနည်း။ ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ပြန်ပို့ကာ ဈေးအမြင့်ဆုံးပေးနိုင်သူကို ရောင်းကြတော့မည် မဟုတ်လော။

ကျွန်တော်သည် အခန်းပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းတွင် ဘာပစ္စည်းမျှ ကောင်းကောင်းမရှိ။ အမှတ်တရသိမ်းစရာပစ္စည်းကလေးမျှပင် မကျန်ရစ်။ ကျွန်တော်သည် တွေ့သမျှရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်းများကို ဇွတ်၏စားပွဲပေါ်သို့ပို့ကာ သူတို့ပေးသမျှဈေးနှင့် ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီ။ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ်လည်း ထားလိုစိတ် ကျွန်တော့်တွင်မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် ကုမ္ပဏီနှင့်အလုပ်လုပ်ရန် စာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှစ၍ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်ရှိသည့် အနုပညာစိတ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းစုဆောင်းလိုစိတ်တို့သည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်ရာ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် အီဗန်ရေးသော 'မိန့်၏နန်းတော်ဟောင်း တူးဖော်လေ့လာချက်များ' အမည်ရှိစာအုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစာအုပ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်ကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် ပြန်တင်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အကြီးအကျယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှလေပြီ။ တံခါးခေါက်သံပေါ်လာ၏။ အစတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းအသာအယာခေါက်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းတံခါးသည် ပွင့်လာကာ အလုပ်လက်မဲ့တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သားတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သူ့အမည်မှာ ကူးရှကတ်ဖြစ်၏။ အားလုံးက သူ့ကိုမယုံကြည်သဖြင့် လမ်းပြအဖြစ်မသုံးဘဲထားသောကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သခင် ဂျရယ်လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သခင်မှာ လမ်းပြတစ်ယောက်လောက်များ မလိုဘူးလား၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြနိုင်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေက တော်တော်ကိုအဖိုးတန်ပါတယ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ ပြန်ရောင်းရင် ဈေးကောင်းကောင်းရမှာပါ”

“ကျုပ်မှာ လမ်းပြရှိပြီးသားပဲ ကူးရှကတ်၊ ကျုပ် ဒိုးလ်ဗတ်ကို ငှားထားတယ်လေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မလိုသေးပါဘူး”

ကူးရှကတ်သည် ရုံ့တွနေသောသူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ချ၍ရပ်ရင်း

“ဒီလိုဆို သခင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။”

ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားသောသူ့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့၏။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သားများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တော်တော်တူကြသည်။ သူတို့အားလုံးလိုလိုပင် ရုံ့တွကာ လူအိုကြီးနှင့်တူနေကြသည်။ ငယ်ရွယ်သူများလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ သူတို့သည် ပျက်သုဉ်းနေသော မျိုးနွယ်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ လက်မူအ

နပညာပစ္စည်းများကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည့် သူတို့မဟာယဉ်ကျေးမှုခေတ်ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုဆို၍ သူတို့တွင် အရိပ်အယောင်မျှပင်မကျန်တော့ပြီ။ နှစ်ထောင်ပေါင်းအနည်းငယ်အတွင်းတွင် လူမျိုးတစ်မျိုး ဤသို့ပျက်သုဉ်းသွားရသည်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် အံ့သြနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ထိုအကြောင်းကို တွေးနေသည်။ နှစ်ဆယ့်သုံးနာရီခွဲအကြာတွင် တံခါးမှခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ကျွန်တော်က အလန့်တကြားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ရှည်လျားပိန်သွယ်သည့် ဂျော့ဒါဗီကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် ကုမ္ပဏီသို့ အရောင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်ချင်နေသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက်

“ဘယ်လိုလဲ ဂျော့၊ အချိန်မတော်ကြီးပါလား၊ ဒီနေ့ကော ဘာတွေများ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့သေးလဲ”

“ဒီနေ့လား၊ အင်း . . . ဒီနေ့တော့ နေ့တွက်မကိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လမ်းပြ ကူးရှကတ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ၊ စောစောကတင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ အလုပ်လာတောင်းနေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ၊ သုံး လေးရက်လောက်ပဲ အတူလုပ်လိုက်တာပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ဆီက ငါးရာနှုန်းတောင်းတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို ခေါ်သွားတာ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်တူးစီးယန်းလမ်းပြများအကြောင်းကို သိသဖြင့် ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

“ဒီငန့် ခင်ဗျားဆီလာသွားသလား၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ကိုကော ငှားလိုက်သေးသလား”

“မငှားပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ငှားလိုက်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကျွန်တော့်ကို

ဟိုလျှောက်ခေါ်၊ သည်လျှောက်ခေါ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာမှလည်းမတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိုခေါ်တာလဲလို့မေးတော့ သူလည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရှိတဲ့ နေရာကို သိပ်မသိတာနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုပြီး ဟိုဟိုသည်သည်ခေါ်သွားတာတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီငန့်ကို ကြိမ်နဲ့ရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကော ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ အပြင်ထွက်သလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မသွားဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်”

သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် တုန်ယင်လျက်ရှိပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲရှိ မှန်ရီသောမီးရောင်အောက်တွင် ဖြူဖျော့ချိုးကျနေသော သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိသည်။

“ဘာ . . . ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ထွက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ လမ်းပြမပါဘူးပေါ့”

ဂျော့သည် ဖြူဖွေးနေသောဆံပင်များကို လက်ချောင်းဖြင့် ဖွလိုက်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ကြောင်းကတော့ လမ်းပြအချိန်မီရှာလို့မရလို့၊ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှာချင်လို့၊ လမ်းပြငှားရတာ သိပ်မခိပ်ဘူးဗျာ၊ သူတို့က ဘုရင့်သင်္ချိုင်းကိုပဲ ခေါ်သွားကြတာ၊ နေရာအသစ်အဆန်းတို့ ဘယ်တို့ကိုလိုက်မပို့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ နေရာသစ် ရှာကြည့်တာ”

ဂျော့သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အဘယ့်ကြောင့် သူ ဤမျှစိတ်ညစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းစဉ်းစား၍မရပါ။ ခဏကြာမှ

“ကဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်က ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကုချပေးစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က ပခုံးမှကြိုးသိုင်းများကို ဖြုတ်ယူပြီး အပြာရောင်ကင်းဗတ်အိတ်ကြီးကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ဂျော့က ကြိုးအိတ်မှ သံချေးတက်နေသော သံကွင်းများကိုဖြုတ်ကာ အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုနှိုက်ယူ၍ ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။

“ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ခင်ဗျား သိလား”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကိုယူ၍ သေချာစွာစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ရွံ့စေးနက်ဖြင့်လုပ်ထားသည့် လက်ဖြစ်အိုးတစ်လုံးနှင့်တူသည်။ အိုး

ပေါ်တွင် လက်ချောင်းရာကြီးတွေ အထင်းသား။ အိုးကလည်း ပုံမကျပန်းမကျ နှင့်။ တော်တော်ညံ့သည့်လက်ရာဖြစ်သည်။

“အင်း . . . ကျွန်တော့်အထင်တော့ သမိုင်းမတင်မီခင်ခေတ်လောက်က လက်ရာပဲလို့ ထင်တယ်”

ဂျောက ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားက ဒီလိုထင်သလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိုးပေါ်က လက်ချောင်းရာတွေကို မြင်ရလို့သာ၊ လက်ချောင်းရာတွေကို မမြင်ရရင် ကလေးတစ်ယောက်လုပ်တဲ့အိုးလို့ပဲ ထင်မိမှာပဲ။ ဒီတော့ လူကြီးဖြစ်လျက်သားနဲ့ ဒီလောက်လက်ရာကြမ်းနေရင် ဒီအိုးကို လုပ်တဲ့လူဟာ သမိုင်းမပေါ်မီ အလွန်ရှေးကျတဲ့ခေတ်ကရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မမှန်တဲ့လူတစ်ယောက် ကောက်လုပ်ထားတာလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပဲ တွေးစရာရှိတော့တာပေါ့”

ဂျောက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း . . .

“အင်း . . . ခင်ဗျားတွေးတာ ယုတ္တိတန်ပါတယ်လေ၊ ဟောဒါကလေးကို တွေ့လို့ မတွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ တွေးမိမှာပဲ”

ဂျောက ရွှေချထားသည့် သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။ သွားကြားထိုးတံမှာ ဗိုလ်တူးဆီးယန်းယဉ်ကျေးမှု တတိယ ခေတ်လက်ရာဖြစ်၏။

“ဒါကို အိုးထဲကတွေ့တယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ သွားကြားထိုးတံကတော့ ရှေးခေတ်၊ အိုးကတော့ မကြာခင်ကလက်ရာလို့ ခင်ဗျားဆိုချင်သပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြမယ်လေ၊ ခင်ဗျား လက်ခံချင်မှာလည်း လက်ခံပေါ့၊ ဒီအိုးလက်ရာဟာ စိတ်မနှံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟာ အင်မတန်အခွင့်အလမ်းနည်းတယ်၊ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းမတင်ခင်ခေတ်ကလက်ရာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်တူးဆီးယန်းယဉ်ကျေးမှုက အိုးထည်အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိရသေးတော့ အဲဒီတုန်းကလက်ရာရယ်လို့ ပြောဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီအိုးဟာ သမိုင်းတင်ပြီးမှပေါ်လာတဲ့အိုး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်လောက် ဆိုပါတော့၊ ရှေးဦးသမိုင်း

ခေတ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲ . . . ခင်ဗျားကြည့်နေတဲ့ ရွှေချထားတဲ့သွားကြားထိုးတံကတော့ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ဗျာ၊ အလွန်ရှိလှရင်လည်း နှစ်နှစ်ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က သွားကြားထိုးတံကလေးကို အလန့်တကြားလွှတ်ချလိုက်ရင်း . . .

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်တူးဆီးယန်းဂြိုဟ်သားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်နေတယ်ပေါ့၊ မကြာခင်ကမှ လုပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဆိုပြီး လိုက်ပြနေတယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား၊ သူတို့နေတဲ့ တဲကလေးတွေထဲကို ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါမှ ဝင်ခွင့်မပေးဘူးလေ၊ အဲဒီတဲကလေးတွေထဲမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ရာနဲ့ချီပြီး လုပ်နေကြတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ နေရာအနှံ့အပြားမှာ လျှောက်မြှုပ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီနေရာတွေကို လိုက်ပြနေကြတယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်းသာမှန်ရင် ခက်ရချည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုပြီး လိမ်တယ်လို့ ဆိုတာကော ခင်ဗျားမှာ အထောက်အထားရှိလို့လား”

“ခုထိတော့ မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိအောင် ရှာရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အမှန်ကိုဖွင့်ချရမှာပေါ့၊ ကူးရှကတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလိုက်ရှာ၊ လည်မျိုညှစ်ပြီး အမှန်ကိုပေါ်အောင် စစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်တူးဆီးယန်းရှေးဟောင်းပစ္စည်းလို့ပြောနေတဲ့အရာတွေဟာ အတုအလိမ်တွေဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို စကြဝဠာတစ်ခုလုံး သိအောင် လုပ်ရမယ်၊ တကယ့်ဗိုလ်တူးဆီးယန်းပစ္စည်း အစစ်အမှန်ဆိုတာ ရှိတွေ့လိမ်းကျံပြီး ညစ်ပတ်နေတဲ့အရာတွေဖြစ်ကြောင်း အလှအပမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့လို ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတွေအတွက်သာလျှင် တန်ဖိုးရှိတဲ့အကြောင်းကို အားလုံးသိအောင် လုပ်ရမယ်”

ဂျောက အားရပါးရပြောနေသည်။

“မှန်လိုက်လေဗျာ . . . ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖွင့်ချရမှာပေါ့၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုပြီး ဝယ်စုဆောင်းတဲ့ နလပိန်းတုံးတွေတော့ မှတ်ကရောပေါ့၊ ရှေးဟောင်း

ပစ္စည်းလို့ပြောနေတဲ့အရာတွေဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ ခုခေတ်ပေါ်
နေတဲ့ ရေဒီယိုသာမယ်မီးဖိုတွေလို နောက်ဆုံးပေါ်ပစ္စည်းတွေဖြစ်နေတဲ့အ
ကြောင်းကိုသိရင် ဒီငနဲတွေ ဘယ်လိုများနေမလဲ မသိဘူး၊ ဒီငနဲတွေက နှစ်
တစ်သောင်းလောက်ထက်နောက်ကျရင် သိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားချင်ကြတာမဟုတ်
ဘူး၊ ခုတော့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုပဲ ကူးရှကတ်ကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာပြီး မေးမယ်၊ ဒီ
ကောင်ကလည်း ခုလောက်ဆိုရင် ပြောချင်လှရောမယ်၊ ခင်ဗျားကော လိုက်ဦး
မလား”

ကျွန်တော်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်ထဲတွင် မပါလိုသဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်တော့ မလိုက်တော့ဘူးဗျာ၊ အိမ်ကို စာရေးစရာတွေရှိနေသေး
လို့ ရေးလိုက်ဦးမယ်၊ သတိနဲ့တော့ သွားနော်”

ဂျော့သည် သူ့ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ကောက်ယူပြီးနောက် ထွက်သွား၏။ ကူး
ရှကတ်သွားနေကျဖြစ်သည့် အရက်စပ်သည်ဆိုင်သို့ သွားနေသော ဂျော့ကို
ကြည့်၍ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူဝင်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဆုဆူညံညံ
အသံများကို ညအမှောင်ထဲမှ ကြားနေရသည်။

နံနက်ပိုင်းရောက်သည်နှင့် ထိုသတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွားကာ နေ့လယ်ပိုင်း
လောက်အရောက်တွင်မူ တစ်ရွာလုံး အုတ်သော်သောင်းတင်းဖြစ်လျက်ရှိလေ
ပြီ။

ယခုမူ ကူးရှကတ်က အားလုံးဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းများ
သည် လက်မူပညာမြောက်သူများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့လက်ရာများကို
ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ရောင်းရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင်
ကမ္ဘာမြေပြင်က ထိုပစ္စည်းများကို အလိုမရှိ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုသာ
လိုချင်သဖြင့် သူတို့ပစ္စည်းများအတွက် ဈေးကွက်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်တူးစီးယန်းလူမျိုးများသည် လက်မူပညာမြောက်ကြသည့်တိုင်
သူတို့ဘိုးဘေးများသည် ရှေးလက်ရာများကို မထားခဲ့ကြ။ လက်ရာကြမ်းသည်
မြေအိုးများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သားများသည်
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအတုများကို လုပ်ကြတော့သည်။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သား
များသည် သူတို့ဘာသာ သူတို့ရှေးဟောင်းသမိုင်းတစ်ရပ်ကို လုပ်ကြံဖန်တီး၍

ပြောလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုသည် ရှေးအီဂျစ်ယဉ်ကျေးမှု၊ ဗာဗီလုံ
နီးယားယဉ်ကျေးမှုတို့ထက်ပင် ရှေးကျသောယဉ်ကျေးမှုကြီးဖြစ်ကြောင်း လုပ်
ကြံဖန်တီးလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ပစ္စည်းများကို ပုံဆွဲထုတ်လုပ်ရန်
သာ ရှိတော့သည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်တူးစီးယန်းများသည် သူတို့လုပ်သည့်လက်မူပစ္စည်းများ
ကို သင့်နီးရာမြေလွှာထဲတွင် သွား၍မြှုပ်နှံကြသည်။ ယင်းမှာ ပညာတစ်ရပ်
ဖြစ်၏။ သူတို့သည် လက်မူပစ္စည်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာလုပ်ကြသကဲ့သို့ မြေ
ကြီးထဲတွင်မြှုပ်နှံရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်ကြ၏။ သူ့အလွှာနှင့်သူ အဝင်အောင်
မြှုပ်နှံနိုင်ကြသည်။ သို့ဖြင့် စားကျက်ကိုပြင်ဆင်၍ ပြီးလေပြီ။ ထို့နောက်တွင်မူ
သူတို့သည် ကျွဲနွားများကို ထိုးစားကျက်ထဲသို့ဝင်လာအောင် မောင်းသွင်းရုံမျှ
သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ပိန်ချုံး၍ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော ဗိုလ်တူးစီးယန်းတို့
ကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ သူတို့သည် မြေအကြောင်းကို ကောင်းစွာ
နားလည်ကြဟန်တူသည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို အတုများလုပ်ရာ
မြှုပ်နှံရာတွင် မြေလွှာများအကြောင်းကိုမသိဘဲ မြှုပ်နှံ၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့
သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသုတေသနတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အ
တော်အတန်ခေါက်မိသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ မြေလွှာများတစ်ခုနှင့်တစ်ခု
ဆက်စပ်နေပုံအကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်ရမည်ဖြစ်၏။ ယခုမူ ကမ္ဘာ
မြေပြင်သားတစ်ယောက်က သိသွားသဖြင့် သူတို့ဇာတိရပ်သည် ဘွားဘွားကြီး
ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

ညနေစောင်း၍ ကျွန်တော်တို့ စခန်းသို့ရောက်သွားသည့်အချိန်အထိ ဆု
ဆူညံညံဖြစ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းများသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်
ရမည်မသိဘဲ စုရုံးစုရုံးလုပ်နေကြသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုဝယ်သည့် ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်ဇွိတ်မှာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသွားသည်ဟု ကြားရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် မဟုတ်
မှန်ကြောင်းသိရ၏။ ခဏကြာလျှင် ဇွိတ်သည် အခန်းထဲမှထွက်လာကာ လက်
ရေးသောသော့ဖြင့် ရေးထားသည် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တဲစခန်းရှေ့တွင် ချိတ်
ထားလိုက်သည်။ ‘ယနေ့ အရောင်းအဝယ်မရှိ’ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်ရေးထား

သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လမ်းပြ ဒိုးလ်ဗတ်ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာကာ ဘာမျှမသိဟန်ဖြင့် . . .

“ဒိုးလ်ဗတ်ရေ၊ ဒီနေ့ တို့ တူးဖော်ရေး ထွက်ချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒိုးလ်ဗတ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် သနားသလိုကြည့်လျက် . . .

“သခင် . . . ဒီနေ့ ဘာသတင်းမှမကြားသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင့်ဝှေ့သင်္ချိုင်းကို မသွားရတော့ဘူး”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ငါ ကြားရတာ အမှန်ပေါ့”
“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ အမှန်ပဲ”

ဒိုးလ်ဗတ်သည် ကျွန်တော်နှင့် စကားဆက်၍မပြောလိုသည့်ဟန်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျော့အနီးသို့အရောက် လျှောက်လာကာ

“ကျွန်တော် တွေးတဲ့အတိုင်း မှန်နေပြီ၊ ခုတော့ အကုန်လုံး ပေါ်ကုန်ပြီ”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကူးရှကတ်က ထုတ်ပြောလိုက်တော့ သူတို့လုပ်တာ

တွေ အကုန်လုံးပေါ်သွားပြီဆိုတာ သိသွားကြတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့တွေ က ငြင်းနေသေးတယ်ဗျ၊ ငြင်းတာမှ ယုံယုံကြည်ကြည်ငြင်းနေတာ”

“အင်း . . . မကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ပစ္စည်းတွေက လက်ရာ မြောက်ပါဘိသနဲ့”

“ဒီမှာဗျာ မိတ်ဆွေတို့” ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်သဖြင့် နောက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ စတားဂျက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆိုပါဦး”
“ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ကို အသာကလေး ပိတ်မထားနိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်နေတာတွေကို အသာကလေး မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေ

နိုင်တော့ဘူးလား၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အတုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲ၊ လူတွေက သူတို့ဘာသာအဟုတ်မှတ်ပြီး ဝယ်နေကြတာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လှေကိုမှောက်အောင် လုပ်ချင်တာလဲ၊ ဒီအတိုင်းကြည့် နေလိုက်ရုံပေါ့”

ဂျော့သည် သူ့ကိုမျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေ၏။ မည်သို့မျှမပြော။ စတားဂျက်က ဆက်၍ . . .

“ခု ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ အားလုံးပြဿနာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားကော ဘာလုပ် စားတော့မှာလဲ၊ တခြားဂြိုဟ်ကိုသွားပြီးအလုပ်လုပ်စရာ စရိတ်ကော ရှိလို့လား”

“ကျွန်တော် အမှန်တရားကိုလုပ်တာပဲ” ဟု ဂျော့က ပြောသည်။
စတားဂျက်သည် သူ့ကိုလှောင်ပြောင်ပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွား

သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . . .
“သူပြောတာလည်း ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ ဟုတ်တာပဲဗျ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တခြားဂြိုဟ်ကိုသွားပြီး အလုပ်ရှာရတော့မယ်၊ ဒီဂြိုဟ်မှာနေလို့ ကတော့ အလကားပဲ၊ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တခြားမှာ အလုပ်ရှာရတယ်၊ ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်ရဲ့ စီးပွားရေးစနစ်ကြီးလည်း ကိုးရီး ကားရားဖြစ်သွားမယ်၊ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားသိရင်လည်း ငြိမ်နေလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဂျော့သည် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .
“အင်း . . . ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးမိတာတော့ မှားသွားပြီ ထင်တယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ယာဉ်တစ်စင်းရောက်လာကာ ဇွိတ်၏ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းဝယ်ယူရေးစခန်းရုံးကိုလည်း ထာဝရပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ကုမ္ပဏီ သည် ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သို့ နောက်ထပ်လာစရာအကြောင်းမရှိတော့။ ယာဉ် ပေါ်မှ ယာဉ်မှူးများဆင်းလာကြကာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို စာရွက်များ ဝေသည်။ စာရွက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအား ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းအဖြစ် ဆက်လက်အမှုထမ်းလိုက် ထမ်းနိုင်ကြောင်း၊ အခြားဂြိုဟ်သို့သွား၍ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တူးဖော်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုဂြိုဟ်သို့သွား စရိတ်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့က ကျခံရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပါရှိသည်။

ဤသည်မှာ ပြဿနာ။ ကျွန်တော်တို့တွင် ကုမ္ပဏီမှ လခများရရှိသော် လည်း တခြားဂြိုဟ်သို့သွားဖို့မပြောနှင့်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်စရာစရိတ်ပင် မစုဆောင်းမီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်ချင်သည်။ ကျွန်တော် တို့ဘိုးဘေးများထားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တူးဖော်ရှာဖွေရန် စိတ်

ကူးခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ကူးများသည် အရူးစိတ်ကူးမျှသာ။ ကုမ္ပဏီကပေးသည့်လခအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့တွင် ပြန်စရာ စရိတ်က စုဆောင်းမိစရာအကြောင်းမရှိ။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများဟု လိမ်ရောင်းသည့်ကိစ္စတွင် ဂျော့က ဖွင့်ချလိုက်ခြင်းသည် မှားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ချင်လာသည်။ ထိုသို့ဖွင့်ချလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့တွင်လည်း အကျိုးမရှိ။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်သားများအတွက်လည်း ဘဝပျက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဗိုလ်တူးစီးယန်းတို့၏စီးပွားရေးသည် ဗုန်းဗုန်းလဲသွားရတော့သည်။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းများသည် လမ်းမတကာတွင်လျှောက်သွားကာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေကြသည်။ မကြာမီ သူတို့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လင်းတတို့ ဝဲကြတော့မည်။

ဤသို့ကိစ္စဖြစ်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရောက်လာကာ စာတစ်စောင်ပေးသွားသည်။ စာမှာ စတားဂျက်ထံမှ ဖြစ်ပြီး ယနေ့ညသူ့အခန်းတွင် အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် တက်ရောက်ရန်ဖိတ်ကြားထား၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ကုမ္ပဏီတွင် အမှုထမ်းနေသည့် ရှေးဟောင်းသုတေသနပါရဂူအားလုံး ရောက်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဂျော့ကိုလည်းတွေ့ရ၏။

“ကောင်းသောညပါ ဂျရယ်၊ ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူစုံပြီထင်တယ်၊ လူစုံရင် အစည်းအဝေးစမယ်”

စတားဂျက်သည် ချဲ့ရှင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို လူ့ကျင့်ဝတ်ဖောက်ဖျက်တယ်လို့ တချို့က စွပ်စွဲကြတယ်၊ တချို့ကတော့ မရိုးသားဘူး၊ ကောက်ကျစ်တယ်လို့တောင် စွပ်စွဲကြတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စည်းမစောင့်ဘူးလို့ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခင်ဗျားတို့တွေ နေရသလို အကျပ်အတည်းနဲ့ပါ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီအကျပ်အတည်းက လွတ်ဖို့အတွက် အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအကြံကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး

အကြံတစ်ခုပေးပါတယ်၊ သူ ပေးတဲ့အကြံဟာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ သူပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသုတေသနပါရဂူတွေအနေနဲ့ သူတို့ဂြိုဟ်သားတွေကို လက်မူပစ္စည်းလက်ရာကောင်းတွေထွက်လာအောင်၊ လုပ်တတ်လာအောင် အများကြီးအကူအညီပေးခဲ့တယ်တဲ့၊ ခုတော့ ဂြိုဟ်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဟာ အတုတွေဆိုတာ သိသွားကြတဲ့အတွက် သူတို့ပစ္စည်းတွေရောင်းဖို့ဈေးကွက်မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ကမ္ဘာမြေပြင်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကတော့ ဈေးကွက်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူတို့ဂြိုဟ်ကလက်ရာတွေကို ခိုးထုတ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ရောက်တော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို နေရာအနှံ့အပြားမှာဖြန့်ဖြူး ကမ္ဘာမြေပြင်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလို့ ပြောရောင်းရရင် မကောင်းဘူးလားတဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ကုမ္ပဏီကပေးတဲ့ မဖြစ်စလောက်လခကလေးကို အားကိုးမနေရတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပိုင်အမြတ်တွေ အများကြီးကျန်နိုင်မယ်တဲ့”

“ဒီအလုပ်က တရားဝင်လုပ်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် လက်မခံဘူးဗျာ” ဟု ဂျော့က ကန့်ကွက်၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာ လာပြီးငတ်သေတော့မှာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိဖန်မနေတတ်ရင် ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာ ငတ်သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်ဗျာ”

စတားဂျက်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ထ၍ရပ်လိုက်ပြီး ဂျော့ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ဒီမှာ ဂျော့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ညှပ်ကြီးထဲရောက်သလိုဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီညှပ်ကြီးထဲကလွတ်အောင်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ကို တိုးဝှေ့ရုန်းကန်ထွက်ဖို့တော့လိုတယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ဖြစ်နေပုံက ဒီဂြိုဟ်ကလည်း ထွက်ခွာလို့မရ၊ ဒီမှာဆက်နေလို့လည်းမဖြစ်ဆိုတဲ့အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေတယ်၊ စတားဂျက်ရဲ့အကြံကို လက်ခံရင်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေကြေးစုဆောင်းမိပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ကုမ္ပဏီကျွန်အဖြစ်က လွတ်မြောက်မှာပဲ”

ဂျော့က လက်မခံ။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းရင်း . . .

“ကျွန်တော်တော့ ပစ္စည်းအတုတွေကို လိမ်ရောင်းတဲ့အထဲမှာ မပါနိုင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ စတားဂျက်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်တော်က ခြောက်သောနှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်ရင်း

“ခင်ဗျားက တယ်နားဝေးတာကိုးဗျ၊ စတားဂျက်ရဲ့အကြံကို လက်ခံလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ့်ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ရတော့မှာ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတူးဖော်ကြတုန်းက အိုးအတုတွေကို ကျွန်တော်တို့ တကယ့်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဆိုပြီး ရောင်းခဲ့ကြတယ်၊ လူတွေကလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရတဲ့အမြတ်တွေနဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ဆက်တူးခဲ့ကြတယ်၊ ဒီမှာတင် လူတွေကလည်း ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တကယ့်အိုးတွေကို တူးနိုင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူ့မျက်လုံးများသည် တောက်ပစပြုလာ၏။ သို့ရာတွင် လက်ခံချင်ဟန်မတူသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မြူဆွယ်စကားကို ပြောရပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီလုပ်ငန်းကိုဦးစီးကွပ်ကဲဖို့ ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက်လည်း မြေပြင်ကိုသွားရဦးမယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် စကားကိုဖြတ်၍ စတားဂျက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စတားဂျက်က ကျွန်တော့်အကြံကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဒီတော့ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ ဒီကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် ဗိုလ်တူးစီးယန်းယဉ်ကျေးမှုရှေးဟောင်းသုတေသနအရာမှာ ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂျော့ဒါဗီအား ကမ္ဘာမြေပြင်ကိုစေလွှတ်ဖို့ ဤအစည်းအဝေးကြီးက ဆုံးဖြတ်ကြောင်းဆိုတဲ့အဆိုကို ကျွန်တော် တင်သွင်းပါတယ်”

ထိုအတိုင်းသာဆိုရင် ဂျော့သည် ငြင်းပယ်စရာအကြောင်းမရှိဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော့်အထင်မှန်ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။

နောက် ၆ လကြာသည့်အခါတွင် အီဂျစ်ပြည် ဂီဇာအရပ်အနီးတွင် တူးဖော်နေသည့် ရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတစ်ဦးသည် ထူးဆန်းသော ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထား၍ လှပသောပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ရှေးဟောင်းအိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် သတင်းစာများထဲတွင် ပါရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက် လပေးမှာယူကြည့်သည့် မထင်မရှား ရှေးဟောင်းသုတေသနဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲတွင်မူ ထိုပစ္စည်းမှာ ယခင်ကတူးဖော်တွေ့ရှိခြင်းမပြုသေးသည့် အီဂျစ်ခေတ်တစ်ခေတ်မှပစ္စည်းဟု ယူဆရကြောင်းဖြင့် ဖတ်လိုက်ရ၏။ ထိုပစ္စည်းကို ရောင်းချရငွေအမြောက်အမြားရရှိကြောင်း၊ ထိုငွေများဖြင့် လွန်ခဲ့သည့်ရာစု၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်း တိမ်ကောသွားသည့်နောက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နိုင်းလ်မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဆက်လက်တူးဖော်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့်လည်း ဖတ်လိုက်ရသည်။

နောက်မကြာမီတွင် ဂရိလူမျိုးရှေးဟောင်းသုတေသနသမားတစ်ဦးသည် ဟိုးမားခေတ်က သုံးစွဲခဲ့သော ဒိုင်းတစ်ခုကို တူးဖော်တွေ့ရှိကြောင်းဖြင့်လည်း ဖတ်လိုက်ရပြန်သည်။

အဂ္ဂီရတ်ပညာရပ်အဖြစ် သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခုသည် ပြန်၍ခေတ်စားလာခဲ့လေပြီ။ ကမ္ဘာမြေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် အခြားသောဂြိုဟ်များမှာကဲ့သို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို ကမ္ဘာမြေပြင်သားတို့ တွေ့ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကုမ္ပဏီများမှာလည်း စရိတ်စကအနည်းငယ်မျှဖြင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို တူးဖော်နိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ကား ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်ရှိ အလုပ်ရုံများတွင် ထိုပစ္စည်းများကို လက်မလည်အောင်လုပ်ရလျက် စီးပွားလမ်းမြောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အခက်အခဲမှာ ပစ္စည်းရရေးမဟုတ်။ ထိုပစ္စည်းတုများကို ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ရောက်အောင် ခိုးထုတ်ရေးနှင့် ယင်းတို့ကိုထိုက်သင့်သည့်နေရာများတွင် ဖြန့်နှံထားရေးသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း စီးပွားရေးလမ်းမြောင်းနေကြလေပြီ။ ဂျော့သည် ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် သူ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်တွင်ကျယ်စွာ လုပ်နေလေပြီ။ ဂျော့၏ကျေးဇူးသည် ကြီးပါဘိ။ ဂျော့သည် လစဉ် ကမ္ဘာမြေပြင်မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် ချက်လက်မှတ်ထူထူကြီးများကို ပေးပို့လျက်ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဗိုလ်တူးစီးယန်းတို့အား ပေးစရာရှိသည်တို့ကို ပေးပြီးနောက် အချင်းချင်းခွဲဝေယူကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့သွားရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။

ကျော့ကိုသွားရန် အဆိုသွင်းသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် နောင်တရသလို ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့မှမလုပ်လျှင် ကျော့က ကန့်ကွက်နေမည်ဖြစ်သ ဖြင့် သူ့ကိုလွှတ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖြေ သိမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နည်းလမ်းကိုရော၊ ရလဒ်ကိုပါ စဉ်းစားပြီးသား မဟုတ်လော။ ကျွန်တော်တို့သာ ငွေတွေစုဆောင်းမိလျှင် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်ချင်သည်ဆိုလျှင်လည်း ပြန်နိုင်လေပြီ။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ပြန်ချင်သလား၊ မပြန်ချင်ဘူးလားဟူ၍လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေခွဲမရပါ။ ကျွန်တော်သည် ရှေးဟောင်းခေတ်နှင့် ရောမခေတ်တို့ကို စိတ်ဝင်စားသလို ဗိုလ်တူးစီးယန်းဂြိုဟ်ကိုလည်း စိတ်ဝင် စားနေပါလေပြီ။ ထိုဂြိုဟ်ပေါ်တွင် တကယ့်ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်း သန့်သန့်ကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဂြိုဟ်ပေါ်မှာ အသက်ထက်ဆုံးနေဖြစ်လျှင်လည်း နေဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်တူးစီးယန်းလက်မူပညာနှင့်ပတ်သက်၍ စာငယ် တစ်အုပ်၊ ကျမ်းငယ်တစ်စောင်ကိုလည်း ရေးချင်နေသည်။ သူတို့တစ်တွေအတု လုပ်ရာတွင် မည်မျှတော်ကြောင်းကို စာတစ်အုပ်ရေးရလျှင် မည်မျှကောင်းလေ မည်နည်း။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဒိုးလ်ဗတ်ကိုခေါ်ကာ ချီချီမက် ခေတ်က အားစတက်လူမျိုးတို့၏ အိုးလုပ်သည့်အတတ်ပညာကို သင်ပေးရဦး မည်။ ထိုအိုးကိုသာလုပ်တတ်လျှင် လူတွေကလည်း ပို၍စိတ်ဝင်စားကြကာ ပို၍ပိုက်ဆံပေးကြလိမ့်မည်။ ထိုခေတ်က ကြွအိုးလုပ်ခြင်းအတတ်ပညာသည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းသည်။ ဈေးကွက်လည်း ကောင်းနိုင်သည်။

(အမေရိကန်သိပ္ပံစာရေးဆရာ Robert Silverberg ၏ The Artifact Business ကို ပြန်ဆိုသည်)
 စူပာဟိုင်း အတွဲ ၃၈ အမှတ် ၄၅၅ ၁၉၈၅ ခုပြီလ

ဆရာမြသန်းတင့်
 ၏
 ဘဝနှင့် စာပေမှတ်တမ်း

ဦးပေါတင့်၊ ဒေါ်လှိုင်တို့မှ ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်တွင် ၁၉၂၉၊ မေ ၂၃၊ ကြာသပတေးနေ့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ် သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ပဉ္စမတန်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ ဂျပန်ခေတ် (၁၉၄၂) တွင် ကျောင်းပြန်တက်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၌ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် တက်ရောက်ခဲ့ သည်။ ပထမဦးဆုံးရေးသည့် 'ဒုက္ခသည်' ဝတ္ထုတိုကို တာရာမဂ္ဂဇင်း (တွဲ ၃၊ မှတ် ၂၁၊ ၁၉၄၉) တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြသည်။ 'စာပေသည် ပြည်သူ့အတွက်' ဟူသောကြွေးကြော်သံဖြင့် 'စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း' ကို ကိုသန်းတင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မောင်ကြည်လင်၊ အောင်လင်းတို့နှင့်အတူ ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသည်။ ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်လက်ရာအဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ 'မာလ်ဗာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' ကို ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) နှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက် သည်။ စာရေးဆရာအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော 'စာပေမဂ္ဂဇင်း' တွင် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ 'ပြည်တော်ချစ်သတင်းဂျာနယ်' တွင် အယ်ဒီ တာချုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ 'တိုးတက်ရေးသတင်းစာ' တွင် နိုင်ငံခြားရေး အယ်ဒီတာအဖြစ်လည်းကောင်း ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယ မြောက်ဘာသာပြန်အဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ 'မက္ကဇင်ဂေါ်ကီ' ကို ဗန်းမော် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး ပင်ကိုရေးလုံးချင်းဝတ္ထု 'မေတ္တာ အသင်္ချေ' ကို ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးဝတ္ထု 'လိုက်ခဲ့သောမြန်မာ' ကို မြဝတီမဂ္ဂဇင်း

(အယ်ဒီတာချုပ် ဇေနလက်ထက်) ၌ ရေးသားသည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် 'စာရေးဆရာကလပ်' ၌ အမှုဆောင်ဖြစ်သည်။ 'အမှောင်ရိပ်ဝယ်' ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွင် နေ့စဉ်အခန်းဆက်အဖြစ် 'နွဲ့ထဲကကြာ' (၂ နှစ်နီးပါး) ကိုသိန်းဖေမြင့်နှင့် ပူးတွဲရေးသည်။

'နွဲ့ထဲကကြာ' ဝတ္ထုစာအုပ်မှ အစပြု၍ မူလကလောင်နာမည် 'မြသန်းမှ' 'မြသန်းတင့်' သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ တော်လှန်ရေးတိုင်း၏ 'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး' ဝတ္ထုဘာသာပြန် (၁၉၇၂) ခုနှစ်အတွက် 'အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန်ဆု' ရသည်။ အမေရိကန် စာရေးဆရာမ မာဂရက်မစ်ချယ်၏ 'လေရွေးသုန်သုန်' ဝတ္ထုဘာသာပြန်ဖြင့် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် 'အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန်ဆု' ကို ရခဲ့သည်။ တရုတ်စာရေးဆရာကြီး ဆောင်စုချင်းနှင့် ကောက်ငိုတို့၏ 'ခန်းဆောင်နီအိပ်မက်' ဝတ္ထုဖြင့် 'အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန် (ရသ) ဆု' ကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ ရရှိခဲ့သည်။ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဒိုးမိနိုလာပီယဲ၏ 'သူ့မြို့တော်' ဝတ္ထုဘာသာပြန်ဖြင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် 'အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန်ဆု' ကိုရသည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၌ ဒိုးမိနိုလာပီယဲ၏ 'အချစ်မိုးကောင်းကင်' ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဖြင့် 'အမျိုးသားစာပေဘာသာပြန် (ရသ) ဆု' ရသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ ကလောင်ခွဲများမှာ မြသန်း၊ မောင်သစ်တည်၊ စောယွမ်း၊ ထက်အောင်၊ မေမေလှိုင်၊ မင်းနန္ဒာ၊ ရဲအောင်စေ၊ အုတ်လှငယ်၊ ဇောတိက တို့ဖြစ်သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်၊ ည ၉း၁၅ နာရီတွင် ကွယ်လွန်သည်။